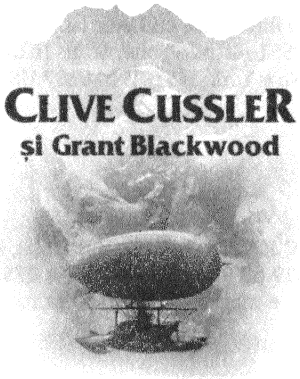
Clive Cussler este un celebru scriitor american contemporan, născut în 1931, în Aurora, Illinois. A început să scrie în 1965, iar cea mai mare creație a sa este Dirk Pitt, inginer marin, agent guvernamental și aventurier. Cussler este autor sau coautor a peste 50 de cărți, dintre care douăzeci și unu de thrillere îl au ca personaj principal pe Dirk Pitt, cel mai recent dintre ele fiind *Crescent Dawn*. Lor li se adaugă zece romane din seria Dosarele NUMA și opt din seria Dosarele Oregon. Mai mult de șaptesprezece titluri ale sale au apărut consecutiv pe lista *The New York Times* a celor mai bine vândute opere de ficțiune. A mai publicat: *Cyclops*, *Comoara*, *Dragonul*, *Sahara*, *Aurul incașilor*, *Walhalla*, *Odiseea troiană*, *Șarpele*, *Aurul albastru*, *Gheața de foc*.
Operele sale de nonficțiune cuprind: *The Sea Hunters* și *The Sea Hunters II*, care descriu adevăratele aventuri ale NUMA (National Underwater and Marine Agency), aflată în căutarea vaselor de importanță istorică de mult pierdute. Împreună cu echipa sa de voluntari, Cussler a descoperit mai mult de șaizeci de vase, printre care și submarinul Hunley, pierdut cu mult timp în urmă.
Asemenea eroului său, Dirk Pitt, Cussler este un iubitor al mașinilor clasice.

Grant Blackwood, autorul seriei *Briggs Tanner – The End of Enemies*, *The Wall of Night* și *An Echo of War* –, este veteran al Forțelor Navale Americane și a petrecut trei ani la bordul unei fregate echipate cu rachete ghidate. Trăiește în Minnesota, unde lucrează la următorul său roman, primul dintr-o serie de thrillere ce îl are în prim-plan pe noul său erou, Sam Caulder.

Seria *Aventurile soților Fargo*, din care au apărut primele două cărți: *Aurul spartanilor* (2010) și *Imperiul pierdut* (2011), se dovedește fără urmă de îndoială una dintre cele mai populare serii ale genului.

CLIVE CUSSLER
și Grant Blackwood

REGATUL

Aventurile soților Fargo

Traducere din limba engleză
Ioana Avădănei

LITERA®

The Kingdom
Clive Cussler, Grant Blackwood
Copyright © 2011 Sandeckers, RLLLP
Publicată prin înţelegere cu Peter Lampack Agency, Inc.
551 Fifth Avenue, Suite 1613
New York, NY10176–0187 USA

Editura Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, Bucureşti, România
tel.: 021 319 63 90; 031 425 16 19; 0752 548 372
e-mail: comenzi@litera.ro

www.litera.ro

Regatul
Clive Cussler, Grant Blackwood

Copyright © 2011 Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactori: Gabriela Trăşculescu, Ovidiu Şerban
Corector: Georgiana Enache
Copertă: Andrei Gamarţ
Tehnoredactare şi prepress: Bogdan Coscaru

Seria de ficţiune a Editurii Litera este coordonată
de Cristina Vidraşcu Sturza

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
CUSSLER, CLIVE
Regatul / Clive Cussler; trad.: Ioana Avădănei –
Bucureşti: Litera Internaţional, 2011
ISBN 978-606-600-611-8
I. Avadanei, Ioana (trad.)
821.111 (73) – 31=135.1

Prolog

Un ținut uitat de lume

„Dintre cei o sută patruzeci câți am fost la început, să fiu eu oare ultimul Străjer?" Acesta era gândul neliniștitor care-l frământa pe Dhakal.

Forța brută a invadatorilor îi cotropise țara dinspre răsărit cu opt săptămâni în urmă, cu iuțeală sălbatică și cruzime. Călăreți și soldați pedeștri curgeau în valuri de pe dealuri, adunându-se șiroaie în văi, făcând satele una cu pământul și omorându-i pe toți cei care le stăteau în cale.

Odată cu armata au venit și cete speciale de soldați, care aveau o singură misiune: să afle unde se găsește sfântul Theurang și să-l aducă dinaintea regelui lor. Prevăzând aceasta, Străjerii, a căror datorie era să protejeze relicva sacră, au luat-o din locul ei de venerare și au ascuns-o.

Dhakal își struni calul la trap, se abătu de pe cărare printr-un luminiș și se opri într-o mică dumbravă umbrită. Coborî din șa și își dezlegă calul, lăsându-l să se adape la un pârâu din apropiere. Veni în spatele calului și verifică chingile de piele

cu care era încins cufărul în formă de cub de pe crupa animalului. Ca întotdeauna, încărcătura era legată strâns.

Cufărul era o minunăție, construit atât de solid, încât putea să reziste unei căderi de la înălțime pe o stâncă sau unor lovituri repetate, fără să sufere nici cea mai mică crăpătură. Lacătele numeroase erau ascunse și ingenios concepute, făcând imposibilă spargerea lor.

Dintre cei zece Străjeri din ceata lui Dhakal, nici unul nu avea instrumentele sau priceperea de a deschide acest cufăr unic, și nimeni nu știa dacă ceea ce se găsea înăuntru era autentic sau o făcătură. Această cinste, sau mai degrabă blestem, îi revenea numai lui Dhakal. Nu i se dezvăluise modul în care fusese ales. Dar numai el singur știa că acest cufăr sacru purta veneratul Theurang. În curând, dacă avea noroc, va găsi un loc sigur unde să-l ascundă.

Era pe fugă de aproape nouă săptămâni, de când părăsise în grabă capitala alături de ceata lui, cu doar câteva ceasuri înainte să-și facă apariția cotropitorii. Două zile au galopat spre miazăzi, în timp ce fumul care se ițea deasupra caselor incendiate și a câmpiilor umplea văzduhul în urma lor. În cea de-a treia zi s-au despărțit, fiecare Străjer urmându-și drumul, în direcția dinainte stabilită; cei mai mulți se depărtau de linia de înaintare a inamicului, dar unii făceau cale-ntoarsă. Acești bărbați curajoși erau deja fie morți, fie supuși chinurilor de către dușmanii lor care, la capturarea încărcăturii-momeală a vreunui Străjer, pretindeau să afle cum puteau deschide cufărul. Dar acesta era de așa natură făurit, încât nici unul dintre Străjeri nu le putea răspunde.

Cât îl privește pe Dhakal, ordinele primite îl purtaseră spre est, înspre soare-răsare, o direcție de la care nu se abătu timp de șaizeci și una de zile. Ținutul în care se găsea acum era total diferit de terenul montan arid unde crescuse. Aici vedeai și munți, dar erau acoperiți cu păduri dese și despărțiți de văi presărate cu lacuri. Îi era mult mai ușor să se ascundă, însă înaintarea îi era îngreunată. Terenul era ca o sabie cu două tăișuri; urmăritori iscusiți îl puteau prinde într-o ambuscadă înainte să apuce să fugă.

Până acum scăpase de mulți ca prin urechile acului, dar fusese instruit să se descurce în astfel de situații. De cinci ori își privise urmăritorii, din ascunzătoarea sa, cum treceau călare la câțiva pași de el, și de două ori înfruntase detașamente de cavalerie inamice în luptă aprigă. Deși copleșit numeric și sleit de puteri, îi omorâse pe toți, le îngropase cadavrele și echipamentul și le alungase caii.

De trei zile nu mai văzuse și nu mai auzise să-i calce cineva pe urme. Nici prea mulți băștinași nu întâlnise; cei care-i ieșiseră în cale nu-i dăduseră prea multă atenție. Aducea cu ei la chip și la statură. Instinctele îi spuneau să meargă mai departe, că nu câștigase suficientă distanță între el și...

De partea cealaltă a pârâului, poate la vreo patruzeci și cinci de metri depărtare, trosni o crenguță de copac. Altcineva n-ar fi băgat de seamă, dar Dhakal recunoștea zgomotul făcut de un cal care înaintează prin desișul bogat. Calul lui se oprise din adăpat, înălțase capul și ciulise urechile.

Dinspre cărare se auzi un alt zgomot – tropotul unor copite de cal pe pietriș. Dhakal scoase arcul din teaca de la spate și o săgeată din tolbă, apoi se

ghemui în iarba înaltă până la genunchi. Ascuns în parte de picioarele calului, Dhakal trase cu ochiul pe sub burta animalului, căutând vreo urmă de mișcare. Nimic. Întoarse capul spre dreapta. Abia distingea cărarea îngustă printre copaci. Privi, în așteptare.

Din nou, tropot de copite.

Dhakal puse săgeata în arc și-l încordă ușor.

Câteva clipe mai târziu, apăru un cal pe cărare, într-un galop ușor. Calul se opri. Dhakal vedea doar picioarele călărețului și mâinile cu mănuși negre care se odihneau pe oblâncul șeii, cu frâiele prinse între degete. Mâna se mișcă, strângând ușor frâiele. Sub călăreț, calul necheză și bătu din copită.

Dhakal își dădu seama pe loc. Era o mișcare deliberată, pentru a distrage atenția.

Atacatorii urmau să vină dinspre pădure.

Dhakal încordă arcul la maximum, ținti și eliberă săgeata. Vârful străpunse piciorul bărbatului în pliul dintre coapsă și șold. Acesta scoase un strigăt, își apucă piciorul cu mâna și căzu de pe cal. Instinctiv, Dhakal știu că își atinsese ținta. Săgeata străpunsese artera piciorului; bărbatul era scos din luptă și mai avea de trăit câteva minute.

Încă ghemuit, Dhakal se răsuci pe călcâie în timp ce mai scotea trei săgeți din tolbă; puse două dintre ele pe pământ, în fața lui, iar pe a treia, în arc. Acolo, la treizeci de metri distanță, erau trei atacatori, cu săbiile trase, care se furișau spre el prin lăstăriș. Dhakal ținti silueta care se târa și trase. Bărbatul căzu. Într-o succesiune rapidă, mai trase de două ori, nimerindu-l pe următorul bărbat drept în piept, iar pe celălalt în gât. Un al patrulea

inamic își făcu apariția, scoțând un strigăt de luptă și atacându-l din spatele unui crâng. Aproape că ajunsese la malul pârâului înainte ca săgeata lui Dhakal să-l doboare.

Peste pădure se lăsă liniștea.

„Patru?" se gândi Dhakal. Nu trimiseseră niciodată mai puțini de o duzină.

Ca răspuns la nedumerirea lui, se auzi un tropot de copite pe cărarea din spatele său. Dhakal se răsuci și văzu un șir de cai galopând de-a lungul cărării, trecând pe lângă tovarășul lor căzut în luptă. Trei cai... patru... șapte... Zece cai, și încă mai veneau. Șansele de biruință erau slabe. Dhakal încălecă, puse o săgeată în arc și se întoarse în șa tocmai la timp ca să vadă primul cal galopând prin luminiș și intrând în dumbravă. Dhakal trase. Săgeata străpunse ochiul drept al bărbatului. Forța impactului îl aruncă pe spate, peste șa, ricoșă de crupă și intră în următorul călăreț, al cărui cal se cabră, alunecând pe picioarele din spate și creând un obstacol. Caii începură să se izbească unii într-alții. Atacul se împotmoli.

Dhakal își înfipse călcâiele în coasta animalului. Calul sări de pe mal în apă. Dhakal îl struni în direcția opusă, dădu pinteni calului și șarjă în aval.

Își dădu seama că nu era o ambuscadă întâmplătoare. Atacatorii îl urmăreau pe ascuns de ceva vreme și reușiseră să-l împresoare.

Îi putea auzi acum, peste zgomotul făcut de copitele calului său, care împroșcau apa mică – erau călăreți care înaintau prin pădurea din dreapta sa și copite pe cărarea de pietriș din stânga sa.

În fața lui, pârâul cotea spre dreapta. Copacii și tufișurile erau mai dese acolo, ticsind malul și făcând soarele să pălească în amurg. Auzi un strigăt și aruncă o privire peste umăr. Patru călăreți erau pe urmele lui. Privi la dreapta și văzu siluete de cai întunecate strecurându-se printre copaci, în paralel cu el. Își dădu seama că îl împingeau într-o direcție, dar care anume?

Află răspunsul câteva clipe mai târziu, când copacii se rărira dintr-odată și se trezi pe o pajiște. Pârâul era de patru ori mai lat aici; culoarea apei îi dădu de înțeles că-i crescuse și adâncimea. Din instinct, își îndrumă calul spre stânga, către malul nisipos. Drept înainte, un grup de cinci călăreți țâșni dintre copaci; doi dintre ei se aplecară mult, ținând sulițele orizontal în fața lor, iar ceilalți trei rămaseră drepți ca lumânarea, cu arcurile trase. Se întinse pe grumazul calului și trase frâiele spre dreapta, înapoi în apă. Pe malul opus, o altă ceată de călăreți ieșise dintre copaci, și aceștia înarmați cu sulițe și arcuri. Ca pentru a completa ambuscada, chiar în spatele lor, galopând în josul pârâului către el, mai venea un grup de călăreți.

Ca la un semnal, toate cele trei grupuri începuseră la trap, apoi se opriră. Cu sulițele pregătite și arcurile întinse, îl priveau.

„De ce nu vin după mine?“ se întrebă.

Apoi, auzi căderea asurzitoare de apă.

O cascadă.

„Sunt înconjurat. Prins în capcană.“

Trase de frâie înapoi și lăsă calul să meargă, până când ajunseră la un cot al râului. Se opri. Aici, apa era mai adâncă și mai repede. La patruzeci și cinci de metri în fața lui Dhakal se vedeau

norul de ceață care se umfla la suprafață și apa care fierbea peste stânci, la marginea cataractei.

Se răsuci în șa.

Urmăritorii lui nu se mișcaseră, în afară de un singur călăreț. După armura bărbatului, Dhakal ghici că era căpetenia grupului. Bărbatul se opri la douăzeci de metri distanță și ridică mâinile în dreptul umerilor, indicând faptul că nu era înarmat.

Strigă ceva. Dhakal nu înțelegea limba, dar tonul era limpede: împăcare. „S-a terminat", în mod sigur, asta spunea omul. „Ai luptat cu dârzenie, ți-ai făcut datoria. Predă-te și vei fi tratat cu dreptate."

Era o minciună. Va fi torturat și, în cele din urmă, ucis. Prefera să moară luptând decât să lase Theurangul să cadă în mâinile dușmanilor lui blestemați.

Dhakal își întoarse calul până ajunse să stea față în față cu urmăritorii lui. Cu o încetineală exagerată, trase arcul de la spate și îl aruncă în râu. Făcu la fel cu tolba, apoi cu sabia lungă și cu cea scurtă. La urmă, aruncă și pumnalul de la cingătoare.

Căpetenia inamică dădu din cap, în semn de respect, către Dhakal, apoi se întoarse în șa și le strigă ceva oamenilor lui. Încet, unul după altul, călărețiii își ridicară sulițele și puseră arcurile la loc în teacă. Liderul se întoarse din nou spre Dhakal și ridică mâna, făcându-i semn să înainteze.

Dhakal îi zâmbi și clătină din cap.

Trase frâiele cu putere spre dreapta, biciuindu-și calul să facă stânga-mprejur, apoi îi înfipse călcâiele în coaste. Calul se cabră, își strânse picioarele din față sub el și începu să gonească spre norii de stropi ce se ridicau deasupra cascadei înalte.

Frontiera cu deșertul
a provinciei Xizang[1]*,*
Imperiul Qing, China, 1677

Giuseppe văzu furtuna de nisip de la răsărit înaintea fratelui său. Lat de un kilometru și jumătate și îngrădit de pereții unei văi înguste, zidul de pământ și nisip, cafeniu și rotitor, se îndrepta direct spre ei.

Cu ochii pironiți asupra spectacolului, Giuseppe îl bătu pe umăr pe fratele său mai mare. Francesco Lana de Terzi, din Brescia, regiunea Lombardia, din Italia, se întoarse din poziția îngenuncheată în care studiase un maldăr de planuri și se uită în direcția în care arăta Giuseppe.

Mai tânărul Lana de Terzi șopti speriat:

– E o furtună?

– Un soi de furtună, răspunse Francesco. Dar nu e una de felul celei la care te gândești tu.

În spatele norului de praf nu se afla o altă furtună de nisip biciuită de vânt, cu care se obișnuiseră atât de mult în ultimele șase luni, ci mai degrabă sute de cai care veneau la galop. Și, în șeile cailor, sute de soldați de elită înverșunați.

Francesco îl bătu pe umăr pe Giuseppe, ca pentru a-l liniști.

– Nu-ți face griji, frate, îi așteptam – deși, trebuie să recunosc, nu atât de devreme.

– El e? bombăni Giuseppe. Vine? Nu m-ai anunțat.

– Nu voiam să te înspăimânt. Nu-ți face griji. Mai e timp.

---

[1] Tibet (n.tr.)

Francesco ridică mâna streașină la ochi, ferindu-se de soare, și studie norul care se apropia. Distanțele erau înșelătoare aici, după cum aflase în timp. Vastul Imperiu Qing se întindea mult după orizont. În cei doi ani petrecuți în această țară, Francesco și fratele lui văzuseră nenumărate tipuri de terenuri – de la jungle, la păduri și deșerturi –, dar dintre toate, acest loc, acest teritoriu care părea să aibă o duzină de pronunții și ortografii diferite, era cel mai uitat de divinitate.

Alcătuit în cea mai mare parte din dealuri, unele vălurite, altele zimțate, pământul era o pânză vastă pictată în doar două culori: cafeniu și cenușiu. Până și apa din râurile care țâșneau în văi era de un cenușiu întunecat, de parcă Dumnezeu blestemase acest loc cu o singură lovitură a mâinii sale preaputernice. În zilele când norii lăsau să treacă lumina soarelui, cerul uimitor de albastru părea să accentueze și mai mult peisajul de cenușă.

Și mai era vântul, se gândi Francesco, cutremurându-se. Vântul ce părea să nu se mai sfârșească și care șuiera printre stânci, împingând de-a lungul solului vârtejuri de praf atât de însuflețite, încât localnicii vedeau adesea în acest fenomen duhuri venite să le fure sufletele. În urmă cu șase luni, Francesco, om de știință după fire și instruire, luase în râs asemenea superstiții. Acum nu mai era atât de sigur. Auzise prea multe zgomote stranii noaptea.

„Câteva zile încă, se consolă singur, și vom avea resursele necesare." Dar nu era doar o chestiune de timp, nu-i așa? Încheia un pact cu diavolul. Spera că Dumnezeu își va aminti, la Judecata de Apoi, că făcea asta pentru binele multora.

Mai studie câteva clipe zidul de praf care se apropia, apoi se întoarse spre Giuseppe.

– Mai au vreo treizeci de kilometri, aprecie el, așa că avem cel puțin o oră la dispoziție. Hai, să terminăm.

Francesco se întoarse cu spatele și strigă la unul dintre oameni, o siluetă robustă, ghemuită la pământ, îmbrăcată într-o tunică neagră și cu pantaloni țesuți primitiv. Hao, legătura de bază și translatorul lui Francesco, veni în pas alergător.

– Da, sire! spuse el într-o italiană cu un pronunțat accent străin, dar acceptabilă.

Francesco oftă. Deși încetase de mult să-i mai ceară lui Hao să-i spună pe numele mic, sperase ca, la un moment dat, omul să renunțe măcar la formalități.

– Spune-le oamenilor să-i dea zor. Oaspetele nostru va sosi în curând.

Hao aruncă o privire la orizont și văzu ceea ce arătase Giuseppe cu câteva minute mai devreme. Ochii i se măriră. Încuviință scurt din cap și spuse:

– Cum porunciți, sire!

Apoi se întoarse și începu să latre ordine la zecile de localnici care se învârteau în jurul luminișului din vârful dealului. Se grăbi să li se alăture.

Luminișul, care avea vreo treizeci de metri pătrați, era, de fapt, acoperișul curții interioare a unei gompa[1]. Pe toate laturile luminișului, zidurile cu turnulețe și turnuri de pază urmăreau coamele dealului până pe fundul văii, asemenea țepilor de pe spatele unei șopârle.

Cu toate că Francesco fusese informat că o gompa era, în primul rând, un centru fortificat destinat

[1] Fortificație cu rol de mănăstire și de universitate (n.tr.)

educației, locuitorii acestei fortărețe păreau să practice o singură profesie: serviciul militar. Și el nu le putea fi decât recunoscător. După cum reieșea din frecventele raiduri și ambuscade care aveau loc pe câmpiile de mai jos, era limpede că el și oamenii lui trăiau la frontiera acestui tărâm. Nu din întâmplare fuseseră transportați aici ca să isprăvească lucrul la mașină - poreclită de binefăcătorul lor *Marele Dragon*.

Luminișul răsuna acum de bufniturile repetate ale ciocanelor pe lemn, pe măsură ce muncitorii lui Hao se zoreau să înfigă ultimii țăruși în solul pietros. Pretutindeni în luminiș, norișori de praf cafeniu se înălțau în văzduh, de unde erau prinși de vânt și goniți în neant. După încă zece minute, ciocanele tăcură. Hao veni în fugă la Francesco și la Giuseppe.

- Am terminat, sire.

Francesco se dădu câțiva pași înapoi și admiră structura. Era mulțumit. Una era să o schițezi pe hârtie; dar să o vezi prinzând viață era cu totul altceva.

Având o înălțime de doisprezece metri, ocupând trei sferturi din luminiș și fiind construit din mătase albă ca zăpada, cu proptele exterioare curbate, din bambus vopsit în roșu-sângeriu, cortul semăna cu un castel clădit din nori.

- Bravo, îl felicită Francesco pe Hao. Giuseppe?

- Magnific, murmură mai tânărul Lana de Terzi.

Francesco încuviință din cap și rosti încet:

- Acum să sperăm că ceea ce se află înăuntru e și mai impresionant.

Străjerii cu ochi de șoim din gompa îi observaseră cu siguranță pe vizitatori apropiindu-se chiar

înaintea lui Giuseppe, dar goarnele de avertizare sunară abia când cortegiul era la câteva minute distanță. Aceasta, dimpreună cu direcția de venire și cu sosirea timpurie, era o decizie tactică, după cum bănui Francesco. Majoritatea avanposturilor inamice se aflau la apus. Apropiindu-se dinspre răsărit, norul de praf stârnit de grup rămăsese ascuns de dealul pe care era ridicată gompa. În acest fel, unitățile hoinare de ambuscadă n-ar fi avut timp să-i intercepteze pe nou-veniți. Cunoscându-l pe binefăcătorul lor cum numai el putea ști, Francesco bănuia că supravegheaseră gompa pe furiș de la distanță, așteptând să se schimbe direcția vântului și să plece patrulele dușmane.

„Viclean om, protectorul lor, își aminti Francesco. Viclean și periculos."

După mai puțin de zece minute, Francesco auzi scârțâitul cizmelor din piele cu zale pe cărarea șerpuitoare de pietriș de sub dumbravă. Praful se ridica în spirale deasupra hotarului îngrădit cu bolovani al luminișului. Apoi, deodată, se lăsă tăcerea. Cu toate că Francesco se aștepta la așa ceva, nu fu mai puțin speriat de ceea ce urmă.

Cu un singur ordin lătrat dintr-o gură nevăzută, o unitate de două duzini de soldați civili intră în marș forțat în luminiș, fiecare pas sacadat fiind punctat de un mormăit ritmic. Cu chipurile sumbre și cu ochii pironiți asupra liniei orizontului, cu sulițele întinse orizontal în fața lor, gărzile se împrăștiară prin luminiș și începură să-i mâne pe muncitorii rămași cu gura căscată spre latura lui cea mai îndepărtată, ascunși vederii, în spatele cortului. Odată împlinit ordinul, își ocupară pozițiile de-a lungul

perimetrului luminișului, la intervale regulate, cu fața înspre exterior și cu sulițele în diagonală, de-a curmezișul trupurilor.

De pe cărarea de dedesubt, se mai auzi încă un ordin gutural, urmat de sandale scârțâind pe pietriș. O formație, aliniată în formă de romb, de paznici regali în armură din bambus roșu cu negru, defilă prin luminiș și se îndreptă direct spre locul unde stăteau Francesco și Giuseppe. Falanga se opri brusc, și soldații din față păsiră la stânga și la dreapta, deschizând o poartă umană prin care trecu un singur om.

Cu trei laturi de palmă mai înalt decât cei mai înalți soldați ai săi, împăratul Kangxi, conducătorul dinastiei Qing, regentul Mandatului ceresc, avea pe chip o expresie care făcea până să pară nemaipomenit de exuberante și cele mai crunte înfățișări ale soldaților lui.

Împăratul Kangxi făcu trei pași mari spre Francesco și se opri. Cu ochii mijiți, studie chipul italianului timp de câteva clipe, înainte să vorbească. Francesco era gata să-l cheme pe Hao să-i traducă, dar bărbatul se afla deja acolo, lângă cotul lui, șoptindu-i la ureche:

– Împăratul spune: „Ești surprins să mă vezi?"

– Surprins, da, dar în mod plăcut, Maiestatea Voastră.

Întrebarea nu era pusă de complezență. Francesco știa asta. Împăratul Kangxi era nespus de paranoic; dacă Francesco n-ar fi părut suficient de surprins de sosirea timpurie a împăratului, ar fi început imediat să-l bănuiască de spionaj.

– Ce este această structură pe care o văd în fața mea? întrebă împăratul Kangxi.

– E un cort, Maiestatea Voastră, făcut după schițele mele. Servește la protejarea *Marelui Dragon*, dar și la ferirea lui de privirile iscoditoare.

Împăratul Kangxi dădu scurt din cap.

– Vei aduce schițele și le vei lăsa secretarului meu personal.

Ridicând un deget, îi porunci secretarului să facă un pas înainte.

Francesco încuviință:

– Prea bine, Maiestatea Voastră.

– Sclavii pe care ți i-am trimis s-au comportat cum trebuie?

Francesco tresări în sinea sa auzind întrebarea împăratului, dar nu răspunse. În ultimele șase luni, el și Giuseppe lucraseră și trăiseră alături de acești oameni, în cele mai grele condiții. Se împrieteniseră. Însă nu mărturisi cu glas tare acest lucru. Un atașament atât de emoțional i-ar fi asigurat împăratului un avantaj de care n-ar fi șovăit să se folosească.

– S-au comportat admirabil, Maiestatea Voastră. Din păcate însă, patru dintre ei au murit săptămâna trecută, când...

– Moartea stă în firea lucrurilor. Dacă au murit în slujba împăratului lor, strămoșii îi vor întâmpina cu mândrie.

– Maistrul și translatorul meu, Hao, a fost, îndeosebi, de mare folos.

Împăratul Kangxi își trecu privirea peste Hao, apoi reveni la Francesco.

– Familia lui va fi eliberată din închisoare.

Împăratul ridică un deget deasupra umărului; secretarul personal notă ceva pe pergamentul pe care-l purta pe brat.

Francesco inspiră adânc, calm, și zâmbi.

– Mulțumesc, Maiestatea Voastră, pentru bunătatea arătată.

– Ia spune-mi, când va fi gata *Marele Dragon?*

– Încă două zile vor...

– Mâine în zori să fie gata.

Spunând acestea, împăratul Kangxi se răsuci pe călcâie și pătrunse înapoi în falangă, care se închise în urma lui, făcu o stânga-mprejur sincron și ieși din luminiș în pas de marș, urmată, după câteva clipe, de soldații civili din jurul perimetrului. După ce zgomotul de pași și mormăiturile ritmice se stinseră, Giuseppe remarcă:

– A înnebunit? Mâine în zori? Cum am putea să...

– O să reușim, răspunse Francesco. O să ne mai și rămână timp.

– Cum așa?

– Mai avem numai câteva ore de lucru. I-am spus împăratului două zile știind că va cere imposibilul, putem să i-l oferim când ni l-a cerut.

Giuseppe zâmbi.

– Ești tare șiret, frate. Bravo!

– Hai, să isprăvim treaba la *Marele Dragon.*

La lumina torțelor agățate de țăruși și sub privirea atentă a secretarului personal al împăratului, care stătea chiar la intrarea în cort, cu brațele încrucișate pe sub tunică, lucrară toată noaptea, în timp ce Hao, maistrul lor, pe care te puteai bizui întotdeauna, își juca rolul la perfecție, ocărându-i pe muncitori să se grăbească. Francesco și Giuseppe își jucară și ei rolurile, mergând prin cort, punând întrebări, aplecându-se ici și colo ca să inspecteze una sau alta...

Odgoanele din tendoane de bou au fost dezlegate, reînnodate, apoi le-a fost verificată elasticitatea; contrafoții și traversele din bambus au fost tatonate cu ciocane, în căutare de crăpături; mătasea a fost cercetată îndeaproape, fiind vânate și cele mai mici imperfecțiuni; șasiul din ratan împletit a suferit un atac simulat cu bețe ascuțite pentru a-i măsura pregătirea de luptă (găsindu-l nepregătit, Francesco a ordonat aplicarea unui alt strat de lac negru pe pereți și pe parapete); în sfârșit, artistul tocmit de Giuseppe a terminat fresca de la prora – botul unui dragon, cu ochi mărgelați, colți dezveliți și o limbă despicată, ieșită în afară.

Când coroana solară se ridică deasupra dealurilor de la răsărit, Francesco porunci încheierea cât mai iute a lucrărilor. După asta, dădu înconjur mașinii, încet, de la prora la pupa. Cu mâinile în șolduri și înclinând din cap ba-ntr-o parte, ba-n alta, Francesco studie fiecare suprafață a navei, fiecare trăsătură, căutând și cel mai mic defect. Nu găsi nici unul. Se întoarse la prora și făcu un semn ferm din cap secretarului personal al împăratului.

Bărbatul se aplecă și intră pe sub foaia de cort.

Un ceas mai târziu, se auzi zgomotul de-acum familiar al suitei împăratului – tropăituri și mârâituri. Sunetele păreau să umple luminișul, când, deodată, asupra lui coborî tăcerea. Îmbrăcat acum într-o tunică de mătase cenușie simplă, împăratul Kangxi păși în cort, urmat de secretarul lui personal și de șeful gărzilor sale de corp.

Împăratul se opri din mers, cu ochii larg deschiși.

În doi ani de când îl cunoștea pe împărat, era prima oară când Francesco îl vedea pe suveran cu gura căscată.

La lumina portocaliu-rozalie a soarelui ce pătrundea prin pereții și acoperișul de mătase albă ale cortului, interiorul era scăldat într-o strălucire nepământeană. Podeaua, de obicei din pământ, fusese acoperită cu covoare negre ca tăciunele, lăsând persoanelor de față impresia că stăteau pe marginea abisului.

Deși era om de știință, Francesco Lana de Terzi se pricepea să dea un spectacol.

Împăratul Kangxi păși în față – șovăind, fără să-și dea seama când piciorul lui atinse marginea covorului negru –, apoi merse până la prora, unde privi chipul dragonului. Zâmbi.

Era o altă premieră pentru Francesco. Nu-l văzuse niciodată pe împărat altfel decât cu expresia lui acră caracteristică întipărită pe chip.

Împăratul se răsuci cu fața la Francesco.

– E magnific! traduse Hao. Dați-i drumul!

– Cum porunciți, Maiestate.

Odată ajunși afară, oamenii lui Francesco își ocupară pozițiile în jurul cortului. La porunca lui au fost tăiate cablurile de ancorare ale cortului. Sub povara bordurii superioare, așa cum îi concepuse Francesco, pereții de mătase se prăbușiră imediat la pământ. Totodată, în spatele cortului, o duzină de bărbați dădură la o parte acoperișul, care se ridică și se umflă aidoma unei pânze uriașe, înainte de a fi tras în jos și dosit.

Nu se auzea decât vântul care biciuia zidurile cu turnulețe și ferestrele gompei.

Mașina zburătoare a împăratului Kangxi, *Marele Dragon*, stătea singură în mijlocul luminișului. Francesco nu se sinchisea deloc de această poreclă;

deși, bineînțeles, îi făcuse pe plac binefăcătorului său, pentru Francesco – omul de știință, mașina era doar un prototip al visului său – o adevărată Corabie a Vidului, mai ușoară decât un fulg.

Având cincisprezece metri lungime, trei metri și jumătate lățime și nouă metri înălțime, structura superioară a navei era alcătuită din patru sfere de mătase groasă, aflate înăuntrul unor cuști construite din vergele de bambus subțiri cât un deget și din tendoane de animal. Întinzându-se de la prora la pupa, fiecare sferă măsura trei metri și jumătate în diametru și era echipată cu un canal de supapă în pântecele său; fiecare canal era conectat la o țeavă verticală din cupru, încinsă cu propria rețea de bambus și tendoane. Din canalul de supapă, țeava cobora un metru, până la o platformă de bambus subțire, pe al cărei fund se găsea un vas pentru cărbune, protejat contra vântului. În final, atașată cu ajutorul tendoanelor de sferele de deasupra, se afla o nacelă din ratan lăcuit cu negru, suficient de lungă cât să încapă în ea zece soldați în linie, împreună cu provizii, echipament și arme, precum și un pilot și un navigator.

Împăratul Kangxi păși înainte singur, până când ajunse sub sfera de la prova, cu fața spre gura dragonului. Ridică mâinile deasupra capului, ca și cum și-ar fi contemplat, gândi Francesco, propria creație.

În acea clipă, îl izbi gravitatea lucrului pe care îl înfăptuise. Un val de tristețe și de rușine îl copleși. E adevărat, făcuse un pact cu diavolul. Acest om, acest monarh crud, îi va folosi *Marele Dragon* ca să ucidă alte ființe umane, soldați și civili deopotrivă.

Înarmat cu *huǒ yào*, sau praf de pușcă, o substanță pe care Europa abia o folosea acum, cu un succes moderat, și pe care China o cunoștea de mult,

împăratul Kangxi va putea face să plouă cu foc peste dușmanii lui, cu ajutorul puștilor cu fitil, al bombelor și al mașinilor de scuipat foc. Putea face toate astea de la distanță, din cer, mișcându-se mai rapid decât cel mai iute cal.

Francesco descoperise prea târziu acest adevăr. Mașina morții era deja în mâinile împăratului Kangxi. Nu se mai putea face nimic. Poate că, dacă i-ar reuși Corabia Vidului, Francesco ar putea echilibra răul ce avea să vină. Bineînțeles, va ști asta doar în ziua Judecății de Apoi.

Când Francesco se trezi din reverie, își dădu seama că împăratul Kangxi stătea în fața lui.

– Sunt mulțumit, îl informă împăratul. După ce le vei arăta generalilor mei cum să construiască și alte mașini de felul acesta, vei primi tot ceea ce dorești ca să-ți împlinești visul.

– Maiestate...

– E gata de zbor?

– Porunciți numai, și veți vedea.

– Atunci îți poruncesc. Dar, mai întâi, o schimbare. Așa cum era plănuit, meștere Lana de Terzi, vei pilota *Marele Dragon* la zborul de inaugurare. Fratele tău va rămâne aici, cu noi.

– Să-mi fie cu iertare, Maiestate. De ce?

– Păi, ca să fim siguri de întoarcerea ta, de ce altceva? Și ca să te salveze când vei fi ispitit să dai *Marele Dragon* pe mâna dușmanilor mei.

– Maiestate, niciodată nu aș...

– În felul acesta vom fi siguri că n-o vei face.

– Maiestate, Giuseppe e copilotul și navigatorul meu. Am nevoie de el...

– Am ochi și urechi pretutindeni, meștere Lana de Terzi. Maistrul cu care te lauzi, Hao, e la fel de

bine instruit ca fratele tău. Hao te va însoți – împreună cu șase dintre gărzile mele, în caz că ai avea nevoie de... ajutor.

– Sunt nevoit să protestez, Maiestate...

– Ba n-ai s-o faci, meștere Lana de Terzi, răspunse cu răceală împăratul Kangxi.

Avertismentul era clar.

Francesco inspiră ca să se calmeze.

– Unde porunciți să mergem în acest zbor de inaugurare?

– Vezi munții aceia semeți de la miazănoapte, care ating cerul?

– Da.

– Într-acolo vei călători.

– Maiestatea Voastră, e în teritoriul inamic!

– Și cum am putea supune mai bine testului o armă de război?

Francesco deschise gura ca să protesteze, dar împăratul Kangxi continuă:

– La poalele dealurilor, de-a lungul pârâurilor, vei găsi o floare de aur – Hao știe la ce mă refer. Adu-mi floarea aceea înainte să se ofilească și vei fi răsplătit.

– Maiestate, munții aceia sunt – la vreo șaizeci și cinci de kilometri distanță, poate chiar optzeci și cinci, chibzui Francesco – prea îndepărtați pentru o primă călătorie. Poate că...

– Îmi vei aduce acea floare înainte să se ofilească sau voi înfige capul fratelui tău într-o țeapă. Ai înțeles?

– Da.

Francesco se întoarse spre fratele lui mai mic. Giuseppe auzise întreaga conversație și chipul îi pălise. Bărbia îi tremura.

– Frate, eu... mi-e frică.

– Nu trebuie. O să mă întorc înainte să-ți dai seama.

Giuseppe inspiră adânc, luă o atitudine fermă și-și îndreptă umerii.

– Da. Știu că ai dreptate. Mașinăria asta-i o minune și nimeni nu se pricepe mai bine să o piloteze. Cu puțin noroc, vom lua cina împreună diseară.

– Așa te vreau, spuse Francesco.

Se strânseră în brațe, apoi, după câteva clipe, Francesco se retrase din îmbrățișare. Se întoarse spre Hao și îi ordonă:

– Poruncește să fie alimentate vasele pentru cărbune. Ne luăm zborul în zece minute!

Capitolul 1

Strâmtoarea Sunda, Sumatra,
în prezent

Sam Fargo luă piciorul de pe accelerație, lăsând motorul în ralanti. Șalupa încetini, apoi se opri pe apă. Sam opri motorul, și ambarcațiunea începu să se legene ușor.

La patru sute de metri de prora se zărea destinația lor, o insulă bogat împădurită, al cărei interior era dominat de creste ascuțite, de văi scufundate și de o pădure tropicală deasă; sub acestea, un țărm presărat cu sute de golfulețe înguste miniaturale.

Așezată pe bancheta de la pupa a șalupei, Remi Fargo ridică privirea din cartea pe care o citea – o „lectură evazionistă" intitulată *Codexurile aztece: o istorie orală a cuceririlor și genocidurilor* –, își împinse pe frunte ochelarii de soare și se uită la soțul ei.

– Probleme?

El se întoarse spre ea, privind-o cu admirație.

– Nu, mă bucuram de priveliște.

Apoi, Sam ridică din sprâncene cu un aer conspirativ.

Remi zâmbi.

– Ești iscusit la vorbe. Închise cartea și o puse alături, pe banchetă. Dar totuși nu ești Magnum P.I.[1]

Sam făcu un semn spre carte.

– Cum e?

– E o lectură dificilă, dar aztecii au fost un popor fascinant.

– Mai mult decât și-a imaginat vreodată cineva. Cât mai durează până o termini? E următoarea pe lista mea de citit.

– Mâine sau poimâine.

În ultima vreme, fiecare se trezea pe cap cu o cantitate descurajantă de teme de făcut, iar insula spre care se îndreptau reprezenta acum, în mare parte, cauza. În orice alte circumstanțe, insula cât un grăunte dintre Sumatra și Java ar fi fost o evadare tropicală, dar, în ultimele luni, devenise un sit mișunând de arheologi, istorici, antropologi și, bineînțeles, o pletoră de funcționari de stat indonezieni. Asemenea lor, de fiecare dată când Sam și Remi vizitau insula, trebuiau să treacă prin orașul de funii aidoma unei căsuțe din copac, pe care inginerii îl atârnaseră deasupra sitului, altfel pământul s-ar fi surpat sub picioarele oamenilor care încercau să conserve relicvele.

---

[1] Detectiv particular, eroul serialului de televiziune cu același nume, care duce o viață de vis; nu dă socoteală nimănui, dispune de mașini de lux și e înconjurat de nenumărate femei frumoase. (n.tr.)

Descoperirile făcute de Sam și de Remi în Pulau Legundi rescriau istoria aztecilor și a Războiului Civil American. Fiind administratorii acestui proiect și ai altor două, trebuiau să fie la curent cu munții de date primite în mod constant.

Pentru ei, munca aceasta constituia o plăcere. Deși pasiunea lor era vânătoarea de comori – în mod hotărât, un hobby de teren, interactiv, care se baza la fel de mult pe instinct ca pe cercetare –, amândoi aveau în spate o formație științifică. Sam era inginer licențiat la Caltech, iar Remi avea o diplomă în antropologie și istorie de la Boston College.

Sam nu sărise prea departe de arborele său genealogic: tatăl lui, care nu mai era în viață, fusese unul dintre primii ingineri care lucraseră la programele spațiale ale NASA, iar mama lui, Eunice, acum în vârstă de șaptezeci și unu de ani, trăia în Key West, fiind proprietar unic, căpitan și matelot-șef pe o barcă de pescuit la adâncime și de scufundări. Mama și tatăl lui Remi, constructor de case la comandă și, respectiv, pediatru/scriitor, erau amândoi pensionari și se bucurau de viață în Maine, crescând lame.

Sam și Remi se cunoscuseră în Hermosa Beach, într-un bar de jazz numit The Lighthouse[1]. Dintr-un impuls de moment, Sam intrase să bea o bere rece și o găsise pe Remi cu câțiva colegi, relaxându-se după ce-și petrecuseră ultimele săptămâni căutând un galion scufundat în golful Abalone.

Nici unul nu era atât de visător, încât să-și amintească prima lor întâlnire ca fiind dragoste la prima vedere, dar scânteia dintre ei era de

[1] Farul (n.red.)

netăgăduit; au vorbit și au râs împreună la un pahar, până la închiderea barului, fără să observe scurgerea timpului. După șase luni, s-au căsătorit în cadrul unei ceremonii restrânse.

Având încurajarea lui Remi, Sam dăduse curs unei idei pe care o experimentase, un scanner cu laser argon, menit să detecteze și să identifice aliaje de la distanță, prin sol și apă deopotrivă. Vânători de comori, universități, corporații, unități miniere și Ministerul Apărării le-au bătut la ușă cerșind licențe, carnete de cecuri au fost deschise și, în câțiva ani, Fargo Group Ltd. avea deja un profit de șapte cifre. Patru ani mai târziu, au acceptat să-și vândă firma, lucru care i-a făcut extrem de bogați pentru tot restul vieții. Însă, în loc să se relaxeze, și-au luat o vacanță de o lună, apoi au înființat Fundația Fargo, pornind în prima lor vânătoare de comori comună. Averea obținută astfel a ajuns la o listă lungă de instituții filantropice.

Acum, soții Fargo priveau în tăcere insula din fața lor. Remi murmură:

– Încă e greu de înțeles, nu?

– Da, consimți Sam.

Toată educația și experiența din lume nu i-ar fi putut pregăti pentru ceea ce descoperiseră în Pulau Legundi. Găsirea din întâmplare a clopotului unui vas în largul Zanzibarului se transformase peste noapte în nenumărate alte descoperiri, care urmau să ocupe atenția a generații de arheologi, istorici și antropologi.

Sam fu trezit din reverie de sunetul dublu al unei sirene. Întoarse privirea spre port; la opt sute de metri distanță, o barcă a pazei de coastă

indoneziene, de aproximativ unsprezece metri lungime, se îndrepta direct spre ei.

– Sam, ai uitat să plătești motorina când ai închiriat șalupa? întrebă Remi cu ironie.

– Nu. Am folosit rupiile false pe care le-aveam prin buzunar.

– Sigur ăsta-i motivul.

Urmăriră din priviri barca pazei de coastă ce se apropie de ei la un sfert de milă, după care întoarse mai întâi spre tribord, apoi spre port, printr-o mișcare de rotire care o aduse paralel cu barca, la o distanță de treizeci de metri. Printr-un megafon se auzi o voce vorbind într-o engleză cu accent indonezian:

– Hei! Sunteți Sam și Remi Fargo?

Sam ridică brațul în semn de confirmare.

– Rămâneți pe loc, vă rog. Avem un pasager pentru voi.

Sam și Remi schimbară priviri mirate; nu așteptau pe nimeni.

Barca patrulei portuare îi înconjură o dată, micșorând distanța, până când ajunse la un metru de babord. Motorul fu lăsat la ralanti, apoi se opri.

– Cel puțin par prietenoși, îi murmură Sam soției sale.

Ultima oară fuseseră abordați de o navă străină în Zanzibar. Fusese o barcă de patrulă echipată cu tunuri de 12,7 mm și cu un echipaj de marinari încruntați, purtând arme AK-47.

– Deocamdată, răspunse Remi.

Pe puntea dunetei, între doi polițiști în uniforme albastre, stătea o asiatică micuță, pe la vreo patruzeci și cinci de ani, cu o față ascuțită de slabă

ce era și cu o tunsoare ce semăna izbitor cu a unui marinar.

– Cer permisiunea să urc la bord, spuse femeia. Vorbea o engleză aproape perfectă, cu o foarte vagă urmă de accent.

Sam ridică din umeri.

– Permisiune acordată.

Cei doi polițiști înaintară un pas, ca și cum s-ar fi pregătit să o ajute să sară, dar ea îi ignoră, făcând un singur pas ușor, care o proiectă de pe copastie pe puntea dunetei familiei Fargo. Aterizează ușor, ca o felină. Se întoarse spre Sam și spre Remi, care stătea acum alături de soțul ei. Femeia îi privi o clipă cu doi ochi negri impasibili, apoi le înmână o carte de vizită. Scria doar atât: „Zhilan Hsu".

– Cu ce vă putem ajuta, doamnă Hsu? întrebă Remi.

– Patronul meu, Charles King, vă roagă să-i faceți plăcerea de a-l vizita.

– Ne pare rău, dar nu-l cunoaștem pe domnul King.

– Vă așteaptă la bordul avionului său particular de la terminalul pentru chartere particulare de lângă Palembang[1]. Dorește să vă vorbească.

Deși engleza lui Zhilan Hsu era perfectă din punct de vedere tehnic, avea o anumită rigiditate tulburătoare, ca și cum era un automat.

– Partea asta o înțelegem, spuse Sam. Îi înapoie cartea de vizită. Cine e Charles King și de ce vrea să ne vadă?

---

[1] Capitala provinciei Sumatra de Sud, din Indonezia (n.tr.)

– Domnul King m-a autorizat să vă transmit că are legătură cu o cunoștință de-a dumneavoastră, domnul Frank Alton.

Atenția lui Sam și a lui Remi fusese captată. Alton nu era doar o cunoștință, ci chiar un vechi prieten apropiat, fost polițist în San Diego, devenit detectiv, pe care Sam îl cunoscuse la cursul de judo. Sam, Remi, Frank și soția lui, Judy, se vedeau o dată pe lună la cină.

– Ce-i cu el? întrebă Sam.

– Domnul King dorește să vă vorbească personal despre domnul Alton.

– Sunteți foarte misterioasă, doamnă Hsu, spuse Remi. Ne puteți împărtăși și nouă motivul?

– Domnul King dorește să...

– Să vorbească cu noi personal, termină Remi propoziția.

– Exact.

Sam se uită la ceas.

– Vă rog, transmiteți-i domnului King că ne vom vedea la ora șapte.

– Adică peste patru ore, calculă Zhilan. Domnul King...

– Va trebui să aștepte, termină de data aceasta Sam propoziția. Avem niște treabă.

Chipul stoic al lui Zhilan Hsu căpătă brusc o expresie de furie, care dispăru la fel de repede cum apăruse. Încuviință simplu din cap și confirmă:

– Ora șapte. Vă rog să nu întârziați.

Fără să mai adauge ceva, se întoarse și sări ca o gazelă de pe punte pe copastia bărcii patrulei portuare. Trecu pe lângă polițiști și dispăru în cabină. Unul dintre ofițeri își ridică chipiul spre ei, în

semn de salut. Zece secunde mai târziu, motoarele se treziră la viață cu un mârâit și barca se depărtă.

– Interesant, ce să zic, spuse Sam câteva clipe mai târziu.

– E de-a dreptul fermecătoare, adăugă Remi. Ai observat cum și-a ales cuvintele?

Sam încuviință din cap.

– „Domnul King m-a autorizat." Dacă înțelege conotația, atunci putem presupune că domnul King e la fel de agreabil.

– O crezi? În ceea ce-l privește pe Frank? Judy ne-ar fi sunat dacă s-ar fi întâmplat ceva.

Deși aventurile îi purtau adeseori în situații riscante, viețile lor cotidiene erau relativ obișnuite. Totuși, vizita neașteptată a lui Zhilan Hsu și invitația misterioasă le declanșaseră amândurora alarma interioară de avertizare. Oricât de improbabil părea, nu puteau exclude posibilitatea unei capcane.

– Hai să aflăm, spuse Sam.

Îngenunche lângă bancheta pilotului, își recuperă rucsacul de sub tabloul de bord și scoase dintr-un buzunar lateral telefonul prin satelit. Formă un număr, iar câteva secunde mai târziu, răspunse un glas de femeie:

– Da, domnule Fargo.

– Mă gândeam că de data asta am noroc, spuse Sam.

Făcuse un pariu cu Remi că, într-o zi, o va lua prin surprindere pe Selma Wondrash și o va face să li se adreseze pe numele mic.

– Nu astăzi, domnule Fargo.

Principalul lor cercetător, un guru în privința logisticii și, în același timp, paznic al biroului lor secret, Selma avea cetățenie maghiară cu toate că trăia în Statele Unite de decenii; încă mai păstra o urmă de accent - suficient cât să-i dea vocii sale o cadență vagă *à la* Zsa Zsa Gabor[1].

Selma fusese directoarea Departamentului de Colecții Speciale al Bibliotecii Congresului, până când Sam și Remi au ademenit-o de partea lor, oferindu-i mână liberă și resurse de cea mai înaltă tehnologie. Dincolo de hobby-ul ei pentru acvaristică și o colecție de ceai care-i ocupa un întreg cabinet în laborator, singura pasiune a Selmei o constituia cercetarea. Era cea mai fericită când soții Fargo îi dădeau o enigmă străveche pe care s-o descifreze.

- Odată și-odată, tot ai să-mi spui Sam.

- Nu astăzi.

- Ce oră e la voi?

- Aproape unsprezece. Selma se culca rareori înainte de miezul nopții și rareori dormea mai mult de patru sau cinci dimineața. Cu toate acestea, întotdeauna părea trează de-a binelea. Ce-aveți pentru mine?

- O fundătură, sperăm, răspunse Sam, apoi îi povesti vizita lui Zhilan Hsu. Charles King pare a fi uns de Dumnezeu.

- Am auzit de el. E putred de bogat.

- Vezi dacă găsești ceva dubios în viața lui personală.

- Altceva?

---

[1] Actriță americană de origine maghiară, celebră pentru nenumăratele ei căsnicii cu oameni înstăriți (n.tr.)

– Ai vreo veste de la familia Alton?

– Nu, nici una, răspunse Selma.

– Sun-o pe Judy și vezi dacă Frank e plecat din țară, îi ceru Sam. Interesează-te cu discreție. Dacă e vreo problemă, nu vrem s-o alarmăm pe Judy.

– Când vă întâlniți cu King? întrebă Selma.

– Peste patru ore.

– Mă ocup imediat, spuse Selma râzând. Până atunci, aflu și ce număr poartă la cămașă și care e înghețata lui preferată.

Capitolul 2

Palembang, Sumatra

Cu douăzeci de minute înainte de întâlnire, Sam și Remi opriră scuterele lângă gardul de sârmă ce împrejmuia zona terminalelor private de pe aeroportul Palembang. Așa cum prezisese Selma, găsiră pista din fața hangarelor ticsită de avioane particulare, toate modele cu propulsie cu unul sau două motoare. Cu excepția unuia: un avion cu reacție Gulfstream G650. La un preț de șaizeci și cinci de milioane de dolari, G6 nu era doar cel mai scump avion particular din lume, dar și cel mai rapid, capabil aproape să atingă viteza Mach 1[1] și să parcurgă peste 12 800 de kilometri, zburând până la o altitudine de 15 500 de metri - cu 3 000 de metri mai mult decât avioanele comerciale.

Ținând cont de cele descoperite de Selma despre misteriosul domn King, prezența unui G6 nu era menită să-i surprindă pe Sam și pe Remi. „Regele Charlie", cum îi spuneau prietenii apropiați și

[1] Aproximativ 1 225 km/oră (n.tr.)

dușmanii deopotrivă, ocupa în prezent locul unsprezece în topul *Forbes* al celor mai bogați oameni, cu o avere netă de 23,2 miliarde de dolari.

Își începuse cariera în 1964, la saisprezece ani, ca sondor pe câmpurile petrolifere din Texas. La douăzeci și unu de ani, King își înființa deja propria companie de forare, numită King Oil. La vârsta de douăzeci și patru de ani era milionar; la treizeci, miliardar. În anii 1980 și 1990, King și-a extins imperiul cu exploatări miniere și afaceri bancare. Conform revistei *Forbes*, dacă și-ar fi petrecut restul vieții jucând dame în biroul său de lux din Houston, tot ar fi câștigat o sută de mii de dolari pe oră din dobânzi.

Cu toate acestea, King nu era din cale-afară de ostentativ în viața cotidiană, adesea plimbându-se în jurul Houstonului în furgoneta lui, un Chevy din 1968, și mâncând la birtul ordinar preferat. Deși nu atinsese chiar același nivel cu al lui Howard Hughes, se zvonea că era un tip singuratic, maniac în privința intimității. King era rareori fotografiat în public și, atunci când participa la evenimente de afaceri sau mondene, de obicei o făcea virtual, prin intermediul camerelor web.

Remi îl privi pe Sam.

– Numărul de pe coadă e identic cu cel aflat de Selma. Doar dacă nu i-o fi furat cineva avionul lui King, se pare că omul nostru e aici.

– Întrebarea e: „De ce?"

Pe lângă o scurtă biografie a lui King, Selma făcuse tot posibilul să dea și de urma lui Frank Alton, care, conform secretarei sale, plecase din țară în interes de serviciu. Deși nu mai primise nici o veste de la el de trei zile, nu își făcea griji;

Alton întrerupea adesea orice comunicare timp de o săptămână sau două, dacă sarcinile de serviciu deveneau extrem de solicitante.

Auziră trosnetul unei crengi în spatele lor și, când se întoarseră, o văzură pe Zhilan Hsu de partea cealaltă a gardului, la numai un metru și jumătate distanță. Avea picioarele și partea de jos a torsului ascunse de frunziș. Îi privi pe cei doi Fargo, cu ochii ei negri, preț de câteva clipe, apoi spuse:

– Ați venit mai devreme.

Avea un ton doar puțin mai sever decât al unui procuror.

– Iar tu ai pasul ușor, spuse Remi.

– Vă așteptam.

Sam zâmbi cu jumătate de gură.

– Nu ți-a spus mama ta că nu-i frumos să te furișezi pe la spatele oamenilor?

Zhilan își păstră expresia stoică.

– Nu mi-am cunoscut mama.

– Îmi pare rău...

– Domnul King este gata să vă primească; trebuie să plece la șapte și cincizeci de minute fix. Ne întâlnim la poarta de pe partea estică. Vă rog să aveți pașapoartele pregătite.

Spunând acestea, Zhilan se întoarse în spatele tufișurilor și dispăru.

Cu ochii mijiți, Remi privi în urma ei.

– Anunț oficial: e ciudată.

– De acord, spuse Sam. Să mergem. Regele Charlie așteaptă.

Parcară scuterele într-un ungher de lângă poarta cu bare transversale și se îndreptară spre o clădire exterioară mică, unde Zhilan stătea alături de un paznic în uniformă. Făcu un pas în față, le luă

pașapoartele și le înmână paznicului, care se uită la fiecare înainte să le dea înapoi.

– Pe aici, vă rog, spuse Zhilan și îi conduse pe după clădire, spre o poartă destinată pasagerilor, apoi spre scara coborâtă a Gulfstreamului. Zhilan se dădu la o parte și le făcu semn să urce. Odată ajunși la bord, se treziră într-o bucătărie mică, dar îngrijit mobilată. În dreapta, trecând printr-o galerie, se afla cabina principală. Pereții etanși erau îmbrăcați în furnir de nuc lustruit, cu embleme de argint de mărimea unor ceșcuțe, reprezentând insigna șerifului din Texas, iar podeaua era acoperită cu un covor roșu gros. Existau două zone de scaune: una ocupată de patru fotolii din piele, cu spătar rabatabil, așezate în jurul unei măsuțe joase, și a doua, în partea din spate, alcătuită din trei banchete capitonate foarte confortabile. Era răcoare, datorită aerului condiționat. Prin difuzoare nevăzute se auzea vag Willie Nelson cântând *Mammas Don't Let Your Babies Grow Up to Be Cowboys*.

– Grozav! murmură Remi.

De undeva de la coada avionului, o voce nazală tipic texană rosti:

– Cred că cel mai potrivit cuvânt pentru ce vedeți aici ar fi „clișeu", doamnă Fargo, dar, deh, asta-mi place și n-am ce-i face.

Un bărbat se ridică dintr-unul din fotoliile de piele întoarse cu spatele la ei și le aruncă o privire. Avea un metru nouăzeci și cinci, nouăzeci și unu de kilograme – pe jumătate aproape numai mușchi –, o față bronzată și un păr blond-argintiu des, tuns modern. Sam și Remi știau că Charles King avea șaizeci și doi de ani, dar arăta de cincizeci. Acesta le zâmbi larg; avea dinții drepți și uimitor de albi.

– Odată ce Texasul îți intră în sânge, spuse King, e aproape imposibil să mai scapi de el. Credeți-mă, am avut patru soții care și-au încercat norocul, dar în zadar.

King păși spre ei, cu mâna întinsă. Purta jeanși, o cămașă din denim decolorată și, spre surprinderea lui Sam și a lui Remi, încălțăminte sport Nike în loc de cizme de cowboy.

King le citi surprinderea de pe chip.

– Nu mi-au plăcut niciodată cizmele alea. Sunt incomode ca naiba și întru totul nepractice. De altfel, toți caii pe care-i am sunt pentru curse, iar eu nu am tocmai alura unui jocheu.

Îi scutură mai întâi mâna lui Remi, apoi pe cea a lui Sam.

– Mulțumesc că ați venit. Sper că Zee nu v-a tăiat cheful. Nu-i prea plac vorbele goale.

– Ar fi o bună jucătoare de poker, consimți Sam.

– La dracu', chiar e o bună jucătoare de poker. M-a făcut de șase mii de parai în zece minute, prima – și ultima – dată când am jucat. Intrați, luați loc. Să vă servim cu ceva de băut. Ce vreți?

– Apă, vă rog, spuse Remi, iar Sam ceru la fel.

– Zee, dacă nu te superi... Pentru mine, ca de obicei.

Din spatele lui Sam și al lui Remi, Zhilan spuse:

– Da, domnule King.

Îl urmară în partea din spate a avionului, în zona cu banchete, și se așezară. Zhilan nu întârzie cu tava decât câteva secunde. Puse apa lui Sam și a lui Remi în fața lor și îi întinse un pahar cu whisky și gheață lui King. În loc să ia paharul, el rămase cu privirea pironită asupra lui. Se încruntă, o privi pe Zhilan și scutură din cap.

– Câte cuburi de gheață ai pus, drăguță?

– Trei, domnule King, spuse degrabă Zhilan. Îmi pare rău, am...

– Nu-ți mai bate capul, Zee, mai pune unul și gata. Zhilan plecă grăbită, și King se confesă: Indiferent de câte ori îi spun, tot mai uită câteodată. Jack Daniel's e o tărie capricioasă; trebuie să pui exact atâta gheață cât trebuie, altfel își pierde gustul.

– Vă cred pe cuvânt, spuse Sam.

– Ești un om înțelept, domnule Fargo.

– Sam.

– Cum vrei. Spune-mi Charlie.

King îi privi fix, cu un zâmbet de plăcere pe față, până când Zhilan se întoarse cu băutura lui, acum retușată. Rămase lângă el, așteptând s-o guste.

– Așa da, spuse el. Du-te acum. Apoi, spre soții Fargo: Cum merg săpăturile pe mica insulă... cum îi zice?

– Pulau Legundi, răspunse Sam.

– Da, exact. Un fel de...

– Domnule King...

– Charlie.

– Zhilan Hsu a pomenit de un prieten de-al nostru, Frank Alton. Haideți să sărim peste discuțiile protocolare; spuneți-ne despre Frank.

– Și tu ești un om direct. Presupun că împărtășești aceeași calitate, nu, Remi?

Nu primi nici un răspuns, dar Remi îi zâmbi dulce.

King ridică din umeri.

– În regulă, cum vreți. L-am angajat pe Alton acum câteva săptămâni ca să cerceteze o chestiune pentru mine. Se pare însă că a dispărut. *Puf!* Cum

voi doi păreți să vă pricepeți să găsiți chestii care nu se găsesc ușor, și sunteți prieteni cu el, m-am gândit să luăm legătura.

- Când ai vorbit ultima dată cu el? îl întrebă Remi.

- Acum zece zile.

- Frank are tendința să fie cam independent când lucrează, spuse Sam. De ce crezi că...

- Fiindcă stabiliserăm să mă țină la curent zilnic. Făcea parte din înțelegerea noastră și, până acum zece zile, s-a ținut de cuvânt.

- Ai vreun motiv să crezi că ceva nu-i în regulă?

- Adică, în afară de faptul că și-a încălcat promisiunea față de mine? răspunse King cu o umbră de enervare. Dincolo de faptul că mi-a luat banii și a dispărut?

- De dragul discuției.

- Ei bine, în partea aia de lume unde se află el e cam neplăcut uneori.

- Și care parte e aia? întrebă Remi.

- Nepal.

- Poftim? Ai spus...

- Da. Ultima dată era în Kathmandu. Un oraș cam înapoiat, în care poți să te descurci însă, dacă nu te pierzi cu firea.

Sam îl întrebă:

- Cine mai știe despre asta?

- Câțiva oameni.

- Soția lui Frank?

King scutură din cap și luă o gură de whisky. Se strâmbă.

- Zee!

Zhilan apăru lângă el după cinci secunde.

- Da, domnule King.

Îi dădu paharul.

– Gheața se topește prea repede. Aruncă-l.

– Da, domnule King.

Și se făcu din nou nevăzută.

Încruntându-se, King o urmări cu privirea, apoi se întoarse spre soții Fargo.

– Îmi cer scuze, ce spuneați?

– I-ai spus soției lui Frank?

– Nu știam că e însurat. Nu m-a informat pe cine să sun în caz de urgență. De altfel, de ce s-o îngrijorăm? Din câte știu eu, Alton s-a combinat cu vreo asiatică și umblă haihui pe-acolo, pe banii mei.

– Frank Alton nu ar face așa ceva, spuse Remi.

– Poate că da, poate că nu.

– Ai contactat guvernul nepalez? întrebă Sam. Sau ambasada americană din Kathmandu?

King dădu din mână a nepăsare.

– Acolo toți sunt niște înapoiați. Și corupți – mă refer la localnici. Cât despre faza cu ambasada, m-am gândit la ea, dar n-am la dispoziție luni în șir, cât le-ar lua lor să-și pună fundul în mișcare. Am oamenii mei acolo, care lucrează la alt proiect, dar n-au timp să se ocupe de problema asta. Apoi, așa cum am zis, voi aveți reputația de a găsi ceea ce alții nu pot.

Sam spuse:

– În primul rând, Charlie, oamenii nu sunt lucruri. În al doilea rând, căutarea persoanelor dispărute nu e specialitatea noastră. King deschise gura să vorbească, dar Sam ridică mâna și continuă: Lăsând asta la o parte, Frank ne e prieten bun, deci sigur că mergem.

– Fantastic! strigă King plesnindu-şi genunchii. Să discutăm aspectele practice. Cât o să mă coste toată treaba?

Sam rânji.

– O să presupunem că glumeşti.

– În legătură cu banii? Niciodată.

– Fiindcă ne e bun prieten, o să achităm noi nota de plată, spuse Remi cu glasul puţin tăios. Avem nevoie de toate informaţiile pe care ni le poţi da.

– Zee întocmeşte deja un dosar. O să vi-l dea la plecare.

– Zi-ne varianta prescurtată, spuse Sam.

– E o situaţie cam complicată, cu multe dedesubturi, spuse King. L-am angajat pe Alton ca să găsească pe cineva care a dispărut în aceeaşi regiune.

– Pe cine?

– Pe taică-meu. Când a dispărut prima oară, am trimis o droaie de oameni să-l caute, dar n-au găsit nimic. De parcă îl înghiţise pământul. De curând a fost văzut din nou, aşa că am căutat în lung şi-n lat după cel mai bun detectiv pe care-l puteam găsi. Alton avea recomandări foarte bune.

– Ai spus că „a fost văzut din nou", observă Remi. Ce înseamnă asta?

– De când a dispărut tata, au tot existat zvonuri cum că ar apărea din când în când – de vreo zece ori prin anii 1970, de patru ori în anii 1980...

Sam îl întrerupse:

– Charlie, de câtă vreme lipseşte tatăl tău?

– De treizeci şi opt de ani. A dispărut în 1973.

Lewis „Bully" King, le explică Charles, era un fel de Indiana Jones, dar cu mult înainte de apariţia filmelor; un arheolog care-şi petrecea unsprezece

luni din an pe teren; un academician globetrotter care a vizitat mai multe țări decât cele despre care a auzit majoritatea oamenilor. Dar Charles King nu știa ce anume făcea tatăl lui când dispăruse.

– La cine era afiliat? întrebă Remi.

– Nu prea înțeleg ce vrei să spui.

– Lucra pentru o universitate sau muzeu? Poate o fundație?

– Nu. Nu puteai să-l ții într-un post. Nu se dădea în vânt după așa ceva.

– Cum își finanța expedițiile?

King le zâmbi cu modestie.

– Avea un sponsor generos și credul. Ca să fiu sincer totuși, nu cerea niciodată mult: cinci mii când și când. Lucra singur, n-avea prea multe cheltuieli fixe și știa să se descurce cu puțin. În cele mai multe dintre locurile unde călătorea, puteai să trăiești cu câțiva dolari pe zi.

– Avea o casă?

– Ceva fără pretenții în Monterey. N-am vândut-o. De fapt, n-am făcut nimic cu ea. E cam tot așa cum a lăsat-o când a dispărut. Da, știu ce-o să întrebați. Prin 1973, am pus niște oameni să caute prin casă indicii, dar n-au găsit nimic. Sunteți bine-veniți să căutați și voi. Zee o să vă dea adresa.

– Frank a fost acolo?

– Nu, nu credea că are rost.

– Spune-ne despre ultima dată când a fost văzut, îi ceru Sam.

– Cu vreo șase săptămâni în urmă, o echipă de la *National Geographic* făcea un articol despre un oraș vechi de-acolo – Lo Manta și nu mai știu cum, sau altul...

– Lo Monthang, îl ajută Remi.

– Da, ăsta e. A fost capitala regatului Mustang.

Ca majoritatea oamenilor, King pronunță numele ca și cum s-ar fi referit la rasa de cai.

– Se pronunță Mus-tong, replică Remi. A fost cunoscut și drept regatul Lo, înainte să fie anexat de Nepal în secolul al XVIII-lea.

– Cum zici tu. Nu m-au interesat niciodată chestiile astea. Probabil n-am moștenit această curiozitate de la taică-meu. Oricum, într-una dintre fotografiile făcute apare un individ în fundal. E leit taică-meu – sau cel puțin așa cred c-ar arăta după aproape patruzeci de ani.

– Nu e un punct de plecare prea grozav, spuse Sam.

– Altceva n-am. Tot mai vreți să vă încercați norocul?

– Sigur că da.

Sam și Remi se ridicară să plece. Dădură mâna pe rând cu King.

– Zee deține toate informațiile necesare. Să o țineți la curent. Dați-mi de știre dacă găsiți ceva. Aș aprecia dacă mi-ați face rapoarte regulate. Vânătoare plăcută, doamnă și domnule Fargo.

Charles King rămase în ușa avionului său, urmărindu-i din priviri pe cei doi soți Fargo cum treceau de poartă, urcându-se pe scutere și dispărând pe drum. Zhilan Hsu se întoarse, urcă apăsat treptele de la avion și se opri în fața lui King.

– Nu-mi place de ei, spuse ea.

– Și de ce, mă rog?

– Nu vă respectă îndeajuns.

– Mă pot lipsi de asta, draga mea. Atâta vreme cât se mențin la înălțimea reputației lor. Din câte

am citit, ăștia doi au un adevărat fler pentru genul ăsta de lucruri.

– Și dacă își depășesc responsabilitățile?

– La naiba, de asta te am pe tine, nu?

– Da, domnule King. Să mă duc de pe-acum acolo?

– Nu, să lăsăm lucrurile să meargă de la sine. Fii drăguță și fă-mi legătura cu Russ la telefon.

King merse către spatele avionului și se lăsă, cu un geamăt, într-unul dintre fotolii. Un minut mai târziu, se auzi vocea lui Zhilan prin interfon.

– Aveți legătura, domnule King. Vă rog așteptați.

King auzi zgomotul susurat care-l avertiza că linia de satelit era deschisă.

– Russ, ești acolo?

– Da.

– Cum merg săpăturile?

– Suntem în termen. Am avut ceva probleme cu un localnic care făcea gălăgie, dar ne-am ocupat de el. Marjorie e la carieră acum, stă cu biciul pe ei.

– Cred și eu! E o femeie dată dracului. Fii cu ochii în patru la inspectori. N-ar fi trebuit să apară din senin. Și-așa dau bani de mă cocoșez. Orice cheltuială în plus ți-o imput ție.

– Totul e sub control.

– Bun. Acum, dă-mi o veste bună. Ai găsit ceva interesant?

– Încă nu. Dar am dat peste niște urme de fosile, despre care expertul nostru zice că-s promițătoare.

– Da, da, bine, am mai auzit asta. Ai uitat de escrocul ăla din Perth?

– Nu, domnule.

– Ăla care ți-a zis că avea o fosilă de hipopotam pitic malgaș? Și ăla cică era expert.

– Dar m-am ocupat de el, nu?

King făcu o pauză. Încruntătura îi dispăru și chicoti.

– Asta așa-i. Ascultă aici, băiete. Vreau să-mi găsești un *Calico* de-ăla sau cum îi zice. Unul pe bune.

– *Chalicotherium*, îl corectă Russ.

– Mă doare-n paișpe cum îi zice! Latină! Doamne păzește. Fă-mi rost de unul! I-am spus deja nulității ăleia de Don Mayfield că am unul pe drum și totul e pregătit. Ne-am înțeles?

– Da, domnule, ne-am înțeles.

– Bine, atunci. Încă ceva: tocmai i-am cunoscut pe cei mai noi recruți ai noștri. Amândoi sunt pricepuți. Îmi închipui că n-or să piardă prea mult timp. Cu puțin noroc, probabil c-or să-și bage nasul și prin Monterey, apoi or să vină spre tine. Te anunț când vor lua avionul.

– Da, domnule.

– Ai grijă să-i ții din scurt, auzi? Dacă scapă de tine, îți pun pielea în băț.

Capitolul 3

Goldfish Point, La Jolla,
aproape de San Diego, California

După ce s-au despărțit de King, Sam și Remi s-au întors la Pulau Legundi, unde, așa cum era de așteptat, l-au găsit pe profesorul Stan Dydell supraveghind situl. Fostul profesor al lui Remi de la Boston College își luase un an sabatic pentru a participa la mai multe săpături. Auzind veștile despre Alton, Dydell a consimțit să supravegheze lucrările până la întoarcerea lor sau până vor găsi un înlocuitor permanent.

După treizeci și șase de ore și trei escale, au aterizat în San Diego la prânz, după ora locală. Sam și Remi au mers cu mașina direct la casa familiei Alton ca să-i dea de știre soției lui Frank. Acum, cu bagajele depozitate în foaierul casei lor, au coborât în laboratorul care era domeniul Selmei.

Având o sută optzeci și șase de metri pătrați, încăperea cu tavan înalt era dominată de o masă de lucru cu blat de arțar, de șase metri lungime, iluminată de lămpi cu halogen agățate de tavan

și înconjurată de scaune înalte. De-a lungul unui perete se aflau trei firide despărțite prin pereți de rigips – fiecare dotată cu propriul computer Mac Pro nou-nouț cu douăsprezece nuclee, și cu un monitor Cinema HD de treizeci de inchi –, două birouri cu paravane de sticlă, unul pentru Sam și unul pentru Remi, o pivniță pentru arhive controlată climatic, o mică încăpere pentru proiecții și o bibliotecă pentru studiu. Peretele opus era dedicat singurului hobby al Selmei: un acvariu de patru metri lungime, cu doi metri cubi de apă de mare, plin cu o varietate de pești în nuanțele curcubeului. Bolborositul lui blând crea în laborator o ambianță plăcută.

Deasupra spațiului de lucru, casa familiei Fargo mai avea trei etaje. Era o casă în stil spaniol de o mie o sută zece metri pătrați, cu un parter necompartimentat, tavane boltite și suficiente ferestre și luminatoare, încât rareori aprindeau lumina mai mult de câteva ore pe zi. Electricitatea de care se foloseau era furnizată, în principal, de un sistem robust de panouri solare recent instalate pe acoperiș.

La ultimul etaj era dormitorul principal al lui Sam și al lui Remi. Chiar dedesubt, erau patru apartamente pentru oaspeți, o cameră de zi, o sufragerie și o bucătărie deschisă care ieșea în afara stâncii, cu vedere spre ocean. La etajul doi, era o sală de gimnastică cu echipament pentru exerciții aerobice, dar și aparate de forță, o saună, un bazin de înot Hydro-Worx uriaș, un perete de cățărat și o podea din lemn de esență tare, de nouăzeci de metri pătrați, pe care Remi practica scrimă, și Sam, judo.

Sam și Remi luară două scaune dintr-un colț al laboratorului. Selma li se alătură. Purta costumul

ei tradițional de muncă: pantaloni kaki, pantofi sport, un tricou colorat și ochelari cu ramă de baga și lănțișor. Pete Jeffcoat și Wendy Corden veniră și ei să asculte. Bronzați, zvelți și nonșalanți, asistenții Selmei erau întruchiparea californianului, dar departe de a fi niște trântori de plajă. Jeff avea o diplomă în arheologie, iar Wendy, în științe sociale.

– E îngrijorată, spuse Remi, dar a ascuns asta față de copii. I-am spus că o s-o ținem la curent. Selma, ai putea să o suni zilnic cât o să fim noi plecați...?

– Sigur. Cum a mers audiența la Înălțimea Sa?

Sam îi povesti întâlnirea lor cu Charlie King.

– Eu și Remi am discutat despre asta în avion. Vorbește ca la carte, dar ceva nu-i în regulă cu el.

– Mâna lui dreaptă, în primul rând, spuse Remi, apoi o descrise pe Zhilan Hsu.

Când King nu era de față, femeia avea o atitudine care te umplea de frică, dar comportamentul ei la bordul avionului dezvăluia o poveste diferită. Nemulțumirea lui King în privința numărului cuburilor de gheață din Jack Daniel's și reacția ei smerită arătau nu numai că se temea de patronul ei, dar și că acesta era un despot căruia îi plăcea să dețină întotdeauna controlul.

– Remi mai are o bănuială interesantă despre domnișoara Hsu, spuse Sam.

– E amanta lui, precizează Remi. Sam nu e sigur, dar eu da. Iar King o ține într-o lesă foarte strânsă, precizează Remi.

– N-am terminat încă biografia familiei King, spuse Selma, dar, deocamdată, n-am găsit nimic despre Zhilan. Mai caut. Cu voia voastră, am să-l sun pe Rube.

Rube Haywood, un alt prieten de-al lui Sam, lucra la sediul central al CIA din Langley, Virginia.

Se cunoscuseră, dintre toate locurile din lume, tocmai la infama unitate de instrucție pentru operațiuni secrete CIA de la Camp Peary, când Sam lucra la DARPA[1] (Agenția pentru Proiecte de Cercetare Avansată în domeniul Apărării), iar Rube se pregătea să devină ofițer operativ. În timp ce „Ferma" era un curs obligatoriu pentru cineva ca Rube, Sam participa la un experiment de cooperare: DARPA și CIA considerau că, cu cât înțelegeau mai bine inginerii cum lucrau agenții operativi pe teren, cu atât mai bine vor putea să-i doteze pe spionii Americii.

– Dacă trebuie, desigur. Și încă ceva, adăugă Sam. King pretinde că habar n-are la ce lucra taică-său. El afirmă că-l caută de aproape patruzeci de ani și totuși nu știe nimic despre pasiunile lui. Nu-mi vine să cred.

– Mai spune și că nu s-a sinchisit să contacteze nici guvernul nepalez, nici Ambasada SUA, adăugă Remi. Cineva cu relațiile lui King ar fi pus în mișcare o investigație cu doar câteva telefoane.

– Și zice că pe Frank nu l-ar fi interesat să cerceteze casa tatălui său din Monterey. Dar Frank era prea meticulos ca să ignore astfel de probe. Dacă i-ar fi spus lui Frank despre ea, acesta cu siguranță s-ar fi dus acolo.

– Ce motiv ar fi avut să mintă? întrebă Pete.

– Habar n-am, spuse Remi.

– Și care-i concluzia? întrebă Wendy.

– Cineva are ceva de ascuns, răspunse Selma.

---

[1] Defense Advanced Research Project Agency, agenție din cadrul Departamentului Apărării al Statelor Unite ale Americii, care se ocupă cu elaborarea de noi tehnologii folosite în scopuri militare (n.red.)

– Asta credem și noi, confirmă Sam. Întrebarea e ce anume? King mai e și puțin paranoic. Ca să fiu drept, la cât de bogat e, probabil că-l înconjoară escrocii cu hoardele.

– Până la urmă, nimic din toate astea nu contează, spuse Remi. Frank Alton a dispărut. Pe asta trebuie să ne concentrăm.

– Și de unde începem? întrebă Selma.

– Din Monterey.

Monterey, California

Sam încetinea viteza în curbe, în timp ce farurile mașinii sondau ceața care se rotea deasupra pământului și prin frunzișul care contura drumul șerpuitor de pietriș. Sub ei, luminile caselor de pe faleză străluceau în întuneric, iar în depărtare, farurile de navigație ale bărcilor de pescuit pluteau în beznă. Geamul de pe partea lui Remi era lăsat, astfel că auzeau, din când în când, gongul îndoliat al unei geamanduri din depărtare.

Deși obosiți, Sam și Remi abia așteptau să înceapă căutarea lui Frank, așa că prinseseră cursa de seară din San Diego, ajungând pe aeroportul Peninsula cu pistă dublă din Monterey, de unde au închiriat o mașină.

Chiar fără să vadă structura casei lui Lewis „Bully" King, era limpede că valora milioane de dolari. Mai precis, proprietatea pe care era ridicată valora milioane de dolari. O priveliște asupra golfului Monterey nu era ieftină. Conform lui Charlie King, tatăl lui cumpărase casa la începutul anilor 1950. De atunci, valoarea îi crescuse ca prin minune,

transformând o cocioabă din carton gudronat într-o adevărată mină de aur imobiliară.

GPS-ul de pe bordul mașinii îi vorbi lui Sam, semnalând o nouă curbă. După ce cotiră, farurile măturară o cutie poștală singuratică, înfiptă în vârful unui par.

– Aici e, spuse Remi, citind numărul.

Sam intră pe aleea mărginită de arbori pitici și de un gard șubred din pari, care nu mai erau de mult albi, ce părea să se țină în picioare doar grație viței-de-vie care se încurcase prin el. Sam scoase mașina din viteză, apoi puse frână. În fața lor, farurile iluminau o casă din lemn, de nouăzeci de metri pătrați. Două ferestre mici acoperite flancau ușa de la intrare, în dreptul căreia se afla un șir de trepte din beton în plin proces de năruire. Fațada era văruită în ceea ce odinioară părea să fi fost un verde-închis. Acum, acolo unde vopseaua nu era scorojită, se vedea un măsliniu-palid.

La capătul aleii, parțial ascuns de casă, se găsea un garaj pentru o singură mașină, cu jgheaburile acoperișului lăsate.

– Sigur e o casă din anii 1950, spuse Remi. Asta da sobrietate...

– Proprietatea trebuie să aibă cel puțin un hectar. E de mirare că a scăpat de mâna investitorilor.

– Dacă nu ținem seama de proprietarul ei.

– Ai dreptate, spuse Sam. Trebuie să recunosc, ți se cam face pielea de găină.

– Eu voiam să spun că mă sperie de-a dreptul. Intrăm?

Sam stinse farurile, apoi opri motorul, lăsând casa iluminată doar de razele palide ale lunii care se filtrau prin ceață. Sam înșfăcă o valiză din piele de pe bancheta din spate, apoi coborâră și închiseră

portierele. În tăcerea aceea, zgomotul făcut de portierele trântite răsună ciudat de puternic. Sam scoase din buzunarul pantalonilor o lanternă cu micro LED și o aprinse.

Merseră pe alee până la ușa din față. Cu piciorul, Sam verifică stabilitatea treptelor. Făcu un semn din cap spre Remi, apoi urcă treptele, băgă în broască cheia primită de la Zhilan și o răsuci. Cu un clic, mecanismul se deschise. Împinse ușor ușa; balamalele scoaseră un geamăt previzibil. Sam păși peste prag, urmat de Remi.

– Fă puțină lumină, spuse Remi.

Sam întoarse fasciculul de lumină spre peretele de lângă cadrul ușii, unde Remi căuta un întrerupător. Găsi unul și îl apăsă. Zhilan îi asigurase că vor avea curent și se ținuse de cuvânt. În trei colțuri ale încăperii, lămpi de podea se însuflețiră, proiectând vagi conuri de lumină galbenă pe pereți.

– Nu pare așa de abandonată cum zicea King, observă Sam. Nu numai că becurile lămpilor funcționau, dar nu se vedea nici urmă de praf. Probabil are pe cineva care face curățenie în mod regulat.

– Și nu ți se pare ciudat? întrebă Remi. Nu numai că păstrează casa aproape patruzeci de ani după dispariția tatălui său, dar o lasă exact cum e și o ține curată, în timp ce curtea e o junglă.

– Charlie King însuși mi se pare cam ciudat, așa că, nu, asta nu mă surprinde. Dă-i numai tipului o fobie la microbi și ascunde-i unghiera, că deja e pe teritoriul lui Howard Hughes[1].

---

[1] Howard Robard Hughes Jr. (1905–1976), unul dintre cei mai bogați oameni din lume, cunoscut și pentru comportamentul său excentric cauzat de unele tulburări obsesiv-compulsive (n.red.)

Remi râse.

– Măcar vestea bună e că n-avem mult de căutat.

Avea dreptate. Interiorul casei lui Bully se vedea aproape în întregime din locul unde se aflau: o încăpere mare de douăzeci de metri pătrați care părea să fie un atelier/birou, la est și la vest pereți dominați de rafturi din tavan până-n podea, pline cu cărți, bibelouri, fotografii înrămate și vitrine ce păreau să conțină fosile și artefacte.

În mijlocul încăperii se afla o masă de bucătărie cu blat de lucru pe care Lewis o folosise ca birou; pe ea, o mașină de scris portabilă veche, stilouri, creioane, carnețele pentru notițe și vrafuri de cărți. Pe peretele sudic erau trei uși – una care dădea într-o chicinetă, a doua într-o toaletă și a treia într-un dormitor. Dincolo de izul înțepător de clor și naftalină, casa mirosea a mucegai și a clei vechi pentru tapet.

– Cred că mingea-i în terenul tău, Remi. Tu și Bully ați fost – sau sunteți – spirite înrudite. Am să verific celelalte camere. Strigă dacă vezi vreun liliac.

– Nu-i amuzant, Fargo.

Remi era o dură din cap până-n picioare și nu se temea să-și murdărească mâinile sau să facă ceva periculos, dar ura liliecii. Aripile lor de piele, lăbuțele cu gheare și fețele ciupite ca de porc, atingeau o coardă primitivă în sufletul ei. Halloweenul era o sărbătoare plină de tensiune în casa familiei Fargo, și filmele clasice cu vampiri erau interzise.

Sam făcu un pas spre ea, îi ridică bărbia cu degetul arătător și o sărută.

– Îmi cer scuze.

– Se acceptă.

În timp ce Sam intră în chicinetă, Remi scană rafturile cu cărți. În mod previzibil, toate cărțile

păreau să fi fost scrise înainte de anii 1970. Văzu că Lewis King era un cititor eclectic. Deși majoritatea cărților avea o legătură directă cu arheologia și cu disciplinele înrudite - antropologia, paleontologia, geologia etc. -, mai găseai și volume de filosofie, cosmologie, sociologie, literatură clasică și istorie.

Sam se întoarse în atelier.

-Nimic interesant în celelalte camere. Aici cum e?

-Cred că era un... Făcu o pauză și se întoarse. Cred că ar trebui să ne decidem la ce timp să vorbim despre el. Pornim de la premisa că e mort sau viu?

-Să presupunem ultima variantă. Frank așa a făcut.

Remi încuviință.

-Cred că Lewis este un om fascinant. Dacă ar trebui să pun rămășag, aș zice că a citit majoritatea cărților de aici, dacă nu chiar pe toate.

-Dacă lucra așa de mult pe teren cum a spus King, când ar fi avut timp?

-Poate avea o metodă de lectură rapidă, sugeră Remi.

-Posibil. Ce-i în vitrine?

Sam flutură lanterna spre cea mai apropiată vitrină de umărul lui Remi. Ea privi înăuntru.

-Vârfuri de săgeți Clovis[1], spuse ea, referindu-se la numele de-acum universal atribuit vârfurilor de suliță și săgeți construite din piatră, fildeș sau os. O colecție frumoasă.

Pe rând, începură să cerceteze și restul vitrinelor. Colecția lui Lewis era la fel de eclectică precum

---

[1] Cultură paleoindiană preistorică, de la sfârșitul ultimei ere glaciare, caracterizată prin producerea „vârfurilor Clovis" și a uneltelor distinctive din fildeș și din os (n.tr.)

biblioteca sa. Deși pline de artefacte arheologice – cioburi de oale, coarne de cerb cioplite, unelte din piatră, așchii de lemn pietrificate –, în vitrine se găseau și piese ce aparțineau științelor istorice: fosile, roci, ilustrații ale unor plante și insecte dispărute, fragmente din manuscrise antice.

Remi bătu cu degetul în sticla unei vitrine ce conținea un pergament scris în ceea ce părea a fi Devanāgarī, alfabetul-părinte al nepalezei.

– Interesant. Cred că e o reproducere. Uită-te acolo, pare a fi însemnarea unui traducător: „A. Kaalrami, Universitatea Princeton". Dar nu e nici o traducere.

– Acum verific, spuse Sam și scoase din buzunar iPhone-ul. Deschise web browserul Safari și așteptă să apară iconița rețelei 4G în bara de meniu a telefonului. În schimb, apăru un mesaj într-o fereastră a ecranului:

Selectați o rețea wi-fi
651FPR

Încruntat, Sam studie mesajul o clipă, apoi închise web browserul și deschise o aplicație de scris. Îi spuse lui Remi:

– Nu pot să mă conectez. Uită-te aici.

Remi întoarse privirea spre el.

– Ce e?

El îi făcu semn cu ochiul.

– Uită-te.

Ea merse lângă el și se uită pe ecranul iPhone-ului. Pe acesta stătea scris un mesaj:

Urmează-mă.

Remi nu șovăi nici o clipă.

– Nu mă mir că n-ai prins semnal, spuse ea. Suntem la dracu-n praznic.

– Ce părere ai? Am văzut tot ce era de văzut?

– Așa cred. Hai să căutăm un hotel.

Stinseră luminile, apoi ieșiră pe ușa din față și o încuiară în urma lor. Remi spuse:

– Ce se întâmplă, Sam?

– Am detectat o rețea wireless. E numită după adresa asta: False Pass Road nr. 1651.

Sam căută din nou mesajul pe iPhone și i-l arătă lui Remi.

– Ar putea fi un vecin? întrebă ea.

– Nu, un semnal obișnuit n-ar ajunge mai departe de vreo patruzeci și cinci de metri.

– Din ce în ce mai curios, spuse Remi. N-am văzut nici un modem sau router. De ce ar avea nevoie o casă, presupus abandonată, de o rețea wireless?

– Nu-mi vine în minte decât un singur motiv și, ținând cont cu cine avem de-a face, nu-i atât de absurd pe cât pare: supraveghere.

– Camere?

– Și/sau aparate de ascultat.

– King ne spionează? De ce?

– Cine știe, dar mi-a trezit curiozitatea. Trebuie să ne întoarcem în casă. Hai să ne uităm prin jur.

– Și dacă are camere și la exterior?

– Alea-s greu de camuflat. O să fim cu ochii-n patru.

Luminând cu lanterna în lungul fațadei casei și al scafelor, străbătu aleea spre garaj. Când ajunse în colțul casei, se opri o clipă și trase cu ochiul. Făcu un pas înapoi.

– Nimic, spuse Sam. Merse la ușa laterală a garajului și încercă clanța. Era încuiată. Sam își scoase hanoracul, îl înfășură pe mâna dreaptă și lovi cu pumnul în geamul de sticlă de deasupra clanței, până când sticla se sparse cu o bufnitură înfundată. Dădu la o parte cioburile de sticlă rămase, apoi întinse brațul și descuie ușa.

Odată intrat, nu-i luă decât un minut să găsească panoul electric. Sam deschise capacul și studie configurația. Era pe stil vechi, cu siguranțe. Unele dintre ele păreau relativ noi.

– Și acum? întrebă Remi.

– Nu mă bag la siguranțe.

Coborî fasciculul de lumină al lanternei de pe panou pe cadrul de fundație din lemn, apoi în stânga stâlpului de alături, unde găsi contorul electric. Cu ajutorul briceagului, smulse cablul, apoi deschise capacul și închise întrerupătorul de la linia electrică principală.

– Cu condiția ca Bully să nu aibă un generator sau baterii de rezervă ascunse pe undeva, ar trebui să fie suficient, spuse Sam.

Se întoarseră la treptele din fața casei. Remi scoase iPhone-ul și căută rețeaua wireless. Dispăruse.

– Calea-i liberă, spuse ea.

– Să vedem ce are de ascuns Charlie King.

Din nou înăuntru, Remi merse direct la vitrina ce conținea pergamentul Devanāgarī.

– Sam, poți să-mi aduci camera foto?

Sam deschise valiza, pe care o pusese pe un fotoliu din apropiere, scoase aparatul Canon G10 al lui Remi și i-l dădu. Ea începu să fotografieze vitrina. Când termină, trecu la următoarea.

– Măcar să cercetăm totul, dacă tot ne-am apucat.

Sam încuviință din cap. Cu mâinile în șolduri, trecu în revistă rafturile. Făcu un calcul scurt în minte; erau între cinci și șase sute de volume, după estimările lui.

– Mă apuc să frunzăresc paginile.

În scurt timp deveni limpede că cei pe care-i angajase King să facă curățenie în casă nu dăduseră prea mare atenție rafturilor; deși cotoarele cărților erau șterse, partea de sus era acoperită cu un strat gros de praf. Înainte să scoată câte un volum, Sam căuta amprente cu lanterna. Nici unul nu părea să fi fost atins de mai bine de un deceniu.

După două ore și o sută de strănuturi, puseră la loc și ultima carte. Remi, care terminase de fotografiat vitrinele cu o oră mai devreme, îl ajutase pe Sam cu ultima sută de volume.

– Nimic, spuse Sam, îndepărtându-se de un raft și ștergându-și palmele de pantaloni. Tu?

– Nimic. Dar am găsit ceva interesant într-una dintre vitrine.

Deschise camera foto, derulă până la imaginea dorită și i-o arătă lui Sam. El o cercetă o clipă.

– Ce sunt alea?

– Nu sunt sigură, dar cred că sunt coji de ouă de struț.

– Și inscripția? E o limbă? Artă?

– Nu știu. Le-am scos din vitrină și le-am fotografiat pe fiecare în parte.

– Și ce semnificație au?

– Pentru noi, în mod special, probabil că nici una. Într-un context mai larg... Remi ridică din umeri. Poate că au o semnificație deosebită.

În 1999, îi explică Remi, o echipă de arheologi francezi a descoperit un depozit de două sute șaptezeci de fragmente de ouă de struț gravate la Diepkloof Rockh Shelter, în Africa de Sud. Cojile erau gravate cu modele geometrice vechi de cincizeci și cinci sau șaizeci și cinci de mii de ani și aparțineau perioadei culturale litice, cunoscute drept Howiesons Poort.

– Experții încă mai dezbat semnificația inscripțiilor, continuă Remi. Unii susțin că sunt lucrări artistice; alții, o hartă; iar alții, o formă de limbaj scris.

– Și astea sunt similare?

– Nu-mi aduc aminte, trebuie să mă gândesc puțin. Dar dacă sunt de același tip precum cele din Africa de Sud, încheie Remi, atunci predatează descoperirea de la Diepkloof cu cel puțin treizeci și cinci de ani.

– Poate că Lewis nu știa ce are în posesie.

– Mă îndoiesc. Orice arheolog care cunoaște meserie le-ar identifica valoarea. După ce-l vom găsi pe Frank și lucrurile se vor întoarce la normal – Sam deschise gura ca să vorbească, dar Remi se corectă rapid –, la normal pentru noi, am să mă interesez de asta.

Sam oftă.

– Deci, deocamdată, tot ce avem legat de Nepal nu e decât pergamentul Devanāgarī.

Capitolul 4

Kathmandu, Nepal

Sam și Remi au fost treziți de glasul pilotului, care anunța că se apropiau de Aeroportul Internațional Tribhuvan, din Kathmandu. După ce își petrecuseră cea mai mare parte din ultimele trei zile în aer, avură nevoie de treizeci de secunde întregi ca să se trezească de-a binelea. Cursa lor United-Cathay Pacific-Royal Nepal durase aproape treizeci și două de ore.

Sam se ridică în capul oaselor, își întinse brațele deasupra capului, apoi își reglă ceasul după cel digital de pe ecranul scaunului din fața sa. Alături de el, Remi flutură din pleoape.

– Un regat pentru o cană de cafea, murmură ea.

– Ajungem la sol în douăzeci de minute.

Remi deschise ochii de tot.

– Mai că uitasem...

În ultimii ani, Nepalul intrase în comerțul cu cafea. În ceea ce-i privea pe soții Fargo, boabele cultivate în regiunea Arghakhanchi a țării produceau cea mai bună cafea din lume.

Sam îi zâmbi.

– Îți cumpăr câtă cafea poți să bei.
– Ești eroul meu.

Avionul se înclină puternic și amândoi priviră pe geam. În mintea celor mai mulți turiști, numele Kathmandu evoca viziuni exotice cu temple budiste și călugări în robe, călători în care cu boi și oameni de munte, tămâie, mirodenii, colibe dărăpănate și văi umbrite pitite între crestele Himalayei. Însă nimeni dintre cei care vizitează prima oară orașul nu-și imaginează o metropolă agitată, cu 750 000 de locuitori, dintre care nouăzeci și opt la sută știu carte.

Văzut din aer, Kathmandu pare să fi căzut într-o vale ca un crater, înconjurată de patru lanțuri muntoase maiestuoase: Shivapuri, Phulchowski, Nagarjun și Chandragiri.

Sam și Remi mai fuseseră de două ori aici în vacanță. Știau că, în ciuda populației sale, la sol, Kathmandu părea un conglomerat de sate de mărime mijlocie, injectate în venele modernității. Pe o stradă găseai un templu vechi de o mie de ani, închinat zeului hindus Shiva, pe următoarea, un magazin cu telefoane mobile; pe arterele principale, taxiuri hibride atrăgătoare și ricșe colorat împodobite își disputau clienții; într-o piață, situate față în față, un restaurant tematic Oktoberfest și un vânzător ambulant care le vindea boluri cu *chaat* trecătorilor. Și, desigur, ascunse pe versanții munților și în vârful crestelor abrupte ce înconjoară orașul, sute de temple și mănăstiri, unele mai vechi chiar decât Kathmandu.

Călători experimentați, Sam și Remi erau pregătiți pentru vamă, de care trecură fără nici o bătaie de cap. Ajunseră imediat în afara terminalului,

pe trotuarul lângă care se adunau mijloacele de transport, sub o marchiză semicirculară modernă. Fațada terminalului era finisată cu o teracotă imaculată, cu un acoperiș foarte înclinat, împodobit cu sute de gravuri rectangulare.

– Unde ne-a făcut Selma rezervare?

– La hotelul Hyatt Regency.

Remi încuviință din cap. La ultima vizită în Kathmandu, sperând că se vor cufunda în cultura nepaleză, se cazaseră într-un hostel care, din întâmplare, era situat lângă un țarc de iaci. Descoperiseră că iacii nu se sinchiseau deloc de modestie, intimitate sau somn.

Sam păși pe bordură și făcu semn unui taxi. Din spatele lor se auzi un glas de bărbat:

– Sunteți doamna și domnul Fargo?

Sam și Remi se întoarseră și văzură un băiat și o fată, amândoi în jur de douăzeci de ani, două imagini aproape leite, care semănau la rândul lor cu Charles King – cu o singură diferență surprinzătoare. Deși copiii lui King fuseseră binecuvântați cu părul blond spălăcit, ochii albaștri și zâmbetul larg al tatălui lor, chipurile lor purtau și trăsături subtile, dar clar asiatice.

Remi îi aruncă pe furiș o privire lui Sam, pe care el o interpretă imediat, în mod corect; bănuiala ei în legătură cu Zhilan Hsu era măcar parțial adevărată. Cu toate acestea, dacă cei doi Fargo nu mergeau prea departe cu presupunerile, statutul ei îl depășea cu mult pe cel al unei amante obișnuite.

– Da, noi suntem, răspunse Sam.

Băiatul, care avea înălțimea tatălui său, dar nu și corpolența acestuia, întinse o mână și le-o strânse pe-a lor cu vigoare.

– Eu sunt Russell. Ea e sora mea, Marjorie.

– Sam... Remi. Nu credeam că suntem aşteptaţi.

– Am hotărât să luăm iniţiativa, spuse Marjorie. Suntem aici cu afaceri în numele tatei, deci nu-i nici un deranj.

Russell spuse:

– Dacă nu aţi mai vizitat Kathmandu, poate să vă creeze o stare de confuzie. Suntem cu maşina. Vă ducem la hotel cu cea mai mare plăcere.

Hotelul Hyatt Regency era la vreo trei kilometri nord-vest de aeroport. Drumul cu Mercedesul sedan al fraţilor King a fost lin, chiar dacă rapid. În interiorul izolat fonic şi cu geamuri fumurii, călătoria li se păru puţin suprarealistă lui Sam şi lui Remi. Aflat la volan, Russell străbătea cu uşurinţă străzile înguste şi debusolante, în timp ce Marjorie, pe locul din dreapta lui, le ţinea peste umăr un discurs geografic din fugă, cu tot farmecul unei broşuri turistice înregistrate.

În cele din urmă, opriră în faţa culoarului acoperit de pe aleea hotelului Hyatt. Russell şi Marjorie ieşiră din maşină şi deschiseră portierele din spate înainte ca Sam şi Remi să atingă mânerele.

Aidoma terminalului de la aeroport, arhitectura hotelului Hyatt Regency era un amestec de vechi şi modern: o faţadă înaltă, de dimensiunea a şase etaje, din teracotă, şi terminată cu un acoperiş ca o pagodă. Proprietatea luxoasă şi bine îngrijită se întindea pe opt hectare.

Un hamal se apropie de maşină şi Russell lătră ceva în nepaleză. Bărbatul încuviinţă cu putere din cap şi zâmbi forţat, apoi scoase lucrurile din portbagaj şi dispăru în hol.

– Vă lăsăm să vă instalați, spuse Russell și le înmânâ fiecăruia o carte de vizită. Sunați-mă mai târziu, ca să vedem cum vreți să procedați.

– Să procedăm? repetă Sam.

Marjorie zâmbi.

– Ne cerem scuze, probabil că tata a uitat să vă spună. Ne-a rugat să vă fim ghizi câtă vreme îl căutați pe domnul Alton. Ne vedem mâine!

Cu zâmbete și fluturări de mână aproape sincrone, frații King urcară înapoi în Mercedes și plecară.

Sam și Remi urmăriră din ochi preț de câteva secunde mașina care se îndepărta. Apoi, Remi murmură:

– E cineva normal în familia King?

Patruzeci și cinci de minute mai târziu, erau instalați în apartament și își savurau cafeaua.

După ce-și petrecură după-amiaza relaxându-se pe marginea piscinei, se întoarseră în apartamentul lor pentru un cocktail. Sam comandă un Gin Gibson Sapphire Bombay, iar Remi un Cosmopolitan Ketel One. Terminară de citit dosarul pe care li-l dăduse Zhilan pe aeroportul din Palembang. Deși aparent era bine documentat, nu găsiră ceva prea concludent cu care să-și înceapă căutarea.

– Trebuie să recunosc, spuse Remi, că amestecul genelor lui Zhilan Hsu și Charlie King a produs... rezultate interesante.

– Ești foarte diplomată, Remi, dar, să fim sinceri, Russell și Marjorie îți dau fiori. Pune alături de înfățișarea lor atitudinea exagerată de prietenie și obții o pereche de ucigași în serie din filmele de la Hollywood. Ai văzut vreo trăsătură de-a lui Zhilan la ei?

– Nu, dar sper din suflet să nici nu aibă așa ceva. Dacă e mama lor înseamnă că avea probabil optsprezece sau nouăsprezece ani când i-a născut.

– Deci King ar fi avut atunci vreo patruzeci și cinci.

– Ai observat lipsa accentelor texane? Cred că am prins o vagă sonoritate Ivy League în felul cum pronunță vocalele.

– Deci tăticu' i-a trimis din Texas la colegiu. Dar eu vreau să știu cum de-au aflat cu ce cursă venim?

– Charlie King își arată mușchii? Vrea să ne dea de înțeles că are informatori buni?

– Probabil. Asta ar explica și de ce nu ne-a avertizat de apariția gemenilor-minune. La câtă putere are, probabil că se crede un maestru când e vorba să ia oamenii pe nepregătite.

– Nu-mi place să ne sufle în ceafă oriunde am merge.

– Nici mie, dar hai să le facem pe plac mâine și să vedem ce știu despre activitățile lui Frank. Am o vagă bănuială că familia King știe mult mai multe decât lasă să se înțeleagă.

– De acord, răspunse Remi. Totul se rezumă la un singur lucru, Sam: King încearcă să facă pe păpușarul. Întrebarea e de ce? Fiindcă îi place să controleze totul sau fiindcă are ceva de ascuns?

Se auzi soneria de la ușă. În timp ce se pregătea să deschidă ca să ia plicul ce tocmai fusese strecurat pe dedesubt, Sam spuse:

– E confirmarea rezervărilor la cină.

– Da?

– Asta numai dacă poți să fii gata în treizeci de minute, replică Sam.

– Mi-ar plăcea, dar unde mergem?

– La Bhanchka și Ghan, răspunse Sam.

– Cum de ți-ai amintit?

– Cum să uiți mâncarea și ambianța din Nepal?

Douăzeci și cinci de minute mai târziu, Remi se schimbase în pantaloni Akris și o bluză, cu un sacou asortat luat pe braț. Iar Sam, proaspăt bărbierit, îmbrăcat într-o cămașă albastră Robert Graham și pantaloni gri-închis, o conduse afară din cameră.

Remi fu doar parțial surprinsă când se trezi la patru dimineața și nu-și găsi soțul în pat, ci instalat într-un fotoliu, în salonașul apartamentului. Când ceva nu-i dădea pace subconștientului lui Sam Fargo, rareori putea să doarmă. Îl găsi la lumina blândă a unei veioze, citind dosarul de la Zhilan. Cu șoldul, Remi împinse cu blândețe mapa din hârtie de Manila. Apoi se așeză în poala lui și-și strânse în jurul trupului cămașa lungă La Perla din mătase.

– Cred că am găsit vinovatul, spuse el.

– Arată-mi.

El frunzări câteva pagini prinse cu agrafe.

– Rapoartele trimise zilnic prin e-mail de Frank lui King. Încep din ziua când a sosit aici și se opresc în dimineața dispariției lui. Observi ceva diferit la ultimele trei e-mailuri?

Remi le parcurse rapid.

– Nu.

– Le-a semnat pe toate cu „Frank". Uită-te la cele de dinainte.

Remi făcu întocmai. Strânse din buze.

– Semnate simplu: „FA".

– Așa semna și e-mailurile pe care mi le trimitea mie.

– Ce înseamnă asta?

– E doar o speculație. Aș spune că fie nu Frank a trimis ultimele trei e-mailuri, fie a încercat să codifice un semnal de S.O.S.

– Greu de crezut. Frank ar fi găsit un cod mai inteligent.

– Deci ne mai rămâne o opțiune. A dispărut mai devreme decât crede King.

– Și cineva s-a dat drept el, conchise Remi.

La cincizeci de kilometri
nord de Kathmandu, Nepal

În semiîntunericul dinaintea zorilor, Range Roverul coti de pe drumul principal. Farurile sale măturau câmpurile verzi terasate pe măsură ce țineau drumul șerpuitor spre fundul văii, unde se intersecta cu alt drum, de data aceasta mai îngust, cu făgașe brăzdate în noroi. Roverul se hurducăi pe cărare câteva sute de metri până să ajungă la un pod. Dedesubt, un râu învolburat, a cărui apă întunecată se ridica deasupra traverselor celor mai joase ale podului. Pe malul opus, farurile Roverului iluminară scurt un indicator. În nepaleză, scria: „Trisuli". După încă jumătate de kilometru, mașina ajunse la o clădire turtită din cărămidă cenușie, cu un acoperiș de tablă peticit. Alături de o ușă din lemn, se vedea o lumină galbenă la fereastra pătrată. Roverul frână în fața clădirii și motorul se opri.

Russell și Marjorie King coborâră din mașină și se îndreptară spre ușă. O pereche de siluete umbrite se iviră de după fiecare colț al clădirii și îi întâmpinară. Fiecare bărbat purta o armă automată

de-a curmezișul pieptului. Se aprinseră lanternele, al căror fascicul lumină chipurile fraților King, apoi se stinseră. Cu un semn smucit din cap, unul dintre paznici le făcu semn să intre.

Înăuntru, un bărbat stătea la o masă demontabilă din lemn. În afara acesteia și a unei lămpi cu kerosen ce arunca o lumină tremurătoare, camera era goală.

– Colonele Zhou, mârâi Russell King.

– Bine ați venit, prietenii mei americani fără nume. Luați loc, vă rog.

Făcură întocmai, ocupând banca din fața lui Zhou. Marjorie spuse:

– Nu sunteți în uniformă. Sper că n-o să ne spuneți că vă temeți de patrulele armatei nepaleze.

Zhou chicoti.

– Nici pe departe. Sunt sigur că oamenilor mei nu le-ar displăcea să tragă la țintă, dar mă îndoiesc că superiorii mei ar vedea cu ochi buni faptul că am trecut granița fără să apelez la procedura standard.

– Dumneavoastră ați propus această întâlnire, spuse Russell. De ce ne-ați chemat aici?

– Trebuie să discutăm despre permisele pe care le-ați cerut.

– Adică despre permisele pe care le-am plătit deja? ripostă Marjorie.

– Chestie de semantică. În regiunea în care vreți să pătrundeți sunt multe patrule...

– În toată China sunt multe patrule, observă Russell.

– O singură zonă din regiunea unde vreți să călătoriți intră în subordinea mea.

– Până acum, asta n-a mai constituit o problemă.

– Lucrurile se mai schimbă.

– Ne strângi cu ușa, spuse Marjorie.

Chipul îi era lipsit de expresie, dar avea o privire dură, rea.

– Nu cunosc expresia.

– Ne șantajezi.

Colonelul Zhou se încruntă.

– E un cuvânt prea dur. Adevărul e că aveți dreptate, m-ați plătit deja. Din păcate, din cauza unei restructurări în districtul meu, am mai multe guri de hrănit, dacă înțelegeți ce vreau să zic. Dacă nu le hrănesc, or să înceapă să vorbească cu cine nu trebuie.

– Poate ar trebui să vorbim cu ei, și nu cu dumneavoastră, spuse Russell.

– N-aveți decât. Dar aveți timpul necesar? Din câte îmi amintesc, v-a luat opt luni ca să mă găsiți. Sunteți dispuși s-o luați de la capăt? Ați avut noroc cu mine. Data viitoare, riscați să ajungeți la pușcărie ca spioni. De fapt, niciodată nu-i prea târziu.

– Joci un joc periculos, domnule colonel, spuse Marjorie.

– Nu mai periculos decât trecerea ilegală în teritoriul chinez.

– Și, presupun, nu mai periculos decât neglijența de a nu-ți pune oamenii să ne percheziționeze de arme.

Zhou miji ochii, aruncă o privire spre ușă, apoi se uită din nou la gemenii King.

– N-ați îndrăzni, spuse el.

– Ea da, spuse Russell. Și eu. Fii sigur de asta. Dar nu acum. Nu în seara asta. Domnule colonel, dacă ai ști cine suntem, te-ai gândi de două ori înainte să ne șantajezi de bani.

– Poate nu vă știu numele, dar am mai cunoscut oameni ca voi și cam bănuiesc ce căutați.

– Cât îți trebuie ca să hrănești gurile în plus? întrebă Russel.

– Douăzeci de mii – în euro, nu dolari.

Russell și Marjorie se ridicară.

– O să primești banii în cont până diseară. Te contactăm când suntem gata să trecem granița.

Își dădea seama, după răcoarea nopții, după lipsa zgomotelor din trafic și după clinchetul apropiat și frecvent al clopoțeilor iacilor că se afla pe un deal destul de înalt. Cum fusese legat la ochi imediat ce fusese îmbrâncit în dubiță, nu putuse să-și dea seama cât de departe de Kathmandu îl duseseră. La zece kilometri sau la o sută, oricum nu conta. Odată ieșiți în afara văii unde era situat orașul, terenul putea să înghită un om cu totul – și chiar așa se și întâmplase, de mii de ori. Râpe, peșteri, doline, crevase... un milion de locuri unde te puteai ascunde sau muri.

Podeaua și pereții erau din scânduri neșlefuite, la fel ca patul. Salteaua era căptușită cu paie și mirosea vag a bălegar. Ghici că soba veche era din tuci, după sunetul ușiței pentru lemne izbite de fiecare dată când răpitorii lui intrau ca să alimenteze focul. Din când în când, peste mirosul înțepător al fumului de lemne, simțea izul vag al combustibilului folosit, de obicei, de căruțași și alpiniști.

Era ținut într-o colibă abandonată, destinată drumeților, undeva suficient de departe de cărările bătute, pe unde nu se abăteau musafiri nepoftiți.

Răpitorii lui scoseseră mai puțin de douăzeci de cuvinte de când îl capturaseră, toate fiind porunci

grosolane într-o engleză stâlcită: stai jos, ridică-te, mănâncă, baie... Însă, în cea de-a doua zi, surprinsese o frântură de conversație prin peretele colibei. Cu toate că nu știa aproape deloc nepaleză, își dăduse seama ce limbă vorbeau. Fusese luat prizonier de localnici. Dar de cine? Teroriști sau războinici de gherilă? Nu știa să fi operat vreo armată de acest gen în Nepal. Răpitori? Se îndoia. Nu-l obligaseră să facă vreo înregistrare sau să scrie vreo scrisoare de recompensă. Nici nu se purtaseră rău cu el. Era hrănit în mod regulat, avea apă de băut la discreție, și sacul lui de dormit era numai bun pentru temperaturi sub zero grade. Când îl mutau de colo-colo, erau fermi, dar nu brutali. Se întrebă din nou: Cine? Și de ce?

Până acum, făcuseră o singură greșeală majoră – în timp ce-i legaseră încheieturile cu ceea ce părea a fi funie de cățărat, neglijaseră să verifice dacă în colibă nu existau margini ascuțite. Pe scurt, găsise patru: picioarele patului său, fiecare fiind ieșit în afara saltelei cu câțiva centimetri. Lemnul primitiv tăiat nu era sablat. Nu tăiau tocmai ca lamele unui ferăstrău, dar era un început.

Capitolul 5

Kathmandu, Nepal

Așa cum promiseseră, Russell și Marjorie traseră pe aleea din fața hotelului Hyatt la nouă fix, a doua zi dimineața. Cu ochii luminoși și zâmbitori, gemenii îi întâmpinară pe Sam și Remi cu o nouă rundă de strângeri de mână, apoi îi conduseră spre Mercedes. Cerul era de un albastru strălucitor, iar aerul răcoros.

– Unde mergem? întrebă Russell în timp ce băga mașina în viteză și ieșea de pe alee.

– Ce părere aveți de locurile unde Frank Alton pare să-și fi petrecut majoritatea timpului? sugeră Remi.

– Nici o problemă, răspunse Marjorie. Conform e-mailurilor trimise tatei, și-a petrecut cea mai mare parte a timpului în zona defileului Chobar, cam la opt kilometri sud-est de aici. Acolo, râul Bagmati părăsește valea.

Merseră în tăcere câteva minute.

– Dacă bunicul vostru a fost persoana fotografiată în Lo Monthang... spuse Sam.

– Nu crezi că era el? îl întrerupse Russell, privindu-l în oglinda retrovizoare. Tata așa crede.

– Încercam să pun răul în față. Dacă era bunicul vostru, aveți vreo idee de ce s-ar fi aflat în zona aceea?

– Nu-mi vine nimic în minte, răspunse Marjorie cu nepăsare.

– Tatăl vostru nu părea să știe cu ce se ocupa Lewis. Nici voi nu sunteți la curent?

– Presupun că era ceva legat de arheologie, răspunse Russel. Noi nu l-am cunoscut, se înțelege. Doar am auzit povești de la tata.

– Să nu mă înțelegeți greșit, dar v-ați gândit să încercați să aflați cu ce se ocupa Lewis? Ne-ar putea ajuta în căutări.

– Tata ne ține cam ocupați, spuse Marjorie. De altfel, de aceea angajează experți ca voi doi și ca domnul Alton.

Sam și Remi avură un schimb de priviri. La fel ca tatăl lor, gemenii King păreau doar marginal interesați de detaliile vieții bunicului lor. Detașarea lor părea aproape patologică.

– Ce școală ați terminat? întrebă Remi, schimbând subiectul.

– N-am terminat nici una, răspunse Russell. Am învățat acasă, tata ne-a angajat preceptori.

– Și ce s-a întâmplat cu accentul vostru?

Marjorie nu răspunse imediat.

– Înțeleg unde bați. Când aveam patru ani, ne-a trimis să locuim cu mătușa noastră, în Connecticut. Am stat acolo până când am terminat școala, apoi ne-am mutat înapoi în Houston ca să lucrăm pentru tata.

– Deci nu l-aţi văzut prea mult cât aţi fost mici? întrebă Sam.

– E un om ocupat.

Răspunsul lui Marjorie nu vădea nici o urmă de ranchiună, ca şi cum ar fi fost perfect normal să-ţi trimiţi pachet copiii într-un alt stat timp de paisprezece ani, ca să fie crescuţi de preceptori şi de rude.

– Puneţi cam multe întrebări, spuse Russell.

– Suntem curioşi din fire, răspunse Sam. Defect profesional.

Sam şi Remi nu se aşteptaseră ca vizita lor în defileul Chobar să dea prea multe rezultate, şi de aceea nu fură dezamăgiţi. Russell şi Marjorie le arătară câteva atracţii locale şi le furnizară alte informaţii turistice.

Întorşi la maşină, Sam şi Remi îi rugară să-i ducă la următoarea destinaţie: epicentrul istoric al oraşului, cunoscut drept Piaţa Durbar, unde se aflau vreo cincizeci de temple.

În mod previzibil, această vizită se dovedi la fel de irelevantă ca prima. Urmăriţi îndeaproape de gemenii King, Sam şi Remi se plimbară în jurul pieţei şi în împrejurimi timp de o oră, cu ostentaţie; făcură fotografii, îşi consultară harta şi luară notiţe. Într-un final, cu puţin înainte de prânz, îi rugară să-i ducă înapoi la Hyatt.

– Aţi terminat? întrebă Russell. Sunteţi siguri?

– Da, spuse Sam.

– Vă ducem oriunde doriţi cu cea mai mare plăcere, le propuse Marjorie.

– Trebuie să mai facem câteva cercetări înainte să continuăm, spuse Remi.

– Vă putem ajuta și noi.

Tonul vocii lui Sam deveni puțin mai dur:

– La hotel, vă rog.

Russell ridică din umeri.

– Cum vreți.

Din hol, priviră cum se depărtează Mercedesul. Sam scoase iPhone-ul din buzunar și verifică ecranul.

– Un mesaj de la Selma.

Îl ascultă, apoi spuse:

– A descoperit ceva despre familia King.

Întorși în camera lor, Sam puse telefonul pe speaker și apăsă pe apelare rapidă. După treizeci de secunde de păcănituri, reuși să se conecteze.

– În sfârșit, răspunse Selma.

– Am făcut un tur cu gemenii King.

– Ceva rezultate?

– Doar că ne-au întărit dorința să scăpăm de ei, spuse Sam. Ce-ai bun pentru noi?

– În primul rând, am găsit pe cineva care știe să traducă pergamentul Devanāgarī pe care l-ați găsit în casa lui Lewis.

– Fantastic, spuse Remi.

– Asta nu-i tot. Cred că e traducătorul original – acel A. Kaalrami de la Princeton. Numele ei mic e Adala. Are aproape șaptezeci de ani și e profesor la... Vreți să ghiciți?

– Nu, spuse Sam.

– Universitatea Kathmandu.

– Selma, ești o comoară la casa omului, spuse Remi.

– În mod normal, aș fi de acord, doamnă Fargo, dar am avut un noroc chior. Vă trimit prin e-mail

datele de contact ale profesorului Kaalrami. Așa! În continuare, după ce am căutat în zadar informații despre familia King, într-un final l-am sunat pe Rube Haywood. Îmi trimite informațiile pe măsură ce le obține și el, dar ce avem până acum e interesant. Mai întâi de toate, King nu e adevăratul nume de familie. E versiunea anglicizată a numelui german original: König. Iar prenumele lui Lewis era la origine Lewes.

– De ce și l-a schimbat? întrebă Remi.

– Nu suntem absolut siguri în privința asta, dar ceea ce știm e că Lewis a imigrat în America în 1946 și a obținut un post de profesor la Universitatea din Syracuse. Câțiva ani mai târziu, când Charles avea patru ani, Lewis i-a abandonat pe el și pe mama lui și s-a apucat să colinde lumea.

– Asta-i tot?

– Am aflat cu ce afaceri se ocupă Russell și Marjorie acolo. Unul dintre concernele miniere ale lui King – SRG, sau Strategic Resources Group – a obținut anul trecut de la guvernul nepalez autorizația să facă, citez, „studii de explorare legate de exploatarea metalelor industriale și prețioase".

– Și ce înseamnă asta, mai exact? întrebă Remi. E o declarație de intenție extrem de vagă.

– Deliberat vagă, completă Sam.

– Compania nu e cotată pe piață, de aceea nu prea poți face rost de informații, răspunse Selma. Am găsit două șantiere închiriate de SRG. Sunt în nord-estul orașului.

– O rețea încurcată, spuse Remi. Gemenii King supraveghează o operațiune minieră de familie în același loc și în același timp în care Frank dispare căutându-l pe tatăl lui King, care e posibil să fi

bântuit sau nu în jurul Himalayei, în ultimii patruzeci de ani. Am uitat ceva?

– Cam asta-i tot, spuse Sam.

– Vreți să vă dau detalii despre șantierele SRG? întrebă Selma.

– Deocamdată nu, răspunse Sam. Aparent, nu există nici o legătură, dar, cu Regele Charlie, nu știi niciodată.

După ce aranjară cu recepționerul de la Hyatt să închirieze o mașină, porniră la drum. Sam conducea, în timp ce Remi îl ghida, cu o hartă a orașului Kathmandu întinsă pe bordul unui SUV Nissan X-Trail.

Una dintre puținele lecții învățate (și uitate tot atunci) la ultima lor vizită în Kathmandu, în urmă cu șase ani, le reveni în memorie imediat după ce părăsiră hotelul.

Cu excepția arterelor principale, precum Tridevi și Ring Road, străzile din Kathmandu aveau rareori nume, atât pe hartă, cât și pe indicatoare. Instrucțiunile verbale erau furnizate în funcție de repere, de obicei acestea fiind intersecții sau piețe – cunoscute drept *chowks*, respectiv *toles* – și, ocazional, temple sau iarmaroace. Cei care nu cunoșteau aceste repere nu aveau de ales decât să se bazeze pe o hartă regională și pe busolă.

Dar Sam și Remi aveau noroc. Universitatea Kathmandu se afla la douăzeci și doi de kilometri depărtare de hotelul lor, pe dealurile de la periferia estică a orașului. După ce petrecură douăzeci de minute frustrante căutând Autostrada Arniko, făcură oarecare progrese și ajunseră în campus la numai o oră după apus.

Ghidându-se după indicatoarele în nepaleză și engleză, făcură stânga la intrare, apoi conduseră pe o alee mărginită de copaci, până la o clădire din cărămidă și sticlă, în fața căreia se afla o parcelă ovală plină de flori sălbatice. Găsiră un loc de parcare, pătrunseră pe ușile de sticlă de la intrare și merseră la biroul de informații.

Tânăra indiană care stătea după tejghea vorbea o engleză cu accent de Oxford.

– Bună dimineața, bine ați venit la Universitatea Kathmandu. Cu ce vă pot ajuta?

– O căutăm pe doamna profesoară Adala Kaalrami, spuse Remi.

– Desigur. O clipă.

Femeia apăsă pe o tastatură de sub tejghea și studie o clipă monitorul.

– Doamna profesoară Kaalrami are acum o întrevedere în bibliotecă cu un student absolvent. Întâlnirea ar trebui să se încheie la ora trei.

Femeia scoase o hartă a campusului și încercui locul unde se aflau, precum și biblioteca.

– Mulțumim, spuse Sam.

Campusul din Kathmandu era mic, având doar vreo duzină de clădiri principale, grupate în vârful unui deal. Dedesubt se întindeau kilometri în șir de câmpuri verzi terasate și de păduri dese. În depărtare, se vedea Aeroportul Internațional Tribhuvan. La nord de el, abia vizibile, erau acoperișurile de tip pagodă ale hotelului Hyatt Regency.

Coborâră o sută de metri spre est, pe un trotuar având de-o parte și de alta un gard viu, făcură la stânga și se treziră în fața bibliotecii. După ce intrară, un angajat îi direcționă spre o sală de conferințe de la etajul doi. Sosiră tocmai când pleca

un student. Înăuntru, așezată la o masă rotundă de conferințe, se afla o femeie indiană în vârstă, durdulie, îmbrăcată într-un sari în nuanțe vii de roșu și verde.

– Nu vă supărați, sunteți cumva doamna profesoară Adala Kaalrami? întrebă Remi.

Femeia ridică privirea și îi cercetă pe amândoi printr-o pereche de ochelari cu rame negre.

– Da, eu sunt.

Vorbea o engleză cu un puternic accent străin și vocea ei avea un timbru ușor muzical, comun multor indieni vorbitori de limbă engleză.

Remi și Sam se prezentară, apoi cerură permisiunea să ia loc. Kaalrami făcu un semn din cap spre cele două scaune din fața ei. Sam întrebă:

– Vă spune ceva numele de Lewis King?

– Bully? răspunse ea fără șovăială.

– Da.

Femeia zâmbi cu toată gura; avea o strungăreață mare între dinții din față.

– Cum să nu, mi-l amintesc pe Bull. Am fost... prieteni. Sclipirea din ochii ei le sugerară celor doi Fargo că relația depășise simpla prietenie. Pe vremuri eram membru asociat al Universității Princeton, dar am fost detașată la Universitatea Tribhuvan. Asta a fost cu mult înainte de întemeierea Universității Kathmandu. L-am cunoscut pe Bully la un soi de recepție. De ce întrebați?

– Îl căutăm pe Lewis King.

– Ah... Sunteți vânători de fantome?

– Să înțeleg că-l credeți mort, spuse Remi.

– Nu știu ce să zic. Sigur că am auzit poveștile despre aparițiile lui periodice, dar nu l-am văzut

niciodată pe el sau fotografii autentice cu el. Cel puțin nu în ultimii patruzeci și ceva de ani. Mi-ar plăcea să cred că, dacă ar fi fost în viață, ar fi venit să mă vadă.

Sam scoase un plic galben-închis din servietă și extrase o copie după pergamentul Devanāgarī, pe care o împinse pe masă, spre Kaalrami.

– Recunoașteți asta?

Ea o studie o clipă.

– Da. E semnătura mea. L-am tradus pentru Bully în... Kaalrami strânse buzele, chibzuind. În 1972.

– Ce ne puteți spune despre pergament? întrebă Sam. V-a spus Lewis unde l-a găsit?

– Nu.

– Mi se pare a fi un document Devanāgarī, precizează Remi.

– Bravo, draga mea. Pe aproape, dar incorect. E scris în lowa. Deși nu e tocmai o limbă moartă, e foarte rară. La ultimul recensământ, erau doar patru mii de vorbitori nativi de lowa în viață. Majoritatea trăiesc în nordul țării, lângă granița chineză, în fostul...

– Mustang, ghici Sam.

– Exact. Și ai pronunțat corect. Bravo! Majoritatea vorbitorilor de lowa trăiesc în centrul și la periferia Lo Monthang. Știați asta despre Mustang sau doar ați ghicit?

– Am ghicit. Singurul fir pe care-l avem despre locurile unde s-ar putea afla Lewis King e o fotografie în care se presupune c-ar fi el. A fost făcută acum un an, în Lo Monthang. Am găsit pergamentul acesta acasă la Lewis.

– Aveți fotografia la voi?

– Nu, spuse Remi, apoi se uită la Sam. Amândoi aveau aceeași expresie, care spunea: „De ce n-am cerut o copie a fotografiei? Greșeală de începător". Dar sunt sigură că putem face rost de ea.

– Dacă nu e prea mare deranjul. Mi-ar plăcea să cred că l-aș recunoaște pe Bully, dacă ar fi cu adevărat el.

– V-a mai întrebat cineva recent despre King?

Kaalrami șovăi din nou, bătându-și buza cu degetul arătător.

– Acum un an, dar poate a trecut mai mult, doi tineri au venit aici. Arătau ciudat...

– Gemeni? Păr blond, ochi albaștri, trăsături asiatice?

– Da! Nu mi-au plăcut în mod special. Știu că nu-i frumos din partea mea să spun așa ceva, dar trebuie să fiu sinceră. Aveau ceva care...

Kaalrami ridică din umeri.

– Vă amintiți ce v-au întrebat?

– Doar chestii generale despre Bully – dacă am vreo scrisoare veche de la el sau dacă-mi amintesc ce spunea despre munca lui în regiune. Nu i-am putut ajuta.

– Nu aveau o copie a pergamentului?

– Nu.

– Nu am găsit traducerea originală. Vreți să ne traduceți? o rugă Sam.

– Vă pot spune în mare despre ce e vorba, dar o traducere scrisă ar dura ceva vreme. Aș putea să o fac diseară, dacă vreți.

– Mulțumim, spuse Remi. V-am fi recunoscători.

Profesoara Kaalrami își potrivi ochelarii pe nas și se concentră asupra pergamentului din fața ei.

Încet, începu să parcurgă cu degetul rândurile de text, mișcându-și buzele fără zgomot.

După cinci minute, ridică privirea. Își drese glasul.

– E un soi de edict regal. Expresia din lowa nu poate fi tradusă în engleză, dar e un ordin oficial. De asta sunt sigură.

– Apare vreo dată?

– Nu, dar dacă priviți aici, în colțul din stânga sus, se vede că lipsește o bucată de text. Era pe pergamentul original?

– Nu, l-am fotografiat exact cum era. Vă amintiți dacă data era trecută pe originalul pe care l-ați văzut?

– Mă tem că nu.

– N-ați putea să ne dați o dată estimativă?

– Poate greșesc, dar aș zice că avea o vechime de șase, șapte sute de ani.

– Continuați, vă rog, o îndemnă Sam.

– Repet, trebuie să așteptați versiunea scrisă...

– Înțelegem.

– E un ordin către un grup de soldați... soldați speciali, numiți Străjeri. Primiseră instrucțiuni să pună un fel de plan în aplicare – ceva care e detaliat în alt document, bănuiesc. Planul era menit să mute ceva numit Theurang din ascunzătoarea sa și să fie pus în siguranță.

– De ce?

– Din cauza unei invazii.

– Nu explică ce este acest Theurang?

– Nu cred. Îmi pare rău, textul nu mi-e atât de familiar. Asta se întâmpla acum patru decenii. Îmi aduc aminte cuvântul fiindcă e neobișnuit, dar nu cred că m-am interesat de el. Sunt profesor de limbi clasice. Dar nu mă îndoiesc că găsim pe-aici

un profesor care să vă fie de mai mare folos. Pot să mă interesez pentru voi.

– V-am fi recunoscători, răspunse Sam. Vă amintiți reacția lui Lewis când i-ați dat traducerea?

Kaalrami zâmbi.

– Din câte îmi amintesc, era într-o dispoziție foarte bună. Dar, repet, Bully nu ducea lipsă de entuziasm. Omul acela și-a trăit viața din plin.

– N-a spus unde a găsit pergamentul?

– Dacă mi-a spus, nu-mi aduc aminte. Poate că diseară, când am să traduc textul, o să-mi amintesc mai multe.

– O ultimă întrebare, spuse Remi. Ce vă amintiți despre perioada în care a dispărut Lewis?

– A, da, ne-am petrecut dimineața împreună. La prânz am fost la un picnic pe malul unui râu. Bagmati, în partea de sud-vest a orașului.

Sam și Remi se aplecară amândoi spre ea.

– În defileul Chobar? întrebă Sam.

Profesoara Kaalrami zâmbi și încuviință din cap.

– Da. De unde știți?

– Am ghicit. Și după picnic?

– Lewis avea rucsacul cu el – lucru obișnuit pentru el. Era mereu pe picior de plecare. Era o zi frumoasă, caldă, fără nici un nor pe cer. Din câte îmi aduc aminte, am făcut niște fotografii. Aveam un aparat nou, unul dintre primele modele Polaroid instant, din acelea pliabile. Pe atunci, era o minune a tehnologiei.

– Spuneți-ne, vă rog, dacă mai aveți fotografiile.

– S-ar putea. Depinde de aptitudinile tehnice ale fiului meu. Vă rog să mă scuzați. Profesoara Kaalrami se ridică, merse la măsuța cu telefon, ridică receptorul și formă un număr. Vorbi în

nepaleză câteva minute, apoi se uită spre Sam și Remi, acoperind receptorul telefonului. Aveți telefoane mobile cu acces la e-mail?

Sam îi dădu adresa lui.

Kaalrami mai vorbi treizeci de secunde la telefon, apoi se întoarse la masă. Oftă.

– Fiul meu. Spune că trebuie să intru în era digitală. Luna trecută a început să scaneze – ăsta e cuvântul? – toate albumele mele vechi de fotografii. Le-a terminat pe cele de la picnic săptămâna trecută. O să vi le trimită.

– Vă mulțumim, spuse Sam. Și fiului dumneavoastră, de asemenea.

– Spuneați ceva despre picnic... adăugă Remi.

– Am mâncat, ne-am bucurat fiecare de compania celuilalt, am vorbit, apoi – pe la începutul după-amiezii, cred – ne-am despărțit. Am urcat în mașină și am plecat. Ultima dată când l-am văzut, traversa podul din defileul Chobar.

Capitolul 6

Kathmandu, Nepal

Parcurseră rapid drumul până la defileul Chobar, îndreptându-se mai întâi spre vest, în direcția orașului, pe Autostrada Arniko. La periferie, cotiră spre sud, pe Ring Road, și ținură drumul până la marginea sudică a orașului Kathmandu, spre regiunea Chobar. De acolo, nu aveau decât să urmeze două indicatoare. La o oră după ce se despărțiseră de profesoara Kaalrami, la cinci după-amiaza, opriră mașina în parcul Manjushree, de unde se desfășura o panoramă asupra stâncii nordice a defileului.

Coborâră din mașină și se întinseră. Așa cum făcuse de o oră încoace, Sam verifică mesajele de pe iPhone. Scutură din cap.

– Nimic deocamdată.

Cu mâinile în șolduri, Remi cercetă împrejurimile.

– Ce căutăm? întrebă ea.

– N-ar strica o firmă cu neon uriașă pe care să scrie „Bully a fost aici", dar e puțin probabil.

Adevărul era că nici unul dintre ei nu știa dacă aveau ce găsi. Veniseră aici bazându-se pe ceva ce putea fi o simplă coincidență; și Frank Alton, și Lewis King își petrecuseră aici ultimele ore înainte să dispară. Totuși, cunoscându-l pe Alton, se îndoiau că venise prin aceste locuri fără să aibă un motiv întemeiat.

În afară de doi oameni care luau o cină timpurie pe o bancă din apropiere, parcul – puțin mai mult decât un deal ascuns, acoperit de tufișuri și bambuși și cu o potecă în spirală – era părăsit. Sam și Remi merseră până la aleea cu pietriș de la intrarea în parc și urmară poteca șerpuitoare până în vârful defileului Chobar. Deși podul principal era construit din beton și era suficient de lat încât să circule mașini pe el, promontoriile joase și malul opus erau accesibile trecând peste trei poduri suspendate, din scânduri și cabluri, construite la diferite înălțimi și la care se ajungea numai pe poteci de munte. Pe ambele laturi ale defileului, temple mici erau săpate în coasta dealului, parțial ascunse de copacii cu frunziș bogat. La cincisprezece metri dedesubt, Bagmati spumega și se prăbușea peste grămezi de bolovani.

Remi merse la un panou informativ fixat de fața podului. Citi cu glas tare versiunea în engleză:

– „Chovar Guchchi e o vale îngustă, formată de râul Bagmati, singura gură de vărsare din întreaga vale Kathmandu. Se crede că valea Kathmandu cuprindea odinioară un lac uriaș. Când Manjusri a ajuns prima dată aici, a văzut un lotus la suprafață. A despicat această coastă de deal ca să dreneze lacul și să facă loc orașului Kathmandu."

– Cine-i Manjusri? întrebă Sam.

– Nu sunt sigură, dar, dacă e să ghicesc, aș spune că era un bodhisattva – o persoană iluminată.

Sam încuviință din cap în timp ce-și verifica e-mailul.

– Am primit pozele. Fiul profesoarei Kaalrami s-a ținut de cuvânt.

El și Remi se retraseră la umbra unui copac din apropiere, ca să se ferească de soarele care apunea. Sam selectă imaginile, cinci în total, și le parcurse pe rând. Deși fuseseră procesate digital destul de bine, fotografiile purtau amprenta Polaroidului – ușor decolorate și lipsite de naturalețe. Primele patru fotografii erau cu tinerii Lewis King și Ada-la Kaalrami, în fiecare dintre ele sprijinindu-se în coate sau stând pe o pătură, cu farfurii, pahare și lucruri pentru picnic întinse în jurul lor.

– În nici una nu sunt împreună, remarcă Remi.

– N-au avut temporizator, explică Sam.

În cea de-a cincea fotografie apărea Lewis King, de data aceasta în picioare, întorcând spre cameră profilul pe trei sferturi. Avea în spate un rucsac vechi, cu cadru.

Studiară fotografiile a doua oară. Sam expiră zgomotos și spuse:

– N-ar fi trebuit să ne facem prea mari speranțe.

– Nu te grăbi, spuse Remi, apropiindu-se mai mult de ecranul iPhone-ului. Vezi ce ține în mâna dreaptă?

– Un piolet.

– Uită-te mai bine.

Sam o ascultă.

– Un târnăcop de explorator.

– Și uită-te ce are agățat la spate, la stânga sacului de dormit. I se deslușește conturul.

Sam rămase cu privirea fixată asupra ecranului. Gura i se lăți într-un zâmbet.

– Cum de nu mi-am dat seama? Să fiu al naibii! E o cască de protecție.

Remi încuviință.

– Dotată cu o lampă de miner. Lewis King se ocupa de speologie.

Fără să știe cu siguranță ce căutau, dar sperând că aveau dreptate, găsiră răspunsul după numai zece minute. Aproape de capul podului de pe malul opus, era un chioșc acoperit deschis în partea din față, cu fante ce adăposteau broșuri informative. Găsiră o hartă turistică a defileului și parcurseră cu privirea punctele numerotate și etichetele descriptive.

La un kilometru și jumătate de pod, în susul râului, pe malul nordic, era un punct intitulat „Peșterile Chobar. Închise publicului. Accesul neautorizat interzis".

– Sunt șanse puține, spuse Remi. Din câte știm noi, Lewis se îndrepta spre munți, iar Frank pur și simplu s-a rătăcit.

– Șansele puține sunt meseria noastră, îi aminti Sam soției sale. De altfel, fie ne folosim de ce avem, fie petrecem încă o zi cu Russell și Marjorie.

Trucul îi reuși. Remi spuse:

– Ce șanse sunt ca în Kathmandu să existe un magazin cu echipamente sportive?

După cum era de așteptat, șansele erau zero, dar găsiră totuși un magazin de solduri al armatei

nepaleze la câteva cvartale vest de Piața Durbar. Echipamentul cumpărat nu era deloc modern, dar era de o calitate decentă. Deși nici unul dintre ei nu era nici pe departe convins că explorarea peșterilor Chobar îi va ajuta în căutarea lor, aveau sentimentul că măcar făceau ceva. Acesta devenise unul dintre mottourile lor: Când te îndoiești de un lucru, fă ceva. Orice.

Cu puțin timp înainte de ora șapte, se întoarseră în parcarea hotelului Hyatt. În timp ce Sam cobora din mașină, îi văzu pe Russell și pe Marjorie stând sub marchiza de pe alee.

– Banditi la ora trei, șopti Sam.

– Bleah!

– Nu deschide portbagajul. Or să vrea să ne însoțească.

Russell și Marjorie veniră spre ei în pas alert.

– Bună, salută Russell, ne făceam griji pentru voi. Am venit să vedem ce faceți și portarul ne-a spus că ați închiriat o mașină și ați plecat.

Marjorie întrebă:

– Totul e în regulă?

– Am fost tâlhăriți de două ori, se plânse Remi, cu chipul lipsit de expresie.

– Și cred că am fost păcălit să mă însor cu o capră, adăugă Sam.

După câteva clipe, frații King zâmbiră.

– Ah, era o glumă.

Russell spuse:

– Ne-am prins. Serios acum, n-ar trebui să cutreierați...

Sam i-o tăie:

– Russell, Marjorie, vreau să mă ascultați. Sunteți atenți la mine?

Obținu ca răspuns două încuviințări din cap.

– Fie vorba între noi, eu și Remi am călătorit în mai multe țări decât puteți voi să numiți – la un loc. Vă suntem recunoscători pentru ajutorul acordat și pentru... entuziasmul vostru, dar de acum încolo, vă sunăm noi dacă avem nevoie de ceva. În caz contrar, lăsați-ne în pace să ne facem treaba.

Cu gurile pe jumătate căscate, Russell și Marjorie King se holbară la el. Aruncară o privire spre Remi, care ridică simplu din umeri.

– Vorbește serios.

– Ne-am înțeles? îi întrebă Sam.

– Da, domnule, dar tatăl nostru ne-a rugat să...

– Asta e problema voastră. Dacă tatăl vostru vrea să ne vorbească, știe unde să ne găsească. Alte întrebări?

– Nu-mi place treaba asta, spuse Russell.

Marjorie adăugă:

– Voiam doar să vă ajutăm.

– Și v-am mulțumit. Acum ne puneți răbdarea la încercare. Hai, mergeți în treaba voastră. Vă sunăm dacă dăm de necaz și nu ne descurcăm.

După câteva clipe de ezitare, frații King se întoarseră și merseră la Mercedesul lor. Porniră mașina și trecură încet pe lângă Sam și Remi, aruncându-le o privire cruntă prin geamul coborât al lui Russell înainte să accelereze și să se îndepărteze.

– Dacă privirile ar putea ucide... spuse Remi.

Sam încuviință.

– Cred că tocmai am văzut adevăratele fețe ale gemenilor King.

Capitolul 7

Defileul Chobar, Nepal

A doua zi porniră cu puțin înainte de patru dimineața, sperând să ajungă în defileu înainte de revărsatul zorilor. Deși nu știau cât de strict era aplicată regula accesului interzis în peșterile Chobar – sau dacă zona era patrulată de poliție –, nu voiau să riște.

La ora cinci, ajunseră în parcul Manjushree și găsiră un loc sub un copac, nevăzut de pe drumul principal. Rămaseră în tăcere două minute, cu farurile stinse, ascultând tic-tacul motorului Nissanului care se răcea, apoi coborâră. Deschiseră portbagajul și își luară echipamentul.

– Chiar te așteptai să ne urmărească? întrebă Remi, punându-și rucsacul în spate.

– Nu știu ce să mai cred. Instinctul îmi spune că sunt răi până-n măduva oaselor, și știu, fără urmă de îndoială, că tatăl lor nu i-a rugat să ne ajute. Le-a poruncit să ne supravegheze.

– Sunt de acord. Să sperăm că discuția ta deschisă cu ei își va face efectul.

– N-aș pune rămășag, spuse Sam și trânti capota de la portbagaj.

Călăuziți de lumina soarelui care răsărea, merseră până la capătul podului. După cum scria și pe hartă, la douăzeci de metri est de pod, în spatele unui crâng de bambuși, găsiră o potecă. Cu Sam în frunte, o luară în amonte.

Parcurseră ușor prima jumătate de kilometru, pe o cărare lată de un metru și acoperită cu pietriș îngrijit, dar, pe măsură ce panta deveni mai abruptă, lucrurile se complicară. Cărarea se îngustă și își schimbă brusc direcția de mai multe ori. Frunzișul forma deasupra lor un soi de baldachin. La dreapta lor și dedesubt, se auzea râul clipocind blând.

Ajunseră la o răscruce. La stânga, poteca mergea spre est, îndepărtându-se de râu; la dreapta, cobora spre râu. Făcură o pauză de numai câteva clipe ca să mai verifice o dată harta și busola de pe iPhone-ul lui Sam, apoi aleseră cărarea din dreapta. După alte cinci minute de mers, ajunseră la un povârniș cu o înclinație de patruzeci și cinci de grade, în care fuseseră săpate primitiv niște trepte. La bază se treziră nu în fața unei cărări, ci a unui pod suspendat șubred, cu latura stângă fixată de stâncă prin buloane de ancorare. Liane năpădiseră podul, înfășurate atât de strâns în jurul cadrelor de susținere și al cablurilor, încât structura părea pe jumătate făcută de mâna omului, pe jumătate organică.

– Am senzația că ne uităm în vizuina iepurelui, murmură Remi.

– Hai, o îndemnă Sam. E nostim.

– Cu tine, am ajuns să dau acestui cuvânt sensul de „periculos".

– Mi-ai frânt inima.

– Poți să vezi până unde merge?

– Nu. Ține-te de latura paralelă cu stânca. Dacă lipsește vreo bucată, probabil că lianele ne vor ține.

– Un alt cuvânt încântător, „probabil".

Sam făcu un pas, mutându-și cu grijă greutatea pe prima scândură. În afara unui trosnet ușor, lemnul nu cedă. Mai făcu un pas precaut, apoi altul și încă unul, până când parcurse trei metri.

– Până aici e bine, strigă el peste umăr.

– Am pornit.

Podul se dovedi a avea doar treizeci de metri lungime. De cealaltă parte, cărarea continua, șerpuind mai întâi în josul pantei, apoi în sus. În față, copacii începură să se rărească.

– Runda a doua, îi spuse Sam lui Remi.

– Poftim? făcu ea, apoi se opri brusc în spatele lui. Vai, nu!

Un alt pod suspendat.

– Am senzația că devine o modă, spuse Remi.

Avea dreptate. De cealaltă parte a celui de-al doilea pod găsiră altă secțiune de potecă, urmată de un alt pod. În următoarele patruzeci de minute, tiparul nu se dezminți: potecă, pod, potecă, pod. Într-un sfârșit, la a cincea secțiune de potecă, Sam făcu un popas și își consultă harta și busola.

– Suntem aproape, murmură el. Intrarea în peșteră e undeva sub noi.

Se despărțiră, căutând în susul și în josul potecii o cale de coborâre. Remi fu cea care o găsi. Pe latura dinspre râu a potecii, o scară din cabluri ruginite agățată de un trunchi de copac se bălăngănea în văzduh. Sam se lăsă pe burtă și, cu Remi ținându-l

de curea, privi înaintea sa, printre tufișuri. Se răsuci înapoi.

– E o stâncă ieșită în afară, spuse el. Scara se termină cam la doi metri deasupra ei. Va trebui să sărim.

– Cum să nu? replică Remi, zâmbind cu buzele strânse.

– O iau înainte.

În genunchi, Remi se aplecă și îl sărută pe Sam.

– Bully King nu-i cu nimic mai breaz decât tine.

Sam zâmbi.

– Decât amândoi.

Își dădu jos rucsacul și i-l pasă lui Remi, apoi se târî centimetru cu centimetru prin tufișuri. Luă în brațe un trunchi de copac, apoi se lăsă încet în jos, cu picioarele bălăngănindu-i-se și cu talpa sondând terenul, până găsi prima bară a scării.

– Am ajuns pe scară, îi spuse lui Remi. Încep să cobor.

Dispăru din raza vizuală. Treizeci de secunde mai târziu, strigă:

– Am ajuns jos. Lasă rucsacurile să cadă peste margine.

Remi se târî înainte și îl aruncă pe primul.

– L-am prins.

Îl aruncă și pe cel de-al doilea.

– L-am prins. Coboară. Te ghidez eu.

– Am pornit.

Când ajunse la penultima bară și partea inferioară a corpului îi atârna în gol, Sam se întinse și o prinse cu brațele de coapse.

– Te-am prins.

Ea își dădu drumul, iar Sam o coborî pe stâncă. Remi își potrivi lampa de miner care-i stătea pieziș,

apoi privi în jur. Stânca pe care poposiseră avea doi metri lățime și era proiectată deasupra râului, la vreo câțiva metri. În stâncă era săpată o intrare de peșteră aproximativ ovală, închisă cu un gard din plasă metalică, fixat cu șuruburi în piatră. Colțul din stânga jos al gardului se desprinsese de stâncă. Pe o tăbliță fixată de stâncă, scria roșu pe alb în nepaleză și în engleză:

PERICOL
TRECEREA INTERZISĂ
NU INTRAȚI

Dedesubt era desenat grosolan un craniu cu oase încrucișate.

Remi zâmbi.

– Uite, Sam, simbolul universal pentru „nostim".

– Ești foarte amuzantă, replică el. Ești gata de speologie?

– Am răspuns eu vreodată cu nu la întrebarea asta?

– Niciodată, slavă Domnului!

– Ia-o înainte!

Bănuiala lor că peștera fusese închisă ca să-i împiedice pe amatorii de curiozități să se rătăcească sau să se rănească le-a fost confirmată la câteva secunde după ce se târâră prin deschizătura din gard. În timp ce se ridica în picioare, brațul lui Sam alunecă printr-o fisură din podea puțin mai mare decât antebrațul său. Dacă s-ar fi mișcat chiar și cu încetinitorul, și-ar fi rupt un os; dacă ar fi mers în picioare, și-ar fi rupt glezna.

– Un semn de rău augur sau un avertisment? o întrebă el pe Remi cu jumătate de zâmbet, când ea îl ajută să se ridice.

– Am să aleg varianta a doua.

– Motivul al 640-lea pentru care te iubesc, replică el. Mereu la fel de optimistă.

Luminară tunelul cu lanternele. Era suficient de larg, încât Sam să-și poată întinde brațele la maximum, dar numai cu câțiva centimetri mai înalt decât Remi, obligându-l pe Sam să stea cu umerii gârboviți. Podeaua era dură, ca dintr-un stuc mărit de o sută de ori.

Sam întoarse capul, adulmecând.

– Miroase a uscat.

Remi își trecu palma peste tavan și perete.

– E uscat și la atingere.

Dacă aveau noroc, nu exista umezeală deloc sau aproape deloc. Era destul de riscant să explorezi o peșteră uscată; dar apa făcea explorarea de-a dreptul periculoasă, podeaua, tavanul și pereții putând să se prăbușească la cea mai mică dislocare. Chiar și așa, știau că afluenții nevăzuți ai râului Bagmati puteau să curgă chiar pe sub picioarele lor, iar alcătuirea peșterii să se schimbe, practic, din senin.

Începură să înainteze, cu Sam în față. Tunelul coti brusc la stânga, apoi la dreapta, și, deodată, se treziră în fața primului obstacol, făcut tot de mâna omului: un set de bare de fier verticale, înșiruite de la un perete la celălalt, înfipte în pământ și tavan.

– Văd că nu glumeau, spuse Sam, luminând cu lanterna oțelul ruginit. Câți amatori de curiozități reușiseră să se strecoare prin gardul de plasă metalică de la intrare, ca să afle că planurile le-au fost dejucate? se întrebă Sam.

Remi îngenunche în fața barelor. Le încercă pe fiecare. La a patra încercare, metalul scoase un sunet discordant. Ea îi zâmbi lui Sam peste umăr.

– Avantajele oxidării. Ajută-mă.

Începură împreună să forțeze bara, înainte și înapoi, până când, treptat, aceasta începu să joace. Așchii de piatră și praf curgeau peste ei din tavan. După o muncă de două minute, bara se dislocă, lovind podeaua cu un zăngănit care răsună în tot tunelul. Sam apucă bara și o târî afară, prin deschizătură. Îi examină capetele.

– A fost tăiată, murmură el, apoi îi arătă lui Remi.

– Cu o lampă de sudură?

– Nu sunt urme de arsură. Aș zice că s-a folosit un bomfaier.

Lumină cu lanterna soclul gol din podea, unde fusese bara, și văzu, la câțiva centimetri în pământ, un ciot de metal.

Sam se uită la Remi.

– Gluma se îngroașă. Cineva a fost pe-aici înaintea noastră.

– Și nu a vrut să afle nimeni, adăugă ea.

După ce se odihniră puțin, iar Sam reuși să se orienteze cu ajutorul busolei și să schițeze rapid o hartă în carnețelul său Moleskine, se strecurară prin deschizătură, fixară la loc bara în poziția ei verticală și își continuară drumul. Tunelul începu să facă zigzaguri și să se îngusteze. După scurt timp, tavanul se lăsase cu un metru și ceva, iar Sam și Remi se loveau cu coatele de pereți. Podeaua începu să coboare. Închiseră lanternele și aprinseră lămpile de miner. Podeaua deveni tot mai abruptă,

iar ei păşeau cu grijă pe lângă perete, pe panta înclinată la treizeci de grade, folosindu-se de protuberanţele din stâncă ca puncte de sprijin pentru mâini şi picioare.

– Opreşte-te, spuse deodată Remi. Ascultă.

De undeva din apropiere se auzea bolborositul apei.

Sam spuse:

– Râul.

Mai coborâră şase metri, apoi tunelul se nivelă, dând într-un coridor scurt. Sam înaintă, clătinându-se, până acolo unde podeaua începea din nou să urce.

– E aproape vertical, strigă în urma lui. Dacă avem grijă, cred că ne putem căţăra...

– Sam, uită-te la asta.

El se întoarse în locul unde rămăsese Remi, cu capul dat pe spate, privind fix peretele. În raza lămpii ei, un obiect de mărimea unei monede de cincizeci de cenţi ieşea din stâncă.

– Pare a fi din metal, spuse Sam. Hai, urcă.

Sam îngenunche şi Remi se căţără pe umerii lui. Sam se ridică încet, dându-i timp lui Remi să se sprijine de perete. După câteva secunde, ea spuse:

– E un crampon de cale ferată.

– Poftim?

Remi repetă.

– E îngropat în stâncă până la cap. Stai aşa... Cred că pot să... Gata! E înfipt bine, dar am reuşit să-l trag câţiva centimetri. Mai e unul, Sam, la vreo jumătate de metru deasupra. Şi încă unul. Am să mă ridic. Eşti gata?

– Da.

Remi se ridică de tot.

– E un șir de crampoane, spuse ea. Urcă până la vreo șase metri, unde pare a fi o stâncă ieșită în afară.

Sam chibzui o clipă.

– Poți să-l tragi pe al doilea?

– Stai așa... Gata.

– Bun, acum coboară, spuse Sam. Când Remi reveni pe pământ, o felicită: Bravo!

– Mersi, spuse ea. Nu-mi imaginez decât un singur motiv pentru care s-ar afla la o înălțime așa de mare.

– Ca să treacă neobservate.

Ea încuviință.

– Par destul de vechi.

– De prin 1973? se întrebă Sam cu glas tare, referindu-se la anul în care dispăruse Lewis King.

– S-ar putea.

– Dacă nu mă înșel, se pare că Bully, sau alt speolog-fantomă, și-a construit o scară. Dar spre ce?

În timp ce cuvintele lui Sam se stingeau treptat, îndreptară razele lămpilor în susul peretelui.

– Există o singură cale de a afla, răspunse Remi.

Capitolul 8

Defileul Chobar, Nepal

Având rol de scară, alinierea verticală a crampoanelor i-ar fi stânjenit ascensiunea lui Sam – dacă ar fi reușit să ajungă la prima bară. Pentru asta, își desfăcu funia, făcu un laț la un capăt și se chinui vreo două minute să arunce lasoul în jurul celui de-al doilea crampon. După ce reuși, folosi o bucată de coardă de parașută pentru a face un nod Prusik, ca scara unei șei, pe funie, ca să poată urca și aluneca pe perete.

Cu un picior agățat pe bara cea mai de jos și cu mâna stângă înfășurată în jurul celei de-a doua, dezlegă lațul și agăță funia de hamul său. Apoi se întinse, scoase al treilea crampon și porni ascensiunea. După cinci minute, ajunse în vârf.

– Nu că mi-aș dori să încerc, strigă Sam, dar sunt exact atâtea puncte de sprijin câte trebuie ca să urci și fără crampoane.

– Înseamnă că ar fi fost nevoie de ceva iscusință ca să le fixezi.

– Și de forță.

– Ce vezi? strigă Remi.

Sam își întinse gâtul și privi în jur, până când raza lanternei lumină deasupra stâncii ieșite în afară.

– E loc să te târăști. Nu-i mai lat decât umerii mei. Stai așa, îți arunc o funie.

Scoase penultimul crampon și-l înlocui cu un *friend*[1], care se bloca automat în gaură. De cămă atașă mai întâi o carabinieră, apoi funia. Îi aruncă lui Remi restul colaculuí.

– L-am prins, spuse ea.

– Așteaptă. Am să arunc o privire în față. N-are sens să ne cățărăm amândoi dacă e o fundătură.

– Ai două minute, apoi vin după tine.

– Sau dacă auzi un țipăt ori o bufnitură, nu neapărat în ordinea asta.

– Nu sunt permise țipetele sau bufniturile, îl avertiză Remi.

– Mă întorc într-o clipă.

Sam își reglă poziția, sprijinindu-se cu ambele picioare pe ultimul crampon și cu brațele de marginea stâncii. Inspiră, își răsuci picioarele și împinse, făcând o pârghie din brațe și lansându-și trunchiul peste margine. Înaintă ghemuit, până când picioarele nu-i mai atârnară în aer.

Lampa lui Sam reușea să lumineze în față numai trei, cel mult trei metri și jumătate. Dincolo de asta era beznă. Își umezi degetul arătător și îl ridică. Aerul era încremenit, un semn nu tocmai bun. Să intri într-o peșteră era, de obicei, partea

---

[1] Echipament de asigurare pentru escaladă sau alpinism format din trei sau patru came montate pe un ax comun sau pe două axuri adiacente, astfel încât, atunci când se trage de ax, camele sunt forțate să se depărteze (n.red.)

ușoară, să ieși era mai greu, de aceea, orice speolog care-și cunoștea meseria stătea mereu cu ochii în patru, în căutare de ieșiri secundare. Acest lucru era valabil mai ales pentru sistemele necartografiate, precum acesta.

Sam aduse ceasul aproape de ochi și porni cronometrul. Remi îi dăduse două minute și, așa cum o cunoștea pe soția lui, după două minute și o secundă va începe să se cațere pe funie.

Începu să se târască înainte. Echipamentul țăcănea și răzuia podeaua de stâncă, producând un zgomot incredibil de puternic în spațiul îngust. „Tone." Cuvântul se ivi, nepoftit, în mintea lui. Nenumărate tone de stâncă atârnau deasupra corpului său chiar în acea clipă. Se forță să-și alunge gândul din minte și merse mai departe, de data aceasta mai lent, căci partea primitivă a creierului său îi spunea: „Pășește cu grijă, dacă nu vrei ca lumea să se prăbușească peste tine".

După ce parcurse douăzeci de pași, se opri ca să-și verifice ceasul. Trecuse un minut. Continuă să se târască. Tunelul se curba la stânga, apoi la dreapta, apoi începu să se încline în sus, ușor la început, apoi constant, până când fu nevoit să se cațere sprijinindu-se cu spatele de un perete și cu palmele și tălpile de celălalt ca să poată înainta. Nouă metri. Verifică încă o dată ceasul. Mai avea treizeci de secunde. Trecu peste o cocoașă ce se înălța din podea și se trezi într-o zonă plată, mai largă. Lampa îi lumină în față o deschidere de aproape două ori mai largă decât spațiul prin care se târâse.

Își întinse gâtul și strigă peste umăr:

– Remi, ești acolo?

– Sunt aici! se auzi răspunsul slab.

– Cred că am găsit ceva!

– Am pornit.

O auzi târându-se în spatele lui, când lampa ei începu să atingă pereții și tavanul. Îl apucă de pulpă și îl strânse cu afecțiune.

– Ce mai faci?

Sam nu era un claustrofob diagnosticat, dar existau momente, mai ales în spațiile înguste, când trebuia să-și controleze foarte strict mintea. Acesta era unul dintre acele momente. Remi îi spusese că era reversul unei imaginații bogate. Posibilitățile deveneau probabilități, și o peșteră de altfel stabilă devenea o capcană mortală gata să se prăbușească în măruntaiele pământului la cea mai mică atingere.

– Sam, ești acolo? întrebă Remi.

– Da. Interpretam în minte *In the Midnight Hour,* al lui Wilson Pickett.

Sam era destul de talentat la pian, iar Remi la vioară. Ocazional, când le permitea timpul, cântau în duet. Deși melodia compusă de Pickett nu se prea preta instrumentelor clasice, ca iubitori de soul american clasic, îmbrățișau provocarea.

– Ce-ai descoperit? întrebă Remi.

– Că trebuie să exersăm mai mult. Iar vocea mea de blues trebuie...

– Vreau să spun, în fața ta.

– Ah, o deschizătură.

– Ia-o înainte. Spațiul ăsta prea strâmt nu-i pe gustul meu.

Fără să-l vadă Remi, Sam zâmbi. Soția lui era drăguță. Deși Sam nu avea un ego masculin fragil, Remi știa totuși că a-i oferi posibilitatea de a salva aparențele era o prerogativă a femeii.

– Gata, am pornit, răspunse Sam și începu să se târască înainte.

Dură doar treizeci de secunde ca să ajungă la deschizătură. Sam înaintă centimetru cu centimetru, până când își trecu capul prin ea. Privi în jur, apoi spuse peste umăr:

– Un puț circular cu diametrul de circa trei metri. Nu-i văd fundul, dar aud apa clipocind – probabil un braț subteran al râului Bagmati. Chiar vizavi de noi e o altă deschizătură, dar la vreo trei metri și jumătate mai sus.

– Minunat. Cum sunt pereții?

– Stalagmite diagonale, cea mai mare e groasă cât o bâtă de baseball, restul, cam pe jumătate.

– Nici o scară de crampoane la îndemână?

Sam mai privi o dată, măturând cu lampa pereții puțului.

– Nu, strigă el în urma sa, trezind ecoul, dar chiar deasupra capului meu se leagănă o suliță.

– Poftim? Ai spus...

– Da. E fixată de perete cu un fel de funie din piele. O bucată de coardă atârnă sub suliță și de ea e atașată o așchie de lemn.

– Fir de declanșare, comentă Remi.

– Asta-i și părerea mea.

Mai văzuseră astfel de capcane – menite să-i alunge pe intruși – în morminte, fortărețe și buncăre primitive. Oricât de veche ar fi fost capcana cu suliță, probabil fusese concepută ca să se înfigă în gâtul intrusului neavizat. Sam și Remi știau că întrebarea era: Ce anume fusese menit să apere capcana?

– Descrie sulița, spuse Remi.

– Mai bine îți dau una. Sam se rostogoli pe spate, își propti picioarele în tavan și se foi înainte

până când își proiectă partea superioară a trunchiului prin deschizătură.

– Atenție... îl avertiză Remi.

– Sunt atenția întruchipată, spuse Sam. Interesant. E o singură suliță, dar încă două puncte de atașare. Fie celelalte două sulițe au căzut, fie și-au găsit victimele.

Se întinse în sus, apucă coada suliței chiar deasupra vârfului și trase. În ciuda înfățișării sale putrede, pielea era surprinzător de dură. Numai după ce Sam trase de coadă înainte și înapoi, funia cedă. Întoarse sulița prin aer, răsucind-o ca pe un baston, apoi o strecură de-a lungul trupului, spre Remi.

– Am prins-o, spuse ea. Apoi, după câteva clipe: Nu recunosc modelul. Nu sunt expertă în arme, nota bene, dar n-am mai văzut o formă ca asta. E foarte veche – cred că are cel puțin șase sute de ani. Am să fac niște fotografii, în caz că nu ne putem întoarce după ea.

Remi scoase camera foto din rucsac și făcu vreo duzină de poze. În timpul acesta, Sam se uită mai bine prin puț.

– Nu văd alte capcane. Încerc să-mi imaginez cum ar fi arătat la lumina torțelor.

– „Înfricoșător" e cuvântul, răspunse Remi. Gândește-te numai. Cel puțin unul dintre prietenii tăi a încasat o suliță în ceafă și a plonjat într-un puț aparent fără fund, în timp ce tu n-ai decât o torță care pâlpâie.

– Suficient cât să-i alunge și pe cei mai curajoși exploratori, consimți Sam.

– Dar nu pe noi, replică Remi cu un zâmbet pe care Sam îl simți în glasul ei. Care-i planul?

– Totul depinde de stalagmitele alea. Ai luat cu tine funia?

– Poftim.

Sam întinse mâna în spate până când o simți pe-a lui Remi, prinse carabiniera și trase colacul de funie spre el. Legă mai întâi un laț la capătul liber, apoi un nod opritor; de acesta agăță carabiniera, pentru contragreutate. Își suci corpul până când reuși să scoată brațele prin deschizătură, apoi aruncă funia peste puț, țintind una dintre stalagmitele mai mari aflate la câțiva metri sub deschizătura tunelului de vizavi. Rată, trase funia înapoi și încercă din nou, de data aceasta făcând lațul deasupra vârfului ieșiturii. Zgâlțâi funia până când nodul coborî la baza stalagmitei, apoi strânse bine.

– Mă ajuți să-i testez rezistența? o întrebă Sam pe Remi. La trei, trage cu toată forța. Unu... doi... trei!

Împreună, traseră cu putere, făcând tot posibilul să smulgă stalagmita din perete. Se ținu bine.

– Cred că e în ordine, spuse Sam. Vezi dacă găsești o crăpătură în perete și...

– Acum caut... Am găsit una.

Remi strecură un *friend* în crăpătură și trecu funia prin el, apoi printr-o carabinieră cu clichet.

– Trage funia.

Sam făcu întocmai, trăgând funia cu putere, în timp ce Remi împinse carabiniera în sus, spre *friend*, până când funia fu întinsă. Sam o testă.

– Pare în regulă.

– Cred că se subînțelege... spuse Remi.

– Ce? Să fiu atent?

– Da.

– Bineînțeles. Dar oricum îmi place să te aud spunând-o.

– Succes!

Sam își înfășură funia pe ambele mâini și se lăsă în față, transferându-și treptat greutatea pe funie.

– Cum se comportă *friend*-ul? întrebă el.

– E fix.

Sam respiră ca să se liniștească, apoi scoase picioarele din spațiul îngust. Se bălăngăni în aer, neîndrăznind să facă nici o mișcare, apreciind din priviri rezistența funiei și ascultând sunetul stâncii care se fisura, timp de zece secunde. Apoi, trase picioarele în sus, își încrucișă gleznele peste funie și începu să înainteze centimetru cu centimetru deasupra puțului.

– Capătul ăsta e fix, strigă Remi când Sam ajunse la jumătatea drumului.

Sam atinse peretele opus și apucă stalagmita mai întâi cu o mână, apoi cu cealaltă, făcându-și vânt cu picioarele și proptindu-se cu călcâiul drept într-o ieșitură. Testându-și greutatea din mers, își contorsionă trupul până când ajunse cocoțat în vârful stalagmitei. Stătu o clipă ca să-și recapete suflul, apoi se ridică încet, până ajunse la același nivel cu deschizătura. Își făcu vânt cu mâinile și împinse cu piciorul stalagmita, reușind să intre în spațiul îngust.

– Mă întorc imediat, îi strigă lui Remi, apoi se târî înăuntru. După treizeci de secunde, se întoarse. Arată bine. Mai departe se lărgește.

– Am pornit, răspunse Remi.

În două minute, era în partea cealaltă, iar Sam o trăgea prin deschizătură. Rămaseră pe loc câteva

clipe, bucurându-se de senzația de a se afla pe pământ solid.

– Asta îmi aduce aminte foarte mult de a treia noastră întâlnire, spuse Remi.

– A patra, o corectă Sam. La a treia întâlnire am fost la călărie. La a patra, am făcut alpinism.

Remi zâmbi și îl sărută pe obraz.

– Și se mai spune că băieții nu-și amintesc astfel de lucruri.

– Cine spune?

– Cei care nu te-au cunoscut pe tine. Remi lumină în jur cu lampa. Vreo urmă de capcane?

– Încă nu. O să fim cu ochii-n patru, dar dacă ai estimat corect vechimea suliței, mă îndoiesc că mecanismele astea mai funcționează.

– Celebrele ultime cuvinte.

– Îți dau voie să le scrii pe piatra mea de mormânt. Hai!

Sam începu să se târască, iar Remi îl urmă îndeaproape. Așa cum promisese Sam, după câteva secunde, spațiul se deschise într-o firidă în formă de rinichi de aproximativ șase metri lățime și un metru și jumătate înălțime. Pe peretele opus erau trei fante verticale, nu mai largi de patruzeci și cinci de centimetri.

Se ridicară în picioare și merseră încovoiați până la prima fantă. Sam lumină interiorul ei cu lampa de miner.

– O fundătură, spuse el.

Remi o verifică pe următoarea: altă fundătură. A treia fantă, deși mai adâncă decât vecinele ei, se sfârșea la șase pași în interior.

– Ăsta da final spectaculos, spuse Sam.

– Poate că nu, murmură Remi și se îndreptă spre peretele din dreapta, luminând cu lampa ceea ce părea a fi o crestătură orizontală în stâncă, mai închisă la culoare, acolo unde peretele se îmbina cu tavanul. Pe măsură ce se apropiau, crestătura părea să se mărească, lungindu-se pe tavan, până când își dădură seama că se uitau la un tunel asemenea unei scobituri.

Umăr lângă umăr, Sam și Remi priviră prin deschizătură, care se înălța deasupra lor la un unghi de patruzeci și cinci de grade, pe vreo șase metri, după care înconjura o umflătură ieșită din podea.

– Sam, vezi ce...

– Cred că da.

Pe movila din podea părea a fi talpa unei cizme.

Capitolul 9

Defileul Chobar, Nepal

Lipsa tocului de pe talpa cizmei le sugeră lui Sam și lui Remi că nu aveau în fața ochilor o piesă modernă de încălțăminte, iar degetul descărnat care se ivea printr-un petic putrezit al cizmei le dădu de înțeles că proprietarul părăsise de mult această lume.

– Oare e ciudat că genul acesta de lucruri nu mă mai șochează? întrebă Remi, uitându-se la cizmă.

– Am avut parte de multe schelete la viața noastră, confirmă Sam. Astfel de surprize făceau parte integrantă din meseria lor. Vezi vreo capcană?

– Nu.

– Să ne uităm prin jur.

Sam își propti picioarele de un perete și spatele de altul, ajutând-o pe Remi să urce pe brațul lui. El reuși să urce panta și să treacă de movila din podea. După ce lumină în jur cu lampa de miner, strigă:

– E în ordine. Sigur ai să vrei să vezi asta, Remi.

Ea ajunse lângă el într-o clipă. Îngenunchează unul lângă altul, examinară scheletul.

Protejate de intemperii și de animalele de pradă și îngropate în uscăciunea relativă a peșterii, rămășițele erau parțial mumificate. Hainele, care păreau a fi, în mare parte, din piele stratificată, erau aproape intacte.

– Nu văd vreo urmă evidentă de lovitură, spuse Remi.

– De când e aici?

– Aș spune că... de cel puțin patru sute de ani.

– Cam din aceeași perioadă cu sulița.

– Exact.

– Pare a fi o uniformă, spuse Sam atingând o mânecă.

– Atunci începe să aibă sens, replică Remi, arătând cu degetul spre mânerul unui pumnal care ieșea din ceea ce fusese odată o teacă la cingătoare. Lumină în jur cu lampa ei, apoi murmură: Casă, dulce casă.

– Casă, poate, replică Sam, dar dulce?... Cred că totul e relativ pe lumea asta.

La câțiva pași de zona plană pe care zăcea scheletul, tunelul se lărgea într-o firidă de aproximativ treizeci de metri pătrați. În câteva nișe cioplite manual în pereții de stâncă se găseau cioturile unor lumânări primitive. La baza unui perete, cuibărite într-o groapă naturală, se aflau rămășițele unui foc; alături, o stivă de oase de animale mici. La capătul îndepărtat al firidei erau rămășițele a ceea ce părea a fi un așternut, iar alături, o sabie în teacă, vreo șase sulițe primitiv făurite, un arc și o tolbă conținând opt săgeți. O varietate de alte obiecte erau împrăștiate pe restul podelei: un ciubăr, un colac de funie pe jumătate putrezită, o raniță din piele, un scut rotund din lemn și piele, un cufăr din lemn...

Remi se ridică și începu să meargă de jur împrejur.

– E clar că se aștepta la musafiri nepoftiți, observă Sam. Aici pare să fi fost o ultimă redută. Dar în ce scop?

– Poate că are vreo legătură cu asta, spuse Remi și îngenunche alături de cufărul din lemn. Sam i se alătură. Fiind cam de mărimea unei otomane, cufărul era un cub perfect, făcut dintr-un lemn dur, închis la culoare, cu un strat gros de lac, prins cu chingi de piele pe trei laturi și cu chingi duble, de umăr, pe a patra. Sam și Remi nu găsiră balamale, nici mecanisme de închidere. Îmbinările erau atât de bine sudate, fiind aproape invizibile. Pe capacul cufărului erau gravate patru litere asiatice complicate, într-un fel de diagramă de două pe două.

– Recunoști limba? întrebă Sam.

– Nu.

– Remarcabil, spuse Sam. Chiar cu uneltele de prelucrare a lemnului din ziua de azi e nevoie de multă iscusință ca să faci așa ceva.

Bătu cu degetele într-o latură și primi ca răspuns un zgomot înăbușit.

– Nu pare a fi gol. Cu grijă, legănă cufărul dintr-o parte într-alta. Dinăuntru veni un uruit vag. Dar chiar așa este. Și e destul de ușor. Nu văd alte însemne. Tu?

Remi se aplecă și examină cufărul pe toate părțile. Scutură din cap.

– Pe fund?

Sam îl răsturnă. Remi verifică și spuse:

– Nici aici nu-i nimic.

– Cineva s-a chinuit mult ca să-l făurească, spuse Sam, și se pare că prietenul nostru era gata să-și dea viața ca să-l protejeze.

– Poate era ceva mai mult decât atât, adăugă Remi. Dacă n-am dat peste cea mai mare coincidență posibilă, cred că am găsit ceea ce căuta Lewis King.

– Atunci, cum de i-a scăpat? Era atât de aproape.

– Dacă n-a reușit să traverseze puțul, întrebă Remi, înseamnă că e posibil să fi supraviețuit?

– O singură persoană știe răspunsul la întrebarea asta.

Își îndreptară atenția asupra conținutului peșterii. Neștiind cât de curând se vor întoarce și neputând să care cu ei decât o mică parte din artefacte, trebuiau să se bazeze pe fotografii digitale, desene și notițe. Din fericire, educația și instruirea lui Remi o pregătiseră exact pentru așa ceva. După două ore de muncă istovitoare, declară sarcina încheiată.

– Stai, spuse Remi, apoi îngenunche lângă scut.

Sam veni lângă ea.

– Ce e?

– Zgârieturile astea... lumina le-a surprins. Cred că...

Se aplecă deasupra scutului, inspiră adânc și suflă peste suprafața din piele. O acumulare de praf de piele putredă se împrăștie în aer.

– Nici o zgârietură, observă Sam și mai suflă o dată praful, apoi încă o dată, până când fu descoperită întreaga suprafață a scutului.

Așa cum bănuise Remi, zgârieturile erau, de fapt, o inscripție arsă în piele.

– Ăla e un dragon? întrebă Remi.

– Sau un dinozaur. Probabil e blazonul lui sau al detașamentului, ghici Sam.

Remi făcu peste zece fotografii cu inscripția, apoi se ridicară.

– E suficient, spuse ea. Ce facem cu cufărul?

– Trebuie să-l luăm. Instinctul îmi spune că e motivul pentru care prietenul nostru s-a baricadat aici. Indiferent ce-o fi înăuntru, a considerat că merită să moară ca să-l apere.

– De acord.

În numai câteva minute, Sam improviză o plasă de bretele care-i permise să atârne cufărul de rucsac. Mai aruncară o ultimă privire în jurul peșterii, făcură un semn de rămas-bun scheletului și plecară.

În frunte, Sam se târî până la buza puțului și aruncă o privire.

– Acum chiar că avem o problemă.

– Vrei să fii mai precis? spuse Remi.

– Funia a cedat la celălalt capăt. Atârnă în puț.

– Poți să improvizezi...

– Nu ceva de încredere. Suntem deasupra celeilalte deschizături. Din unghiul ăsta, dacă încerc să nimeresc cu lasoul, o să alunece. N-am avea cum să tragem de funie.

– Atunci nu ne mai rămâne decât o singură opțiune.

Sam încuviință.

– În jos.

După numai un minut, Sam legase funia de el. În timpul acesta, Remi fixase un al doilea punct de prindere, bătând cu ciocanul un piton într-o

crăpătură, chiar sub deschizătură. După ce termină, Sam începu să coboare încet în rapel, ocolind stalagmitele ieșite în afară, în timp ce Remi îl supraveghea de sus, sugerându-i din când în când să se odihnească și să-și regleze poziția ca să minimalizeze frecarea funiei de protuberanțe.

După două minute de înaintare meticuloasă, se opri.

– Am ajuns la celălalt *friend*. Vestea bună e că s-a rupt.

Dacă funia s-ar fi secționat, ar fi trebuit să îmbine restul funiei cu capătul rămas liber. Acum avea optsprezece metri de funie sub el. Încă nu știau dacă va fi suficientă ca să ajungă la fund. Dacă acolo îi aștepta apa rece ca gheața a râului Bagmati, ar fi avut la dispoziție cel mult cincisprezece minute ca să găsească o cale de ieșire înainte de a intra în hipotermie.

– O iau ca pe-un semn de bun augur, răspunse Remi.

Mutându-se de pe un picior pe altul, Sam făcu câte un pas precaut, coborând în continuare. Raza lanternei deveni un mic dreptunghi de lumină.

– Nu te mai văd, strigă Remi.

– Nu-ți face griji. Dacă o să cad, o să am grijă să scot un țipăt cât se poate de înspăimântător.

– Nu te-am auzit țipând în viața mea, Fargo.

– Ține pumnii strânși să nu mă auzi nici de data asta.

– Cum sunt pereții?

– Mult mai... Uau!

– Ce e?

Nici un răspuns.

– Sam!

– Sunt bine. Mi-a alunecat piciorul pentru o clipă. Pereții sunt tot mai reci. Probabil e ceață din cauza apei de dedesubt.

– Cât e de rău?

– Doar o pojghiță subțire pe pereți. Însă nu poți să te încrezi în stalagmite.

– Urcă înapoi. Găsim noi altă cale.

– Ba cobor în continuare. Mai am vreo nouă metri de funie cu care să mă joc.

Trecură două minute. Lampa ajunsese un simplu punct luminos, care sălta de colo-colo în bezna puțului, în timp ce Sam își croia drum printre stalagmite.

Deodată, se auzi un zgomot de gheață spartă. Lampa lui Sam începu să se rotească, clipind spre Remi ca o lumină stroboscopică. Înainte să apuce să deschidă gura ca să-l cheme, Sam strigă:

– Sunt teafăr. Cu capul în jos, dar teafăr.

– Fii mai precis, te rog!

– M-am întors în ham și mi-am pierdut echilibrul. Însă am vești bune. Am ajuns la apă. E la vreo trei metri sub capul meu.

– Presimt că există un „dar".

– Curentul e iute – cel puțin trei noduri – și pare adâncă. Probabil până la talie.

Deși trei noduri era o viteză mai mică decât un mers rapid, adâncimea și temperatura apei sporeau riscul. Nu numai că ar fi fost suficient un singur pas greșit ca să fie luați de ape, dar eforturile depuse pentru a sta în poziție verticală ar accelera procesul de hipotermie.

– Urcă înapoi, spuse Remi. Fără discuție.

– De acord. Lasă-mă o secundă să... Stai așa.

Din întuneric se auzi iarăși zgomot de gheață spartă, urmat de pleoscăituri.

– Spune ceva, Fargo.

– Lasă-mă o secundă.

După încă treizeci de secunde de pârâituri, răsună glasul lui Sam:

– Tunel lateral!

Se scurseseră zece minute de muncă migăloasă, când Sam strigă:

– Are o dimensiune acceptabilă. Aproape că poți să stai în picioare. Eu intru. Lasă-mă un minut ca să fixez un punct de prindere. Dacă Remi ar fi căzut în râul subteran, această măsură de siguranță i-ar fi dat lui Sam o șansă reală să o tragă înapoi – cu condiția ca în râu să nu fie stânci de care să se zdrobească.

După ce termină și Sam se propti, gata să tragă funia, Remi începu să coboare. Mai ușoară și puțin mai agilă decât soțul ei, parcurse distanța într-un timp mai scurt, făcând pauză doar ca să-i dea timp lui Sam să tragă funia prin punctul de prindere al pitonului.

În cele din urmă, ajunse în raza lui și se opri în lateral, chiar la intrarea tunelului. Lămpile le luminau reciproc fețele și zâmbiră amândoi ușurați.

– Ciudat să te întâlnesc aici, spuse Sam.

– La naiba!

– Ce-i?

– Pusesem pariu în mintea mea c-ai să spui: „Ce face o fată drăguță ca tine într-un puț aproape fără fund ca acesta?"

Sam râse.

– Acum o să trebuiască să faci pe Superman și să te împingi în peretele opus. Te prind eu.

Remi se odihni câteva clipe ca să-și recapete răsuflarea și apoi își reglă hamul, ca să atârne

perpendicular în puț. Încordându-și trupul, reuși treptat să-și facă vânt pentru a putea împinge cu degetele de la picioare în peretele opus. După încă trei legănări, reuși să-și strângă picioarele sub ea și să împingă. Cu brațele întinse, se balansă, desfăcându-și palmele ca pentru a apuca ceva. Peretele lateral venea iute spre ea. Își feri capul. Intră cu brațele în tunel. Sam o apucă de mâini și ea sări.

– Te-am prins! spuse Sam. Apucă-mă cu ambele mâini de încheietura stângă.

Ea îl ascultă, și Sam eliberă puțin funia cu mâna dreaptă pentru ca Remi să se poată cățăra pe brațul lui. Când ajunse cu trunchiul în tunel, Sam începu să se târască cu spatele până când îi intrară și genunchii. Căzu pe spate și scoase un suspin de ușurare.

Remi începu să râdă. Sam ridică capul și o privi.

– Ce-i?

– Mă duci în cele mai frumoase locuri.

– După asta, o baie fierbinte cu bulbuci – în doi.

– Asta-i muzica ce-mi place.

Deși tunelul era de două ori mai lat ca umerii lor și suficient de înalt ca să le permită să pășească încovoiați, podeaua sa semăna cu un șvaițer – atât de ciuruită, încât vedeau prin ea suprafața întunecată și tulbure a râului învolburându-se sub picioarele lor. Jeturi de aer rece și cristale de gheață țâșneau prin găuri, creând o ceață care sclipea și se rotea în lămpile lor. Asemenea puțului din spatele lor, pereții și tavanul tunelului erau căptușiți cu o membrană de gheață. Pe măsură ce înaintau, țurțuri subțiri ca un creion se rupeau din tavan și se

spărgeau de podea ca niște clopoței de vânt răzleți. Deși podeaua puternic brăzdată nu era acoperită de gheață, îi forța să se sprijine în timp ce mergeau, sporindu-le eforturile.

– Nu vreau să-ți stric cheful, spuse Remi, dar presupunem că tunelul ăsta duce undeva.

– Într-adevăr, răspunse Sam peste umăr.

– Și dacă ne înșelăm?

– Atunci ne întoarcem, escaladăm latura opusă a puțului și ieșim pe unde am intrat.

Tunelul cotea când la stânga, când la dreapta, urca și cobora, dar, conform indicațiilor busolei lui Sam, menținea un curs aproximativ estic. Numărară pașii cu rândul, dar fără o unitate GPS care să le măsoare progresul în ansamblu și ghidându-se doar după harta schițată a lui Sam, nu știau ce distanță parcurseseră cu adevărat.

După vreo sută de metri, conform aproximărilor lui Sam, făcură un nou popas și găsiră o porțiune relativ solidă a tunelului, unde să se poată așeza. După ce împărțiră câteva înghițituri de apă, un sfert din conserva de carne și restul de fructe uscate, rămaseră în tăcere, ascultând torentul apei de sub picioarele lor.

– Cât e ora? întrebă Remi.

Sam își consultă ceasul.

– Nouă.

Deși o anunțaseră pe Selma unde aveau de gând să meargă, o rugaseră totodată să nu apese butonul de panică decât a doua zi dimineață, după ora locală. Dar chiar și atunci, cât le va lua autorităților să strângă o echipă și să organizeze o căutare? Singura lor consolare era că acest tunel nu se ramificase;

dacă hotărau să se întoarcă, ar fi găsit cu ușurință puțul. Dar în ce punct ar fi luat decizia respectivă? Exista vreo ieșire după următoarea cotitură sau peste câțiva kilometri, ori deloc?

Nici Sam, nici Remi nu vorbeau despre asta. Nu era nevoie. După atâția ani împreună și aventurile trăite în doi, erau pe aceeași lungime de undă. Expresiile chipurilor erau, de obicei, suficiente ca să exprime ceea ce gândea fiecare.

– Să știi că n-am uitat promisiunea ta cu baia fierbinte, spuse Remi.

– Am omis să-ți spun, am adăugat la miză și un masaj de relaxare.

– Ești eroul meu. Ne întoarcem?

Sam încuviință.

– Mai mergem o oră. Dacă nu se materializează o ieșire cu covor roșu, ne întoarcem, ne odihnim, apoi trecem puțul.

– S-a făcut.

Obișnuiți cu greutățile, atât psihice, cât și fizice, Sam și Remi își găsiseră ritmul; mergeau douăzeci de minute, făceau pauză de odihnă două minute, consultau busola și verificau harta, apoi porneau din nou la drum. Ultima parte a călătoriei lor se scurse rapid. Piciorul stâng, piciorul drept, și de la capăt. Ca să economisească lumina, Remi își stinsese de mult lampa de miner, iar Sam o folosea pe a lui la intensitate minimă, astfel că înaintau într-un amurg nespus de palid. Aerul rece care țâșnea prin podea părea și mai rece, abia reușeau să nu alunece, iar clinchetul țurțurilor care cădeau le făcea creierii amorțiți să huruie.

Deodată, Sam se opri. Cu reacțiile pe jumătate întârziate, Remi se izbi în el.

– Ai simțit asta? șopti Sam.

– Ce?

– Aer rece.

– Sam, e...

– Nu, în față. Înainte. Vrei să scoți bricheta din rucsacul meu?

Remi făcu întocmai și i-o întinse. Sam făcu câțiva pași înainte, căutând o porțiune solidă în podea, între jeturile de ceață. Găsi un loc potrivit, se opri și aprinse bricheta. Remi se strecură lângă Sam și se uită pe după brațul lui. Lumina galbenă pâlpâitoare dansa pe pereții de gheață. Flacăra tremură, apoi se îndreptă și rămase verticală.

– Așteaptă, murmură Sam, cu ochii pe flacără.

Trecură cinci secunde.

Flacăra șovăi, apoi țâșni într-o parte, înspre fața lui Sam.

– Poftim!

– Ești sigur? întrebă Remi.

– Aerul pare mai cald acum.

– Nu e doar o dorință deșartă?

– Hai să aflăm.

Merseră trei metri, se opriră, verificară flacăra brichetei. Din nou se aplecară înapoi, de data aceasta cu mai multă putere. Mai făcură șase metri și repetară procedeul, cu același rezultat.

– Aud un șuierat, spuse Remi. Vânt.

– Și eu.

După încă cincisprezece metri, ajunseră la o răscruce în tunel. Cu bricheta în față, Sam o luă prin tunelul din stânga, unde nu avu noroc, apoi

coborî prin cel din dreapta. Flacăra pâlpâi, după care o pală bruscă aproape că o stinse.

Sam lăsă rucsacul jos.

– Așteaptă aici. Mă întorc cât ai clipi.

Aprinse lampa de miner la maximum și dispăru în tunel. Remi îi auzea pașii târșâiți pe podea, sunetul slăbind tot mai mult, cu fiecare clipă.

Remi își consultă ceasul, așteptă zece secunde, apoi se uită din nou la el.

– Sam? strigă ea.

Tăcere.

– Sam, răspunde...

Lampa lui reapăru în întunericul din față.

– Scuze, spuse el.

Remi lăsă capul în jos.

– Nu-i nici un covor roșu, continuă Sam. Dar lumina zilei e suficientă?

Remi privi în sus și văzu zâmbetul larg al lui Sam. Se uită chiorâș la el și îi dădu un pumn în umăr.

– Nu-i amuzant, Fargo.

Așa cum o asigurase Sam, nu era nici un covor roșu, dar, după ce merseră șase metri, dădură peste ceva și mai bun: un șir de trepte naturale care șerpuiau pe o stâncă. În vârful ei, aflat la vreo cincisprezece metri distanță, se proiectau neclar niște raze de soare.

Două minute mai târziu, Sam își făcu vânt de pe ultima treaptă și în fața ochilor îi apăru un tunel lateral scurt. Pereții și podeaua nu mai erau din piatră, ci din pământ. La capătul îndepărtat, printr-un hățiș de vegetație, se vedea lumina soarelui. Sam se târî înainte, își trecu brațele prin deschizătură, apoi

ieși afară. Remi apăru după câteva minute și, împreună, se întinseră pe spate în iarbă, zâmbind și privind cerul.

– E aproape miezul zilei, observă Sam.

Stătuseră sub pământ toată dimineața.

Deodată, Sam se ridică în capul oaselor, răsucindu-și capul în toate direcțiile. Se aplecă spre Remi și șopti:

– Paraziți audio. O stație de emisie-recepție radio.

Sam se rostogoli pe pământ, se târî până la o bermă aflată la câțiva metri și își iți capul peste ea. Brusc, își feri capul și se târî înapoi.

– Poliția.

– O echipă de căutare? întrebă Remi. Cine să-i fi sunat?

– E doar o bănuială, dar aș spune că foștii noștri însoțitori de explorare, gemenii King.

– Cum...

– Nu știu. Poate că mă înșel. Hai să nu riscăm.

Se dezbrăcară de tot ce ar fi putut indica pe unde umblaseră și ce făcuseră – căști, lămpi de miner, rucsacuri, echipament de cățărare, harta lui Sam, camera foto digitală a lui Remi, cutia recuperată din mormânt – și băgară totul în tunel, apoi acoperiră intrarea cu iarbă.

Cu Sam în frunte, se îndreptară spre est, de-a lungul unei râpe, ascunzându-se printre copaci, până se depărtară cu jumătate de kilometru de tunel. Se opriră și ascultară să vadă dacă se mai aude stația de emise-recepție. Sam duse mâna la ureche și arătă spre nord. La o sută de metri mai încolo, se vedeau mai multe siluete mișcându-se printre copaci.

– Ia-ți fața cea mai necăjită pe care o ai, șopti Sam.

– Nu trebuie să mă chinui prea mult, replică Remi.

Sam duse mâinile căuș la gură și strigă:

– Hei! Aici suntem!

Capitolul 10

Defileul Chobar, Nepal

Ușa de la celulă se deschise cu un scârțâit. Un paznic trase cu ochiul înăuntru, îl privi cu atenție pe Sam preț de o clipă, ca și cum acesta ar fi fost pe cale să evadeze, apoi se dădu într-o parte. Îmbrăcată într-o salopetă lăbărțată, de un albastru-deschis, cu părul castaniu prins la spate într-o coadă de cal, Remi păși în cameră. Avea chipul rozaliu, proaspăt spălat.

Paznicul spuse într-o engleză stâlcită:

– Vă rog, luați loc. Așteptați, spuse și apoi trânti ușa.

Îmbrăcat într-o salopetă similară, Sam se ridică de la masă, merse la Remi și o îmbrățișă strâns. Făcu câțiva pași în spate și o privi din cap până-n picioare, zâmbind.

– Fermecătoare, pur și simplu fermecătoare.

Ea zâmbi.

– Prostuțule.

– Cum te simți?

– Mai bine. E uimitor câte pot face câteva minute cu un prosop și apă fierbinte. Nu te bucura,

nu-i tocmai un duș cald sau o baie fierbinte, dar e un bun înlocuitor.

Se așezară amândoi la masă. Spațiul în care îi ținea poliția din Kathmandu nu era tocmai o celulă, ci mai degrabă o sală de așteptare. Pereții din blocuri de zgură și podeaua erau văruite într-un gri-deschis, iar masa și scaunele (toate fixate de podea) erau din aluminiu dur. În fața lor, dincolo de masă, se afla o fereastră cu geam securizat, de un metru douăzeci lățime, prin care se vedea sala de întruniri. Vreo șase polițiști în uniformă își vedeau de treaba lor, răspunzând la telefoane, scriind rapoarte și stând de vorbă. Deocamdată, în afara câtorva ordine politicoase, dar ferme, rostite într-o engleză aproximativă, nimeni nu li se adresase în cele două ore de când fuseseră „salvați".

Din spatele dubei poliției, în lumina amurgului care se risipea rapid, Sam și Remi urmăriseră peisajul care li se perindase prin fața ochilor, căutând și cel mai mic indiciu despre locul în care ieșiseră din labirintul de peșteri. Răspunsul le apăru imediat după ce traversaseră podul peste defileul Chobar, în direcția nord-est, spre Kathmandu.

Marșul lor subteran către libertate îi scosese la suprafață la numai trei kilometri de locul pe unde intraseră. Acest lucru aduse mai întâi un zâmbet pe buzele lui Sam și lui Remi, apoi, spre uimirea celor doi polițiști așezați în fața lor, un hohot de râs, care dură un minut întreg.

– Ai vreo idee cine a dat alarma? îl întrebă Remi pe Sam.

– Nici una. Din câte îmi dau seama, nu suntem arestați.

– Trebuie să presupunem că ne vor interoga. Ce poveste le turnăm?

Sam chibzui o clipă.

– Cât mai aproape de adevăr. Am venit aici cu puțin înainte de răsărit pentru o zi de drumeție. Ne-am rătăcit și am colindat prin jur până ne-au găsit. Dacă insistă, zi și tu că nu ești sigură. Dacă nu ne-au găsit echipamentul, nu pot dovedi contrariul.

– Am înțeles. Și, în caz că nu suntem azvârliți într-o închisoare nepaleză pentru o infracțiune obscură?

– Va trebui să recuperăm...

Sam se opri din vorbă, cu ochii mijiți. Remi îi urmări privirea prin fereastra de pe latura stângă îndepărtată a sălii de întruniri, de lângă ușă. În prag erau Russell și Marjorie King.

– Aș vrea să pot spune că-s surprinsă, murmură Remi.

– Exact cum ne așteptam.

Un sergent de serviciu aflat în partea cealaltă a camerei îi observă pe gemenii King și se grăbi spre ei. Trioul începu să discute aprins. Deși nici Sam, nici Remi nu auzeau conversația, afectarea și postura sergentului spuneau totul; era servil, poate chiar puțin înfricoșat. Într-un final, sergentul făcu un semn din cap și intră valvârtej în sala de întruniri. Russell și Marjorie ieșiră înapoi pe hol.

După câteva clipe, se deschise ușa camerei unde se aflau Remi și Sam și intrară sergentul și unul dintre lacheii lui. Se așezară pe scaunele din fața celor doi Fargo. Sergentul vorbi în nepaleză câteva secunde, apoi făcu un semn din cap spre lacheul lui, care spuse într-o engleză decentă, deși cu un puternic accent străin:

– Domnul sergent m-a rugat să traduc conversația noastră. Sunteți de acord?

Sam și Remi încuviințară.

Sergentul vorbi, iar câteva clipe mai târziu, veni și traducerea:

– Vă rog să vă confirmați identitatea.

Sam replică:

– Am fost arestați?

– Nu, răspunse polițistul. Sunteți reținuți temporar.

– Pe ce bază?

– Conform legii din Nepal, nu suntem obligați să dezvăluim răspunsul la această întrebare, deocamdată. Vă rog să vă confirmați identitățile.

Sam și Remi se conformară și, în următoarele minute, fură trecuți printr-o serie de întrebări de rutină: „Ce căutați în Nepal? Unde stați? Care este motivul vizitei?", înainte de a se ataca chestiunea principală.

– Unde mergeați când v-ați rătăcit?

– Nicăieri în mod deosebit, răspunse Remi. Părea o zi numai bună pentru drumeții.

– V-ați parcat mașina în defileul Chobar. De ce?

– Am auzit că e o zonă frumoasă, spuse Sam.

– La ce oră ați ajuns?

– Înainte de răsărit.

– De ce așa devreme?

– N-avem stare, replică Sam zâmbind.

– Ce înseamnă asta?

– Ne place să ne găsim o ocupație, spuse Remi.

– Spuneți-ne, vă rog, pe unde v-ați plimbat.

– Dacă am fi știut asta, zise Sam, probabil nu ne-am fi rătăcit.

– Aţi avut busolă la voi. Cum de v-aţi rătăcit?

– Am picat la examenul de orientare turistică, spuse Sam.

Remi se băgă şi ea în vorbă:

– Eu doar am vândut fursecuri la cercetaşi.

– Nu e ceva de râs, doamnă şi domnule Fargo. Vi se pare amuzant?

Sam îşi luă cea mai spăşită expresie.

– Ne cerem scuze. Suntem epuizaţi şi puţin stânjeniţi. Vă suntem recunoscători că ne-aţi găsit. Cine v-a alertat că am putea fi în pericol?

Ofiţerul traduse întrebarea. Sergentul mârâi ceva, după care ofiţerul spuse:

– Domnul sergent vă roagă să vă rezumaţi să răspundeţi la întrebările lui. Aţi spus că plănuiaţi să faceţi toată ziua drumeţii. Unde sunt rucsacurile voastre?

– Nu ne aşteptam să lipsim atâta, spuse Remi. Nu prea ne pricepem nici la făcut planuri.

Sam încuviinţă cu tristeţe, ca să susţină afirmaţia soţiei lui.

– Vreţi să vă credem că aţi plecat în drumeţie fără nici un fel de echipament? întrebă ofiţerul.

– Aveam la mine un briceag elveţian, spuse Sam pe un ton sec.

După traducerea ultimei propoziţii, sergentul îi aruncă o căutătură cruntă lui Sam, apoi lui Remi, după care se ridică şi ieşi furios din încăpere.

– Vă rog să aşteptaţi aici, spuse ofiţerul şi părăsi şi el camera.

Deloc surprinzător, sergentul traversă sala de întruniri şi merse ţintă la uşa care dădea în hol. Sam şi Remi îi vedeau doar spatele; Russell şi

Marjorie nu se zăreau. Sam se ridică, merse la fereastra din partea dreaptă a încăperii și își apăsă fața de ea.

– Îi vezi? întrebă Remi.

– Da.

– Și?

– Gemenii par nefericiți. Nici urmă de zâmbet lingușitor. Russell gesticulează... Stai puțin, asta-i interesant.

– Ce?

– Mimează forma unei cutii, o cutie care pare să aibă, în mod surprinzător, aceeași mărime cu a cufărului.

– Asta-i bine. Îmi închipui c-au cercetat zona în care ne-au găsit. Russell n-ar fi întrebat dacă l-ar fi găsit deja.

Sam se retrase de la fereastră și se grăbi înapoi la locul lui.

Sergentul și ofițerul intrară în cameră și se așezară. Interogatoriul fu reluat, de data aceasta cu mai multă intensitate și pe o cale ocolită, menită să-i prindă în capcană pe Sam și pe Remi. Însă esența întrebărilor rămase aceeași: „Știm că trebuia să aveți niște lucruri cu voi. Unde sunt?" Sam și Remi răspundeau fără grabă și nu se abăteau de la povestea lor, urmărind frustrarea tot mai mare a sergentului.

În cele din urmă, sergentul recurse la amenințări.

– Știm cine sunteți și cu ce vă ocupați. Bănuim că ați venit în Nepal în căutare de antichități de pe piața neagră.

– Pe ce vă bazați bănuielile? întrebă Sam.

– Avem sursele noastre.

– Ați fost informat greșit, spuse Remi.

– Aţi putea fi acuzaţi, conform mai multor legi, şi toate acuzaţiile atrag după ele pedepse grave.

Sam se aplecă şi îl fixă cu privirea pe sergent.

– Formulaţi-vă acuzaţiile. Imediat după ce suntem arestaţi, vom vrea să vorbim cu ataşatul juridic de la Ambasada SUA.

Sergentul susţinu privirea lui Sam nu mai mult de zece secunde, apoi se lăsă în scaun şi oftă. Spuse ceva lacheului său, după care se ridică şi părăsi încăperea, trântind uşa de perete.

Ofiţerul traduse:

– Sunteţi liberi.

Zece minute mai târziu, îmbrăcaţi în propriile haine, Sam şi Remi ieşeau pe uşa din faţă şi coborau treptele secţiei de poliţie. Se lăsa amurgul. Cerul era senin şi începuse să strălucească o pleiadă de stele ca nişte diamante mărunte. Felinarele luminau caldarâmul de dedesubt.

– Sam! Remi!

Aşteptându-se la asta, nici unul dintre ei nu fu surprins când se întoarse, văzându-i pe Russell şi pe Marjorie pe trotuar, îndreptându-se zoriţi spre ei.

– Tocmai ce-am aflat, spuse Russell, când ajunse lângă ei. Sunteţi teferi?

– Obosiţi, puţin stânjeniţi, dar se poate şi mai rău, replică Sam.

Hotărâseră deja să susţină în continuare povestea cu ne-am-rătăcit-în-drumeţie şi în faţa gemenilor King. Era un dans nesigur; toată lumea ştia că Sam şi Remi minţeau. Ce-or să facă Russell şi Marjorie? Sau, o întrebare şi mai bună: cum deja era clar că Charlie King avea un plan cu totul diferit

decât cel împărtășit lui Sam și lui Remi, în ce fel vor proceda? Ce urmărea King și care era adevărata poveste din spatele dispariției lui Frank Alton?

– Vă ducem la mașina voastră, spuse Marjorie.

– O s-o recuperăm dimineață, replică Remi. Ne întoarcem la hotel.

– Mai bine o luăm acum, spuse Russell. Dacă aveți echipament înăuntru...

Sam nu se putu abține să nu zâmbească.

– Nu avem. Noapte bună.

Sam o luă pe Remi de braț și se întoarseră amândoi cu spatele, pornind în direcția opusă. Russell strigă în urma lor:

– Vă sunăm dimineață!

– Nu ne sunați, vă sunăm noi, replică Sam fără să se întoarcă.

Houston, Texas

– La naiba, normal c-au ieșit din rezervație, lătră Charlie King, lăsându-se pe spate în scaunul lui somptuos de birou. În spatele său, peisajul urban umplea fereastra din tavan până-n podea.

Aflați la jumătate de glob distanță, Russell și Marjorie King nu spuseră nimic pe speaker. Știau că n-ar face bine să-și întrerupă tatăl. Când voia să afle ceva, punea o întrebare.

– Unde naiba au fost toată ziua?

– Nu știm, replică Russell. Omul pe care l-am angajat să-i urmărească i-a pierdut undeva la sud-vest de...

– Angajat? Cum adică, angajat?

– E unul dintre paznicii noștri de la carieră, spuse Marjorie. E de încredere...

– Dar incompetent! Ce-ar fi să găsiți pe cineva care să posede ambele calități? V-ați gândit la asta? De ce-ați angajat pe cineva? Voi ce-aveați de făcut?

– Noi eram la carieră, spuse Russell. Ne pregăteam să expediem...

– Gata, nu mai contează. Se poate să fi intrat în sistemul de peșteri?

– E posibil, replică Marjorie, dar am fost pe-acolo. N-am găsit nimic.

– Da, da... Întrebarea e, dacă au fost acolo, cum au aflat de asta? Trebuie să vă asigurați că obțin numai informațiile pe care vrem noi să le obțină, ați înțeles?

– Da, tată, răspunseră Marjorie și Russell în cor.

– Și lucrurile lor?

– Le-am cercetat, spuse Russell. Și mașina. Omul nostru din Departamentul de poliție i-a interogat timp de o oră, dar în zadar.

– Le-a forțat mâna, pentru numele lui Dumnezeu?

– Cât a putut.

– A spus că cei doi Fargo nu s-au enervat deloc.

– Și ce-au zis c-au făcut?

– Au pretins că s-au rătăcit în drumeție.

– Rahat! Vorbim de Sam și Remi Fargo. Vă spun eu ce s-a întâmplat: voi doi ați dat-o în bară cumva și cei doi Fargo au intrat la bănuieli. Vă joacă pe degete. Puneți mai mulți oameni pe urmele lor. Vreau să știu unde merg și ce fac. Ați înțeles?

– Poți să te bizui pe noi, tată, spuse Marjorie.

– Ar fi ceva nou, mârâi King. Între timp, nu mai risc nimic. Vă trimit întăriri.

King se aplecă și apăsă butonul de întrerupere a convorbirii. De cealaltă parte a biroului, cu mâinile împreunate, stătea Zhilan Hsu.

– Ești dur cu ei, Charles, spuse ea încet.

– Și tu îi răsfeți! strigă King.

– Până la ultimul incident cu soții Fargo, s-au descurcat bine.

King se încruntă și scutură enervat din cap.

– Presupun. Totuși, vreau să mergi acolo și să ai grijă ca lucrurile să n-o ia razna prea tare. Cineva îi sprijină pe cei doi. Ia avionul și du-te acolo. Rezolvă-i. Și pe Alton. Nu ne mai e de folos.

– Poți să fii mai precis?

– Lasă-i pe cei doi Fargo să-și facă treaba. Dacă nu reușesc... Nepalul e mare. Au unde să dispară oameni.

Capitolul 11

Hotelul Hyatt Regency,
Kathmandu, Nepal

Telefonul de pe noptiera lui Remi sună dimineață devreme.

– Sam, ai aranjat intenționat să fim treziți? Știi cât e ceasul?

Sam ridică telefonul și spuse:

– Vom fi acolo în patruzeci și cinci de minute.

– Unde? întrebă Remi.

– Unde am promis. Un masaj himalayan cu pietre fierbinți pentru tine și un masaj subcutanat pentru mine.

– Fargo, spuse Remi cu gura până la urechi, ești o comoară.

Se strecură jos din pat râzând și dădu buzna la baie, în timp ce Sam răspundea la ușă. Era room-service-ul, care le adusese micul dejun comandat de cu seară: mâncarea preferată a lui Remi, tocăniță de vită afumată și ouă fierte, iar pentru Sam, omletă cu somon.

Mai comandase cafea și două pahare cu suc de rodii.

În timp ce mâncară, atenția li se îndreptă asupra misteriosului cufăr aflat pe canapeaua de vizavi de masă. Remi își mai turnă o cană de cafea, iar Sam o sună pe Selma.

– Crezi că Alton a fost răpit la ordinele lui King? întrebă Selma.

– Ca să ne aducă pe noi aici, sugeră Remi, sorbind din cafea.

– Să vă aducă acolo cu pretextul de a-l căuta pe Frank, și apoi... ce? interveni Selma.

– Steag fals, murmură Sam, apoi explică: E o expresie din spionaj. Un agent e recrutat de un inamic care se dă drept aliat. Agentul crede că are o anumită misiune, dar, de fapt, aceasta e cu totul diferită.

– Minunat, remarcă Remi.

– E un castel din cărți de joc, consimți Sam. Dacă asta pune la cale King, atunci ego-ul nu-l lasă să accepte ideea că planul lui ar putea eșua.

– Așadar nu știți dacă îl căutați sau nu pe Lewis King. Sau dacă a fost văzut cu adevărat vreodată.

– Charles nu mi se pare genul sentimental. Dacă ar fi să ghicesc, aș spune că nu pe tatăl lui îl vânează, ci mai degrabă lucrul pe care-l căuta tatăl lui.

– Cufărul găsit de voi? sugeră Selma.

– Repet, e doar o bănuială, replică Sam.

Cu o seară înainte, Sam și Remi nu se întorseseră la hotel, ci, luând-o în direcția sud până când ieșiseră din raza vizuală a secției de poliție, schimbaseră direcția spre nord și luaseră un taxi. Sam îi

spusese șoferului să cutreiere străzile orașului vreo zece minute, în timp ce el și Remi încercau să vadă dacă sunt urmăriți. Nu se îndoiau că gemenii King intenționau să-i urmărească, și nu voiau să le dea timp să se pregătească.

Odată convinși că nu erau urmăriți, Sam îi spusese șoferului să-i ducă la o agenție de închiriat mașini de la periferia sudică a orașului Kathmandu, de unde închiriaseră un Opel verde uzat. O oră mai târziu, opriseră în parcarea unui motel aflat la aproape un kilometru de defileul Chobar, unde abandonaseră mașina și parcurseseră pe jos restul distanței.

Fiindcă memoraseră punctele de reper în timp ce se aflau în duba poliției, le luase mai puțin de o oră să găsească ieșirea din tunel. Echipamentul era încă înăuntru și, după toate aparențele, neatins.

– Ți-l trimitem prin FedEx, îi spuse Remi Selmei.

– Dacă asta urmărește King, mai bine scăpăm de el. De altfel, ție îți plac enigmele, Selma; o să-ți placă la nebunie asta. Rezolv-o și îți cumpărăm peștele acela pentru bazinul tău... ăăă...

– Acvariu, domnule Fargo. Un bazin e ceva pe care-l pui în dormitorul unui copil. Iar peștele e din familia Cichlidae. Foarte rar. Foarte scump. Numele lui științific e...

– În latină, sunt convins, încheie Sam propoziția cu un chicotit. Deschide cutia-puzzle nepaleză și e al tău.

– Nu trebuie să mă mituiți, domnule Fargo. Face parte din atribuțiile mele.

– Atunci consideră-l un cadou în avans pentru ziua ta de naștere, replică Remi.

Schimbă un zâmbet cu Sam. Selmei nu-i plăceau zilele de naștere, mai ales când era vorba să o sărbătorească pe a ei.

– Apropo, am vorbit cu Rube, spuse Selma, schimbând rapid subiectul. S-a interesat de Zhilan Hsu. A spus că e – și citez – „aproape invizibilă". N-are permis de conducere, cărți de credit, nu există nici un dosar public de vreun fel, în afara unuia – dosarul de imigrare. Conform acestuia, a emigrat aici din Hong Kong cu o viză de lucru, în 1990, când avea șaisprezece ani.

– Lasă-mă să ghicesc, spuse Sam. A fost angajată la King Oil.

– Corect. Dar aici vine partea interesantă. Era însărcinată în șase luni la acel moment. Am făcut calculele. A născut aproximativ în aceeași perioadă când s-au născut Russell și Marjorie.

– Atunci e oficial, spuse Remi. Încă un motiv să nu-mi placă de Charlie King. Probabil a cumpărat-o.

– Poți băga mâna în foc, consimți Sam.

– Care-i următorul vostru pas? întrebă Selma.

– Ne întoarcem la universitate. Am primit un mesaj vocal din partea profesoarei Kaalrami. A terminat traducerea pergamentului Devanāg...

– Lowa, îl corectă Remi. A spus că e scris în lowa.

– Exact. Lowa, replică Sam. Dacă avem noroc, colegul ei va arunca puțină lumină asupra mormântului pe care l-am descoperit – sau măcar va elimina o legătură.

– Și cu Frank cum rămâne?

– Presupunând că Charlie King e în spatele răpirii, singura noastră șansă de a-l recupera e să deținem un avantaj. Dacă el crede că avem lucrul pe

care şi-l doreşte, vom avea un avantaj în negociere. Până atunci, nu putem decât să sperăm că e suficient de inteligent încât să nu-l omoare pe Frank.

Universitatea Kathmandu

După ce se asigurară că nu erau urmăriţi, Sam şi Remi găsiră un birou FedEx şi expediară cufărul. Urma să ajungă peste două zile şi costa şase sute de dolari, după cum îi informă agentul, dar pachetul va ajunge în avion înainte să se însereze. Sam şi Remi ajunseră la concluzia că era un chilipir, ţinând cont că alternativa era ca Marjorie şi Russell să pună mâna pe cufăr - dacă, într-adevăr, King era interesat de el. Oricum, nu aveau nici timpul, nici resursele necesare să se dedice deschiderii cufărului. Era mai bine să ajungă în mâinile Selmei şi ale lui Pete şi Wendy.

Sam şi Remi ajunseră în campusul universităţii la scurt timp după ora unu şi o găsiră pe profesoara Kaalrami în biroul ei. După un schimb de politeţuri, se aşezară în jurul mesei de conferinţă.

-A fost o provocare, începu profesoara Kaalrami. Traducerea mi-a luat aproape şase ore.

-Ne pare rău că v-a răpit atâta timp, îşi ceru scuze Remi.

-Prostii! Mai bine decât să-mi petrec seara uitându-mă la televizor. Mi-a plăcut să-mi pun la treabă mintea. Am aici o traducere scrisă pentru voi. Le întinse peste masă o foaie de hârtie bătută la maşină. Pot confirma esenţa documentului. E un decret militar prin care se ordonă evacuarea „Theurangului" din capitala Lo Monthang a regatului Mustang.

– Când? întrebă Sam.

– În decret nu se specifică, spuse profesoara Kaalrami. Cel cu care ne vom întâlni mai târziu – colegul meu – ar putea fi mai în măsură să vă răspundă la întrebarea asta. Posibil să existe vreun indiciu în text pe care l-am trecut cu vederea.

– Acest Theurang... o îndemnă Remi.

– În afară de faptul că mai e denumit și „Omul de Aur", mă tem că nu am găsit nici o altă explicație. Dar, așa cum am spus, colegul meu s-ar putea să știe mai multe. Vă pot spune însă motivul pentru care a fost emis decretul: o invazie. O armată se apropia de Lo Monthang. În numele Casei Regale, liderul armatei din Mustang – presupun că poziția e similară cu a unui mareșal sau șef de stat-major – a ordonat ca Theurangul să fie dus departe de oraș de un grup de soldați special instruiți cunoscuți drept Străjerii. Altă descriere nu mai apare. Doar numele lor.

– Evacuat unde? întrebă Sam.

– Nu scrie în decret. Expresia „precum s-a poruncit" e folosită de mai multe ori, ceea ce sugerează că Străjerii au primit, fiecare în parte, instrucțiuni specifice.

– Asta-i tot? întrebă Remi.

– Ar mai fi ceva care mi-a atras atenția, replică profesoara Kaalrami. Decretul preamărește dorința Străjerilor de a-și da viața pentru a proteja Omul de Aur.

– Limbaj militar oarecum standard, spuse Sam. Cuvinte de îmbărbătare din partea generalului înainte de...

– Nu, îmi pare rău, domnule Fargo. Am folosit un cuvânt greșit. Lauda nu era la adresa dorinței

lor de a-și da viața la datorie. Limbajul folosit ținea de certitudine. Cine a scris acest document știa sigur ca Străjerii urmau să moară. Nici unul nu era de așteptat să se mai întoarcă viu în Lo Monthang.

Cu puțin timp înainte de ora două, când profesoara Kaalrami stabilise întâlnirea cu colegul ei, Sushant Dharel, părăsiră cu toții biroul și traversară campusul spre altă clădire. Îl găsiră pe Dharel – un bărbat slab ca o scândură, la vreo treizeci și cinci de ani, îmbrăcat cu pantaloni kaki și cu o cămașă albă cu mâneci scurte – încheind un curs, într-o sală lambrisată. Așteptară până când ieșiră toți studenții, apoi profesoara Kaalrami făcu prezentările. După ce auzi descrierea făcută de Kaalrami obiectului de interes al lui Sam și lui Remi, privirea lui Dharel se aprinse.

– Aveți documentul la voi?

– Și traducerea, replică profesoara Kaalrami și îi înmână ambele texte.

Dharel se uită peste ele și buzele i se mișcară fără să scoată nici un sunet, în timp ce asimila conținutul. Ridică privirea spre Sam și Remi.

– Unde l-ați găsit? În a cui posesie era... Se opri brusc. Iertați-mi entuziasmul și proastele maniere. Vă rog, luați loc.

Sam, Remi și profesoara Kaalrami se așezară în primul rând de bănci. Dharel trase un scaun din spatele biroului și luă loc în fața lor.

– Dacă nu vă deranjează... Unde ați găsit asta?

– Se afla printre lucrurile unui om numit Lewis King.

– Un prieten de-al meu de demult, adăugă profesoara Kaalrami. S-a întâmplat cu mult înainte să

te naşti tu, Sushant. Cred că traducerea mea e destul de corectă, dar nu le-am putut oferi un context mai detaliat doamnei şi domnului Fargo. Cum tu eşti expertul nostru în istorie nepaleză, m-am gândit că ne-ai putea ajuta.

– Desigur, desigur, spuse Dharel, parcurgând din nou pergamentul. După un minut, ridică iar privirea. Să nu vă simţiţi jigniţi, doamnă şi domnule Fargo, dar, ca să ne înţelegem, am să presupun că nu ne cunoaşteţi deloc istoria.

– Ar fi o presupunere fondată, replică Sam.

– Ar trebui să mai precizez că mare parte din ceea ce vă voi spune e considerată de mulţi mai degrabă legendă decât istorie.

– Înţelegem, spuse Remi. Vă rog, continuaţi.

– Ceea ce aveţi aici este cunoscut ca Decretul Himanshu. A fost emis în anul 1421 de un comandant militar numit Dolma. Aici, jos, puteţi vedea pecetea lui oficială. Era o practică obişnuită pe atunci. Peceţile şi sigiliile erau unelte meticulos făurite şi păzite cu mare grijă. Adeseori, personalul de rang înalt – atât militar, cât şi guvernamental – era însoţit de soldaţi al căror unic scop era să păzească sigiliile oficiale. Dacă aş avea timp la dispoziţie, aş putea confirma sau infirma proveniența acestei peceţi, dar, la prima vedere, aş zice că e autentică.

– Traducerea doamnei profesoare Kaalrami sugerează că decretul ordona evacuarea unui soi de artefact, interveni Sam. Theurangul.

– Da, exact. Mai e cunoscut şi ca Omul de Aur. Din păcate, în acest punct, istoria tinde să se confunde cu mitul. Se spune că Theurangul era o statuie în mărime naturală a unei creaturi asemănătoare unui om sau, depinde pe cine întrebi,

scheletul creaturii însăși. Povestea din spatele Theurangului e similară cu cea a Facerii din Biblia creștină prin faptul că Theurangul ar reprezenta rămășițele... Glasul lui Dharel se stinse în timp ce încerca să găsească expresia corectă... Creatorului vieții. Mama primordială, dacă vreți.

– O adevărată fișă de post, spuse Sam.

Dharel încruntă din sprâncene o clipă, apoi zâmbi.

– A, da, am înțeles. Da, o povară destul de grea de purtat, cea a Theurangului. Oricum, fie că e real sau mitologic, Omul de Aur a devenit un simbol venerat pentru poporul din Mustang – și pentru mulți din Nepal, că tot veni vorba. Dar căminul legendar al Theurangului se spune că a fost Lo Monthang.

– Această denumire de „creator al vieții", începu Remi, se crede că e metaforică sau literală?

Dharel zâmbi și ridică din umeri.

– Ca în orice poveste religioasă, interpretarea ține de fiecare credincios. Ceea ce am putea spune cu siguranță e faptul că, la vremea emiterii acestui decret, cei care credeau literal în el formau o majoritate.

– Ce ne puteți spune despre acești Străjeri? întrebă Sam.

– Erau soldați de elită, echivalentul de astăzi al Forțelor Speciale. Conform unor texte, erau instruiți de mici pentru un singur scop: să protejeze Theurangul.

– Doamna profesoară Kaalrami a menționat o expresie din decret – „precum s-a poruncit" – în legătură cu planul de evacuare pe care trebuiau să-l aducă la îndeplinire Străjerii. Ce părere aveți?

– Nu cunosc acel plan concret, replică Dharel, dar, din câte înțeleg, erau doar câteva zeci de Străjeri. După evacuare, fiecare trebuia să părăsească

orașul purtând un cufăr menit să-i dezorienteze pe invadatori. Într-unul dintre cufere se aflau rămășițele dezmembrate ale Theurangului.

Sam și Remi schimbară zâmbete piezișe.

Dharel adăugă:

– Numai câțiva aleși din armată și din guvern știau care dintre Străjeri purta rămășițele autentice.

– Și înăuntrul celorlalte cufere? întrebă Sam.

Dharel scutură din cap.

– Nu știu. Poate nimic, poate o copie a Theurangului. Oricum, complotul era menit să-i bage în ceață pe urmăritori. Înarmați cu cele mai bune arme și cei mai iuți cai, Străjerii trebuiau să părăsească în goană orașul și să se despartă, în speranța că-i vor face pe urmăritori să se separe. Cu noroc și pricepere, Străjerul care purta Theurangul ar fi scăpat și l-ar fi ascuns într-un loc ales dinainte.

– Puteți să descrieți armele?

– Doar în mare: o sabie, câteva pumnale, un arc și o suliță.

– Nu există nici o mărturie că planul a reușit? întrebă Remi.

– Nici una.

– Cum arăta cufărul? întrebă din nou Remi.

Dharel scoase o bucată de hârtie și un creion din sertarul biroului și schiță un cub de lemn care semăna izbitor cu cufărul recuperat din peșteră. Dharel spuse:

– Din câte am aflat, altă descriere nu există. Se spune că era un cufăr proiectat ingenios, cu speranța ca, de fiecare dată când un dușman recupera vreunul, să piardă zile sau săptămâni încercând să-l deschidă.

– Și, totodată, să câștige timp pentru ceilalți Străjeri, spuse Sam.

– Exact. Tot de aceea, Străjerii nu aveau familie sau prieteni cu care dușmanul să-i șantajeze. Erau instruiți de mici să suporte cele mai chinuitoare cazne.

– Un devotament uimitor, remarcă Remi.

– Într-adevăr.

– Puteți să descrieți Theurangul? îl rugă Sam.

Dharel încuviință din cap.

– După cum am menționat, se spune că avea trăsături omenești, dar, în ansamblu... înfățișare de animal. Oasele erau făcute din cel mai pur aur, ochii, dintr-o piatră prețioasă – rubine sau smaralde.

– Omul de Aur, spuse Remi.

– Da. Poftim... am o reproducere făcută de un artist. Dharel se ridică, înconjură biroul și scotoci prin sertare jumătate de minut, apoi se întoarse la ei cu o carte legată în piele. Frunzări paginile, după care se opri. Întoarse cartea spre ei și le-o dădu lui Sam și lui Remi.

După câteva clipe, Remi murmură:

– Bună, frumosule!

Deși stilizată, reproducerea din carte a Theurangului era aproape identică cu gravura de pe scutul găsit în peșteră.

O oră mai târziu, întorși la hotel, Sam și Remi o sunară pe Selma. Sam îi povesti despre vizita la universitate.

– Uimitor, spuse Selma. E o descoperire pe care o faci o dată în viață.

– Nu ne putem asuma meritele, replică Remi. Cred că Lewis King ne-a luat-o înainte, și avea tot

dreptul. Dacă și-a petrecut decenii din viață căutându-l, atunci îi aparține în totalitate – postum, bineînțeles.

– Deci presupuneți că e mort?

– Am o bănuială, spuse Sam. Dacă ar mai fi găsit cineva mormântul înaintea noastră, s-ar fi aflat. Ar fi fost deschis un sit arheologic și conținutul ar fi fost mutat.

Remi continuă:

– Probabil, King a explorat sistemul de peșteri, a instalat crampoanele alea de cale ferată, a descoperit mormântul, apoi a eșuat în încercarea de a traversa puțul înapoi. Dacă asta s-a întâmplat, oasele lui Lewis King sunt împrăștiate de-a lungul vreunui afluent subteran al râului Bagmati. Mare păcat. Era atât de aproape.

– Dar facem prea multe presupuneri, spuse Sam. Din câte știm, cufărul găsit ar putea fi una dintre momeli. Tot ar reprezenta o descoperire importantă, dar nu marele premiu.

– Vom ști când și dacă îl vom deschide, spuse Selma.

Mai sporovăiră cu Selma câteva minute, apoi închiseră telefonul.

– Și acum? întrebă Remi.

– Nu știu ce părere ai tu, dar eu m-am săturat de enervanții ăia de gemeni.

– Mai trebuie să întrebi?

– Ne dau târcoale de când am ajuns aici. Cred că-i timpul să întoarcem foaia – asta-i valabil și pentru King bătrânul.

– Supraveghere sub acoperire? spuse Remi cu o sclipire în ochi.

Sam o privi o clipă, apoi zâmbi malițios.

– Câteodată, înflăcărarea ta mă sperie.

– Îmi plac supravegherile sub acoperire.

– Știu că-ți plac, iubito. S-ar putea să avem sau nu ceea ce-l interesează pe King. Să vedem dacă-l putem convinge că e în posesia noastră. Scuturăm puțin copacul ca să vedem dacă pică ceva.

Capitolul 12

Kathmandu, Nepal

Ştiind că gemenii King erau în Nepal, supraveghind unul dintre concernele miniere ale tatălui lor, Selma nu avu nevoie decât de câteva ore ca să afle detaliile. Lucrând sub stindardul uneia dintre numeroasele filiale ale lui King, tabăra sitului arheologic se afla la nord de Kathmandu, în valea Langtang.

După încă un drum la magazinul de solduri, Sam şi Remi încărcară echipamentul în spatele nou închiriatului Range Rover şi porniră la drum. Deşi era aproape ora cinci şi aveau la dispoziţie mai puţin de două ore până la căderea nopţii, voiau să se îndepărteze cât mai mult de gemenii King, despre care Sam şi Remi erau siguri că n-aveau de gând să-i lase în pace.

În linie dreaptă, exploatarea minieră nu era chiar la cincizeci de kilometri nord de oraş. Urmând şoseaua, distanţa era de trei ori mai mare – un drum scurt cu maşina, în orice ţară occidentală, dar o odisee de o zi, în Nepal.

– Dacă ne luăm după harta asta, spuse Remi de pe locul din dreapta șoferului, ceea ce ei numesc autostradă e, de fapt, un drum de pământ puțin mai lat și vag mai bine întreținut decât o potecă pe care trec vitele. După ce trecem de Trisuli Bazar, intrăm pe drumuri secundare. Dumnezeu știe însă ce înseamnă asta.

– Cât mai e până la Trisuli?

– Cu puțin noroc, ajungem acolo înainte de căderea nopții. Sam... o capră!

Sam ridică privirea și văzu o adolescentă îndemnând o capră să traverseze drumul, aparent impasibilă la vederea vehiculului care se apropia. Range Roverul opri derapând într-un nor de praf cafeniu. Fata ridică privirea și zâmbi, netulburată. Le făcu semn cu mâna. Sam și Remi îi întoarseră salutul.

– O lecție reînvățată, spuse Sam. În Nepal nu există treceri de pietoni.

– Și caprele au prioritate, adăugă Remi.

După ce ieșiră din oraș și ajunseră la poalele dealurilor, găsiră drumul înconjurat de câmpuri terasate, bogate în vegetație, pe fundalul pantelor maronii, în general, sterpe. Imediat la stânga lor, râul Trisuli, umflat de la debitul de primăvară, se învolbura deasupra bolovanilor, apa având o culoare cenușie ca plumbul din cauza prundișului și a aluviunilor. Ici și colo, se vedeau grupuri de colibe cuibărite la marginea lizierei. Departe, spre nord și spre vest, se înălțau pe fundalul cerului crestele mai înalte ale Himalayei, ca niște turnuri negre zimțate.

Două ceasuri mai târziu, tocmai când soarele se cufunda în spatele munților, ajunseră la Trisuli

Bazar. Ispitiți să rămână într-unul dintre hoteluri, Sam și Remi hotărâră totuși să se lase pradă paranoiei și să se lipsească de confort. Oricât de improbabil era ca fraților King să le treacă prin minte să-i caute aici, Sam și Remi preferau să pună răul în față.

Urmând instrucțiunile lui Remi, Sam conduse Range Roverul afară din sat, apoi coti la stânga pe un drum îngust de șantier, spre ceea ce harta descria ca fiind un „punct de trecere pentru călători". Intrară într-un luminiș aproximativ oval, împrejmuit de colibe asemănătoare iurtelor, și opriră mașina. Sam stinse farurile și opri motorul.

– Vezi pe cineva? întrebă Sam, privind în jur.

– Nu. Se pare că avem libertate totală de mișcare.

– Colibă sau cort?

– Ar fi păcat să irosim urâțenia de cort din peticе, pe care am dat atâția bani, spuse Remi.

– Așa te vreau.

Cincisprezece minute mai târziu, la lumina farurilor, instalară tabăra la câteva sute de metri în spatele colibelor, într-un crâng de pini. În timp ce Remi desfăcea sacii de dormit, Sam aprinse focul.

Căutând prin rezerva lor de hrană, Sam întrebă:

– Pui teriyaki deshidratat sau... pui teriyaki deshidratat?

– Ceva care să poate fi mâncat repede, replică Remi. Abia aștept să mergem la culcare. Am o durere de cap cumplită.

– E din cauza aerului rarefiat. Ne aflăm la vreo 2 700 de metri. Mâine o să fie mai bine.

Sam dădu gata ambele pachețele cu mâncare în câteva minute. După ce terminară de mâncat, Sam

puse la fiert apă pentru un ceai oolong. Se așezară în fața focului și priviră flăcările dansând. Undeva, într-un copac, țipă o bufniță.

– Dacă Theurangul e cel pe care-l vânează King, mă întreb ce motive ar avea, spuse Remi.

– N-avem de unde să știm, replică Sam. De ce toate subterfugiile astea? De ce e așa de aspru cu copiii lui?

– E un om influent, cu un ego cât Alaska...

– Și e obsedat să aibă totul sub control.

– Și asta. Poate așa operează el. Să n-ai încredere în nimeni și să conduci totul cu o mână de fier.

– Cred că ai dreptate, spuse Sam. Dar, indiferent care e motivația lui, nu sunt deloc tentat să dau pe mâna lui ceva atât de important din punct de vedere istoric precum Theurangul.

Remi îl aprobă.

– Iar dacă nu cumva l-am judecat greșit, cred că Lewis King ar fi de acord cu noi – viu sau mort. El ar vrea să-l predăm Muzeului Național din Nepal sau unei universități.

– Și la fel de important, adăugă Sam, dacă, dintr-un motiv tâmpit, King a ordonat răpirea lui Frank, eu zic să ne asigurăm că plătește pentru asta.

– N-o să cedeze fără luptă, Sam.

– Nici noi.

– Ai vorbit exact ca bărbatul pe care-l iubesc, replică Remi.

Ridică în cinstea lui cana, iar Sam o înconjură cu brațul pe după mijloc și o trase spre el.

A doua zi, se treziră înainte de revărsatul zorilor, mâncară, își făcură bagajul și, pe la ora șapte, porniră din nou la drum. În timp ce câștigau în

altitudine și lăsau în urmă tot mai multe cătune, cu nume precum Betrawati, Manigaun, Ramche și Thare, peisajul trecea de la câmpuri verzi terasate și dealuri monocrome la păduri cu diverse coronamente și la defileuri înguste. După un prânz scurt într-un punct panoramic, continuară drumul și, o oră mai târziu, ajunseră la răspântia unde trebuiau să facă dreapta, pe un drum nemarcat, la nord de Boka Jhunda. Sam opri Roverul la intersecție și cercetară din priviri drumul de pământ care se întindea în fața lor. Puțin mai lat decât Roverul și împrejmuit de tufișuri dese, arăta mai mult ca un tunel decât ca un drum.

– Am un sentiment de déjà-vu, spuse Sam. N-am mai fost pe drumul ăsta acum câteva luni, numai că eram în Madagascar?

– Seamănă într-un mod ciudat, consimți Remi. Să mai verificăm o dată.

Parcurse harta cu degetul arătător, verificându-și din când în când notițele.

– Ăsta e locul. Conform Selmei, tabăra minieră e la nouăsprezece kilometri spre est. La câțiva kilometri nord de aici e un drum mai lat, dar e folosit de mașinile din tabără.

– Mai bine ne strecurăm pe ușa din dos. Ai semnal?

Remi luă telefonul prin satelit dintre picioare și verifică mesajele din căsuța vocală. După o clipă, încuviință din cap, ridică un deget și ascultă. Închise telefonul.

– Profesorul Dharel, de la universitate. A dat niște telefoane. În mod evident, în Lo Monthang există un istoric local, considerat expertul național în istoria Mustangului. A fost de acord să ne primească.

– Cât de curând?

– Cât de repede putem ajunge.

Sam chibzui puțin și ridică din umeri.

– Nici o problemă. Cu condiția să nu fim prinși când invadăm tabăra minieră a lui King, ar trebui să ajungem în Lo Monthang în trei sau patru săptămâni.

Intră cu Roverul pe drumul secundar și apăsă pe accelerație.

Aproape imediat, povârnișul deveni mai abrupt și drumul începu să șerpuiască în zigzag. În scurt timp, în ciuda unei viteze medii de șaisprezece kilometri la oră, se simțeau de parcă erau într-un montagne russe. Din când în când, prin frunzișul care li se derula prin fața ochilor, întrevedeau defileuri, râuri învolburate și aflorimente de stânci zimțate, care dispăreau imediat, absorbite de pădure.

După aproape nouăzeci de minute de condus, Sam ajunse la o curbă deosebit de strânsă. Remi strigă:

– Copaci mari!

– Îi văd, replică Sam, deja apăsând cu putere frâna.

În fața parbrizului se deslușea un zid de vegetație.

– Spune-mi că nu-i adevărat, spuse Sam. Să fi greșit oare Selma?

– Imposibil.

Coborâră amândoi din mașină, ferindu-se și croindu-și drum prin frunzișul care înconjura Roverul, până ajunseră la bara de protecție din față.

– Și nici un valet, murmură Sam.

Din dreapta lui, Remi spuse:

– Am găsit o cărare.

Sam merse acolo. Așa cum li se spusese, o potecă îngustă desfundată dispărea printre copaci. Sam scoase busola și Remi verifică poziția lor pe hartă.

– Trei kilometri pe cărare, spuse ea.

– Adică, tradus în distanțe nepaleze... zece zile, mai mult sau mai puțin.

– Mai mult sau mai puțin, fu de acord Remi.

Cărarea îi purtă, printr-o serie de cotituri bruște, la vale, după care se termină pe malul unui râu. Curgând de la nord la sud, apa se izbea de o serie de bolovani acoperiți cu mușchi, stârnind nori de stropi care-i făcură ciuciulete în câteva secunde pe Sam și pe Remi.

Urmară cărarea spre sud, de-a lungul râului, până la o secțiune relativ calmă, unde găsiră un pod suspendat din lemn, cu puțin mai lat decât umerii lor. Coronamentul de pe ambele maluri se întindea deasupra apei; liane și ramuri îmbrăcau podul, obturând malul celălalt.

Sam lăsă jos rucsacul și, cu ambele mâini încleștate pe parapetul lateral, se târî până la capătul podului, sondând cu piciorul dacă nu sunt crăpături sau scânduri desprinse, înainte de a se lăsa cu toată greutatea. Când ajunse la mijlocul podului, sări ca să-l testeze.

– Sam!

– Pare destul de solid.

– Să nu mai faci așa ceva. Îl văzu cum zâmbește cu jumătate de gură și miji ochii. Dacă mă faci să sar după tine...

El râse, apoi făcu cale întoarsă până la locul unde stătea ea.

– Hai, ne ține pe amândoi.

Își luă rucsacul și păși primul pe pod. După două pauze scurte, în care așteptară să se potolească balansul podului, ajunseră pe partea cealaltă.

Următoarea oră ținură cărarea care șerpuia în sus și în jos pe pante împădurite și peste defileuri, până când, în sfârșit, copacii începură să se împuțineze. Ajunseră în vârful unei creste și, aproape imediat, auziră forfota motoarelor diesel și bipăitul camioanelor care dădeau cu spatele.

– Jos! scrâșni Sam și se aruncă pe burtă, trăgând-o și pe Remi după el.

– Ce e? întrebă ea. N-am văzut nimic...

– Chiar sub noi.

Îi făcu semn să-l urmeze, apoi își răsuci corpul spre stânga și ieși târâș de pe potecă, intrând în lăstăriș. După douăzeci de pași se opri, aruncă o privire înapoi și îi făcu semn să se apropie lui Remi. Ea se târî până la el. Sam dădu crengile la o parte cu ajutorul degetelor.

Chiar sub ei era o carieră de pământ de forma unui teren de fotbal, de doisprezece metri adâncime, o sută optzeci de metri lățime și aproape patru sute de metri lungime. Laturile carierei erau perfect verticale, iar un taluz de sol negru cobora din pădurea înconjurătoare ca și cum un uriaș ar fi izbit de pământ o formă de prăjituri și i-ar fi scobit miezul. În centrul puțului, buldozere galbene, cărucioare-colbutoare și elevatoare cu furcă se deplasau încoace și încolo pe cărările bătute, în timp ce, pe margini, echipe de oameni lucrau cu lopeți și târnăcoape în jurul a ceea ce păreau a fi puțuri orizontale care dispăreau în pământ. La capătul îndepărtat al carierei, o rampă de pământ ducea la

un luminiș și la drumul principal din șantier, după cum presupuseră Sam și Remi. Rulotele și barăcile militare din prefabricate erau înșirate la marginea luminișului.

Sam continuă să cerceteze situl.

– Am văzut paznici, murmură el. Sunt instalați în copaci, de-a lungul zonei exterioare și în luminiș.

– Înarmați?

– Da. Arme de asalt. Însă nu obișnuitele AK-47. Nu recunosc modelul. Orice ar fi, sunt moderne. N-am mai văzut nicăieri asemenea sit minier de exploatare, spuse Sam. Adică, în afara unei republici bananiere.

Remi fixă cu privirea panta abruptă a carierei.

– Am numărat treisprezece... ba nu, paisprezece tuneluri laterale. Nici unul nu-i suficient de mare, încât să lase să intre altceva decât oameni și scule de mână.

Buldozerele și camioanele păreau să ocolească marginile carierei. Însă, din când în când, un motostivuitor se apropia de un tunel, ridica o paletă acoperită cu o prelată, apoi urca rampa și dispărea din raza vizuală.

– Dă-mi binoclul, spuse Remi.

Sam scotoci în rucsac și i-l dădu. Remi privi cariera preț de jumătate de minut, apoi îi dădu înapoi lui Sam binoclul.

– Vezi al treilea tunel de pe rampa din partea dreaptă? Mai repede, înainte să-l acopere.

El duse binoclul la ochi.

– Da.

– Focalizează pe paletă.

Sam o ascultă. După câteva secunde, coborî binoclul și se uită la Remi.

– Ce naiba e asta?

– Nu-i domeniul meu, spuse Remi, dar sunt destul de sigură că e un amonit goliat. E un tip de fosilă, asemănătoare unui nautilus uriaș. Asta nu-i o tabără minieră, Sam. E un sit arheologic.

Capitolul 13

Valea Langtang, Nepal

– Un sit arheologic? repetă Sam. De ce ar organiza King un sit arheologic?

– Nu sunt sigură, spuse Remi, dar ce se petrece aici încalcă vreo zece legi nepaleze. În Nepal, săpăturile arheologice se iau foarte în serios, mai ales ceea ce are legătură cu fosilele.

– Comerț pe piața neagră? speculă Sam.

– Ăsta-i primul lucru la care m-am gândit și eu, replică Remi.

În ultimul deceniu, săpăturile ilegale și vânzarea de fosile deveniseră afaceri prospere, mai ales în Asia. China, în special, fusese menționată ca infractor principal de mai multe corpuri de investigație, dar nici unul nu a îndrăznit să aplice pedepse între granițele ei. Cu un an înainte, un raport al Inițiativei de Conservare Durabilă estima că, din miile de tone de artefacte fosile vândute pe piața neagră, mai puțin de un procent sunt interceptate – și, dintre aceste controale, nici unul nu a dus la vreo condamnare.

– Se câștigă bani mulți, spuse Remi. Colecționarii particulari sunt dispuși să dea milioane pentru fosile intacte, mai ales dacă fac parte dintre speciile mai sexy: *Velociraptor*, *Tyrannosaurus rex*, *Triceratops*, *Stegosaurus*...

– Milioane de dolari înseamnă bani de buzunar pentru King.

– Ai dreptate, dar nu poți să negi ceea ce vezi în fața ochilor. Asta n-ar putea fi considerat un avantaj, Sam?

El zâmbi.

– Ba da. Însă ne trebuie mai mult decât niște imagini. Ce-ai zice să dezgropăm niște cranii?

– Abia aștept.

Sam își consultă ceasul.

– Mai avem câteva ore până la căderea nopții.

Remi se întoarse și scoase camera foto digitală din rucsac.

– Am să profit de lumina pe care o mai avem.

Fie că era un truc al luminii, fie un fenomen autentic, dar amurgul părea să țină ore întregi în Himalaya. La o oră după ce Sam și Remi se așezaseră pe vine în tufișuri, în așteptare, soarele începu să se retragă spre crestele dinspre vest, iar în următoarele două ore priviră crepusculul lăsându-se mai lent ca niciodată deasupra pădurii, până când, în sfârșit, farurile buldozerelor și ale camioanelor se aprinseră.

– Se pregătesc să termine, spuse Sam, arătând spre ele.

De-a lungul perimetrului carierei, echipele de săpători ieșeau din tuneluri și se îndreptau spre rampă.

– Lucrează din zori până seara, observă Remi.

– Și, probabil, pentru câțiva bănuți pe oră, replică Sam.

– Cel mult. Poate că plata lor e să nu fie împușcați.

La dreapta lor se auzi o creangă trosnind. Încremeniră. Tăcere. Apoi, vag, scrâșnetul unor pași care se apropiau. Sam îi făcu un gest lui Remi cu palma întinsă orizontal și se lăsară amândoi la pământ, cu fețele întoarse spre dreapta, în direcția zgomotului.

Trecură zece secunde.

Pe potecă apăru o siluetă suspectă. Îmbrăcat în haine de camuflaj kaki și cu o șapcă lăsată pe ochi, bărbatul purta arma de asalt de-a curmezișul pieptului. Merse până la marginea carierei, se opri și privi în jos. Ridică în dreptul ochilor un binoclu și cercetă cariera. După un minut, coborî binoclul, se întoarse, părăsi poteca și dispăru din vedere.

Sam și Remi așteptară cinci minute, apoi se ridicară, sprijinindu-se în coate.

– I-ai văzut chipul? întrebă ea.

– Eram prea ocupat așteptând să calce pe noi.

– Era chinez.

– Ești sigură?

– Da.

Sam chibzui puțin.

– Se pare că Charlie King are niște parteneri. Dar avem totuși și o veste bună.

– Care?

– Nu avea binoclu cu vedere pe timp de noapte. Acum, trebuie să avem grijă să nu dăm peste unul dintre ei prin întuneric.

– Mereu același optimist, replică Remi.

Rămaseră în continuare de veghe și așteptară nu numai ca ultimul om și ultima mașină să urce

rampa și să dispară din raza vizuală, dar și să vadă dacă apar alte patrule.

La o oră după ce noaptea se lăsase de tot, hotărâră că se aflau în siguranță dacă se mișcau. Fiindcă deciseseră să nu aducă funii cu ei, încercară abordarea organică și petrecură zece minute căutând în tăcere pe jos, până găsiră o liană suficient de lungă și de rezistentă pentru nevoile lor. După ce legă un capăt de trunchiul unui copac din apropiere, Sam aruncă colacul peste marginea carierei.

– Avem o cădere de vreo doi metri și jumătate.

– Știam eu că lecțiile de parașutism or să-mi fie de folos într-o zi, replică Remi. Dă-mi mâna.

Înainte ca Sam să apuce să protesteze, Remi se și răsucise într-o parte, lăsându-se cu partea inferioară deasupra marginii. El o apucă de mâna dreaptă, iar Remi se agăță de liană cu cea stângă.

– Ne vedem jos, spuse ea zâmbind și dispăru. Sam o urmări cum coboară până la capătul lianei, unde își dădu drumul, atinse solul și se rostogoli pe umăr, aterizând în genunchi.

– Se dă mare, murmură Sam, apoi trecu și el marginea. După câteva clipe era lângă ea, prin aceeași rostogolire, dar nu la fel de grațioasă ca a soției lui. Ai mai exersat, îi spuse.

– Pilates, replică ea. Și balet.

– N-ai făcut niciodată balet.

– Ba da, când eram mică.

Sam bombăni și ea îl sărută împăciuitor pe obraz.

– Și acum încotro? întrebă ea.

Sam arătă spre cea mai apropiată intrare în tunel, la patruzeci și cinci de metri în stânga lor. Aplecați, înaintară rapid de-a lungul laturii de pământ a carierei până la intrare. Înăuntru, se ghemuiră.

– Am să arunc o privire, spuse Remi și se strecură înăuntru.

Câteva minute mai târziu, reapăru alături de el.

– Lucrează la câteva specimene, dar nimic impresionant.

– Mai departe, replică Sam.

Alergară până la următorul tunel și repetară procedura, cu aceleași rezultate, apoi se mutară la al treilea tunel. Erau la zece pași de intrare când, în capătul îndepărtat al carierei, trei lămpi cu arc carbonic cocoțate în vârful unor pari prinseră viață, scăldând jumătate din carieră într-o lumină albă, puternică.

– Repede! spuse Sam. Înăuntru!

Se aruncară în tunel și se trântiră pe burtă.

– Ne-au văzut? șopti Remi.

– Probabil ar fi tras deja, replică Sam. Cred. Oricum, vom afla în curând.

Așteptară, cu sufletul la gură, pregătiți pe jumătate să audă tropăitul pașilor apropiindu-se sau pocniturile focurilor de armă, dar nu se întâmplă nimic. În schimb, din zona rampei auziră glasul unei femei care striga ceva, un ordin lătrat.

– Ai înțeles ceva? întrebă Sam. E în chineză?

Remi încuviință din cap.

– N-am prins decât foarte puțin. Ceva de genul „Adu-l încoace", cred.

Se târâră câțiva centimetri, până reușiră să vadă pe după colțul intrării. Un grup de vreo două duzini de muncitori coborau rampa, flancați de patru paznici. În capul coloanei era o siluetă mică de femeie într-o salopetă neagră. Când grupul ajunse pe fundul carierei, paznicii îi aliniară pe muncitori

cu fața în direcția ascunzătorii lui Sam și lui Remi. Femeia continuă să meargă.

Sam apucă binoclul și focalizează imaginea, apoi îl coborî și privi într-o parte, la Remi.

– N-o să-ți vină să crezi. E chiar Tigru Ghemuit, Doamna cea Fioroasă, spuse el. Zhilan Hsu.

Remi înșfăcă aparatul foto și făcu câteva poze.

– Nu știu dacă am prins-o, spuse ea.

Hsu se opri brusc, se răsuci spre muncitorii adunați și începu să strige și să gesticuleze cu violență. Remi închise ochii, încercând să-i înțeleagă cuvintele.

– Ceva despre hoți, spuse ea. Care fură din sit. Artefacte lipsă.

Hsu se opri brusc, făcu o pauză, apoi îndreptă un deget acuzator spre unul dintre muncitori. Paznicii puseră imediat mâna pe el, unul înfigându-i patul puștii în șale și azvârlindu-l la pământ, cu brațele și picioarele depărtate, în timp ce al doilea îl ridică înapoi în picioare și mai mult îl târî, oprindu-se la câțiva pași de Hsu. Paznicul dădu drumul omului, care căzu în genunchi și începu să dea din gură.

– Imploră îndurare, spuse Remi. Are nevastă și copii. A furat doar o piesă mică...

Fără nici un avertisment, Zhilan Hsu scoase un pistol de la centură, făcu un pas înainte și îl împușcă pe bărbat în frunte. Omul căzu într-o parte și rămase nemișcat.

Hsu începu din nou să vorbească. Deși Remi nu mai traducea, nu-ți trebuia o imaginație bogată ca să pricepi mesajul: Dacă furi, mori.

Paznicii începură să-i îmbrâncească și să-i mâne pe muncitori înapoi pe rampă. Hsu îi urmă și, în

scurt timp, cariera era din nou goală, în afara cadavrului. Lumina lămpilor cu arc se stinse în depărtare.

Sam și Remi rămaseră tăcuți câteva clipe. Într-un final, el spuse:

– Dacă aveam vreun strop de simpatie pentru ea, tocmai s-a epuizat complet.

Remi încuviință.

– Trebuie să-i ajutăm pe oamenii ăștia, Sam.

– Absolut. Din păcate, nu putem să facem nimic în seara asta.

– Putem s-o răpim pe Hsu și s-o dăm pe mâna...

– Cu plăcere, o întrerupse Sam, dar mă îndoiesc că am putea face asta fără să stârnim alarma. N-am parcurge nici măcar un kilometru până să fim prinși. Cel mai bine e să dăm în vileag operațiunea lui King.

Remi cumpăni propunerea, apoi încuviință.

– Imaginile nu vor fi suficiente, îi aminti ea.

– De acord. Într-una dintre rulotele alea trebuie să fie un birou. Dacă vrem să găsim documente scrise, acolo trebuie să căutăm.

După ce se asigurară că agitația se potolise, vizitară pe rând fiecare tunel, Sam stând de pază, în timp ce Remi făcea fotografii.

– E un specimen de *Chalicotherium* aici. E într-o stare aproape intactă.

– Un ce?

– Un *Chalicotherium*. E un copitat cu trei degete, din Pliocenul inferior – un hibrid între cal și rinocer, cu membre lungi. Au dispărut acum vreo șapte milioane de ani. Sunt chiar foarte interesanți...

– Remi.

– Da?

– Poate mai târziu.

Ea zâmbi.

– Corect. Scuze.

– Cât e de prețios?

– Dac-ar fi să ghicesc, cred că jumătate de milion de dolari pentru un exemplar bun.

Sam cercetă rampa și se asigură că nu mișcă nimic, dar văzu un paznic care patrula zona.

– Ceva îmi spune că nu sunt atât de îngrijorați să nu intre cineva aici, cât să nu iasă.

– După ceea ce tocmai am văzut, sunt de acord. Care e planul?

– Putem să mergem aplecați până aproape de vârful rampei, unde e un punct lipsit de vizibilitate. Ne oprim acolo, așteptăm să treacă paznicul, apoi fugim până la prima rulotă din stânga și ne ascundem dedesubt. De acolo, mai trebuie doar să găsim biroul.

– Așa, pur și simplu?

Sam rânji.

– E ca și cum ai lua o fosilă de la un miliardar. Făcu o pauză. Mai că uitam. Poți să-mi împrumuți camera foto?

Remi i-o dădu. Sam alergă până în mijlocul carierei și îngenunche lângă cadavru. Scotoci prin hainele bărbatului, apoi îl rostogoli pe partea cealaltă, îi fotografie chipul și se întoarse fuga la Remi.

– Până dimineață, Hsu o să pună să fie îngropat cadavrul în carieră, spuse el. Sunt șanse puține, dar poate reușim măcar să-i anunțăm familia.

Remi zâmbi.

– Ești un om bun, Sam Fargo.

Așteptară ca paznicul care patrula să dispară iarăși din raza lor vizuală, apoi ieșiră din tunel și

alergară de-a lungul peretelui carierei până la locul unde începea rampa. Schimbară direcția și urmară acest drum până la bază. Treizeci de secunde mai târziu, erau aproape de vârf, întinși pe burtă.

De aici puteau vedea aproape fără nici o piedică întregul luminiș. De fiecare parte a acestuia se aflau opt rulote, trei înșiruite la stânga și cinci formând un semicerc larg, la dreapta. Ferestrele cu perdele de la rulotele de pe partea stângă erau luminate, iar Sam și Remi auziră murmur de glasuri în interior. Dintre cele cinci rulote din dreapta, primele trei mai apropiate erau luminate, dar ultimele două erau cufundate în întuneric. Chiar în fața lor se aflau patru barăci de tip militar; între acestea, drumul principal care ieșea din tabără. Deasupra ușii fiecărei barăci era o lampă cu vapori de sodiu, care scălda drumul într-o lumină galbenă palidă.

– Garaje pentru utilaje, ghici Remi.

Sam încuviință.

– Dac-ar trebui să pun pariu în care dintre rulote e biroul, aș alege una dintre cele întunecate.

– De acord. Mai dificil e să ajungem acolo.

Remi avea dreptate. Nu îndrăzneau să meargă direct spre rulotele respective. Nu lipsea decât să apară deodată un paznic, sau să privească cineva pe geam, și ar fi fost prinși.

– Mergem încet și ne folosim de primele trei rulote pentru acoperire.

– Și dacă biroul e încuiat?

– Să ajungem mai întâi acolo. Sam își consultă ceasul. Paznicul ar trebui să apară de-acum.

După cum prevăzuse, după douăzeci de secunde, paznicul trecu de colțul celei mai apropiate

barăci și se îndreptă spre cele trei rulote din stânga. După ce verifică fiecare rulotă cu o lanternă, traversă luminișul, repetă procedura cu celelalte cinci, apoi dispăru din vedere.

Sam îi mai lăsă douăzeci de secunde, apoi făcu un semn din cap către Remi. Se ridicară amândoi deodată, parcurseră în fugă restul rampei, apoi cotiră la dreapta, spre prima rulotă. Se opriră lângă peretele din spate și se lăsară la pământ, folosind drept acoperire unul dintre pilonii de susținere ai rulotei.

– Vezi ceva? întrebă Sam.

– Nu-i nimeni.

Se ridicară și se furișară de-a lungul peretelui din spate până la rulota următoare, unde se opriră din nou, priviră în jur și ascultară, înainte de a porni mai departe. Când se opriră în spatele celei de-a treia rulote, Sam bătu cu degetul în ceas și mimă cu buzele cuvântul „paznic". Prin peretele de deasupra capului lor se auzeau glasuri vorbind în chineză și acordurile vagi ale unei muzici la radio.

Sam și Remi se întinseră pe pământ și rămaseră nemișcați. Nu avură mult de așteptat. Aproape la fix, paznicul intră în luminiș din stânga și începu să verifice rulotele cu lanterna. Îl urmăreau cu sufletul la gură cum se apropia de ei, în timp ce raza lanternei mătura solul de sub rulotă.

Fasciculul de lumină se opri brusc. Reveni la pilonul de susținere care-i proteja pe Sam și Remi, apoi se opri din nou. Aceștia erau întinși unul lângă celălalt, cu brațele lipite. Sam o strânse de mână pe Remi ca s-o încurajeze. „Așteaptă. Nu te mișca."

După mai puțin de zece secunde, care păru minute lungi, lumina se îndepărtă. Scrâșnetul bocancilor paznicului pe pietriș se stinse treptat.

Cu precauție, Sam și Remi se ridicară și înconjurară rulota. Uitându-se la stânga și la dreapta după vreo urmă de mișcare, se furișară în fața rulotei și urcară treptele spre ceea ce sperau că era un birou.

Sam încercă clanța. Ușa nu era încuiată. Schimbară un zâmbet de ușurare. Sam întredeschise ușa și aruncă o privire înăuntru. Se trase înapoi, scuturã din cap și mimă din buze: „Provizii". Merseră la a doua rulotă. Și aici, din fericire, ușa era descuiată. Sam intră, apoi scoase brațul pe ușă și îi făcu semn lui Remi. Ea intră și închise cu grijă ușa după ea.

Peretele din spate al rulotei era dominat de dulapuri cu acte și rafturi de magazie. Două birouri uzate din oțel, vopsite în gri, cu scaune asortate, flancau ușa.

– Cât e ora? șopti Remi.

Sam își consultă ceasul și încuviință din cap.

După câteva secunde, raza lanternei paznicului pâlpâi prin fereastra rulotei și dispăru.

– Căutăm ceva care să conțină niște repere, spuse Sam. Numele companiei, numerele de cont, avize de expediție, facturi. Orice de care s-ar putea lega investigatorii.

Remi încuviință.

– Ar trebui să lăsăm totul așa cum e, spuse ea. Dacă lipsește ceva, știm pe cine o să cadă vina.

– Și cine-o să încaseze glonțul. Ai dreptate. Își consultă ceasul. Avem trei minute.

Începură cu dulapurile, verificând fiecare sertar, fiecare dosar și fiecare fișă. Pe camera lui Remi încăpeau mii de fotografii digitale, așa că fotografie tot ce părea cât de cât important, folosind lumina ambientală de afară.

Când cele trei minute se sfârșiră, se opriră și rămaseră nemișcați. Paznicul trecu pe lângă rulote, verifică și dispăru din nou. Reluară cercetarea. Repetară de patru ori ciclul, până când se arătară satisfăcuți că strânseseră toate dovezile posibile.

– E vremea să plecăm, spuse Sam. Ne întoarcem la Rover și...

Afară, începu să urle o sirenă.

Sam și Remi încremeniră pentru o clipă, apoi el spuse:

– După ușă!

Se lipiră de perete. Se auzeau uși care se deschideau cu o lovitură, pași care bubuiau pe pietriș, glasuri care strigau.

– Înțelegi ceva? o întrebă Sam pe Remi.

Ea închise ochii, ascultând concentrată. Deschise ochii mari.

– Sam, cred că au găsit Range Roverul.

Capitolul 14

Valea Langtang, Nepal

Înainte ca Sam să spună ceva, ușa rulotei fu izbită de perete. Cu vârful degetelor, Sam reuși să oprească ușa la câțiva centimetri de fețele lor. Unul dintre paznici trecu pragul, cercetând încăperea cu lanterna. Paznicul se opri. Sam îi văzu umerii rotindu-se, semnalând schimbarea direcției.

Sam închise ușa cu o lovitură din șold, făcu un singur pas mare înainte și lansă un picior care-l nimeri pe paznic în spatele genunchiului. În timp ce cădea, Sam îl prinse de guler și îl azvârli înainte, izbindu-l cu fruntea de marginea biroului. Acesta gemu și rămase nemișcat. Sam îl ridică în picioare și îl târî după ușă. Acolo îngenunche, verificând pulsul bărbatului.

– Trăiește, dar n-o să se trezească prea curând.

Îl întoarse pe partea cealaltă, îi scoase cureaua puștii de pe umăr și se ridică.

Cu ochii larg deschiși, Remi îl fixă cu privirea pe soțul ei, preț de câteva clipe.

– Ai fost un adevărat James Bond.

– Am avut un noroc chior și un birou de oțel, replică el, ridicând din umeri și zâmbind. O combinație invincibilă.

– Cred că meriți o răsplată, replică Remi, zâmbind la rândul ei.

– Mai târziu. Dacă mai apucăm.

– Mi-ar plăcea să apucăm un „mai târziu". Ai vreun plan?

– Furăm o mașină, replică Sam.

Făcu stânga-mprejur, se duse la cea mai apropiată fereastră din spatele rulotei și trase perdeaua.

– N-o să fie ușor, dar cred c-o să ne descurcăm.

– Tu verifică în față, spuse Remi, și eu mă uit pe fereastra din spate.

Sam merse la fereastra din față, dădu la o parte un colț de perdea și aruncă o privire afară.

– Paznicii se adună în luminiș. Sunt vreo zece. N-o văd pe Doamna Dragon.

– Probabil a trecut pe-aici doar ca să facă treaba murdară a lui King.

– Se pare că încearcă să decidă ce să facă. Aflăm într-o secundă dacă or să-și dea seama că le lipsește un om.

– Fereastra e deschisă, spuse Remi. Sunt cam doi metri și jumătate până jos. La vreo trei metri sunt câțiva copaci deși.

Sam lăsă perdeaua să cadă la loc.

– Mai bine plecăm acum, înainte să apuce să se organizeze. Dădu jos pușca de pe umăr și o examină. Tehnologie de vârf.

– Știi să tragi cu ea?

– Piedica, trăgaciul, butoiașul... gaura pe unde iese glonțul. Cred că mă descurc.

Deodată, alarma încetă.

Sam merse la ușa din față și o încuie.

– Asta ar putea să-i întârzie, explică el.

Apucă scaunul cel mai apropiat și îl duse la fereastra din spate. Remi se urcă pe el și se strecură pe fereastră. Când ajunse jos, în siguranță, Sam o urmă.

Se ascunseră printre copaci și începură să caute drumul spre baraca militară. Când zăriră printre copaci peretele din spate, se opriră și cercetară zona înconjurătoare timp de câteva clipe. În depărtare, se auzeau încă paznicii strigând unul la altul.

Sam și Remi își continuară drumul, cu Sam în față, ținând arma coborâtă, care se legăna înainte și înapoi. Ajunseră la baracă. Remi șopti:

– Ușa, și arătă cu degetul. Sam încuviință. Cu Remi acum în față, se strecurară de-a lungul peretelui până când Remi se lovi cu umărul de glaf. Încercă clanța. Ușa era descuiată. Își băgă capul înăuntru, apoi se retrase.

– Înăuntru sunt două camioane, parcate unul lângă altul. Par militare – verzi, seturi duble de cauciucuri, prelate laterale, rampă.

– Te simți în stare să conduci? întrebă Sam.

– Sigur.

– Urcă-te la volanul celui din stânga. Eu îl sabotez pe celălalt, apoi vin după tine. Fii gata să pornești motorul și să o întindem.

– Am înțeles.

Remi deschise ușa suficient de larg, încât să încapă amândoi. Erau la jumătatea distanței când auziră pași pe drumul de afară. Sam și Remi se

opriră, lipindu-se de rampa camionului din dreapta. Sam trase cu ochiul după colț.

– Patru oameni, spuse el. Se urcă în camioane, câte doi în fiecare.

– Face parte din planul lor de urgență? sugeră Remi.

– Probabil, replică Sam. În regulă. Trecem la planul B. Ne ascundem.

Aproape simultan, motoarele camioanelor se treziră la viață.

Pășind cu grijă, pentru ca greutatea lor să nu-i alerteze pe paznici, Sam și Remi urcară pe bara de protecție a camionului, apoi păsiră peste rampă. Cu o bufnitură puternică, camionul porni. Braț la braț, Sam și Remi se împiedicară și căzură cu fața de caroserie.

Camionul lor era în frunte. Stând întinși în întunericul relativ al caroseriei, în timp ce farurile celui de-al doilea camion străluceau verde prin clapeta prelatei ce acoperea rampa, Sam și Remi își permiseră să inspire adânc pentru prima dată în zece minute. În dreapta și în stânga lor, lăzi de lemn de diferite mărimi erau fixate în șuruburi cu ochi de caroseria camionului.

– Am reușit, șopti Remi.

– Ține pumnii strânși.

– Ce vrei să spui?

– Sunt destul de sigur că e un camion al armatei chineze.

– Doar nu sugerezi ceea ce cred eu, nu?

– Ba da. Pare limpede că Charlie King e combinat cu cineva din armata chineză. Paznicii sunt

chinezi, la fel și armele lor. Și știm ce se află în lăzile astea.

– Cât mai e până la graniță?

– Vreo treizeci, poate patruzeci de kilometri. Patru ore, mai mult sau mai puțin.

– Avem suficient timp ca să ne facem dispăruți.

– Întrebarea e cât de departe de civilizație vom fi?

– Începi să-mi strici dispoziția, altminteri optimistă, spuse ea, apoi se lăsă pe umărul lui Sam.

În ciuda durității caroseriei camionului și a hurducăielilor constante, huruitul înăbușit al motorului era reconfortant pentru Sam și Remi. Aproape că ațipiră în amurg, Sam trezindu-se din când în când ca să vadă cât era ora.

După un ceas de mers, fură treziți brusc de scârțâitul frânelor. Farurile camionului din urma lor se măriră și străluciră prin prelata din spate. Sam se ridică în capul oaselor și îndreptă pușca spre rampă. Remi se ridică alături de el, cu ochii întrebători, dar nu spuse nimic.

Camionul încetini, apoi opri de tot. Farurile celuilalt camion se stinseră. Se deschiseră portierele cabinei, apoi fură trântite la loc. De ambele părți ale caroseriei se auzi scrâșnetul unor pași, care se opriră lângă rampă, apoi glasuri murmurând în chineză. Sam și Remi simțiră miros de țigări.

Sam întoarse capul și șopti la urechea lui Remi.

– Nu te mișca.

Ea încuviință din cap.

Mișcându-se încet, cu precauție, Sam își îndoi picioarele sub el, apoi se ridică pe vine, stând pe vârfuri. Făcu doi pași mici spre rampă și întoarse

capul ca să asculte. După o clipă, se întoarse lângă Remi și ridică patru degete. Patru paznici stăteau de cealaltă parte a rampei. Arătă spre pușca lui, apoi în direcția soldaților.

Ea îi dădu arma. Sam o așeză peste picioare, apoi își alătură încheieturile mâinilor. Ea încuviință. El îi făcu semn să se întindă pe podea, și Remi se supuse.

Sam se asigură că piedica armei era trasă, își luă inima în dinți și inspiră adânc, apoi ridică mâna stângă, apucă prelata și scoase arma afară.

– Mâinile sus! strigă el.

Cei doi soldați care stăteau cel mai aproape de bara de protecție se răsuciră, făcând simultan câțiva pași înapoi. Se împiedicară de camarazii lor, care se chinuiau să-și dea jos puștile.

– Nu puneți mâna! spuse Sam și ridică arma la umăr.

În ciuda faptului că nu cunoșteau limba, soldații pricepură mesajul și se opriră. Sam le făcu semn cu patul puștii de mai multe ori, până când oamenii înțeleseră ce aveau de făcut. Încet, fiecare soldat își dădu jos arma și o lăsă să cadă la pământ. Sam le dădu de înțeles să se dea câțiva pași înapoi, după care păși peste rampă și coborî.

– Totul e în regulă, îi spuse lui Remi.

Ea coborî alături de el.

– Par înfricoșați, observă ea.

– Perfect. Cu cât sunt mai înfricoșați, cu atât mai bine pentru noi, spuse Sam. Vrei să faci tu onorurile?

Remi le strânse puștile și le aruncă pe toate în camion, în afară de una.

– E trasă piedica? întrebă Sam.

– Cred că da...

– Dispozitivul de deasupra trăgaciului, de pe partea dreaptă.

– M-am prins. În regulă.

Sam, Remi și cei patru soldați chinezi se uitau unii la alții. Preț de zece secunde, nu vorbi nimeni. Într-un final, Sam întrebă:

– Engleză?

Soldatul de la marginea din dreapta spuse:

– Puțin engleză.

– În regulă. Perfect. Sunteți prizonierii mei.

Remi oftă din greu:

– Sam...

– Scuze. Întotdeauna mi-am dorit să spun asta.

– Acum, că ți-ai satisfăcut acest moft, ce facem cu ei?

– Îi legăm și... Vai, nu! Nu-i bine.

– Ce e? Remi aruncă o privire spre soțul ei. Cu ochii mijiți, Sam privea pe deasupra capetelor soldaților, spre cabina celui de-al doilea camion. Ea îi urmări privirea și văzu o siluetă în cabină, care se feri brusc.

– Am numărat greșit, murmură Sam.

– Văd și eu.

– Urcă pe locul șoferului, Remi. Pornește motorul. Verifică dacă...

– Poți fi sigur de asta, replică ea, apoi se întoarse pe călcâie și alergă spre partea din față a camionului. O clipă mai târziu, porni motorul. Cei patru soldați se mutau de pe un picior pe celălalt, agitați, schimbând priviri între ei.

– Toată lumea sus! le strigă Remi pe geamul cabinei.

– Vin, dragă! replică Sam fără să se întoarcă, apoi strigă la soldați: Mișcați! și le făcu semn cu pușca. Bărbații se dădură la o parte, lăsând radiatorul în bătaia puștii lui Sam. Aceasta ridică arma și ținti.

Al cincilea om, ascuns până atunci în cabina celui de-al doilea camion, își scoase deodată trunchiul pe geamul din partea șoferului. Sam văzu pușca acestuia îndreptându-se spre el.

– Stai!

Bărbatul continuă să-și răsucească trupul, fără a-l slăbi din ochi.

Sam își schimbă ținta și trase de două ori prin parbriz. Soldații se împrăștiară, ascunzându-se în tufișurile de la marginea drumului. Sam auzi o pocnitură. Ceva se izbi cu o bufnitură în rampa din spatele lui. Se lăsă în jos, împleticindu-se în jurul barei de protecție opuse, se întoarse din nou și trase trei focuri de armă în ceea ce spera că era radiatorul sau blocul motor al camionului. Se răsuci pe călcâie și alergă până la portiera din dreapta, o smuci și urcă în camion.

– Nu mai suntem bine-veniți, spuse el.

Remi băgă camionul în viteză și apăsă pe accelerație.

Nu parcurseseră o sută de metri, când își dădură seama că fie împușcăturile lui Sam nu-și atinseseră ținta, fie nu fuseseră suficiente. Sam și Remi văzură prin oglinzile retrovizoare cum se aprinseră farurile camionului. Cei patru soldați ieșiră fuga din ascunzătoare și săriră în camion, doi în cabină și doi în spate. Camionul țâșni înainte.

– Pod îngust în față! strigă Remi.

Sam privi într-acolo. Deși mai aveau încă vreo două sute de metri până la el, podul respectiv nu părea doar îngust, ci cu puțin mai lat decât camionul.

– Viteza, Remi, o avertiză el.

– Merg cât pot de repede.

– Voiam să spun să încetinești.

– Glumeam. Ține-te bine!

Camionul dădu peste un șanț de pe drum și derapă într-o parte, se ridică, apoi căzu înapoi. Prin parbriz se deslușea podul. Mai aveau de parcurs patruzeci și cinci de metri.

– Oh, bineînțeles, spuse Remi, iritată, trebuia să avem parte și de așa ceva.

Deși mai lat și mai bine fixat, podul era doar o versiune mai mare a unuia dintre cele pe care le traversaseră la pas mai devreme.

Camionul se clătină din nou. Sam și Remi fură săltați în scaune, lovindu-se cu capul de tavanul cabinei. Remi gemu, luptându-se cu volanul.

Aproape ajunseseră la capătul podului. În ultima clipă, Remi apăsă cu putere pe frână. Se auzi un scârțâit și camionul se opri. Un nor de praf îi învălui.

Sam auzi țăcănitul schimbătorului de viteze și privi spre soția sa, care băga camionul în marșarier.

– Remi, ce-ai de gând? întrebă el.

– Dau cu spatele, spuse ea zâmbind sinistru.

– Riscant.

– Spre deosebire de tot ce-am făcut în seara asta?

– *Touché*, recunoscu Sam.

Remi apăsă cu putere pe accelerație. Cu un huruit dezaprobator al motorului, camionul începu

să dea înapoi, încet la început, dar câștigând rapid în viteză. Sam aruncă o privire în oglinda retrovizoare. Prin norul de praf creat de oprirea lor bruscă, nu văzu decât farurile celuilalt camion. Se aplecă pe geam și trase o rafală de trei focuri, apoi încă una. Camionul derapă într-o parte, ieșind din raza vizuală a lui Sam.

Cu privirea fixată pe propria oglindă, Remi spuse:

– Se opresc. Ne-au văzut. Dau și ei înapoi.

Peste huruitul motorului, auziră pocnetul focurilor de armă. Se feriră. Cu capul sub bord, Remi se aplecă într-o parte ca să vadă mai bine în oglindă. Camionul care-i urmărea era acum în plin marșarier, dar capcana lui Remi care produsese ciocnirea și rafala lui Sam îl buimăciseră bine de tot pe șofer. Camionul se înclina dintr-o parte într-alta, cauciucurile lovind berma de pe marginea drumului.

– Pregătește-te de impact! strigă Remi.

Sam se lăsă pe spate în scaun și-și propti picioarele în bord. O clipă mai târziu, camionul se opri brusc. Remi privi în oglindă.

– Au ieșit de pe drum.

– Hai să nu-i mai așteptăm, propuse Sam.

– Corect.

Remi băgă din nou în viteză și apăsă pedala de accelerație. Din nou apăru în fața lor capătul podului.

– N-a mers, anunță Remi. Au apărut iarăși.

– Sunt destul de insistenți, nu? Ține puțin camionul drept, spuse el și deschise portiera.

– Sam, ce...

– Mă întorc dacă ai nevoie de mine.

Își atârnă pușca după gât și, sprijinindu-se de cadrul portierei, se urcă pe treapta camionului. Cu mâna liberă apucă prelata de pânză și o smulse, descoperind rama. Apucă brațul vertical, aruncă piciorul stâng peste o latură, apoi își făcu vânt în spate. Se târî până la peretele din spate al cabinei și se strecură înapoi pe fereastra despărțitoare.

– Bună, spuse el.

– Bună și ție. Ține-te bine, îți închid portiera.

Remi smuci camionul spre dreapta, apoi spre stânga. Portiera deschisă a lui Sam se trânti. Ea întrebă:

– Care-i planul?

– Sabotaj. Cât de aproape sunt?

– La patruzeci și cinci de metri. Ajungem la pod în zece secunde.

– Am înțeles.

Sam se târî spre rampă. În lumina slabă, pipăi podeaua camionului până când dădu cu mâna de una dintre celelalte puști. O lăsă pe a sa și o ridică pe aceasta, apoi strânse în grabă restul de muniție.

– Podul! strigă Remi. Încetinesc!

Sam așteptă să audă bufnetul suprapus al cauciucurilor camionului lovindu-se de platelaj, apoi își iți trunchiul prin copertina din spate, ținti spre puntea pasarelei și deschise focul. Gloanțele loviră lemnul, găurindu-l și împroșcând așchii în jur. Sam se retrase în spatele copertinei, reîncărcă, apoi deschise iarăși focul, de data aceasta ochind ba puntea pasarelei, ba camionul care venea din spate și care tocmai intrase pe pod. Camionul lor viră la stânga, se izbi în pasarelă, apoi își reluă cursul. Sam văzu o explozie portocalie la gura unei țevi de armă ieșite pe geam. Un trio de gloanțe se înfipse în rampa de

sub el. Se aruncă înapoi, pe podea. O altă salvă de împușcături făcu zdrențe copertina din spate și ciurui peretele cabinei.

– Sam? strigă Remi.

– N-a funcționat!

– M-am prins!

– Ce părere ai despre distrugerea nejustificată a artefactelor fosile?

– În general, sunt împotrivă, dar asta e o ocazie specială!

– Mai trage puțin de timp!

Remi începu să frâneze, apoi să accelereze, sperând să-l deruteze pe trăgător. Sam se rostogoli pe burtă, pipăi în jur până găsi prima curea cu clichet care lega lăzile și apăsă butonul de deschidere. În scurt timp, reuși să desfacă toate celelalte curele. Se târî până la rampă și o deblocă; aceasta căzu la pământ.

– Începe bombardamentul, strigă Sam și împinse jos prima ladă. Aceasta ricoșă în puntea podului, se izbi drept în bara de protecție a camionului inamic și se sparse. Așchii de lemn și fân de împachetare zburară prin aer.

– Nici un efect, strigă Remi.

Sam merse împleticit în spate, se sprijini cu umărul de întreaga stivă de lăzi, apoi își propti picioarele în peretele cabinei și începu să împingă. Cu un scrâșnet, stiva de lăzi aluneca spre camion. Sam făcu o pauză, îndoi picioarele și împinse cu forță, ca un fundaș care intră într-o grămadă de blocaj.

Șirul de lăzi alunecă dincolo de rampă și se rostogoli spre camionul care-i urmărea. Sam nu mai așteptă să vadă rezultatele, păși spre cealaltă stivă de lăzi și repetă procedeul.

Din spate se auzi un scârțâit de frână. Sticlă spartă. Scrâșnet de metal lovit de lemn.

– Acum chiar că le-am venit de hac! strigă Remi. S-au oprit în mijlocul drumului!

Sam se ridică în genunchi și privi prin fantă spre Remi.

– Dar pentru cât timp?

Ea se uită la el, zâmbindu-i scurt.

– Cât o să fie nevoie ca să scoată vreo șase lăzi de sub șasiu.

Capitolul 15

Hotelul Hyatt Regency,
Kathmandu, Nepal

Sam ieşi din baie cu un prosop înfăşurat în jurul taliei, frecându-şi părul cu altul.

– Ţi-e destul de foame pentru micul dejun?

– Sunt lihnită, replică Remi. Stătea la o masă în faţa unei oglinzi, legându-şi părul într-o coadă de cal. Era înfăşurată în prosopul alb al hotelului.

– Apelăm la room-service sau coborâm la restaurant?

– Vremea e minunată. Hai să luăm micul dejun pe balcon.

– Perfect.

Sam merse la măsuţa unde se afla telefonul, ridică receptorul şi formă numărul pentru room-service.

– Aş vrea să comand o porţie de somon şi o chiflă, o porţie de ouă Benedict, un coş cu fructe, pâine prăjită şi cafea.

Aşteptă ca vocea de la bucătărie să repete comanda corect, apoi apăsă furca şi sună la bar.

– Aș dori două cocktailuri Ramos Fizz. Da, Ramos Fizz, zise Sam.

– Știi cum să te porți cu o doamnă, spuse Remi.

– Nu-ți face speranțe degeaba. Nu știe să le prepare. Sam mai încercă o dată. Dar un Harvey Wallbanger? Wallbanger. Se face cu vodcă, Galliano și suc de portocale. Înțeleg, nu aveți Galliano. Sam scutură din cap și mai încercă o dată. În regulă, trimiteți atunci o sticlă de Veuve Clicquot.

Remi râse.

– Chiar că știi cum să te porți cu o doamnă.

– Altceva nu aveți? rosti Sam în telefon. Bine, trimiteți una rece.

Puse receptorul la loc în furcă.

– N-au șampanie. A fost o convenție politică și nu le-a mai rămas decât un vin alb spumant din China.

– Nu știam că și chinezii fac chestii spumante. Îl privi cu un zâmbet sarcastic. „Altceva nu aveți?"

Sam ridică din umeri.

– Orice port e bun pe vreme de furtună.

Sună telefonul. Sam ridică receptorul.

– O clipă. Puse telefonul pe speaker. Bună dimineața, Rube, rosti Sam în difuzor.

– Poate pentru tine, replică Rube. Aici e vremea cinei. Am auzit că tu și frumoasa ta soție vă bucurați de încă o vacanță relaxantă.

– Totul e relativ, Rube, replică Remi. Ce fac Kathy și fetele?

– Grozav. Sunt la Chuck E. Cheese acum. Telefonul vostru m-a scăpat de corvoada asta.

– Nu-ți schimba programul din cauza noastră, spuse Sam zâmbind cu jumătate de gură. Putem să vorbim mai târziu.

– A, nu, prietene. Nu-i nimic mai important ca asta. Crede-mă. Pune-mă la curent. Sunteți la pușcărie? Câte legi locale ați încălcat?

– Nici una de care să știm, replică Remi. Îl las pe Sam să-ți explice.

Deși conștienți că Rube fusese deja informat, într-o anumită măsură, de Selma, Sam începu cu începutul, cu Zhilan Hsu care urcase la bordul iahtului lor lângă Pulau Legundi, și încheie cu evadarea lor din situl arheologic secret al lui King.

Cu o seară înainte, după ce își lăsaseră urmăritorii blocați pe pod, Sam condusese prin întuneric, căutând indicatoare sau puncte de reper pe care Remi să le poată identifica pe hartă. După câteva ore de întoarceri zadarnice și de fundături, ajunseseră, într-un final, la un pas montan recognoscibil – Laurebina – și, nu după multă vreme, la periferia satului Pheda, la vreo treizeci de kilometri est de carieră. Cum era de așteptat, găsiseră satul întunecat și lipsit de viață, cu excepția unei clădiri din cărămizi de zgură și cu acoperiș de tablă, care se dovedise a fi crâșma satului. Reușind să depășească semnificativa barieră a limbajului, făcuseră un troc cu proprietarul: camionul lor pentru mașina lui – un Peugeot gri, vopsit inițial în portocaliu, vechi de treizeci de ani – și instrucțiuni despre cum să ajungă înapoi în Kathmandu. Chiar înainte să răsară soarele, erau din nou în parcarea hotelului Hyatt Regency.

Rube ascultă povestea lui Sam fără să spună nimic. Într-un final, întrebă:

– Ca să fiu sigur că am înțeles, v-ați strecurat în cariera lui King, ați fost martorii unei crime, ați făcut prăpăd în rândul unui contingent de paznici

format probabil din soldați chinezi, apoi le-ați furat unul dintre camioane, care era, din întâmplare, încărcat cu fosile pentru piața neagră și pe care le-ați folosit pe post de grenade, ca să-i opriți să vă urmărească. Am zis bine?

– Mai mult sau mai puțin, spuse Sam.

– Plus aproximativ treizeci de gigabiți de informații strânse, adăugă Remi.

Rube oftă.

– Știți ce-am făcut eu aseară? Am văruit dormitorul principal. Voi doi... Bine, trimiteți-mi datele.

– Selma le are deja. Contacteaz-o și o să-ți dea un link al unui site de stocare online sigur.

– Am înțeles. Știu că șefii mei de la Langley vor fi interesați de punctul de vedere al chinezilor și sunt sigur că putem găsi pe cineva din FBI interesat de operațiunea lui King cu fosile pentru piața neagră. Nu vă promit că totul o să meargă strună, dar încerc.

– Nici nu vrem mai mult, spuse Sam.

– Există o șansă destul de mare ca Charles King să fi ordonat deja închiderea sitului. E posibil ca deja să nu mai fie altceva decât o carieră abandonată în mijlocul pădurii.

– Știm.

– Și prietenul vostru, Alton?

–Tragem speranță și bănuim că am găsit ceea ce caută King, replică Remi. Sau măcar că avem suficient cât să-i captăm atenția. O să-l sunăm chiar acum.

– Regele Charlie e un gunoi, îi avertiză Rube. Mulți au încercat să-i vină de hac toată viața lui. Și toți au sfârșit morți sau ruinați, iar el a rămas în picioare.

– Ceva îmi spune că îl va afecta personal descoperirea noastră, replică Remi.

– Theurockul...

– Theurangul, îl corectă Remi. Omul de Aur.

– Cum ziceți voi. Riscați mult, îi avertiză Rube. Dacă vă înșelați și lui King nu-i pasă deloc de chestia asta, nu aveți decât acuzațiile voastre despre comerțul cu fosile pe piața neagră – și, după cum v-am spus, nu există nici o garanție că n-o să scape de ele.

– Știm, replică Sam.

– Și totuși o să vă încercați norocul.

– Da, spuse Remi.

– Mă așteptam. Apropo, înainte să uit, am mai aflat câte ceva despre Lewis King. Presupun că ați auzit amândoi de Heinrich Himmler.

– Cel mai bun prieten al lui Hitler și psihopat nazist? întrebă Sam. Am auzit numele.

– Himmler și mare parte din elita partidului nazist erau obsedați de ocultism, mai ales dacă ținea de puritatea ariană și de Reichul de o mie de ani. Se pare că Himmler a fost cel mai intrigat dintre toți. Prin anii 1930 și pe tot parcursul celui de-al Doilea Război Mondial, a sponsorizat mai multe expediții științifice în cele mai întunecate colțuri ale lumii, sperând că va găsi dovada care să susțină afirmațiile naziștilor. Una dintre acestea, organizată în 1938, cu un an înainte de începerea războiului, a fost în Himalaya, în căutarea dovezilor care să sprijine moștenirea ariană. Nu ghiciți numele unuia dintre cercetătorii de frunte?

– Lewis King, sugeră Remi.

– Sau, cum era cunoscut pe atunci, profesorul Lewes König.

– Tatăl lui Charlie King a fost nazist? întrebă Sam.

– Și da, și nu. Sursele mele spun că, probabil, s-a înscris în partid de nevoie, nu din prea multă convingere. Pe atunci, dacă voiai finanțări guvernamentale, trebuia să fii membru de partid. Sunt numeroase relatări despre oameni de știință care au aderat și au cercetat superficial teoriile naziste doar ca să poată face cercetări științifice serioase pe lângă. Lewis King a fost un exemplu perfect. După toate relatările, a fost un arheolog dedicat. Puțin i-a păsat de obârșia sau de moștenirea ariană.

– Atunci, de ce a mers în expediție?

– Nu știu, dar ceea ce a găsit în peșteră – treaba asta cu Omul de Aur – e o variantă plauzibilă. Dacă King nu a mințit, se pare că, la scurt timp după ce Lewis King a imigrat în Statele Unite, a reînceput să colinde lumea.

– Poate că a găsit ceva în expediția lui Himmler, care i-a trezit interesul, presupuse Sam.

– Și nu voia ca informațiile să ajungă pe mâna naziștilor, adăugă Remi. A păstrat secretul, a așteptat să treacă războiul, apoi, după mulți ani, și-a reluat munca.

– Întrebarea e, spuse Rube, de ce Charlie King continuă munca tatălui său? Din câte știm despre el, n-a manifestat niciodată nici cel mai mic interes față de munca acestuia.

– Poate e vorba despre Theurang, spuse Sam. Poate, pentru el, e doar o altă fosilă numai bună de vândut.

– S-ar putea să aveți dreptate. Dacă descrierea acestui obiect e, fie numai parțial, reală, ar valora o avere.

– Rube, știi cumva dacă acuzațiile de nazism împotriva lui Lewis au avut vreun impact asupra lui Charlie? întrebă Remi.

– N-am găsit nimic. Cred că succesul lui vorbește de la sine. Și, ținând cont cât de lipsit de scrupule e, mă îndoiesc că are cineva tupeul să mai aducă vorba.

– Lucrurile se vor schimba, spuse Sam. E vremea să-l strângem cu ușa pe Regele Charlie.

Închiseră telefonul, puseră la cale o strategie timp de câteva minute, apoi Sam sună pe linia directă a lui King. Bărbatul ridică receptorul după primul apel.

– King.

– Domnule King, Sam Fargo la telefon.

– Mă întrebam când o să-ți faci timp să suni. Drăguța ta soție e cu tine?

– Teafără și nevătămată, replică Remi pe un ton dulce.

– Se pare că parteneriatul nostru a dat de un impas, spuse King. Copiii mei mi-au spus că nu colaborați.

– Ba colaborăm, replică Sam. Numai că după alte reguli decât cele impuse de tine. Charlie, ai pus să fie răpit Frank Alton?

– Răpit? De ce-aș face așa ceva?

– Ăsta nu-i un răspuns, sublinie Remi.

– L-am trimis pe Frank Alton acolo ca să rezolve o treabă. S-a întins mai mult decât îi era plapuma și a călcat pe bătături pe cine nu trebuia. Habar n-am unde e.

– Nici ăsta nu-i un răspuns, spuse Sam. Bine, să trecem la altele. Nu trebuie decât să asculți. Am găsit ceea ce căutai...

– Adică?

– Nu asculți. Am găsit ceea ce căutai – ceea ce a căutat toată viața tatăl tău. Și, după cum probabil ai ghicit, am vizitat lagărul tău de concentrare din valea Langtang.

– Habar n-am despre ce vorbești.

– Am adunat mii de fotografii, majoritatea făcute după documentele găsite într-o rulotă-birou, și câteva dintre ele cu soția, sau concubina ta, sau cum îi spui tu în intimitatea avionului tău. Am avut noroc și am fotografiat-o chiar când îți omora unul dintre muncitori. Avem o poză și cu chipul lui.

Charlie King nu spuse nimic preț de zece secunde lungi. În sfârșit, oftă.

– Cred că minți de-ngheață apele, Sam, dar e limpede că ceva te-a stârnit. Te ascult.

– Să începem cu începutul. Eliberează-l pe Frank...

– Ți-am zis că nu...

– Taci. Eliberează-l pe Frank Alton. După ce primim un telefon de la el că e viu și nevătămat, în siguranța casei lui, ne întâlnim cu Russell și Marjorie și cădem la înțelegere.

– Acum, cine vorbește mult fără să spună nimic? ripostă King.

– E singurul târg pe care-o să-l obții, replică Sam.

– Îmi pare rău, amice, dar am să refuz. Cred că blufezi.

– Cum vrei, spuse Sam și închise.

Puse telefonul pe măsuță. El și Remi se uitară unul la celălalt.

– Care-s șansele? întrebă ea.

– Șaizeci la patruzeci că sună în mai puțin de-un minut.

Ea zâmbi.

– Nu pun pariu.

După cincizeci și două de secunde, sună telefonul. Sam îl lăsă să mai sune de trei ori, apoi ridică receptorul. Charlie King spuse:

– Ai fi un jucător bun de poker, Sam Fargo. Mă bucur că putem ajunge la o înțelegere. Dau câteva telefoane să văd ce pot să aflu despre Frank Alton. Nu promit nimic, bineînțeles, dar...

– Dacă nu primim vești de la el în douăzeci și patru de ore, târgul cade.

Charlie King rămase tăcut câteva clipe. Apoi spuse:

– Stați aproape de telefon.

Sam întrerupse legătura.

– Și dacă el crede că avem dovezile asupra noastră? întrebă Remi.

– E prea inteligent ca să nu-și dea seama.

– Crezi c-o să se țină de cuvânt?

Sam încuviință din cap.

– King e destul de inteligent ca să se fi asigurat. Cei care l-au răpit pe Frank probabil și-au luat măsuri de precauție și au purtat măști. N-o să existe nici un indiciu care să ducă la King, deci n-are nimic de pierdut, ci numai de câștigat, dacă ne face pe plac.

– Atunci de ce pari atât de îngrijorat? își întrebă Remi soțul.

– Așa par?

– Te uiți chiorâș, cum faci în situații dintr-astea.

Sam șovăi.

– Spune-mi, Sam.

– Tocmai l-am pus la punct pe unul dintre cei mai bogați oameni din lume, un sociopat care

adoră să dețină controlul și care și-a câștigat poziția zdrobindu-și dușmanii. O să-i dea drumul lui Frank, dar ceva îmi spune că stă acum în biroul lui și plănuiește un contraatac.

Houston, Texas

La treisprezece mii de kilometri distanță, Charlie King tocmai asta făcea.

După ce închisese telefonul, străbătuse în lung și-n lat biroul, privind drept în față, dar nevăzând nimic din cauza furiei. Bolborosind în barbă, King merse furios până la fereastra biroului și contemplă panorama orașului. Soarele apunea la vest.

– În regulă, Fargo, șuieră el. Ați câștigat prima rundă. Bucurați-vă cât mai aveți timp. N-o să se mai repete. Merse la biroul lui și apăsă butonul interfonului. Marsha, fă-mi legătura cu Russell și Marjorie.

– Da, domnule King, o clipă.

Trecură treizeci de secunde, apoi se auzi:

– Tată...

– Taci și ascultă. Marjorie e lângă tine?

– Sunt aici, tată.

– Zhilan?

– Da, domnule King.

– Ce dracu' păziți acolo, idioților? Soții Fargo m-au sunat și m-au răstignit, nu alta. Au spus că au poze cu tine, Zee, omorând un localnic la situl Langtang. Ce s-a întâmplat acolo?

– Am primit azi-dimineață un telefon de la șeful pazei de la sit, spuse Russell. A zis că a găsit un

vehicul suspect și a dat alarma. Au găsit un om inconștient, dar nu părea să lipsească nimic.

– Cum a ajuns inconștient?

– Nu sunt siguri. Poate că a căzut.

– Prostii! Avem vreun transport ce așteaptă să fie expediat?

– Două camioane, răspunse Marjorie. Imediat ce s-a dat alarma, au fost evacuate de oamenii colonelului Zhou. E procedura standard, tată.

– Nu-mi da mie lecții, fetițo. Camioanele au ajuns la punctul de transfer?

De data aceasta, răspunse Russell:

– N-am primit confirmarea încă, dar punând la socoteală întârzierile...

– Faci presupuneri. Nu mai presupune. Pune mâna pe telefon și găsește camioanele.

– Da, tată.

– Zee, care-i treaba cu omorul? E adevărat?

– Da. Unul dintre muncitori a fost prins furând. A trebuit să-l dau exemplu. Cadavrul a fost deja îngropat.

King făcu o pauză, apoi mârâi:

– Bine atunci. Bună treabă. Cât despre voi doi, tâmpiților... Soții Fargo mi-au spus că au pus mâna pe Omul de Aur.

– Cum? întrebă Marjorie. Unde?

– Probabil mint, adăugă Russell.

– Poate, dar chestiile astea țin de meseria lor. De asta i-am și băgat în poveste. Cred că i-am subestimat. M-am gândit că Alton o să fie un motiv suficient ca să-i ținem în frâu.

– Nu te condamna prea mult, tată, zise Marjorie.

– Taci. Trebuie să presupunem că au spus adevărul. Vor să-l eliberăm pe Alton. E posibil să fi văzut ceva sau să poată identifica pe cineva?

– Am analizat situația când am ajuns aici, domnule King, spuse Zhilan. Alton nu știe nimic.

– Bine. Du-te și salvează-l. Hrănește-l, spală-l și urcă-l în Gulfstream. Cei doi Fargo au spus că, imediat ce Alton ajunge acasă, or să se întâlnească cu Russell și Marjorie și-or să stabilească transferul chestiei ăleia.

– Nu putem avea încredere în ei, tată, spuse Russell.

– Știu asta, prostule. Tu pune-l pe Alton în avion și lasă restul în seama mea. Soții Fargo vor să joace dur? O să simtă ei pe pielea lor ce înseamnă să joci dur.

Capitolul 16

Satul Jomsom,
zona Dhawalagiri, Nepal

Micul avion Piper Cub cu un singur motor se înclină abrupt și coborî până la nouă sute de metri. Stând de-o parte și de alta a coridorului, Sam și Remi urmăreau înălțându-se stâncile cenușii calcaroase, care păreau să înghită avionul pe măsură ce acesta se redresa, pregătindu-se de aterizarea pe pistă. Deasupra și dincolo de stânci se ridicau crestele întunecate, vârstate cu petice de zăpadă ale lanțurilor muntoase Dhawalagiri și Nilgiri, cu porțiunile superioare ascunse pe jumătate în nori.

Deși plecaseră din Kathmandu doar de o oră, sosirea lor aici era abia începutul călătoriei; restul traseului, pe șosea, avea să dureze încă douăsprezece ore. Așa cum se obișnuiseră, în Nepal, distanțele măsurate de pe hartă erau inutile. Destinația lor finală, fosta capitală a regatului Mustang, Lo Monthang, se afla la numai două sute treizeci de kilometri nord-vest de Kathmandu, dar era inaccesibilă pe cale aeriană. În schimb, charterul avea

să-i lase aici, în Jomsom, la o sută nouăzeci de kilometri est de Kathmandu. Trebuiau să traverseze valea fluviului Kali spre nord, pe o distanță de optzeci de kilometri, până la Lo Monthang, unde erau așteptați de persoana de contact din partea locului a lui Sushant Dharel.

Sam și Remi se bucurau să fie departe de agitația relativă din Kathmandu și, sperau ei, de clanul King.

Avionul continuă să coboare, reducând rapid viteza, până când, după aprecierea lui Sam, zbura numai cu câteva noduri peste limita de portanță de decroșaj. Remi își privi soțul întrebător. El zâmbi și spuse:

– Pistă scurtă. Fie reduce viteza acum, fie forțează frânele când suntem la sol.

– Ce bucurie...

Cu o lovitură și o cutremurare, trenul de aterizare atinse pista și, în scurt timp, rulau către un grup de clădiri aflate la capătul sudic al acesteia. Avionul frână și motoarele începură să se domolească. Sam și Remi își luară rucsacurile și se îndreptară spre ușă, care era deja deschisă. Un angajat al aeroportului, în salopetă albastru-închis, le zâmbi și făcu semn spre scara de sub ușă. Remi coborî, urmată de Sam.

Se îndreptară spre terminal. La dreapta lor, o turmă de capre ciuguleau o iarbă cafenie lângă hangar. Dincolo de ele, pe un drum de țară, se vedea o turmă de boi moscați, mânați de un bătrân cu o șapcă roșie și pantaloni verzi. Din când în când, mai lovea câte un bou îndărătnic cu un băț, cloncănind din gură.

Remi strânse gulerul hanoracului mai aproape de gât și spuse:

– Declar oficial că e cam rece.

– Eu voiam să spun că-i înviorător, replică Sam. Suntem la aproximativ trei mii de metri, deci n-are cum să fie prea cald.

– Și bate vântul mult mai tare.

Ca pentru a sublinia spusele lui Remi, o rafală de vânt biciui pista. Nori de praf ocru le întunecară vederea câteva clipe înainte să se risipească, dezvăluind în detaliu priveliștea din spatele clădirilor aeroportului. Având câteva sute de metri înălțime, stâncile de culoarea cârtiței erau crestate adânc din vârf până la poale, ca și cum fuseseră cioplite de niște degete uriașe. Netezite de vreme și erodări, formele păreau făcute de mâna omului – precum zidurile unei fortărețe străvechi.

În spatele lor se auzi o voce:

– Cea mai mare parte din Mustang arată astfel. Mă refer mai ales la vârfurile mai joase.

Sam și Remi se opriră și se întoarseră cu fața la un bărbat de vreo douăzeci și cinci de ani, cu un păr blond țepos, care le zâmbea. Acesta îi întrebă:

– Prima dată?

– Da, răspunse Sam. Nu și pentru tine, pun pariu.

– A cincea oară. Cred că aș putea spune că sunt dependent de drumeții. Jomsom e un soi de tabără principală pentru drumeții în regiunea asta. Eu sunt Wally.

Sam făcu prezentările, apoi cei trei continuară să meargă spre clădirile terminalului. Wally le arătă mai multe grupuri de oameni care stăteau pe marginea pistei. Majoritatea erau îmbrăcați în hanorace viu colorate și aveau alături rucsacuri foarte grele.

– Tovarăși de drumeție? întrebă Remi.

– Da. Chiar îi recunosc pe mulți dintre ei. Ai putea spune că facem parte din economia locală. Sezonul de drumeții ține locul acesta în viață. Nu poți să mergi nicăieri fără să se lipsească un ghid de tine.

– Și tu ai prefera fără? întrebă Sam.

– Aici e staționată o companie de soldați din armata nepaleză, replică Wally. Se face cam multă contrabandă, dar nu prea poți să-i condamni. Majoritatea câștigă într-un an mai puțin decât facem noi într-o săptămână. Nu-i așa de rău. Dacă demonstrezi că știi ce faci, cei mai mulți ghizi se țin pe-aproape, dar nu-ți stau în cale.

Dintr-un grup de drumeți din apropiere, o femeie strigă:

– Hei, Wally, suntem aici!

El se întoarse, îi făcu semn cu mâna, apoi îi întrebă pe Sam și pe Remi:

– Unde mergeți?

– În Lo Monthang.

– Mișto locul. E de-a dreptul medieval, omule. O adevărată mașină a timpului. Aveți ghid?

Sam încuviință din cap.

– Contactul nostru din Kathmandu ne-a făcut rost de unul.

– În cât timp am putea ajunge acolo? întrebă Remi. Dacă e să ne luăm după hartă, se află la...

– Hărți! exclamă Wally chicotind. Nu sunt proaste, destul de corecte pe orizontală, dar terenul de aici e ca o bucată de ziar mototolită care a fost întinsă doar pe jumătate. Totul e în permanentă schimbare. Într-o zi, treci printr-un loc drept, iar a doua zi e pe jumătate blocat de o alunecare de teren. Ghidul vostru probabil o să urmeze defileul

râului Kali Gandaki, în cea mai mare parte – ar trebui să fie aproape secat de-acum –, deci ar fi în total o sută de kilometri. Cel puțin douăsprezece ore de condus.

– Asta înseamnă să înnoptăm pe drum, calculă Sam.

– Exact. Întrebați-l pe ghidul vostru. O fi aranjat un cort pentru voi sau a rezervat o colibă pentru drumeți. O s-aveți o excursie pe cinste. Poteca de-a lungul defileului Kali Gandaki e cea mai joasă din lume. Pe o parte, aveți lanțul muntos Annapurna; pe cealaltă, Dhawalagiri. Între ei, opt dintre cei mai înalți douăzeci de munți din lume! Poteca defileului e ca o încrucișare între Utah și Marte, omule! Numai stupele și peșterile sunt...

Femeia strigă din nou:

– Wally!

Tânărul li se adresă lui Sam și lui Remi:

– Trebuie să plec. Mă bucur de cunoștință. Să aveți o călătorie lipsită de primejdii. Și feriți-vă de ravene, după asfințit.

Își strânseră mâinile, și Wally începu să alerge spre grupul lui.

Sam strigă după el:

– Ravene?

– O să vă spună ghidul! strigă Wally peste umăr.

Sam se întoarse spre Remi.

– Stupe?

– Sunt numite și cenotafe. În esență, sunt niște relicvarii – structuri asemănătoarte unor movile, ce conțin artefacte budiste sacre.

– Cât de mari sunt?

– Pot fi de mărimea unui pitic de grădină sau cât o catedrală. Una dintre cele mai mari se află chiar în Kathmandu. Boudhanath.

– Domul îmbrăcat în steagurile alea de rugăciune?

– Acela. În Mustang sunt foarte multe, majoritatea de mărimea unor pitici. După unele estimări, ar fi câteva mii, și asta numai de-a lungul râului Kali Gandaki. Până acum câțiva ani, turiștilor nu li se permitea accesul în Mustang, de teama desacralizării.

– Fargo! strigă o voce masculină. Fargo!

Un bărbat chel nepalez, având vreo patruzeci și cinci de ani, își croia drum prin mijlocul mulțimii de drumeți care mișunau și pășea apăsat în direcția lor, gâfâind.

– Fargo, nu?

– Da, răspunse Sam.

– Sunt Basanta Thule, replică omul într-o engleză decentă. Sunt ghidul vostru, da?

– Ești prietenul lui Pradhan? spuse Remi.

Bărbatul miji ochii.

– Nu cunosc acest nume. Domnul Sushant Dharel m-a rugat să vă întâmpin. Așteptați pe altcineva? Poftim, aici am actele...

Thule întinse mâna spre buzunarul lateral al hainei.

– Nu, e în regulă, replică Sam zâmbind. Mă bucur să vă cunosc.

– Și eu pe dumneavoastră. Dați-mi mie bagajele.

Thule ridică rucsacurile și le făcu un semn din cap spre clădirea terminalului.

– Mașina mea e într-acolo. Urmați-mă, vă rog. Și se depărtă în pas alergător.

– Sunteți foarte șmecheră, domnișoară Bond, îi spuse Sam lui Remi.

– Crezi că devin paranoică la bătrânețe?

– Nu, replică Sam zâmbind. Doar mai frumoasă. Hai să-l ajungem din urmă, altfel rămânem fără ghid.

După o oprire fugitivă la biroul vămii pentru a satisface ceea ce Sam și Remi erau asigurați a fi credință fermă, deși tacită, a Mustangului în semiautonomia statutului său, ieșiră afară și îl găsiră pe Thule stând pe trotuar, lângă o Toyota Land Cruiser albă. Judecând după zecile de vehicule aproape identice înșirate pe stradă, fiecare dintre ele părând să poarte același logo al unei firme de turism, Toyota era autoturismul preferat în zonă. Thule le zâmbi, băgă rucsacul lui Sam în portbagajul mașinii și trânti ușa.

– Am aranjat cazarea pentru diseară, anunță Thule.

– Nu plecăm imediat spre Lo Monthang? întrebă Remi.

– Nu, nu. Aduce ghinion să începi o călătorie în această parte a zilei. Mai bine pornim mâine-dimineață. Mâncați, odihniți-vă și vizitați Jomsom, iar în zori plecăm. Haideți, haideți...

– Am prefera să plecăm acum, spuse Sam, fără să se miște.

Thule făcu o pauză. Strânse buzele, chibzuind o clipă, apoi spuse:

– E alegerea dumneavoastră, bineînțeles, dar abia dimineață va fi dat la o parte pământul.

– Care pământ? întrebă Remi.

– A fost o surpare de teren pe drumul spre Kagbeni. N-am reușit să facem mai mult de câțiva kilometri în susul văii. Apoi, mai este și ambuteiajul,

desigur. Mulți turiști în Mustang acum. Mai bine așteptăm până dimineață, bine?

Thule deschise una dintre portierele pasagerilor și flutură o mână spre bancheta din spate.

Sam și Remi se priviră, ridicară din umeri, apoi urcară în SUV.

Toyota șerpui pe străzile înguste timp de zece minute, până când Thule opri în fața unei clădiri, la câțiva kilometri sud-est de pistă. Pe tăblița galbenă scria cu maro: „Casa de oaspeți Rază de Lună. Baie cu cadă - Baie anexată - Baie comună".

Zâmbind și ridicând dintr-o sprânceană, Remi spuse:

-Se pare că băile sunt marea atracție din Jomsom.

-Și arhitectura monocromatică, adăugă Sam.

De pe scaunul din față, Thule spuse:

-Așa e. Jomsom oferă cea mai bună cazare din zonă.

Coborî din mașină, o înconjură în grabă și îi deschise portiera lui Remi. Îi oferi mâna ca să coboare. Ea i-o acceptă cu grație și coborî, urmată de Sam.

Thule spuse:

-Vă iau eu bagajele. Mergeți înăuntru. Madame Roja se va ocupa de voi.

Cinci minute mai târziu, se aflau în apartamentul regal al casei de oaspeți Rază de Lună, dotat cu un pat de unu șaizeci pe doi metri și cu un salonaș ticsit cu diverse piese de mobilier de exterior din răchită. Așa cum le promisese Madame Roja, baia era, de fapt, anexată apartamentului.

– Mă întorc să vă iau mâine-dimineață la ora unsprezece, da? întrebă Thule din pragul ușii.

– De ce așa târziu? ripostă Sam.

– Din cauza surpării de teren...

– O să fie ambuteiaj, termină Sam. Mulțumim, domnule Thule. Ne vedem atunci.

Sam închise ușa. Din baie, o auzi pe Remi spunând:

– Sam, uită-te la asta.

O găsi pe Remi cu ochii larg deschiși, lângă o cadă uriașă cu picioare din cupru.

– E un Beasley.

– Cred că termenul mai comun e „cadă", Remi.

– Foarte amuzant. Modelul Beasley e rar, Sam. Ultima a fost făcută la sfârșitul secolului al XIX-lea. Ai habar cât valorează?

– Nu, dar presupun că tu știi.

– Douăsprezece mii de dolari, mai mult sau mai puțin. E o comoară, Sam.

– Și e cât un Studebaker. Nici nu te gândi să încerci să o bagi în rucsac.

Remi își desprinse privirea de la cadă și se uită la el poznaș.

– E mare, nu-i așa?

Sam îi întoarse zâmbetul.

– Într-adevăr.

– Ți-ar plăcea să fii salvamarul meu?

– Sunt la dispoziția dumneavoastră, doamnă.

O oră mai târziu, curați, veseli și uscați, se instalară în salonaș. Pe ferestrele din balcon se vedeau vârfurile muntelui Annapurna în depărtare.

Sam își consultă telefonul.

– Un mesaj vocal, spuse el. Îl ascultă, îi făcu cu ochiul lui Remi și formă numărul. Vocea Selmei se auzi în difuzor treizeci de secunde mai târziu:

– Unde sunteți?

– În țara răchitei și a cuprului, replică Sam.

– Poftim?

– Nimic. Ai vești bune pentru noi?

– Stați așa.

O clipă mai târziu, se auzi pe fir o voce masculină. Era Frank Alton.

– Sam, Remi... Nu știu cum ați reușit, dar vă datorez viața.

– Prostii, replică Remi. Tu ne-ai salvat pe noi în Bolivia de mai multe ori.

– Ești teafăr? întrebă Sam.

– Am câteva cucuie și vânătăi, dar nimic grav.

– Te-ai văzut cu Judy și cu copiii?

– Da, imediat ce am ajuns acasă.

– Selma, care e situația? întrebă Sam.

– Absolut îngrozitoare, răspunse ea.

– Mă bucur să aud.

Pornind de la un respect sănătos pentru puterea lui Charles King și poate de la o doză mică de paranoia, Sam și Remi instituiseră „regula constrângerii"; dacă Selma sau altcineva dintre ei ar fi fost amenințat cu arma sau s-ar fi aflat în pericol, alt răspuns în afară de „îngrozitor" ar fi dat alarma.

– Frank, ce ne poți spune? întrebă Remi.

– Din păcate, nu mai mult decât ceea ce știți deja. Selma m-a pus la curent cu tot. Deși sunt de acord că Charlie King e un șarpe și nu spune tot adevărul, n-am nici o dovadă că el a pus la cale răpirea. Am fost lăsat inconștient și răpit de pe stradă. M-au luat total pe nepregătite. Nu vă pot

spune unde am fost ținut. Când m-am trezit, eram legat la ochi, într-o dubiță. Când mi-au dat jos baticul de la ochi, mă aflam în fața treptelor unui avion Gulfstream.

– Că tot veni vorba de ciudățenii, i-ai cunoscut pe gemenii King?

– A, ăia doi? Mă așteptau la aeroport. Am crezut că am intrat într-un remake al lui Tim Burton după *Familia Addams*. Presupun că sunt produsul lui King și al Doamnei Dragon.

– Da, răspunse Sam. Ce părere ai în legătură cu Lewis King?

– Pun rămășag o sută la unu că e mort de zeci de ani. Cred că am fost folosit pe post de momeală, ca să vă atragă pe voi.

– Așa ne gândeam și noi, consimți Remi. Încă mai lucrăm la detalii, dar credem că are de-a face cu o veche legendă himalayană.

– Omul de Aur, replică Frank.

– Exact. Theurangul.

– Din puținul pe care l-am aflat înainte să fiu răpit, asta căuta și Lewis King când a dispărut. Era obsedat de el. Dar nu știu dacă e real sau nu.

– Noi credem că e, replică Sam. Ne întâlnim cu cineva mâine, în Lo Monthang. Cu puțin noroc, misterul o să se lămurească.

Capitolul 17

Defileul Kali Gandaki,
zona Dhawalagiri, Nepal

Basanta Thule frână pentru a patra oară într-un ceas, cauciucurile bombate ale Toyotei Land Cruiser scrâșnind pe pietrișul care acoperea fundul de vale. Deasupra lor, cerul era de un azuriu lipsit de nori. Aerul proaspăt era încremenit.

– Alte stupe, anunță Thule, arătând pe geam. Acolo... și acolo. Vedeți?

– Da, confirmă Sam și, împreună cu Remi, se uitară pe geamul lăsat jos pe partea lui. La scurt timp după ce plecaseră din Jomsom în dimineața aceea, făcuseră greșeala de a-și exprima interesul față de osuare; de atunci, Thule își făcuse o adevărată misiune din a li le arăta pe toate. Până acum, făcuseră mai puțin de trei kilometri.

Din polițete, Sam și Remi coborâră, se plimbară în jur și făcură câteva fotografii. Deși nici unul dintre osuare nu avea mai mult de câțiva metri înălțime, erau totuși impresionante – temple în miniatură, vopsite într-un alb ca zăpada, cocoțate

pe liniile de creastă și veghind deasupra defileului, ca niște străjeri tăcuți.

Urcară înapoi în Toyota și porniră la drum, în tăcere. După un timp, Remi spuse:

– Unde e surparea de teren?

Urmă o pauză lungă.

– Am trecut de ea acum ceva vreme, replică Thule.

– Când?

– Acum douăzeci de minute... panta cu pietriș de lângă bolovanul pe care l-am văzut. După cum vedeți, nu-i nevoie de mult ca să blocheze drumul.

După o altă pauză de prânz – și o oprire pentru a admira un osuar, când Sam și Remi declarară cu tact că era ultima –, își continuară drumul spre nord, urmând cursul șerpuitor al râului Kali Gandaki și trecând de o serie de cătune care nu se deosebeau prea mult de Jomsom. Din când în când, observau drumeți pe cărările de deasupra lor, ca niște furnici pe fundalul munților din depărtare.

La scurt timp după ora cinci, intrară într-o zonă îngustă a defileului. Stâncile care se înălțau la cincisprezece metri deasupra lor făceau ca spațiul să se îngusteze; și soarele începea să apună. Aerul care adia prin geamul deschis al lui Sam devenea tot mai rece. Într-un final, după ce încetinise considerabil viteza, Thule îi conduse printr-o arcadă de stâncă puțin mai lată decât Toyota, apoi printr-un tunel șerpuitor. Cauciucurile împroșcau apă și ecoul se spărgea de pereți.

După cincizeci de metri, intrară într-un luminiș întins, de vreo doisprezece metri lățime și o jumătate de kilometru lungime. La capătul nordic

al viroagei se vedea o altă deschizătură în stâncă. La dreapta lor, râul clipocea printr-o secțiune inferioară a stâncii.

Thule viră la stânga, descriind un cerc larg și aducând botul Toyotei înspre direcția de unde veniseră, apoi frână.

– Vom campa aici, anunță el. Suntem feriți de vânt.

– De ce așa devreme?

Thule se răsuci în scaun și le zâmbi larg.

– Aici, noaptea coboară devreme, la fel și temperatura. Mai bine instalăm corturile și aprindem focul înainte să se întunece.

Împreună, reușiră să încropească un adăpost – două corturi Vango mai vechi, modelul baricadă, cu tot cu izoprene subțiri și saci de dormit pentru temperaturi sub zero grade. În timp ce Thule făcea un foc mic, Sam aprinse trei felinare cu kerosen și le atârnă de niște pari la marginea taberei. Cu lanterna în mână, Remi făcea turul viroagei. Thule pomenise faptul că drumeții găsiseră mai demult urmele lui Kang Admi în această zonă a defileului. În traducere aproximativă „Omul zăpezilor", era unul dintre zecile de termeni care-l descriau pe Yeti, versiunea himalayană a lui Bigfoot. Deși nu credeau neapărat în legendă, soții Fargo întâlniseră destule bizarerii în călătoriile lor ca să nu elimine din start această posibilitate. Remi hotărâse să-și satisfacă curiozitatea.

După douăzeci de minute, reveni în lumina galbenă a felinarelor din jurul taberei. Sam îi dădu un fes de lână și o întrebă:

– Ai găsit ceva?

– Nici măcar o urmă de deget, răspunse Remi, îndesând câteva fire răzlețe de păr sub fes.

– Nu vă pierdeți speranța, remarcă Thule de lângă foc. S-ar putea să auzim chemarea fiarei la noapte.

– Și la ce să ne așteptăm? întrebă Sam.

– Asta depinde de persoană, da? Când eram copil, am auzit strigătul o dată. Părea să fie... jumătate de om, jumătate de urs. De fapt, unul dintre cuvintele tibetane pentru Yeti este *Meh-teh* – „omul-urs".

– Domnule Thule, pare a fi un basm menit să-i farmece pe turiști, spuse Remi.

– Deloc, doamnă. L-am auzit. Știu oameni care l-au văzut. Știu oameni care i-au găsit urmele. Eu, personal, am văzut un bou moscat al cărui cap fusese...

– Da, ne-am prins, îl întrerupse Remi. Deci, ce avem la cină?

Cina constă din mâncare deshidratată preambalată care, combinată cu apă fiartă, se metamorfoză într-un gulaș. Sam și Remi avuseseră parte de mâncăruri și mai proaste, dar nu cu mult. După masă, Thule se răscumpără cu câteva căni aburinde de tongba, un ceai de mei nepalez ușor alcoolic, pe care-l sorbiră pe măsură ce noaptea învăluia defileul. Sporovăiră, apoi rămaseră tăcuți vreo treizeci de minute, după care micșorară lumina felinarelor și se retraseră în corturile lor.

După ce se cuibăriră în sacii de dormit, Remi începu să citească ghidul turistic descărcat pe iPad, în timp ce Sam studia harta zonei la lumina lanternei.

– Sam, ți-aduci aminte ce ne-a spus Wally la aeroport despre „ravene"? șopti Remi. Nu l-am mai întrebat pe Thule despre ele.

– Dimineață.

– Cred că acum ar fi mai bine, insistă ea și îi dădu lui Sam iPad-ul, arătându-i o secțiune din text. El citi:

Cunoscute colocvial drept „ravene", aceste viroage înguste care se găsesc de-a lungul defileului Kali Gandaki pot fi înșelătoare primăvara. Noaptea, scurgerile de apă topită de pe munții din jur inundă în mod frecvent și în timp record văile, fără nici un avertisment, apa ridicându-se până la un nivel de...

Sam se opri din lectură, îi dădu înapoi iPad-ul lui Remi și șopti:

– Strânge-ți echipamentul. Numai esențialul. Fără zgomot. Apoi, cu glas tare, strigă: Domnule Thule?

Nici un răspuns.

– Domnule Thule?

După câteva minute, auziră târșâitul unei cizme pe pietriș, urmat de:

– Da, domnule Fargo.

– Povestiți-ne despre ravene.

O pauză lungă.

– Ăăă... mi-e teamă că nu cunosc acest termen.

Alte târșâituri pe pietriș, apoi clicul distinctiv al unei portiere a Toyotei care se deschidea.

Rapid, Sam deschise fermoarul sacului de dormit și se rostogoli afară din el. Deja pe jumătate îmbrăcat, înșfăcă jacheta, și-o puse pe el și trase în liniște fermoarul cortului. Se târî afară, privi

în stânga și în dreapta, apoi se ridică în picioare. La nouă metri mai încolo, deslușI silueta lui Thule care se profila prin portiera din partea șoferului. Scotocea în interiorul mașinii. În picioare, Sam începu să se furișeze spre Toyota. Era la șase metri, când se opri brusc și înălță capul.

Vag la început, apoi deslușit, auzi curgerea apei. De-a curmezișul viroagei se vedeau torente învolburate, apă înspumată care lovea versanții stâncii.

Din spate, Sam auzi un „ssst" și, când se întoarse, o văzu pe Remi cu capul ițit prin copertina cortului. Ridică degetul mare în sus și el îi răspunse cu palma deschisă, înspre pământ: „Așteaptă".

Sam se apropie și mai mult de mașină. Când ajunse la trei metri, se lăsă în jos și continuă să meargă aplecat, înconjurând bara de protecție din spate, până la locul șoferului. Se opri și trase cu ochiul după colț.

Thule era aplecat peste scaune, numai picioarele i se vedeau. Sam măsură din ochi distanța dintre ei: un metru și jumătate. Întinse un picior, îl propti cu grijă și începu să-și deplaseze greutatea înainte.

Thule se răsuci brusc. În mână avea un revolver din oțel inoxidabil.

– Opriți-vă, domnule Fargo.

Sam se opri.

– Ridicați-vă. Vorbirea fermecător de poticnită a lui Thule dispăruse. Rămăsese doar un accent ușor.

Sam se ridică și zise:

– Ceva îmi spune că ar fi trebuit să-ți verificăm actele de identitate când ai vrut să ni le-arăți.

– Ar fi fost un lucru înțelept.

– Cu cât te-au plătit?

– Pentru oameni avuți ca tine și ca nevastă-ta, o sumă derizorie. Pentru mine, salariul pe cinci ani. Vrei să-mi oferi mai mult?

– Ar ajuta la ceva?

– Nu. Mi s-a spus clar ce voi păți dacă îi trădez.

Cu coada ochiului, Sam văzu râul care începuse să-și iasă din matcă și, departe în spate, torentul de apă care câștiga în volum. Sam știa că trebuia să tragă de timp. Spera că omul din fața lui va lăsa garda jos, chiar și pentru o clipă.

– Unde e adevăratul Thule? întrebă Sam.

– La jumătate de metru în dreapta ta.

– L-ai omorât.

– Făcea parte din sarcină. Odată ce apa se va retrage, va fi găsit împreună cu tine și soția ta, cu capul zdrobit de stânci.

– Și împreună cu tine.

– Poftim?

– Asta dacă n-ai prin preajmă o bujie pentru aprindere de rezervă, replică Sam, bătându-se cu palma peste buzunarul hainei.

Din instinct, privirea lui Thule săgetă interiorul Toyotei. Anticipându-i reacția, Sam începuse să se miște încă de când bătuse cu mâna peste buzunar. Era la mijlocul saltului, cu mâinile la treizeci de centimetri de Thule, când bărbatul se răsuci, smucind țeava revolverului, care atinse creștetul lui Sam cu o lovitură oblică, zgârindu-l tare. Se împletici înapoi și căzu în genunchi, gâfâind.

Thule păși înainte și ridică un picior. Sam anticipă lovitura și se pregăti, încercând totodată să se rostogolească într-o parte. Vârful piciorului lui Thule îl izbi în coaste și îl aruncă pe spate.

– Sam! strigă Remi.

Își răsuci capul spre dreapta și o văzu pe Remi alergând spre el.

– Ia echipamentul! spuse Sam cu o voce răgușită. Vino după mine!

– După tine? Unde?

Motorul mașinii se trezi la viață.

Mișcându-se din instinct, Sam se rostogoli pe burtă, se împinse în genunchi, apoi se ridică în picioare. Merse clătinându-se până la cel mai apropiat felinar, aflat la doi metri în stânga sa. Cu vederea încețoșată din cauza durerii, văzu în josul văii un val înalt de șase metri de apă înspumată care înainta prin deschizătură. Sam smulse felinarul de pe par cu mâna stângă, apoi se întoarse la Toyota într-un pas târșâit, dar alert.

Transmisia Toyotei intră în funcțiune, iar roțile împroșcară cu pietriș, secerându-i picioarele lui Sam. El nu se sinchisi și merse mai departe. În timp ce Toyota înainta precar, Sam sări. Aterizâ cu piciorul stâng pe bara de protecție din spate; cu mâna dreaptă apucă bara portbagajului de pe acoperiș.

Toyota țâșni înainte, lăsând urme pe pietriș și aruncându-l pe Sam dintr-o parte într-alta. El se ținu bine și se trase mai aproape de portiera portbagajului. Thule îndreptă mașina și capota spre intrarea în viroagă, aflată acum la cincisprezece metri. Sam apucă mânerul felinarului cu dinții și, cu mâna stângă, răsuci șurubul fitilului. Flacăra tremură, apoi deveni mai puternică. Apucă din nou felinarul cu mâna stângă.

„O singură șansă", murmură Sam în sinea lui.

Inspiră, întinse felinarul cât îi permitea brațul, apoi îl azvârli ca pe o grenadă. Felinarul se roti în

sus, peste acoperișul Toyotei, și se prăbuși pe capotă, făcându-se țăndări. Kerosenul în flăcări împroșcă tot parbrizul.

Efectul fu imediat și dramatic. Speriat de valul de foc de pe parbriz, Thule se panică, smucind volanul ba în stânga, ba în dreapta, mișcarea dublă de derapaj făcând mașina să meargă pe două roți. Sam nu se mai putu ține. Simți că zboară. Văzu pământul apropiindu-se de el cu viteză. Se ghemui ca o minge în ultima clipă, izbind pământul cu șoldul, și se rostogoli. Vag, în fundul minții, auzi un pocnet; sticlă spartă și metal concasat. Se rostogoli, clipind ca să-și limpezească privirea.

Toyota se izbise cu capota despicată în bolta îngustă din stâncă.

Sam auzi pași, apoi glasul lui Remi, care îngenunche lângă el.

– Sam... Sam! Ești rănit?

– Nu știu. Nu cred.

– Sângerezi.

Sam își atinse fruntea cu degetele și văzu sânge.

– Rană la cap, murmură el.

Luă un pumn de pământ de jos și apăsă pe rană.

– Sam, nu... spuse Remi.

– Vezi? E mai bine acum.

– Ți-ai rupt ceva?

– Din câte îmi dau seama, nu. Ajută-mă să mă ridic.

Ea se aplecă pe sub brațul lui și se ridicară împreună.

– Unde e...? întrebă Sam.

Ca răspuns la întrebarea lui, apa năvăli peste picioarele lor. În câteva clipe, le ajunse până la glezne.

– Că tot vorbeam de lup, spuse Sam.

Se întoarseră amândoi. Apa pătrundea prin capătul de nord al văii, învolburându-li-se în jurul gambelor

– E rece, spuse Remi.

– Rece e puțin spus, replică Sam. Echipamentul nostru?

– Tot ce era esențial e în rucsacul meu, replică Remi, întorcându-și umărul ca să i-l arate. A murit?

– Sau e inconștient. Dacă nu, ar fi tras în noi până acum. Trebuie să pornim mașina. E singura șansă să o luăm înaintea potopului.

Se îndreptară către Toyota, cu Remi în față și Sam șchiopătând în spatele ei. Ea încetini când ajunse la bara de protecție din spate a vehiculului, apoi se strecură pe după portiera șoferului și se uită înăuntru.

– E inconștient, strigă Remi.

Sam grăbi pasul, târșâindu-și picioarele și, împreună, deschiseră portiera, trăgându-l afară pe Thule. Acesta plonjă în apă.

La întrebarea nerostită a lui Remi, Sam spuse:

– Nu ne putem ocupa de el. Într-un minut, totul o să fie sub apă.

Remi urcă în Toyota și trecu pe locul pasagerului. Sam o urmă și trânti portiera după el. Răsuci cheia în contact. Demarorul scheună și făcu un clic, dar motorul refuză să pornească.

– Hai odată... murmură Sam.

Răsuci din nou cheia. Motorul tuși, bolborosi și muri.

– Încă o dată, spuse Remi, zâmbindu-i și ținând degetele încrucișate.

Sam închise ochii, inspiră și răsuci din nou cheia.

Demarorul făcu un clic, motorul tuși o dată și încă o dată, apoi prinse viață.

Sam se pregătea să bage în viteză, când simțiră cum Toyota e împinsă înainte. Remi se răsuci în scaun și văzu apa lovind marginea de jos a portierei.

– Sam... îl avertiză Remi.

Cu ochii în oglinda retrovizoare, Sam replică:

– Văd.

Băgă în marșarier și apăsă pe accelerație. Cele patru roți ale mașinii mușcară din țărână. Vehiculul începu să dea înapoi centimetru cu centimetru, în timp ce tabla se hârșâia de-a lungul pereților stâncii.

Se treziră din nou împinși în față.

– Pierd forța de tracțiune, spuse Sam, temându-se că apa care creștea va îneca motorul.

Apăsă din nou pe accelerație și simți cum cauciucurile dau de ceva tare, apoi cedează din nou.

Sam izbi cu pumnii în volan.

– La naiba!

– Plutim, spuse Remi.

Chiar când rostea aceste cuvinte, capota Toyotei fu împinsă și mai adânc în deschizătură. Cu botul îngreunat din cauza motorului, vehiculul începu să se încline în jos, în timp ce valul împingea fundul în sus.

Sam și Remi rămaseră tăcuți o clipă, ascultând apa izbindu-se de mașină și se sprijiniră de bord în timp ce Toyota continua să se încline în jos.

– Cât rezistăm în apă? întrebă Remi.

– Dacă nu suntem zdrobiți pe loc? Cinci minute până ne doboară frigul; după aceea pierdem controlul motorului și ne scufundăm.

Apa începu să țâșnească prin încheieturile portierei.

– Atunci, să nu facem asta, spuse Remi.

– Corect. Sam închise ochii, gândindu-se. Apoi spuse: Vinciul. Avem câte unul pe fiecare amortizor.

Căută controalele pe bord. Găsi un întrerupător cu manetă pe care scria „Spate" și îl întoarse de la „Oprit" pe „Neutru". Îi spuse lui Remi:

– Când strig, dă-l pe „Cuplare".

– Crezi că e destul de puternic ca să ne tragă?

– Nu, replică Sam. Am nevoie de o lampă de miner.

Remi scotoci prin rucsac și scoase o lampă. Sam și-o așeză pe cap, o sărută rapid pe obraz, apoi escaladă pe bancheta din spate, ținându-se cu mâna de tetieră. Repetă manevra până când ajunse în portbagajul Toyotei. Deschise ferestruica, apoi, cu spatele împingând în scaun, izbi cu piciorul în ea până când sticla se smulse din balamale și plonjă în apă. Se ridică.

Dedesubt, apa ajunsese până la șasiu. O ceață ca gheața se ridica în jurul lui.

– Motorul a murit, strigă Remi.

Sam se aplecă și apucă mânerul vinciului cu ambele mâini. Cu o mână peste cealaltă, începu să-l rotească.

Vinciul înțepeni.

– Vino până la mine!

Remi trecu peste scaunul din față, se întinse în spate, luă rucsacul și i-l dădu lui Sam, apoi se cățără în portbagaj folosindu-se de brațul întins.

– Nu! strigă ea.

– Ce e?

Sam privi în jos. Raza lămpii lumină un chip alb cadaveric, învelit în plastic.

– Îmi pare rău, spuse Sam. Am uitat să-ți spun. El e adevăratul domn Thule.

– Bietul om.

Toyota se cutremură, alunecă într-o parte câțiva metri, apoi se opri, înțepenită bine în bolta de stâncă, într-o poziție perfect verticală.

Remi își smulse privirea de pe chipul mortului și spuse:

– Presupun că iarăși escaladăm.

– Dacă avem noroc.

Sam privi peste rampa mașinii. Apa acoperise cauciucurile din spate.

– Cât mai avem? întrebă ea.

– Două minute. Ajută-mă.

Își răsuci trupul într-o parte și Remi îl ajută să-și pună rucsacul. Sam își scoase piciorul drept peste rampă, apoi pe cel stâng și se ridică încet, cu brațele întinse, ca să nu-și piardă echilibrul. Odată ce se echilibră, lumină cu lampa fațada stâncii de lângă Toyota.

Abia după trei încercări, reuși să găsească ce căuta – o fisură verticală lată de cinci centimetri, la patru metri și jumătate deasupra lor și la un metru spre dreapta. Deasupra ei, o serie de prize de mână care duceau în vârful stâncii.

– Bine, dă-l încoace, îi spuse Sam lui Remi.

Ea îi întinse mânerul vinciului. Sam se aplecă și îl apucă. Îi alunecă piciorul și se lovi la genunchi. Își recâștigă echilibrul și stătu din nou drept, de data aceasta cu brațul stâng proptit de bara de pe acoperișul mașinii.

– Dă-i bătaie, cowboy, spuse Remi, zâmbindu-i curajos.

Cu mânerul vinciului bălăngănindu-se în mâna dreaptă, Sam roti cablul ca pe o elice până când luă suficient avânt, apoi îl aruncă. Cârligul se ciocni de fațada stâncii, alunecă în lateral peste fisură și plonjă în apă.

Sam recuperă cârligul și încercă din nou. Nu nimeri nici de data aceasta.

Simți cum apa rece îi cuprindea piciorul stâng. Privi în jos. Apa trecuse de bara de protecție și urca acum spre rampă.

– Se infiltrează prin mai multe locuri, spuse Remi.

Sam aruncă din nou cârligul. De data aceasta, alunecă exact în fisură și rămase agățat pentru o clipă, după care se desprinse.

– A patra oară e cu noroc, nu?

– Cred că expresia e...

– Fă-mi pe plac, Fargo.

Sam chicoti.

– Așa e.

Pentru o clipă, Sam încercă să nu mai bage în seamă apa învolburată și bătăile inimii sale. Închise ochii, se concentră, apoi îi deschise și începu să rotească din nou cablul.

Îi dădu drumul.

Cârligul țâșni în sus, se ciocni de stâncă și începu să alunece spre fisură. Sam își dădu seama că viteza era prea mare. În timp ce cârligul aluneca peste crăpătură, smulse cablul în lateral. Cârligul se smuci înapoi ca un șarpe ce atacă și se cuibări în fisură.

Cu atenție, Sam trase de cablu. Încă o dată. Cârligul alunecă, după care se agăță din nou. Apoi, cu o mână peste cealaltă, începu să tragă cu putere

de cablu până când cârligul fu îngropat până la orificiul de prindere.

– Ura! strigă Remi.

Sam întinse mâna și o ajută pe Remi să urce pe rampă. Apa se revărsa peste picioarele lor și se rostogolea în interiorul Toyotei. Remi făcu semn din cap către cadavrul domnului Thule.

– Presupun că nu putem să-l luăm cu noi, nu?

– Hai să nu ne forțăm norocul, replică Sam. Oricum, îl vom adăuga pe lista lucrurilor pentru care Charlie King și progeniturile lui diabolice trebuie să dea socoteală.

Remi oftă și încuviință din cap.

Sam făcu un gest amplu spre cablu.

– Doamnele mai întâi.

Capitolul 18

Lo Monthang,
Mustang, Nepal

După douăzeci de ore de când Sam și Remi se cățăraseră în vârful stâncii și lăsaseră Toyota pradă apelor râului Kali Gandaki, camioneta pe a cărei caroserie se aflau opri la o răscruce, pe drumul de pământ.

Șoferul, Mukti, un nepalez cu strungăreață și cu o tunsoare marinărească, strigă prin fereastra din spate: „Lo Monthang", și arătă drumul care mergea spre nord.

Sam o trezi cu blândețe pe Remi, care adormise într-o poziție ghemuită, sprijinită de un sac cu mâncare pentru capre, și spuse:

– Casă, dulce casă.

Ea gemu, dădu la o parte bumbacul aspru care o acoperea și se ridică în capul oaselor, căscând.

– Am visat ceva foarte ciudat, spuse ea. Parcă era desprins din *Aventurile vasului Poseidon*, dar eram prinși în interiorul unei Toyota Land Cruiser.

– Viața bate filmul.

– Am ajuns?

– Mai mult sau mai puțin.

Sam și Remi îi mulțumiră șoferului, coborâră din mașină și o urmăriră din priviri cum cotește pe drumul dinspre sud, dispărând după curbă.

– Păcat că vorbim limbi diferite, spuse Remi.

Cunoscând doar o brumă de cuvinte și expresii nepaleze, nici unul dintre ei nu reușise să-i spună șoferului că, probabil, le salvase viața. Tot ce știa el e că luase, pur și simplu, doi străini rătăciți care se pierduseră cumva de grupul lor. Zâmbetul lui indulgent sugera că acesta nu era un eveniment rar prin părțile acelea.

Acum, epuizați, dar, din fericire, încălziți și uscați, se aflau la periferia destinației lor.

Înconjurată de un zid înalt, construit dintr-un amestec pestriț de piatră, cărămidă și mortar din lut și stuf, străvechea capitală a mărețului regat de altădată Mustang era mică, întinzându-se pe un kilometru și două sute de metri pătrați, într-o vale puțin adâncă, înconjurată de dealuri vălurite joase. Între zidurile capitalei Lo Monthang, majoritatea structurilor erau construite tot dintr-un amestec de lut și cărămidă, toate văruite în nuanțe de alb, de la cenușiu la cafeniu, și terminate cu acoperișuri din paie așezate în straturi. Patru structuri se înălțau deasupra celorlalte – palatul regal și templele cu acoperișuri roșii Chyodi, Champa și Tugchen.

– Civilizație, spuse Remi.

– Totul e relativ, consimți Sam.

După ce cutreieraseră prin pustietatea Mustangului o perioadă ce părea să fi durat câteva zile,

medievalul Lo Monthang părea de-a dreptul o metropolă.

Începură să urce drumul de pământ către poarta principală. La jumătatea drumului, apăru un băiat de vreo opt sau zece ani, care veni în fugă spre ei, strigând:

– Fargo? Fargo?

Sam ridică mâna în semn de salut și strigă în nepaleză:

– *Namaste. Hoina.* Bună. Da.

Băiatul, radiind, se opri din goană în fața lor și spuse:

– Urmați, da? Urmați?

– *Hoina*, replică Remi.

După ce îi conduse pe aleile șerpuitoare din Lo Monthang, sub privirile curioase ale sutelor de săteni, băiatul se opri în fața unei uși din lemn masiv, încastrată într-un perete văruit în alb. Ridică ciocănelul de alamă oxidată, bătu de două ori, apoi le spuse lui Sam și lui Remi:

– *Pheri bhetaunla*[1], și o șterse pe o alee lăturalnică.

Dinăuntru se auziră pași bocănind pe lemn și, după câteva secunde, se deschise ușa și apăru un bărbat fragil, la vreo șaizeci și cinci de ani, cu păr grizonant lung și cu o barbă pe măsură. Era smead la față și puternic ridat. Spre surprinderea lor, îi întâmpină cu un accent britanic specific clasei superioare:

– Bună dimineața. Bănuiesc că sunteți Sam și Remi Fargo.

După o clipă de șovăială, Sam spuse:

---

[1] „Sper să ne revedem", în limba nepaleză (n.tr.)

– Da. Bună dimineața. Îl căutăm pe domnul Karna. Sushant Dharel de la Universitatea Kathmandu a aranjat o întâlnire.

– Într-adevăr. Și l-ați găsit.

– Poftim? întrebă Remi.

– Eu sunt Jack Karna. Vai, dar unde-mi sunt manierele? Vă rog să intrați.

Se dădu la o parte, iar Sam și Remi pășiră înăuntru. Asemenea exteriorului clădirii, pereții din interior erau văruiți în alb, iar podeaua era din scânduri de lemn vechi, dar bine rașchetate. Câteva covoare tibetane acopereau podeaua, și pereții erau presărați cu tapiserii și fragmente de pergament înrămate. De-a lungul peretelui de vest, sub ferestrele groase, se afla un salonaș cu saltele, perne și o măsuță joasă de cafea. Lângă peretele estic se afla o sobă din fontă. Un hol mic ducea în ceea ce părea a fi un dormitor.

– Tocmai eram gata să trimit un grup care să vă caute, spuse Karna. Păreți cam obosiți după drum. Vă simțiți bine?

– Planurile de călătorie ne-au fost date puțin peste cap, îi explică Sam.

– Așa e. Am aflat vestea acum câteva ore. Niște drumeți au găsit vehiculul unui ghid, distrus într-una dintre ravenele de la sud de aici. Două cadavre au fost aduse la mal lângă Kagbeni. Mă temeam de ce era mai rău. Înainte să poată răspunde, Karna le făcu semn spre perne, unde se așezară. Ceaiul este gata. Vă rog să mă scuzați o clipă.

Câteva minute mai târziu, puse pe masă un serviciu de ceai din argint, împreună cu o farfurie plină ochi cu biscuiți și sendvișuri cu castraveți fără coajă. Karna turnă ceaiul și apoi se așeză în fața lor.

– Acum, spuneți-mi totul, îi îndemnă domnul Karna.

Sam îi povesti despre călătoria lor, începând cu sosirea în Jomsom și sfârșind cu apariția în Lo Monthang. Nu pomeni deloc de implicarea lui King în tentativa de asasinat. În tot acest timp, Karna nu puse nici o întrebare și, în afara câtorva ridicări din sprâncene, nu avu nici o reacție.

– Extraordinar, spuse el, în cele din urmă. Și nu aveți nici o idee care ar fi numele acestui impostor?

– Nu, spuse Remi. Era cam grăbit.

– Îmi închipui. Ați scăpat ca într-un film de la Hollywood.

– Ca de obicei, din păcate, spuse Sam.

Karna chicoti.

– Înainte să continuăm, ar trebui să-i informez pe brahmanii locali – consiliul – despre cele întâmplate.

– E necesar? întrebă Sam.

– Necesar și folositor pentru voi. Acum vă aflați în Lo Monthang, doamnă și domnule Fargo. Om face noi parte din Nepal, dar suntem destul de autonomi. Nu vă temeți, nu veți fi făcuți răspunzători pentru cele întâmplate și, doar în cazul în care va decide consiliul că e absolut necesar, va fi implicat guvernul nepalez. Sunteți în siguranță aici.

Sam și Remi chibzuiră la cuvintele lui și își dădură consimțământul.

Karna ridică de lângă salteaua sa un clopoțel de aramă aflat pe podea și sună o dată. Zece secunde mai târziu, băiatul care-i întâmpinase pe drumul de la intrare apăru din holul lateral. Se opri în fața lui Karna și se înclină brusc.

Aparent într-o lowa care sună ca o rafală de armă, Karna îi vorbi băiatului timp de treizeci de secunde. Băiatul puse o singură întrebare, apoi se înclină din nou, se îndreptă spre ușa din față și ieși.

– Nu vă temeți, spuse Karna. Totul va fi bine.

– Iertați-ne, zise Remi, dar curiozitatea ne omoară. Accentul dumneavoastră este...

– Tipic de Oxford de la un capăt la altul, da. De fapt, sunt britanic, deși n-am mai fost acasă de... cincisprezece ani, cred. Trăiesc în Mustang de treizeci și opt de ani, care se împlinesc vara asta. Și de aproape tot atâția locuiesc în casa aceasta.

– Cum ați ajuns aici? întrebă Sam.

– Am venit în calitate de student. La antropologie, în principal, dar mai aveam și alte preocupări. Am petrecut aici trei luni, în 1973, apoi m-am întors acasă. Dar după nici două săptămâni mi-am dat seama că Mustangul îmi intrase pe sub piele, cum se spune, așa că am revenit și n-am mai plecat de aici. Preoții locali cred că sunt unul dintre ei – reîncarnat, desigur. Domnul Karna zâmbi, ridicând din umeri. Cine știe? Dar e neîndoielnic faptul că nicăieri nu m-am simțit mai acasă ca aici.

– Fascinant, replică Sam. Și cu ce vă ocupați?

– Cred că sunt un fel de arhivar. Și istoric. Principala mea preocupare este documentarea despre istoria Mustangului. Însă nu istoria pe care o citiți pe Wikipedia. Văzu expresia nedumerită a lui Remi și spuse zâmbind: Da, știu ce-i aia Wikipedia. Am aici internet prin satelit. Destul de ciudat, ținând cont cât de izolat e acest loc.

– Într-adevăr, consimți Remi.

– Scriu – de aproape douăzeci de ani – o carte care va servi, cu puțin noroc, drept o istorie exhaustivă

a Mustangului și a capitalei Lo Monthang. O istorie secretă, dacă vreți.

– Ceea ce explică de ce Sushant s-a gândit că ați fi persoana cu care trebuie să vorbim, spuse Sam.

– Într-adevăr. Mi-a spus că sunteți interesați îndeosebi de legenda Theurangului. Omul de Aur.

– Da, replică Remi.

– Însă nu mi-a spus de ce. Karna era acum serios, fixându-i cu privirea pe Sam și pe Remi. Înainte să apuce ei să răspundă, continuă: Vă rog să înțelegeți, nu vreau să vă jignesc, dar reputația v-a luat-o înainte. Sunteți vânători de comori profesioniști, nu-i așa?

– Nouă nu ne place termenul acesta, replică Sam, dar e corect din punct de vedere tehnic.

Remi adăugă:

– Nu păstrăm pentru noi nimic din ceea ce găsim. Orice compensație financiară ajunge la fundația noastră.

– Da, am citit despre asta. Reputația voastră este, de fapt, bună. Problema e că, vedeți voi, am mai avut vizitatori. Oameni care căutau Theurangul din motive abjecte, mă tem.

– Oamenii aceștia erau, din întâmplare, doi tineri, bărbat și femeie? întrebă Sam. Gemeni caucazieni cu trăsături asiatice?

Karna își arcui sprânceana stângă.

– La fix. Au fost aici acum câteva luni.

Sam și Remi schimbară o privire. În tăcere, căzură de acord că puteau și trebuiau să aibă încredere în Karna. Se aflau într-un loc izolat, deși nu era prima dată, iar atentatul asupra vieții lor din ajun le transmitea că Charles King nu mai umbla cu

mănuși. Aveau nevoie nu numai de cunoștințele lui Karna, dar și de un aliat de încredere.

– Numele lor sunt Russell și Marjorie King. Tatăl lor este Charles King...

– Regele Charles, îi întrerupse Karna. Am citit un articol despre el în *Wall Street Journal*, anul trecut. E un fel de cowboy, din câte am înțeles. Un țopârlan, nu?

– Un țopârlan cu foarte multă putere, replică Remi.

– Și de ce v-ar dori moartea?

– Exact de ce, nu știm sigur, replică Sam, dar suntem convinși că vrea să pună mâna pe Theurang.

Sam continuă să-i povestească despre legăturile lor cu Charles King. Nu omise nici un detaliu. Îi spuse lui Karna ce știau, ce bănuiau și ce anume rămăsese un mister.

– Ei bine, unul dintre mistere pot să vi-l rezolv imediat, spuse Karna. E clar că acești gemeni diabolici, tinerii King, mi-au dat un nume fictiv. Dar, în timpul vizitei lor, au pomenit numele de Lewis „Bully" King. Când le-am spus ceea ce vă voi spune și vouă, nu au părut deloc surprinși. Ciudat, având în vedere cine sunt.

– Și ce le-ați spus?

– Că Lewis King e mort. A murit în 1982.

Capitolul 19

Lo Monthang,
Mustang, Nepal

Șocați, Sam și Remi nu scoaseră nici un cuvânt preț de câteva clipe. Într-un final, Remi întrebă:

– Cum a murit?

– A căzut într-o crevasă, la vreo șaisprezece kilometri de aici. De fapt, am ajutat la recuperarea cadavrului. E îngropat în cimitirul local.

– Și le-ați spus asta gemenilor King? întrebă Sam.

– Exact. Au avut o reacție de... dezamăgire, aș zice. Acum, știind cine sunt, par să fi fost cam lipsiți de inimă, nu?

– Nu se dezic de caracterul familiei, replică Remi. V-au spus de ce îl căutau?

– Au fost foarte evazivi, de aceea am și căutat o scuză ca să le scurtez vizita. Tot ce-am prins a fost că îl căutau pe King și că erau interesați de Theurang. Nu prea mi-au plăcut mutrele lor. Mă bucur să aflu că instinctul nu m-a înșelat. Deci, pare limpede că Charles King știa că tatăl lui a murit, în momentul când v-a contactat.

– Și știa și când l-a angajat pe Alton, spuse Sam. Raportul despre fotografia care-l înfățișa pe Lewis aici era o altă născocire.

– Menită să vă implice în căutarea Omului de Aur, adăugă Karna. Nu-i prea profund acest King, așa e? Se aștepta ca voi să veniți aici căutându-l pe prietenul vostru, să reluați căutarea Theurangului fără să intrați la bănuieli, apoi să-i conduceți pe gemeni direct la el.

– Așa se pare, spuse Remi. Cele mai bune planuri...

– Țărănoi cretini și progenituri detestabile, încheie Karna. Întrebarea mai importantă e de ce îl interesează atât de mult Theurangul pe King? Doar nu credeți c-o fi vreun nazist sub acoperire, care preia stindardul expediției tatălui său.

– Nu credem asta, spuse Sam. Am început să ne întrebăm dacă nu e o simplă obsesie sau o afacere colaterală, cum sunt eforturile lui de a intra pe piața neagră a fosilelor. Oricum, familia King a răpit și a ucis pentru Theurang.

– Ca să nu mai pomenim de înrobit, adăugă Remi. Oamenii de la situl arheologic nu vin și pleacă după cum au chef.

– Și asta. Indiferent de motivele lui, nu putem lăsa ca Omul de Aur să ajungă pe mâinile sale.

Karna ridică ceașca cu ceai în semn de salut.

– Atunci, am hotărât. Suntem în război cu familia King. Toți pentru unul?

Sam și Remi ridicară cești le și rostiră la unison:

– Și unul pentru toți.

– Spuneți-mi mai multe despre camera funerară găsită, îi rugă Karna. Nu omiteți nici un detaliu.

Remi descrise pe scurt firida pe care o găsiseră în peștera din defileul Chobar, apoi scoase iPad-ul din rucsac și deschise galeria de fotografii făcute în timpul explorării. Îi dădu iPad-ul lui Karna.

Fascinat de iPad, acesta petrecu un minut răsucindu-l pe toate părțile și jucându-se cu interfața, înainte de a-i privi, cu ochii larg deschiși, pe Sam și pe Remi.

– Trebuie neapărat să-mi iau și eu unul. Bine... să trecem la treabă.

Următoarele zece minute și le petrecu studiind fotografiile lui Remi, rotind aparatul și mărind interfața iPad-ului, plescăind din buze și murmurând cuvinte precum „nemaipomenit" și „uimitor". În cele din urmă, îi dădu iPad-ul înapoi lui Remi.

– Ați făcut amândoi istorie, spuse Karna. Deși nu-mi imaginez că lumea va înțelege semnificația descoperirii, oamenii din Mustang și Nepal o vor face, cu siguranță. De fapt, e vorba despre locul de odihnă veșnică al unui Străjer. Cele patru caractere gravate pe capacul cutiei... Nu aveți vreo fotografie mai reușită?

– Nu, ne pare rău.

– Unde e cutia acum?

Sam răspunse:

– În San Diego, la Selma, cercetătorul-șef al fundației.

– Dumnezeule! E...

– E pe deplin calificată, spuse Remi. Încearcă să o deschidă – cu grijă, ca să nu o strice.

– Foarte bine. Cred că vă pot ajuta și eu în privința asta.

– Știți ce conține?

– S-ar putea. Ajungem și la asta imediat. Ce v-a spus Sushant despre Străjeri și Theurang?

– Ne-a descris o imagine de ansamblu, spuse Remi, dar a fost foarte limpede în privința faptului că dumneavoastră sunteți expertul.

– E adevărat. Ei bine, Străjerii erau paznicii Theurangului. Onoarea era transmisă din tată-n fiu. Erau instruiți de la vârsta de șase ani pentru un singur scop. Decretul lui Himanshu, din 1421, a marcat una dintre cele patru dăți când Theurangul a fost evacuat din Lo Monthang. Celelalte trei evacuări anterioare, care precedaseră toate o invazie, s-au încheiat în mod pozitiv, Theurangul fiind readus ulterior în capitală. Invazia din 1421 a fost însă diferită. „Mareșalul armatei" din acea vreme, Dolma, i-a convins pe rege și pe sfetnicii lui că invazia va fi diferită. Era sigur că va aduce începutul sfârșitului Mustangului. Ca să nu mai vorbim despre profeție.

– O profeție? întrebă repede Sam.

– Da. Vă scutesc de detalii, fiindcă majoritatea implică legende budiste și numerologie, dar profeția afirma că va veni o vreme când regatul Mustangului va cădea și că singura cale de a se ridica din nou era ca Theurangul să fie readus în locul său de origine.

– Aici? întrebă Remi. Sushant așa ne-a zis.

– Bunul meu prieten se înșală. De fapt, nu e vina lui. Istoria populară a Mustangului și a Theurangului e, în cel mai bun caz, inconsecventă. Mai întâi, trebuie să înțelegeți ceva: poporul Mustangului nu s-a considerat niciodată proprietarul Omului de Aur, ci mai degrabă îngrijitorul lui. Cum v-a descris mai exact Sushant natura Theurangului?

– Înfățișarea lui?

– Nu... natura lui.

– Cred că termenul pe care l-a folosit a fost „creatorul vieții".

Karna chibzui o clipă, apoi ridică din umeri.

– Poate ca metaforă. Doamnă Fargo, sunteți antropolog de profesie, nu?

– Așa e.

– Bun, bun. Scuzați-mă o clipă. Karna se ridică și dispăru pe holul lateral. Auziră cum muta niște cărți pe raft, apoi Karna se întoarse cu două volume legate în piele și cu un plic galben-închis, gros de doi centimetri și jumătate. Se așeză, frunzări cărțile până găsi paginile căutate, apoi le lăsă deoparte, cu fața în jos, pe podea. Spuse: Regatul Mustang n-a fost niciodată mare. Arhitectura lui e mai degrabă funcțională, modestă – la fel ca oamenii lui –, dar acum multă vreme, aceștia erau chiar foarte învățați, fiind cu mult înaintea lumii occidentale în multe privințe.

Karna se întoarse spre Remi și o întrebă:

– Fiind antropolog, ce știți despre Ardi?

– Descoperirea arheologică?

– Exact.

Remi chibzui o clipă.

– A trecut ceva timp de când am citit rapoartele, dar îmi amintesc următoarele: Ardi e porecla dată unei fosile vechi de patru milioane și jumătate de ani, găsită în Ethiopia. Din câte țin minte, numele științific e *Ardipithecus ramidus*. Deși descoperirea a stârnit multe dezbateri, părerea unanimă e că Ardi reprezintă un fel de verigă lipsă în evoluția omului – o punte între primatele superioare, precum maimuțele, hominizii și oamenii, și rudele lor mai îndepărtate, precum lemurienii.

– Foarte bine. Și ce caracteristici are?

– Scheletul e similar cu al unui lemurian, dar cu atribute de primată: mâini cu care apucă, degetele mari opozabile, degete cu unghii în loc de gheare și membre scurte. Am omis ceva?

– Semnele cele mai caracteristice, replică Karna. Deschise plicul, scoase o fotografie color de douăzeci pe douăzeci și cinci de centimetri și le-o dădu lui Sam și lui Remi. Acesta e Ardi.

Așa cum o descrisese Remi, creatura fosilizată, întinsă pe o parte, pe pământ, arăta ca o încrucișare între o maimuță și un lemurian.

– Acum, spuse Karna, iată și o reproducere populară a Theurangului, făcută de un artist.

Scoase o bucată de hârtie din dosar și le-o dădu. Copia color înfățișa un desen al unei creaturi aidoma unei gorile, cu brațe masive și cu un cap turtit, dominat de o gură căscată plină cu colți și o limbă enormă care-i atârna în afară. În loc de picioare, era susținută de o coloană de mușchi, care se termina într-un singur picior palmat.

– Observați vreo asemănare cu Ardi? îi întrebă Karna.

– Nici una, replică Sam. Asta arată ca o caricatură.

– Tocmai. Provine dintr-o legendă despre primul rege al Tibetului, Nyatri Tsenpo, despre care se zice că se trage din Theurang. În Tibet, de-a lungul mileniilor, Theurangul a devenit un soi de bau-bau. Însă versiunea Mustangului e destul de diferită. Karna ridică una dintre cărți și le-o dădu lui Sam și lui Remi.

Pagina era deschisă la un desen primitiv, dar foarte stilizat. Avea un caracter clar budist, dar nu

exista nici o îndoială cu privire la subiectul reproducerii.

– Ardi? murmură Remi.

– Da, răspunse Karna. Ca și cum ar fi prins brusc viață. Acesta este, cred, cel mai fidel portret al Theurangului. Doamnă și domnule Fargo, vă uitați acum la Omul de Aur.

Sam și Remi păstrară tăcerea un minut întreg, în timp ce se uitau la desen și încercau să asimileze cuvintele lui Karna. În cele din urmă, Sam spuse:

– Doar nu sugerați că această creatură era...

– Vie în Mustangul contemporan? Nu, bineînțeles că nu. Bănuiala mea e că Theurangul e un văr îndepărtat al lui Ardi, probabil o verigă lipsă mult mai târzie, dar, având cu siguranță, o vechime de milioane de ani. Am și alte desene care-l înfățișează pe Theurang cu toate atributele lui Ardi: mâinile care apucă, degetele mari opozabile. În alte desene apare cu trăsături faciale similare mai degrabă primatelor.

– De ce e numit Omul de Aur? întrebă Sam.

– Legenda spune că, atunci când era etalat în palatul regal din Lo Monthang, Theurangul era complet asamblat și articulat, astfel încât părea uman. În 1315, la scurt timp după întemeierea Lo Monthangului, primul rege al Mustangului – Ame Pal – a hotărât că înfățișarea Theurangului nu era suficient de glorioasă. A pus să i se sufle cu aur oasele, și gâvanele să-i fie împodobite cu pietre prețioase, la fel și vârfurile degetelor. Dinții, despre care se spune că erau în cea mai mare parte intacți, au fost acoperiți cu foiță de aur.

– Probabil că era o privelişte care făcea toţi banii, spuse Remi.

– Eu aş folosi cuvântul „ţipător", zise Karna, dar cine sunt eu să mă pun cu Ame Pal?

– Sugeraţi că oamenii de aici au conceput o teorie a evoluţiei înaintea lui Darwin? spuse Remi.

– O teorie? Nu. O credinţă fermă? Absolut. În aproape treizeci de ani de când locuiesc aici, am găsit texte şi lucrări de artă care dovedesc, fără putinţă de tăgadă, că oamenii din Mustang credeau cu tărie faptul că omul se trage din creaturi anterioare – în special primate. Vă pot arăta nişte picturi rupestre care descriu o linie distinctă de evoluţie, de la forme inferioare, la omul modern. Mai important, în pofida credinţei populare, Theurangul era venerat nu într-un sens religios, ci mai degrabă într-unul istoric.

– Care este originea legendei? întrebă Sam. Unde şi când a fost găsit Theurangul?

– Nimeni nu ştie – sau, cel puţin, nimeni dintre cei pe care-i cunosc eu. Sper ca, înainte să mor, să pot răspunde la întrebarea aceasta. Poate că descoperirea voastră e piesa lipsă din puzzle.

– Credeţi că Theurangul se află în cutia pe care am găsit-o?

– Doar dacă s-a făcut o greşeală îngrozitoare. Una dintre abilităţile Străjerilor era să stăpânească navigarea cerească. Nu, sunt destul de sigur că aţi găsit Străjerul unde l-aţi găsit fiindcă acolo i s-a poruncit să meargă.

– Atunci, ce credeţi că se află înăuntru?

– Fie nimic, fie un indiciu despre locul de naştere al Theurangului – locul de unde se presupune că a fost luat, în 1421.

– Ce fel de indiciu? întrebă Remi.

– Un disc, de aproximativ zece centimetri în diametru, tăiat din aur și gravat cu un fel de simboluri. Când e folosit împreună cu alte două discuri și cu o hartă specială, atunci poate indica locul de odihnă al Theurangului.

– Și altceva nu mai știți despre el? întrebă Sam.

– Știu numele locului.

– Și care e?

– Traducerea veche e mai complicată, dar îl știți după denumirea populară: Shangri-La.

Capitolul 20

Lo Monthang,
Mustang, Nepal

– După fețele voastre, probabil credeți că vă iau peste picior.

– Nu prea ne păreți genul care să ia pe cineva peste picior, spuse Sam, dar trebuie să recunoașteți că Shangri-La cam ține de basme.

– Oare? Ce știți despre locul ăsta?

– E o utopie fictivă, o vale situată undeva în Himalaya, locuită de oameni ridicol de fericiți și lipsiți de orice grijă.

– Ai uitat să spui nemuritori, adăugă Remi.

– Exact. Îmi cer scuze. Nemuritori.

– Așa e descris Shangri-La în romanul *Orizont pierdut* al lui James Hilton, din 1933. Un alt exemplu de cultură populară care forțează și denaturează o poveste fascinantă, și posibil, adevărată.

– Ne-ați captat atenția, spuse Remi.

– Referiri la Shangri-La și la analogii săi se găsesc în multe culturi din Asia. Tibetanii îl numesc

Nghe-Beyul Khimpalung. Ei cred că s-ar găsi în regiunea Makalu-Barun sau în munții Kunlun sau, acesta fiind cel mai recent candidat, în vechiul oraș Tsaparang din vestul Tibetului. De asemenea, câteva locuri din India au fost propuse drept adevărata locație, precum și câteva zeci din China, inclusiv Yunnan, Sichuan, Zhongdian... Mai adăugați pe listă Bhutan și valea Hunza, din nordul Pakistanului. Dar abia acum vine partea cu adevărat interesantă. După cum știți, naziștii erau cam obsedați de ocultism. Expediția din care a făcut parte Lewis „Bully" King în 1938... unul dintre obiectivele ei era să găsească Shangri-La. Erau siguri că e căminul unei străvechi rase conducătoare, arieni nepângăriți de timp și de impurități genetice.

- Nu știam asta, spuse Remi.

- Poate că Regele Charles nu caută doar Theurangul, ci și Shangri-La, spuse Karna.

- Orice e posibil, replică Sam. Dar King nu mi se pare genul care să creadă în fantezii, fie ele adevărate sau nu. Dacă nu-l poate atinge, vedea sau mirosi...

- ... Sau vinde, adăugă Remi.

- Sau vinde, atunci nu e interesat, încheie Sam. Ce părere aveți, domnule Karna? Presupun că dumneavoastră credeți în realitatea sa, nu? Dintre toate posibilitățile pe care ni le-ați prezentat, care dintre ele se potrivește?

- Nici una dintre cele de mai sus. Cercetările și instinctul meu îmi spun că, pentru oamenii din Mustang, Shangri-La reprezenta un izvor - atât locul de naștere, cât și locul de odihnă veșnică a Theurangului, o creatură pe care o considerau

strămoșul lor universal. Bănuiesc că ceea ce numim noi azi Shangri-La se afla acolo unde a fost descoperit Theurangul. Nu știu cu câtă vreme în urmă, dar asta cred eu.

– Și dacă ar trebui să pariați pe locul acesta? întrebă Remi.

– Cred că etimologia tibetană deține cheia: *shang*, care se mai scrie și *tsang*, în combinație cu *ri* înseamnă munte, iar *la*, trecătoare.

– Deci pasul Tsang, spuse Remi.

– Nu tocmai. În dialectul regal al vechiului Mustang, *la* mai înseamnă și defileu sau canion.

– Defileul Tsangpo, replică Sam. E un teritoriu cam vast. Cât e de lung râul care îl traversează, Yarlung Tsangpo? Aproape două sute de kilometri?

– Două sute patruzeci, răspunse Karna. E mai mare decât Marele Canion în multe privințe. Și munții sunt bogat împăduriți. Printre cele mai intimidante terenuri din lume.

– Dacă aveți dreptate cu privire la localizare și la legendă, spuse Remi, nu-i de mirare că Shangri-La a rămas ascuns atâta vreme.

Karna zâmbi.

– Așa cum stăm noi aici, s-ar putea să fim mai aproape de a-l găsi – și pe Omul de Aur – decât a fost vreodată cineva.

– Mai aproape, poate, replică Sam, dar nu ajunși acolo. Ați sugerat că avem nevoie de toate trei discurile. Să spunem că în cufărul de la Selma se află unul dintre ele. Tot mai avem nevoie de celelalte două.

– Și de hartă, spuse Remi.

– Harta e cea mai mică dintre problemele noastre, spuse Karna. Am identificat patru candidați,

dintre care unul sigur ne va fi util. Cât despre celelalte două discuri... Ce părere aveți despre Balcani?

Sam și Remi se consultară din priviri.

– Am mâncat o dată o friptură de miel groaznică în Bulgaria, dar, dincolo de asta, n-avem nimic împotrivă, spuse Remi.

– Mă bucur să aud asta, zise Karna cu un zâmbet șugubăț. N-am mai spus nimănui ceea ce veți auzi acum. În ciuda respectului considerabil de care mă bucur aici, nu sunt sigur cum mi-ar primi concetățenii mei adoptivi teoria.

– Din nou, ne-ați captat atenția, spuse Sam.

– Acum trei ani, am descoperit niște texte scrise, după părerea mea, de secretarul personal al regelui, în săptămânile de dinaintea invaziei din 1421.

– Ce fel de texte?

– Un fel de jurnal intim. Bineînțeles, regele fusese informat de forța armatei cotropitoare și fusese de acord cu profeția conform căreia sfârșitul Mustangului era aproape. Mai mult, avea propriile îndoieli că Străjerii vor reuși să-și îndeplinească misiunea. Simțea că sorții de izbândă nu erau de partea sa. Mai era convins și de faptul că cineva din cercul său intim trădase și că transmitea informații inamicului. În secret, îi dăduse celui mai bun dintre Străjeri – un bărbat cunoscut drept Dhakal – sarcina de a transporta Theurangul în Shangri-La. În două dintre cele trei cufere care păreau să conțină discurile, a pus discuri false. Doar unul era autentic.

– Și celelalte două discuri? întrebă Remi.

– Le-a dat unor preoți ai Bisericii Ortodoxe Răsăritene.

Sam și Remi rămaseră fără grai. Răspunsul lui Karna fusese atât de neașteptat, încât erau siguri că nu auziseră bine.

– Vreți să mai spuneți o dată? îl rugă Sam.

– Cu un an înainte de invazie, Lo Monthang a fost vizitat de doi preoți ai Bisericii Ortodoxe Răsăritene.

– Asta se petrecea în secolul al XV-lea, spuse Remi. La vremea aceea, cel mai apropiat avanpost al bisericii ar fi fost la...

Pierdu șirul, ridicând din umeri.

– În Uzbekistanul de azi, zise Karna. La două mii două sute cincizeci de kilometri de aici. Și, ca să vă răspund la întrebare, nu, nu am găsit nici o mențiune în analele bisericii despre misionari care ar fi călătorit atât de departe în est. Dar am găsit ceva mai bun. Ajung la asta imediat. După cum povestește jurnalul regelui, i-a primit cu brațele deschise pe misionari la curtea sa și, în scurt timp, s-au împrietenit. La câteva luni după sosirea lor, a avut loc o tentativă de asasinare a regelui. Preoții i-au sărit în ajutor și unul dintre ei a fost rănit. Regele a devenit convins că cei doi străini făceau parte din profeție, fiind trimiși acolo să se asigure că Theurangul va fi înapoiat într-o zi în Lo Monthang.

– Și le-a dat fiecăruia un disc pe care să-l păstreze în siguranță, trimițându-i în țara lor de baștină, înainte de invazie, ghici Remi.

– Întocmai.

– Vă rog, spuneți-ne că ați găsit undeva pomenindu-se de ei, spuse Sam.

Karna zâmbi.

– Am găsit. Părinții Besim Mala și Arnost Deniv. Ambele nume apar în arhivele bisericii din secolul

al XV-lea. Amândoi au fost trimiși în Samarkand, Uzbekistan, în 1414. Odată cu moartea lui Genghis-Han, cu șubrezirea Imperiului Mongol și cu ascensiunea lui Timur Lenk, Biserica Ortodoxă Răsăriteană era dornică să răspândească creștinismul în lumea păgână.

– Și ce s-a ales de preoții noștri întreprinzători? întrebă Remi.

– Mala a murit în 1436, pe insula albaneză Sazani. Deniv a murit șase ani mai târziu, în Sofia, Bulgaria.

– Perioada se potrivește, spuse Sam. Dacă au plecat din Lo Monthang în 1421, ar fi ajuns înapoi în Balcani cam un an mai târziu.

Sam și Remi rămaseră tăcuți, pierduți în gânduri.

– Cam fantezist, nu? spuse Karna.

– Mă bucur că n-am spus eu asta, replică Sam. Nu voiam să fiu nepoliticos.

– Nu mă simt jignit. Știu cum sună. Și aveți dreptate să fiți sceptici. Eu însumi am petrecut un an după ce am găsit jurnalul, încercând să-l demontez, dar în zadar. Iată ce propun: îi trimit notițele mele Selmei. Dacă ea îmi infirmă teoria, foarte bine. Dacă nu, atunci...

– Balcani, am sosit! exclamă Remi.

Karna aduse din dormitor un laptop Apple MacBook Pro cu monitor de șaptesprezece inchi, pe care-l puse pe măsuța din fața lor. Conectă un cablu Ethernet la portul laptopului și altul la o mufă din perete, care ducea la ceea ce Sam și Remi bănuiră a fi antena-satelit a lui Karna.

În scurt timp, în fereastra de iChat apăru chipul Selmei. În spatele ei se aflau Pete Jeffcoat și Wendy Corden, iar în spatele lor, atelierul din casa familiei Fargo din San Diego. În mod previzibil, Selma era îmbrăcată în uniforma ei obișnuită, ochelari cu ramă de baga atârnați la gât de un lanț și un tricou prespălat.

Adaptându-se la întârzierea de trei secunde a transmisiunii prin satelit, Remi făcu prezentările, apoi îi puse la curent pe Selma și pe ceilalți. După cum îi era obiceiul, Selma nu întrebă nimic în timpul prezentării lui Remi, și apoi rămase tăcută un minut, comparând în minte informațiile.

– Interesant, spuse.

– Asta e tot? întrebă Sam.

– Păi, presupun că i-ați mărturisit deja domnului Karna, în felul vostru plin de tact, cât de trasă de păr sună toată povestea asta.

Jack Karna chicoti auzind acestea.

– Într-adevăr, doamnă Wondrash.

– Selma.

– Jack, atunci.

– Aveți materialele pe suport digital?

– Desigur.

Selma îi dădu lui Karna un link spre serverul de la birou și spuse:

– Descărcați-le acolo și o să încep lucrul la ele. Între timp, o să las cufărul pe mâinile lui Pete și Wendy. Voi trei puteți să asistați la deschiderea lui.

Descărcarea notițelor lui Karna dură douăzeci de minute. Apoi, după ce insistă ca Sam și Remi să tragă un pui de somn în camera de oaspeți, Karna, Pete și Wendy se puseră pe treabă. Karna le ceru

mai întâi imagini mărite ale cufărului, inclusiv o imagine de aproape a caracterelor gravate.

Le scrută pe monitorul laptopului său, clătinând din cap ba într-o parte, ba într-alta, după care murmură ceva în barbă. Se ridică brusc, merse pe hol și se întoarse un minut mai târziu cu o carte micuță, legată într-o stofă vopsită în roșu. O frunzări mai multe minute, apoi strigă:

– Aha! Exact cum bănuiam. Caracterele sunt o derivație a dialectului lowa și a încă unui dialect regal. Inscripția trebuie citită vertical, de la dreapta la stânga. Tradus, în mare, ar suna cam așa:

Prin împlinire, prosperitate
Prin rezistență, angoasă...

– Cred că am citit asta o dată într-o carte de self-help, spuse Wendy.

– Nu mă îndoiesc, spuse Karna, dar în cazul acesta e vorba despre un avertisment – un blestem. Cred că aceste caractere au fost înscrise pe fiecare dintre cutiile Străjerilor.

– Pe scurt: „Du asta la destinație și vei afla fericirea; stânjenește misiunea sau împiedic-o, și ai încurcat-o", adăugă Pete.

– Impresionant, tinere, spuse Karna. Eu n-aș fi folosit tocmai cuvintele astea, desigur, dar ai surprins perfect esența mesajului.

– Să fi fost menit pentru Străjeri? întrebă Wendy.

– Nu cred. Era menit pentru dușman sau pentru oricine ar fi intrat în posesia sa prin mijloace ilicite.

– Dar dacă dialectul e atât de obscur, cine, în afară de nobilimea din Mustang, ar fi fost capabil să înțeleagă avertismentul?

– Nu contează. Blestemul e valabil, ducă-se naibii ignoranța.

– Cam dur, spuse Pete.

– Haideți să ne uităm mai îndeaproape la cutie. Într-una dintre fotografiile lui Remi, am observat niște îmbinări minuscule de-a lungul unei margini de jos a cutiei.

– Le-am remarcat și noi, replică Wendy. Stați așa, avem o imagine de aproape...

După câteva clicuri, imaginea respectivă umplu monitorul lui Karna. El studie fotografia câteva minute, apoi spuse:

– Vedeți îmbinarea la care mă refer? Cea care arată ca o serie de opt liniuțe?

– Da, spuse Pete.

– Și îmbinarea plină de vizavi?

– Da.

– Ultima n-are nici o treabă. E o momeală. Dacă nu mă înșel, îmbinarea cu liniuțe e un fel de încuietoare cu cifru.

– Intervalele sunt subțiri ca hârtia, spuse Wendy. Cum se poate...

– Aș zice doi milimetri. Veți avea nevoie de o lamelă; un metal sau un aliaj subțire, dar dur. În-auntrul fiecărei liniuțe se găsește o flanșă din aramă sau bronz, fiecare având trei adâncituri verticale dispuse sus, la mijloc și jos de tot.

– Stați puțin, spuse Wendy. Calculez... Asta înseamnă peste șase mii cinci sute de combinații posibile.

– Nu-i exagerat de descurajant, spuse Pete. Cu suficientă răbdare și timp, până la urmă om găsi-o pe cea bună.

– Adevărat, cu un singur amendament: spuse Karna. Aveți dreptul la o singură încercare. Dacă introduceți combinația greșit, mecanismul intern se blochează.

– Asta complică situația.

– Nici n-am început să ne lovim de complicații, băiete. După ce trecem de combinație, abia atunci începe adevărata provocare.

– Cum? întrebă Wendy. Și care?

– Ați auzit vreodată de cutiile-puzzle chinezești?

– Da.

– Gândiți-vă la ceea ce aveți în fața ochilor ca fiind mama tuturor cutiilor-puzzle chinezești. Din întâmplare, cred că am combinația mecanismului inițial de blocare. Ne apucăm de treabă?

Trei ore mai târziu, Sam și Remi, treji, înviorați și înarmați cu cești de ceai, i se alăturară lui Karna dinaintea laptopului acestuia, exact la timp ca să-l audă pe Pete exclamând prin fereastra iChat-ului:

– Am reușit!

Pe monitor, apăreau el și Wendy aplecați deasupra mesei de lucru, având cutia Străjerului între ei. Era puternic luminată de sus, de o lampă cu halogen.

Apăru o altă fereastră de iChat pe monitor, de data aceasta cu chipul Selmei:

– Ce-ați reușit?

– E o cutie-puzzle chinezească, replică Wendy. Odată ce am trecut de combinație, a ieșit o casetă îngustă. Înăuntru erau trei comutatoare de lemn micuțe. Urmând instrucțiunile lui Jack, am răsucit unul. S-a mai deschis o casetă, apoi alte comutatoare, și tot așa... Câte mutări au fost, Jack?

– Șaizeci și patru. Mai aveți una. Dacă ne-am făcut bine treaba, se va deschide. Dacă nu, conținutul ar putea să se piardă definitiv.

– Vrei să ne explici? îl rugă Sam.

– Vai, n-am pomenit și de capcană, nu? Îmi pare rău.

– Pomenește acum, spuse Remi.

– Dacă în cutie se află un disc, acesta e suspendat în mijlocul compartimentului principal. Încastrate în laturile acelui compartiment se află fiole de sticlă pline cu un lichid coroziv. Dacă ultima mutare e greșită sau dacă încercăm să forțăm deschiderea compartimentului... Karna sâsâi. O să ne alegem cu o bucată de aur imposibil de identificat.

– Sper să mă înșel, spuse Selma, dar nu cred că e vreun disc înăuntru.

– De ce? întrebă Pete.

– Probabilitatea. Sam și Remi dau peste singura cutie a unui Străjer găsită vreodată și norocul face ca tocmai aceasta să conțină singurul disc autentic dintre toate?

– Dar nu au „dat" peste ea, nu-i așa? spuse Karna. Au mers pe urmele lui Lewis King – un om care și-a petrecut cel puțin unsprezece ani din viață vânând Theurangul. Indiferent de motivele lui, nu cred că umbla după cai verzi pe pereți în ziua aceea, în defileul Chobar. Se pare că n-a găsit camera funerară a Străjerului, dar cred că nu se afla acolo ca să caute o cutie goală.

Selma chibzui puțin.

– Pare logic, spuse ea și nimic mai mult.

– Există o singură cale prin care putem afla, zise Sam. Cine face onorurile? Pete... Wendy?

– Sunt un cavaler, spuse Pete. Dă-i drumul, Wendy.

Wendy inspiră adânc, întinse mâna spre cutie și răsuci comutatorul corespunzător. Lângă degetele ei se deschise un capac dreptunghiular de doi centimetri și jumătate lățime.

– Acum trece-ți ușor degetul mic de-a lungul interiorului cutiei, până simți un buton pătrat, rosti Karna încet.

Wendy făcu întocmai.

– Gata, l-am găsit.

– Rotește butonul... stai să mă gândesc... la dreapta – nu, la stânga! Rotește-l la stânga.

– La stânga, repetă Wendy. Sunteți sigur?

Karna ezită o clipă, apoi încuviință din cap cu fermitate.

– Da, la stânga.

– Acu' e-acu'.

Prin difuzorul laptopului, Sam și Remi auziră un clic de lemn.

– S-a deschis partea de sus! strigă Wendy.

– Acum ridică cu grijă capacul. Dacă e acolo, discul va fi suspendat dedesubt.

Cu mișcări exagerat de lente, Wendy începu să ridice capacul centimetru cu centimetru.

– Se simte o greutate.

– N-o lăsa să se balanseze, șopti Karna. Încă puțin...

– Se vede un șnur care atârnă, scrâșni Pete. Arată ca un catgut, sau ceva asemănător.

Wendy continuă să ridice capacul.

Lumina de halogen reflecta o suprafață solidă, o margine curbată, o sclipire de aur.

– Fii gata, Pete, spuse Karna.

Wendy ridică de tot capacul. Restul șnurului se ivi din cutie. La capătul lui se bălăngănea premiul cel mare, un disc de aur cu diametrul de zece centimetri.

Pete întinse mâinile îmbrăcate în mănuși de latex. Wendy coborî discul în palmele lui, iar el îl transferă pe o tavă căptușită cu burete, de pe masă.

Grupul respiră ușurat.

– Acum vine partea cea grea, spuse Karna.

– Care? întrebă Wendy exasperată. Nu asta a fost?

– Mi-e teamă că nu, draga mea. Acum trebuie să ne asigurăm că avem în posesie articolul autentic.

Capitolul 21

Vlorë, Albania

Ceasul de la bordul Fiatului clipi, indicând puțin peste ora nouă, tocmai când Sam și Remi treceau de indicatorul cu „Bine ați venit!" de la intrarea în orașul Vlorë. Al doilea oraș ca mărime din Albania, cu o sută de mii de locuitori, era cuibărit într-un golf pe coasta de vest, cu vedere spre Marea Adriatică și cu spatele la munți.

Cu puțin noroc, sperau Sam și Remi, Vlorë mai adăpostea încă unul dintre discurile Străjerului.

La o oră după ce Wendy și Pete au scos discul Theurangului din cutie și s-au apucat să-i determine proveniența împreună cu Karna, chipul Selmei reapăru într-o fereastră de iChat pe monitorul laptopului lui Karna.

În felul ei succint spuse:

–Jack, metodele tale de cercetare sunt impecabile. Sam, Remi, cred că teoria lui despre cei doi preoți stă în picioare. Dar rămâne de văzut dacă putem să-i găsim pe ei sau celelalte două discuri.

–Ce ați mai reușit să aflați? întrebă Sam.

– La momentul morții lor, atât Besim Mala, cât și Arnost Deniv ajunseseră la rang de episcop și erau foarte respectați în comunitățile lor. Amândoi ajutaseră la întemeierea unor biserici, școli și spitale pe teritoriul țării lor natale.

– Asta sugerează că locul unde au fost înmormântați e puțin mai elaborat decât un dreptunghi cu o adâncime de trei metri în pământ, spuse Karna.

– N-am găsit menționându-se nimic, dar raționamentul tău e just, replică Selma. În secolele al XV-lea și al XVI-lea, BOR...

– Cum? întrebă Remi.

– Biserica Ortodoxă Răsăriteană. BOR – mai ales cea din Balcani și din partea sudică a Rusiei – obișnuia să facă mare caz la moartea unor astfel de personalități. Criptele și mausoleele par să fie metoda obișnuită de îngropăciune.

– Întrebarea este, spuse Karna, unde au fost îngropați, mai exact?

– Despre Deniv n-am aflat încă nimic, dar în arhivele bisericii se spune că locul de odihnă veșnică al episcopului Besim Mala se află în Vlorë, Albania.

Având ceva timp de pierdut până când Selma reușea să delimiteze zona de căutare, Sam și Remi făcură într-o oră turul orașului Vlorë, minunându-se la vederea clădirilor armonioase, care păreau să aparțină în același timp stilurilor arhitecturii grecești și medievale. Cu puțin timp înainte de prânz, opriră în parcarea hotelului Bologna, de unde se vedeau apele albastre ale portului, și se așezară la cafeneaua în aer liber, înconjurată de palmieri.

Telefonul prin satelit al lui Sam vibră. Era Selma. Sam puse telefonul pe speaker.

– E și Jack cu mine, spuse Selma. Am găsit...

– Dacă iar vrei să zici că ai o veste bună și una proastă, Selma, spune-ni-le pur și simplu, spuse Remi. Suntem prea obosiți ca să mai alegem.

– De fapt, am numai vești bune – sau potențial bune.

– Dă-i drumul, spuse Sam.

Se auzi vocea lui Jack Karna:

– Discul Străjerului este autentic, cred. Nu sunt sută la sută sigur, până nu verific hărțile peretelui, după cum am menționat, dar sunt optimist.

Selma interveni:

– Iar în ceea ce privește locul de odihnă al lui Besim Mala, pot să micșorez zona de căutare la vreun kilometru și două sute de metri pătrați.

– E sub apă? întrebă Sam, sceptic.

– Nu.

– E o mlaștină în care mișună crocodili? sări și Remi.

– Nu.

– Lasă-mă să ghicesc, spuse Sam. O peșteră. E într-o peșteră.

Karna spuse:

– N-ați nimerit-o nici de data asta. Conform cercetărilor noastre, credem că episcopul Mala a fost îngropat în cimitirul mănăstirii Sfânta Maria de pe insula Zvërnec.

– Și asta unde e? întrebă Remi.

– La vreo zece kilometri nord, în susul coastei. Găsiți un loc cu internet wireless și vă descarc detaliile pe iPad, doamnă Fargo.

Se relaxară puțin în cafeneaua hotelului. Sam și Remi comandară un prânz albanez gustos,

cu chifteluțe din carne de miel tocată, condimentate cu mentă și scorțișoară, plăcinte cu spanac picant și suc de grepfrut cu zahăr și muștar. Din întâmplare, cafeneaua avea internet wireless, așa că, între îmbucăturile unui prânz delicios, parcurseră detaliile ofertei de călătorie, așa cum o poreclise Selma. În mod previzibil, erau exhaustive, cu instrucțiuni pentru drumul cu mașina, cu informații despre istoria locală și cu o hartă a terenului mănăstirii. Singurul detaliu pe care nu-l găsiră era locul exact al mormântului episcopului Mala.

După ce achitară nota, Sam și Remi porniră cu Fiatul spre nord. După șaisprezece kilometri, intrară în satul Zvërnec și urmăriră un indicator singuratic spre laguna Nartë. Laguna era mare, de aproape treizeci de kilometri pătrați.

După ce cotiră pe drumul de pământ care înconjura laguna, Sam conduse spre nord până când ajunseră la o parcare cu pietriș situată pe un petic de pământ proiectat înăuntrul lagunei. Parcarea era goală.

Sam și Remi coborâră din mașină și își întinseră oasele. Vremea era neobișnuit de caldă și de însorită pentru acea perioadă a anului, adică douăzeci și unu de grade, cu doar câțiva nori neregulați departe de mal.

– Să înțeleg că aia e destinația noastră, spuse Remi, arătând cu degetul.

La țărm, un pod pietonal îngust ducea la insula Zvërnec, aflată la două sute patruzeci de metri distanță, pe care se găsea mănăstirea Sfânta Maria, o colecție de patru biserici medievale ce ocupau pe țărm un triunghi cu iarbă de un hectar.

Merseră până la capătul podului, unde Remi se opri. Privea podul cu neliniște. Trecerile șubrede întâlnite prima oară în defileul Chobar, apoi din nou în drum spre situl arheologic secret al lui King, din valea Langtang, avuseseră, în mod evident, un impact mult mai mare asupra ei decât își dăduse seama.

Sam se întoarse spre ea și o înconjură cu brațul pe după umeri.

– E solid. Sunt inginer, Remi. Mănăstirea asta e o atracție turistică. Zeci de mii de oameni traversează podul acesta în fiecare an.

Cu ochii mijiți, îl privi pieziș:

– Sper că nu încerci să mă faci să mă simt mai bine, Fargo.

– Aș face eu asta?

– Ai putea.

– Nu de data asta. Haide, spuse el, zâmbindu-i încurajator. Traversăm împreună. O să fie ca și cum ne-am plimba pe trotuar.

Ea încuviință din cap ferm.

– Înapoi în șa.

Sam o luă de mână și începură să meargă împreună. La jumătatea drumului, Remi se opri brusc. Zâmbi.

– Cred că mi-e mai bine.

– Te-ai vindecat?

– N-aș zice chiar așa, dar mă simt mai bine. Să mergem mai departe.

În câteva minute, ajunseră pe insulă. De la distanță, bisericile păruseră aproape imaculate: pereți de piatră înălbiți de soare și acoperișuri cu țiglă roșie. Acum, aflați în fața structurilor, pentru Sam și Remi era limpede că ele văzuseră și vremuri mai

bune. Din acoperiș lipseau țigle și câțiva pereți erau fie lăsați, fie dărâmați parțial. Unei clopotnițe îi lipsea acoperișul cu totul, clopotul atârnând într-o parte de grinda sa de sprijin.

O cărare de pământ bine îngrijită șerpuia în preajmă. Ici și colo, porumbeii stăteau în grupuri pe streșini, uguind și privind cu ochii goi la cei doi vizitatori ai insulei.

– Nu văd pe nimeni, spuse Sam. Tu?

Remi scutură din cap.

– Selma a pomenit în instrucțiuni de un îngrijitor, dar n-a zis nimic de vreun birou de informare turistică.

– Atunci, să explorăm, spuse Sam. Cât de mare e insula?

– Are patru hectare.

– Ar trebui să găsim imediat cimitirul.

După ce făcură o plimbare rapidă prin toate clădirile, urmară cărarea până la o pădure de pini, aflată dincolo de luminiș. Odată trecuți de lizieră, soarele scăzu în intensitate, și trunchiurile copacilor păreau să-i împrejmuiască. Era o pădure străveche, cu lăstăriș încâlcit înalt până la genunchi și cu suficiente cioturi putrede și buturugi care să îngreuneze trecerea. După câteva sute de metri, cărarea se bifurca.

– Bineînțeles, spuse Remi. Nu e nici un indicator.

– Dă cu banul, în minte.

– La stânga.

O luară pe cărarea din stânga și urmară poteca șerpuitoare până ajunseră la un doc șubred, pe jumătate putred, care dădea spre o mlaștină.

– Am aruncat prost, spuse Remi.

Se întoarseră la răscruce și apucară pe cărarea din dreapta. De data aceasta mergeau spre nord-est, afundându-se în pădure, spre capătul mai lat al insulei.

Sam alergă puțin înainte în recunoaștere, se întoarse și strigă spre Remi:

– Am văzut un luminiș!

După câteva clipe, apăru de după o curbă a potecii și se opri în fața ei. Zâmbea. Cu gura până la urechi.

– De obicei, nu te entuziasmează atât de tare luminișurile, spuse Remi.

– Ba da, dacă au și lespezi funerare.

– Arată-mi drumul, *bwana*[1].

Merseră împreună pe cărare până unde se deschidea pădurea de pini. Luminișul, oval ca formă și având vreo șaizeci de metri în diametru, era într-adevăr un cimitir, dar aproape în aceeași clipă Sam și Remi își dădură seama că ceva era în neregulă aici. La capătul îndepărtat erau niște bușteni de pin stivuiți de-a valma; lângă stivă, câteva baloturi de crengi și rămurele uscate. Pământul din luminiș era plin de cicatrici, ca și cum fusese supus unui bombardament de artilerie, și aproape jumătate din morminte păreau să fi fost recent dezgropate.

La est mai era o deschizătură în copaci, de data aceasta ca un coridor îngust, la capătul căruia văzură apele lagunei.

Dintre zecile de lespezi funerare vizibile, numai câteva erau întregi; toate celelalte erau fie crăpate, fie parțial smulse din pământ. Sam și Remi

---

[1] „Șef", în limba swahili (n.tr.)

numărară paisprezece mausolee. Şi ele purtau semne de stricăciune, având fie temelia lăsată, fie pereţii şi acoperişurile prăbuşite.

– Ce s-a întâmplat aici? întrebă Remi.

– Probabil o furtună, spuse Sam. A venit dinspre ocean şi a secerat uscatul ca o drujbă. Păcat.

Remi aprobă din cap cu solemnitate.

– Privind partea bună a lucrurilor, asta ne uşurează munca. Practic, n-o să intrăm prin efracţie în mausoleul lui Mala.

– Ai dreptate. Dar mai e un obstacol, îi spuse Sam lui Remi.

– Care?

– Hai să aruncăm o privire mai întâi. Nu vreau să cobesc.

Se despărţiră, Sam cercetând latura de est către nord, iar Remi, latura de vest spre nord. Sărind peste plăcuţele mormintelor, amândoi se îndreptară spre cel mai apropiat mausoleu, oprindu-se doar cât să citească numele gravat pe faţada de piatră.

În sfârşit, Remi ajunse în colţul de nord-est al cimitirului, lângă stiva dezordonată de buşteni. Pe măsură ce se apropia de ultimul mausoleu de pe partea ei, i se părea că era cel mai puţin distrus dintre toate, cu numai câteva crăpături în pereţi. Cu inima tresărindu-i, îşi dădu seama că avea şi nişte decoraţiuni deosebite.

– Sam, cred că avem un câştigător, strigă Remi.

Sam veni lângă ea.

– De ce crezi asta?

– E cea mai mare cruce pe care am văzut-o. Tu ai mai văzut alta?

– Nu.

Pe peretele cel mai apropiat de ei se afla o cruce ortodox-răsăriteană de un metru și douăzeci pe un metru cincizeci, cu trei bare transversale - două orizontale aproape de vârf și una aproape de bază, înclinată pieziș.

- Am văzut multe dintr-astea, dar nici una atât de mare. Am o curiozitate: Ce reprezintă bara înclinată de la bază? Presupun că simbolizează ceva.

- A, misterele religiei... spuse Sam.

Parcurseră ultimii metri până la mausoleu, apoi se despărțiră, înconjurând fiecare câte o latură, până în față, unde dădură de un gard din fier forjat, care le ajungea până la pulpe. O latură era culcată la pământ. La baza celor trei trepte de piatră, ușa mausoleului era deschisă - sau, mai bine zis, lipsea. Dincolo de ea, în interior, era întuneric.

Pe frontonul de sub acoperișul înclinat al mausoleului erau cioplite patru litere: M A L A.

- Mă bucur să vă găsim în sfârșit, Eminența Voastră, murmură Sam.

Sam păși peste gard, urmat de Remi, și coborî treptele. Se opriră în fața intrării; duhoarea de mucegai le umplu nările. Sam băgă mâna în buzunar și scoase minilanterna cu LED. Păși peste prag și Sam aprinse lumina.

- E gol, murmură Remi.

Sam lumină interiorul cu lanterna, sperând să găsească o anticameră mai joasă, dar nu văzu nimic.

- Vezi vreun însemn? întrebă el.

- Nu. Mirosul nu-i normal, Sam. E de...

- Apă stătută.

Închise lanterna. Făcură cale-ntoarsă și urcară treptele.

– Cineva l-a mutat în altă parte, spuse Sam. Mausoleele pe care le-am verificat eu erau la fel de goale.

– Și cele verificate de mine. Cineva i-a dezgropat pe oamenii ăștia, Sam.

Întorși pe terenul mănăstirii, văzură un om în vârful unei scări de lemn, sprijinite de clopotnița stricată. Era de vârstă mijlocie, îndesat, și purta o șapcă neagră de biciclist. Merseră la el.

– Nu vă supărați, spuse Remi în albaneză.

Bărbatul se întoarse și privi în jos spre ei.

– *A flisni anglisht?* Vorbiți engleza?

Bărbatul scutură din cap.

– *Jo.*

– La naiba, murmură Remi și scoase iPad-ul.

– Earta! strigă bărbatul.

O fetiță blondă veni în fugă de după colțul clădirii și se opri brusc în fața lui Sam și a lui Remi. Le zâmbi, apoi i se adresă bărbatului:

– *Po?*

Acesta îi vorbi câteva secunde în albaneză, la care ea încuviință din cap și se adresă apoi lui Sam și lui Remi:

– Bună ziua. Numele meu este Earta. Vorbesc engleza.

– Chiar foarte bine, spuse Sam, făcând prezentările.

– Mă bucur să vă cunosc. Vreți să-l întrebați ceva pe tata?

– Da, spuse Remi. El e îngrijitorul?

Earta încruntă din sprâncene.

– În... grijitor? Îngrijitor? A, da, el e îngrijitorul.

– Voiam să aflăm ceva despre cimitir. Tocmai am fost acolo și...

– Păcat de el, nu?

– Da. Ce s-a întâmplat?

Earta îl întrebă pe tatăl ei, ascultă răspunsul, apoi explică:

– Acum două luni, a venit o furtună dinspre golf. Vânturi puternice. S-au produs multe stricăciuni. A doua zi, marea s-a umflat și a inundat laguna și o parte a insulei. Cimitirul era sub apă. Multe stricăciuni și acolo.

– Și ce s-a întâmplat cu... ocupanții lui? întrebă Sam.

Earta îl întrebă pe tatăl ei, apoi pe ei:

– De ce vreți să știți?

Remi răspunse:

– S-ar putea să fie niște rude îndepărtate. Mătușa mea mi-a spus că avem pe cineva îngropat aici.

– Vai, făcu Earta consternată. Îmi pare rău. Se adresă din nou tatălui ei, care răspunse pe larg. Earta îi explică lui Remi: Cam jumătate din morminte au rămas intacte. Celelalte... când apele s-au retras, oamenii nu mai erau în pământ. Eu, tata și surorile mele îi tot găseam la câteva zile după aceea. Ochii Eartei străluciră, și ea zâmbi. Am găsit chiar un craniu într-un copac! Stătea acolo. A fost amuzant.

Remi o privi o clipă pe fetița care radia.

– Cum zici tu...

– Au venit din partea guvernului și au hotărât că trupurile trebuie mutate până când se... ăăă... repară cimitirul. Acesta e cuvântul?

Sam zâmbi.

– Da.

– Întoarceți-vă la anul. O să fie mai frumos atunci. N-o să mai pută așa.

– Unde se află rămășițele acum? întrebă Remi.

Earta îl întrebă pe tatăl ei. Încuviință din cap auzindu-i explicația, apoi le spuse lui Sam și lui Remi:

– Pe insula Sazan. Arătă spre golful Vlorë. Acolo se află o mănăstire veche, mai veche decât asta. Guvernul le-a dus pe toate acolo.

Capitolul 22

Vlorë, Albania

– Nu prea aveți noroc, spuse Selma câteva minute mai târziu, când Sam și Remi îi dădură veștile. Stăteau pe capota Fiatului, în parcare. Stați așa, să văd dacă găsesc ceva despre insula Sazan.

Timp de treizeci de secunde auziră păcănitul tastelor, apoi din nou vocea Selmei:

– Gata. Insula Sazan, cea mai mare din Albania, având cinci kilometri pătrați, situată strategic între strâmtoarea Otranto și golful Vlorë din Albania. Nu este populată, din câte înțeleg eu. Apele din jurul insulei fac parte dintr-un Parc Național Marin. A fost stăpânită de diferite state de-a lungul secolelor: Grecia, Imperiul Roman, Imperiul Otoman, Italia, Germania, apoi Albania. Se pare că Italia a construit niște fortificații pe ea în timpul celui de-al Doilea Război Mondial și... Da, aici e, au transformat mănăstirea din perioada bizantină într-un fel de fortăreață. Selma făcu o pauză. S-ar putea să nu fie de bine. Se pare că m-am înșelat.

– Peșteri, prezise Sam.

– Mlaştini, crocodili – vai de noi, interveni şi Remi.

– Nu, mă refeream la faptul că nu e locuită. Pe insulă se află o unitate de pază a parcului. Au trei sau patru bărci de patrulă şi vreo treizeci şi şase de paznici.

– Asta înseamnă că civilii nu au voie, adăugă Remi.

– Aşa cred şi eu, doamnă Fargo, confirmă Selma.

Sam şi Remi rămaseră tăcuţi câteva clipe. Nici unul nu simţea nevoia să-l întrebe pe celălalt ce vor face în continuare. Sam o întrebă pur şi simplu pe Selma:

– Cum ajungem acolo fără să fim scufundaţi de paznicii parcului?

După ce săriră peste prima sugestie previzibilă a Selmei: „Nu vă lăsaţi prinşi", începură să analizeze opţiunile care le stăteau la dispoziţie. Mai întâi, desigur, vor avea nevoie de un mijloc de transport, o sarcină destul de uşoară, după cum îi asigură Selma.

Lăsând-o pe ea să se ocupe de acest aspect, Sam şi Remi o luară spre sud, înapoi în Vlorë, ca să pună la cale strategia în cartierul lor general de facto – cafeneaua în aer liber a hotelului Bologna. De pe scaunele lor, se vedea în depărtare insula Sazan, un petic de pământ ridicându-se din apele albastre ale Mării Adriatice.

Selma îi sună după o oră.

– Ce părere aveţi despre caiace?

– Câtă vreme se poartă frumos cu noi... glumi Sam.

Remi îl ghionti pe Sam în braţ.

– Zi mai departe, Selma.

– În capătul nordic al peninsulei se află o zonă de recreere: plaje, stânci pentru cățărat, peșteri, golfulețe pentru înot, chestii de genul ăsta. Din capătul peninsulei până la insula Sazan sunt doar trei kilometri. Însă e și un revers. În zonă nu sunt permise ambarcațiuni cu motor, iar la apus, se închide. Presupun că ați prefera să săpați după cranii noaptea, nu?

– Ce bine ne cunoști, replică Sam. Bănuiesc că ai găsit un magazin de caiace de încredere.

– Da. Mi-am permis libertatea să închiriez două pentru voi.

– Cum stăm cu vremea și cu mareea? întrebă Remi.

– Parțial înnorat și calm diseară, cu luna în pătrar; dar pe mâine-dimineață se pregătește o furtună. După hărțile nautice online pe care le-am găsit, curentul din golf e destul de blând, dar dacă mergeți prea la est de insula Sazan și de peninsulă, intrați în Adriatică. Din câte am citit, curentul de acolo e necruțător.

– Cu alte cuvinte, o călătorie numai dus în sud, spre Marea Mediterană, spuse Sam.

– Dacă ajungi atât de departe fără să fii...

– Înțelegem, Selma, o întrerupse Remi. La est e nasol.

Sam și Remi se uitară unul la altul și încuviințară din cap.

– Selma, la cât se înserează? întrebă Sam.

După cum se dovedi, apropierea înserării era cea mai mică dintre problemele lor. Deși magazinul – aflat în Orikum, o stațiune situată la șaisprezece kilometri sud de Vlorë, în curbura golfului – avea

o selecție vastă de modele de caiace din plastic, nu vedeai decât nuanțe de roșu, galben sau oranj care-ți zgâriau retina, ori o combinație de cele trei *à la* Jackson Pollock. Neavând timp să caute alte culori care să treacă neobservate, cumpărară cea mai bună barcă din magazin, împreună cu vâsle duble și cu veste de salvare.

După o oprire scurtă la un magazin cu articole de menaj, se întoarseră la Vlorë. Așa cum avuseseră noroc și în Kathmandu, găsiră un magazin militar de solduri și cumpărară un costum complet negru pentru fiecare: bocanci și șosete, indispensabili lungi, pantaloni de lână, fes împletit și pulovere pe gât cu mâneci lungi extralargi, care să acopere vesta de salvare portocaliu-fosforescent. Cu o geantă cu flecuștețe pentru orice eventualitate și o pereche de rucsacuri închise la culoare, încheiară cumpărăturile. Apoi, porniră în aventură.

Sam conduse câteva minute în jurul terenului de agrement, dar nu văzură pe nimeni. Parcarea și plajele erau pustii. De pe o stâncă, cercetară apele de dedesubt și nu văzură țipenie de om.

– Probabil n-a început încă sezonul, spuse Sam. Școala nu s-a terminat.

– Ar trebui să ne așteptăm la patrule, spuse Remi. Paznicii parcului sau poliția locală.

Sam încuviință din cap.

– Ai dreptate.

Dacă i-ar fi găsit cineva, ar fi trebuit să plătească bilet sau o amendă pentru Fiat. Oricum, ar fi fost o complicație de care nu aveau nevoie. Și, mai rău, autoritățile locale ar putea să dea alarma și să presupună că doi vilegiaturiști se pierduseră pe mare, iar acest lucru ar fi atras, fără îndoială,

atenția pazei de coastă – exact ceea ce încercau să evite Sam și Remi.

După douăzeci de minute în care se plimbară cu mașina pe drumurile de pământ din jurul terenului de agrement, Sam găsi un șanț de scurgere năpădit de tufișuri, în care băgă Fiatul cu spatele. Sub privirea atentă la detalii a lui Remi, aranjară tufele, astfel încât vehiculul să nu poată fi văzut de pe drum.

Împreună, se dădură un pas înapoi ca să-și admire opera.

– Ai fi fost de folos în Anglia înainte de Ziua Z, observă Sam.

– E un dar de-al meu, fu Remi de acord.

Cu rucsacurile în spate, târâră caiacele pe deal în jos, spre un golfuleț izolat pe care-l observaseră mai devreme. Având mai puțin de doisprezece metri lățime, cu o plajă de nisip alb în parte cufundată sub apă, fâșia de pământ care ducea la mare avea două sute de metri lungime și era arcuită, protejându-i de priviri indiscrete.

Când mai aveau patruzeci și cinci de minute până la căderea întunericului, începură să-și camufleze caiacele. Folosind sprayuri cu vopsea neagră Gray Marine, blazonară lateralele, partea superioară și cea inferioară a caiacelor în dungi zigzagate suprapuse, până nu se mai văzu nici o fâșie de plastic fosforescent. Execuția lui Sam, deși funcțională, nu avea flerul artistic al operei lui Remi. Caiacul ei semăna izbitor cu modelul de camuflaj al navelor de război din Primul Război Mondial.

Se dădu înapoi câțiva pași, studie fiecare caiac pe rând, apoi spuse:

– Sigur nu ai fost în altă viață vreun agent al OSS[1]?

– Nu pe deplin. Ea făcu un semn spre caiacul lui. Te superi?

– Fă-ți de cap.

După câteva minute și o jumătate de tub de spray, caiacul lui Sam arăta aproape identic cu al ei. Ea se întoarse spre el și-l întrebă:

– Ce părere ai?

– Mă simt... emasculat.

Remi merse lângă el și îl sărută. Zâmbi.

– Dacă te ajută, caiacul tău cred că e mai mare decât al meu.

– Foarte amuzant. Hai să le schimbăm.

După ce se îmbrăcară cu hainele de la solduri, cele vechi își găsiră locul în rucsacuri, care, la rândul lor, intrară în compartimentele de la prora ale fiecărui caiac.

Nemaiavând ce să facă, stătură pe nisip și priviră soarele coborând la orizont, urmărind umbrele lungindu-se peste apă și întunericul cuprinzând treptat fâșia de pământ.

După ce noaptea se lăsă de tot, târâră caiacele până la apă, scufundându-le pe jumătate înainte de a urca în ele, apoi urnindu-le cu vârful unei vâsle. În scurt timp, se deplasau în golfuleț. Le trebuiră zece minute ca să exerseze manevrarea caiacelor, să se prindă ce au de făcut cu vâslele și cum să le echilibreze, până când simțiră că erau pregătiți.

---

[1] Office of Strategic Services (Biroul de Servicii Strategice), agenție de informații americană înființată în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, predecesoarea CIA (n.tr.)

Cu Sam în frunte și Remi în spatele lui, în dreapta, vâsliră spre ieșirea din golfuleț, ramele producând un zgomot abia perceptibil când tăiau apa. Imediat, le apăru în raza vizuală gura golfului; dincolo de ea, o întindere vastă și întunecată de apă. Așa cum prezisese Selma, cerul era parțial înnorat, cu raze de lună anemice reflectându-se în apă. La trei kilometri în față, aproape spre nord, se vedea movila întunecată care era insula Sazan.

Sam se opri brusc din vâslit. Ridică pumnul strâns: „Stop". Remi scoase vâsla din apă, o puse peste genunchi și așteptă. Mișcându-se exagerat de încet, Sam arătă spre vâsla lui, apoi în sus, spre vârful stâncii din dreapta.

Trecură zece secunde.

Apoi, Remi auzi zgomotul unui motor, urmat de scârțâitul ușor al frânelor.

Sam privi înapoi spre Remi, arătă spre peretele de stâncă, apoi lăsă vâsla înapoi în apă și se îndreptă spre acesta. Remi îl urmă. Sam întoarse caiacul paralel cu stânca, apoi se răsuci în scaun, puse o mână pe vâsla lui Remi și o cârmi și pe ea.

– Paznici? șopti Remi.

– Să sperăm.

Rămaseră nemișcați, cu privirea în sus.

La marginea stâncii se aprinse un chibrit, care dispăru și fu înlocuit de vârful luminos al unei țigări. În lumina slabă, Sam zări cozorocul unei șepci militare. Timp de cinci minute stătură nemișcați, așteptând ca bărbatul să-și termine țigara. În cele din urmă, acesta se întoarse și plecă pe unde venise. Se deschise o portieră, apoi se trânti la loc. Se auzi motorul pornind și mașina se îndepărtă, cauciucurile scârțâind pe pietriș.

Sam și Remi mai așteptară cinci minute ca nu cumva să nu se întoarcă, apoi își continuară drumul.

După ce ajunseră la aproape un kilometru în larg, deveni limpede faptul că predicțiile Selmei referitoare la maree fuseseră la fel de precise. Deși nici Sam, nici Remi nu erau surprinși, știau totuși că oceanul era o fiară capricioasă; chiar și un curent de un nod, relativ blând, le-ar fi îngreunat de două ori traversarea, forțându-i să corecteze mereu cursul ca să compenseze acțiunea valurilor răzvrătite. Altfel, s-ar fi trezit cu ușurință în Marea Adriatică, în drum spre Grecia.

În scurt timp își găsiră ritmul, lovind apa la unison și recuperând rapid din distanța spre Sazan. La jumătatea drumului, se opriră ca să facă o pauză. Remi își aduse caiacul lângă al lui Sam și rămaseră tăcuți câteva minute, bucurându-se de legănarea ușoară a valurilor.

– Patrulă, spuse Remi deodată.

Spre nord-est, apăru o barcă mare cu motor de după promontoriul insulei, dinspre bază. Se întoarse până când ajunse cu prora în direcția lor. Sam și Remi încremeniră, privind și așteptând. Deși bine camuflate, caiacele lor n-aveau cum să scape de lumina unor faruri aflate la un kilometru.

La prora bărcii se aprinse brusc un far, care mătură țărmul sudic al insulei, apoi se stinse. Barca de patrulă venea spre ei.

– Hai, murmură Sam. Du-te la țărm.

Barca cârmi spre est.

– Așa. Mergi în continuare, șopti Remi.

Şi barca îşi continuă drumul. O mai priviră câteva minute, în timp ce luminile de navigare deveneau tot mai mici, până când, într-un final, se contopiră cu mănunchiul de luminiţe din Vlorë, aflat în depărtare.

Sam îşi privi soţia.

– Eşti gata?

– Da.

Parcurseră restul drumului în aproximativ douăzeci de minute. După ce făcuse o recunoaştere virtuală a insulei cu Google Earth, Sam alesese locul de debarcare.

Măsurând aproximativ cinci kilometri de la nord la sud şi un kilometru şi jumătate în punctul său cel mai vestic, Sazan semăna, după părerea lui Sam, cu un submarin cu periscop diform. Parcul era pe spatele submarinului, într-un golfuleţ de pe coasta de nord-est, iar locul de debarcare era pe coada submarinului, în vârful cel mai sudic, lângă vechile fortificaţii din al Doilea Război Mondial.

În mare parte lipsit de vegetaţie, în afara unor tufişuri şi a câtorva petice de pini pitici, terenul stâncos era dominat de două dealuri înalte, aproape de centrul insulei. Pe unul dintre aceste dealuri sperau să găsească vechea mănăstire şi, dacă informaţiile Eartei erau corecte, pe ocupanţii cimitirului din insula Zvërnec, incluzându-l pe episcopul Besim Mala.

Aşa cum era firesc pentru Sam şi Remi, riscau mult şi treceau prin multe pericole pornind de la un mare „dacă". Aceasta era viaţa vânătorilor de comori profesionişti, după cum aflaseră în atâţia ani de căutări.

Pe măsură ce se apropiau de țărm, valurile deveniră mai agitate, izbindu-se de stâncile ce țâșneau din apă și de rocile calcaroase plate, pe jumătate cufundate în apă. Caiacele de plastic se comportară admirabil, ricoșând pe stânci și alunecând peste bancurile de nisip, până când Sam și Remi reușiră să intre în apa mică, pe jumătate vâslind, pe jumătate împingând, după care coborâră și își făcură drum cu greu până la mal.

Se ghemuiră ca să-și tragă sufletul și să cerceteze împrejurimile.

Plaja presărată cu stânci era doar puțin mai mare decât lungimea caiacelor și se termina brusc într-un perete de stâncă de un metru douăzeci înălțime; dincolo de perete, se afla un deal abrupt presărat cu arbuști pitici verzi. La jumătatea dealului, o structură de mărimea unui garaj era ridicată în coasta sa.

– O cazemată, șopti Sam.

Mai sus pe deal, era ceva ce părea a fi o colibă din piatră – probabil un post de observație –, iar și mai sus, la o sută de metri distanță, pe coama dealului, o clădire de cărămidă, ca o baracă cu trei etaje. Ferestrele negre fără geamuri se holbau spre mare.

După cinci minute în care priviră în jur și ascultară, Sam șopti:

– Nu-i nimeni acasă. Ți-a atras ceva atenția?

– Nu.

– Nu văd nici un graffiti, remarcă Sam.

– Și ce înseamnă asta?

– Dacă aș fi fost puști și aș fi locuit în Vlorë, nu cred că m-aș fi putut abține să nu mă furișez aici. Deși nu obișnuiam să fac asta în adolescență,

am cunoscut o mulțime de tipi care ar fi pictat cu spray la greu cazemata asta, numai ca să demonstreze că au fost aici.

Remi încuviință din cap.

– Deci fie tinerii albanezi au un respect nemaipomenit față de lege, fie...

– Nimeni care se strecoară aici nu rămâne suficient timp în libertate, ca să-și facă de cap, termină Sam.

Capitolul 23

Insula Sazan, Albania

La lumina lunii, începură să înainteze cu greu în sus, pe cărarea de pe deal. Deşi coama era doar la o aruncătură de băţ distanţă şi la câteva sute de metri mai sus de barăci, cărarea şerpuitoare dubla distanţa reală.

În sfârşit, ajunseră la ultima cotitură a drumului. După ce o ocoliră, văzură coama dealului. Sam îi făcu un gest lui Remi să aştepte, apoi ieşi de pe cărare şi îşi croi drum printre arbuşti, până reuşi să vadă dincolo de coamă. Făcu un semn care însemna „Calea e liberă", iar Remi i se alătură.

– Tărâmul făgăduinţei, spuse el.

– Un tărâm al făgăduinţei care a văzut şi vremuri mai bune, replică Sam.

Deşi înainte de a pleca spre peninsulă studiaseră structura pe Google Earth, vederea de sus le arătase biserica drept o clădire în formă de cruce, care nu ieşea cu nimic în evidenţă. Acum, de-aproape, vedeau o clopotniţă conică, ferestre înalte închise

și un acoperiș de țiglă, cândva roșu, decolorat în roz din cauza secolelor în care fusese ars de soare.

Găsiră ușile duble încuiate, așa că dădură ocol bisericii. Pe latura de nord descoperiră două lucruri interesante: o spărtură zimțată, înaltă până la talie, în peretele de cărămidă, și o priveliște liberă asupra jumătății nordice a insulei Sazan, incluzând unitatea de pază aflată la opt sute de metri mai jos, pe un dig iluminat de felinare agățate de stâlpi. Sam și Remi numărară trei bărci și trei clădiri.

– Să-l găsim pe episcopul Mala și s-o întindem de aici, spuse Remi.

Capitolul 24

Insula Sazan, Albania

Imediat ce se strecurară prin spărtura din perete, își dădură seama că sarcina lor urma să fie mult mai grea decât anticipaseră. În loc să păşească într-un spaţiu deschis, se treziră într-un labirint.

De fiecare parte şi în faţa lor, erau stivuite sicrie de lemn putred până la doi metri şi jumătate înălţime şi un metru douăzeci în adâncime, formând un coridor puţin mai larg decât umerii lor. Luminând drumul cu lămpile de miner, merseră spre capătul coridorului. Ajunseră la o intersecţie în formă de T. La stânga şi la dreapta, alte sicrie.

– Le numeri, da? şopti Sam.

– O sută nouăzeci şi două, până acum.

– Cimitirul din Zvërnec nu-i atât de mare.

– E ca şi cum i-ar fi pus unul lângă altul în sicrie şi apoi le-ar fi stivuit. Ştim că Mala a murit în 1436. Chiar dacă ar fi fost primul înmormântat acolo, tot ar fi vorba de cel puţin cinci secole.

– M-au trecut fiori pe şira spinării. La stânga sau la dreapta?

Remi alese coridorul din stânga. Făcură câțiva pași. Lampa lui Sam lumină în fața lor un perete de cărămidă exterior.

– Fundătură, spuse el.

Făcură cale întoarsă și, cu Remi în frunte, trecură de intersecția în T și o luară pe coridorul învecinat. La capătul lui, o curbă la dreapta, urmată de alte șaizeci și patru de sicrie, apoi o curbă la stânga și alte sicrie. Tiparul se repetă cu încă alte cinci cotituri, până când numărătoarea cadavrelor depăși șase sute.

În cele din urmă, intrară într-un spațiu deschis. Și aici, sicriele erau stivuite până la doi metri și jumătate înălțime, aproape lipite de grinzile transversale ale tavanului boltit. Sam și Remi se întoarseră în cerc, luminând pereții de pin vopsiți în alb.

– Acolo, spuse Sam deodată.

Pe peretele vestic, în spatele unui munte de trunchiuri de pin putrezite, se afla un șir de sarcofage din piatră.

– Paisprezece, spuse Remi. Câte mausolee erau în cimitir.

– Ăsta da noroc, replică Sam. Numără sicriele stivuite la perete, din spatele sarcofagelor. Incredibil, murmură el. Remi, sunt peste o mie de cadavre în clădirea asta.

– Probabil că Earta s-a înșelat. După furtună și inundație, probabil că au scos toate cadavrele. Zvërnec e, mai degrabă, un osuar decât un cimitir.

– Nu se simte nici un miros.

– Conform Selmei, ultima înmormântare a avut loc în 1912. Chiar dacă au fost îmbălsămate cadavrele, probabil sunt toate descărnate.

Sam zâmbi și fredonă încetișor:

– „Oase... oase... oase uscate"[1].

– Nu renunța la slujba ta de toate zilele. Hai să verificăm inscripțiile. Mausoleul lui Mala avea o cruce patriarhală uriașă; poate că și sarcofagul lui e la fel decorat.

Verificară rapid capătul fiecărui sarcofag și nu găsiră nici o cruce. Sam și Remi merseră de-a lungul șirului, folosindu-se de lămpile de miner ca să vadă deasupra fiecărui sicriu de piatră. Pe al paisprezecelea capac fusese dăltuit un simbol al Bisericii Ortodoxe Răsăritene.

Se așezară pe podea și se uitară la el. Remi întrebă:

– Cât de grele crezi că sunt sarcofagele?

– Vreo sută optzeci, două sute douăzeci de kilograme. Și adăugă, după o clipă: Dar capacul... asta-i altă poveste. O rangă.

– Poftim? întrebă Remi zâmbind.

Era obișnuită cu concluziile aparent fără nici o legătură ale soțului ei; era felul lui de a rezolva problemele.

– Am uitat să luăm o rangă. Capacul cântărește cel mult patruzeci și cinci de kilograme, dar ca să-l deschidem, câtă vreme sarcofagul e fixat acolo... La naiba, și doar aveam un sentiment clar că *am uitat ceva important.*

– Din fericire, ai un plan.

Sam încuviință din cap.

– Din fericire, am un plan.

---

[1] Vers dintr-un cântec tradițional afro-american, inspirat din *Cartea lui Ezechiel* 37:1–2 în care profetul e condus de Dumnezeu pe un câmp de oase (n.tr.)

Cum aflaseră cu multă vreme în urmă valoarea universală a trei obiecte – funie, cablu și bandă adezivă –, Sam și Remi rareori mergeau pe teren fără ele, chiar dacă sarcina lor sau călătoria respectivă nu făcea necesară, în mod evident, deținerea lor. De data aceasta, grăbindu-se să termine înainte de căderea nopții, uitaseră unul dintre cele trei obiecte, pe lângă rangă: cablul. Sam spera că se vor descurca cu colacul de funie de escaladare de cincisprezece metri și cu banda adezivă.

După numai câteva minute de orbecăială printre grinzile transversale ale bisericii, găsiră ceea ce căutau: o consolă desprinsă, în formă de L. După ce o scoase din locul ei, Sam își folosi greutatea corporală ca să o izbească peste mijlocul funiei. Apoi, se târî peste sarcofag și fixă consola în îmbinarea din spate, sub capac. Apucând funia ca pe niște frâie, trase până când consola în formă de L se fixă bine în locul ei. În sfârșit, împreună cu Remi, azvârli capetele funiei peste o bârnă și își folosiră amândoi greutatea corpului ca să tragă încet de funie până când capătul îndepărtat al capacului începu să se ridice.

– Îl țin eu, spuse Remi cu dinții încleștați, apucând și capătul funiei din mâinile lui Sam. Du-te.

Sam se grăbi să se aplece peste capac și-și strecură degetele pe sub latura cea mai apropiată. Se lăsă pe spate și-și propti picioarele. Capacul sări în sus și alunecă printre picioarele lui. Consola în formă de L se desprinse cu un zăngănit metalic.

Împreună, păși în jurul capacului și se aplecară deasupra lui, cu lămpile luminând conținutul sarcofagului.

– Oase, oase, numai oase, spuse Remi.

– Nu se vede nici o sclipire de aur, replică Sam. Unul verificat, mai avem două.

Deși nici unul dintre ei nu dădu glas îngrijorării, Sam și Remi aveau amândoi sentimentul că, indiferent ce sarcofag vor alege în continuare, nu vor nimeri nici de data aceasta. În mod similar, nici unul nu îndrăznea să recunoască vocea cicălitoare și plină de îndoială din mintea sa – faptul că părintele episcop Besim Mala nu fusese fidel rugăminții regelui Mustangului și că al doilea disc al Theurangului fusese de mult aruncat sau pierdut, împreună cu Omul de Aur și, dacă Jack Karna avea dreptate, cu locul în care se afla Shangri-La.

După treizeci de minute și încă un capac de sarcofag dat jos, se găseau din nou în fața unui ansamblu de oase și a unui al doilea eșec.

La nouăzeci de minute după ce intraseră în biserică, dădură jos capacul celui de-al treilea și ultim sarcofag. Epuizați, Sam și Remi se așezară dinaintea lui și se odihniră un minut, pentru a-și recăpăta suflul.

– Ești gata? întrebă Sam.

– Nu chiar, dar hai să terminăm odată, spuse Remi.

În coate și genunchi, se târâră fiecare pe câte o latură a capacului de piatră și, după ce inspirară adânc, aruncară o privire peste margine, înăuntrul sarcofagului.

Din întuneric, o bucată de aur sclipi.

Capitolul 25

Sofia, Bulgaria

La scurt timp după răsărit, epuizați, dar triumfători, se întorceau pe peninsulă și se îndreptau spre hotelul din Vlorë.

Fiindcă își manifestaseră deja îngrijorarea față de Selma cu privire la expedierea discului Theurang, în San Diego, prin mijloacele standard, Sam și Remi descoperiră că cercetătorul-șef făcuse, cum era de așteptat, alte aranjamente. Rube Haywood, vechiul lor prieten de la CIA, îi dăduse numele și adresa unui serviciu de curierat discret și de încredere din Sofia. Rube refuzase să spună dacă între acest serviciu și agenția lui exista vreo legătură, dar firma de deasupra ușii clădirii, pe care scria „Servicii de Arhivare Academice Sofia", îi dezvălui lui Sam tot ce voia să știe.

– O să ajungă nu mai târziu de mâine la prânz, după ora locală, îi spuse Sam lui Remi. Ai niște instrucțiuni pentru mine?

Remi zâmbi și ridică iPad-ul.

– Conectat și gata de plecare.

Sam băgă Fiatul în viteză și ieși din parcare.

Când ajunseră la aproape un kilometru distanță de destinație, iPad-ul lui Remi nu se mai dovedi necesar. Indicatoare atât în chirilică, cât și în engleză îi conduseră pe strada Vasil Levski, pe lângă clădirea Parlamentului și Academia de Științe, apoi în piața care încercuia inima religioasă a Sofiei, catedrala Aleksandr Nevski.

Bazilica cu bolți în cruce domina piața, cupola ei centrală placată cu aur ridicându-se la patruzeci și cinci de metri deasupra străzii, iar clopotnița lui, cu opt metri mai sus.

Remi citi din ghidul turistic descărcat de pe internet:

– „Douăsprezece clopote cu o greutate totală de douăzeci și patru de tone, fiecare dintre ele cântărind între nouă și o mie o sută de kilograme."

– Impresionant, replică Sam, urmând șirul de vehicule ce se deplasau în jurul catedralei. Și asurzitor, presupun.

Dădură de două ori roată pieței mărginite de copaci înainte ca Sam să tragă pe o stradă lăturalnică și să găsească un loc de parcare.

Oprirea lor la catedrala Aleksandr Nevski urma să fie doar o rampă de lansare, după cum știau amândoi. Deși Selma și Karna căzuseră de acord că episcopul Arnost Deniv murise în Sofia în 1442, nici unul din ei nu reușise să afle detalii despre locul său de odihnă veșnică. Sperau ca bibliotecarul-șef de la Aleksandr Nevski să-i poată îndruma în direcția cea bună.

Coborâră din mașină și intrară în piață, urmând puhoiul de localnici și turiști spre latura vestică a catedralei, unde urcară treptele spre ușile de lemn masive. În timp ce se apropiau, o femeie blondă tunsă scurt le zâmbi și spuse ceva în bulgară - o întrebare, judecând după inflexiunea glasului. Înțeleseră cuvântul „englezi", deduseră esența întrebării și repetară:

- Englezi.

- Bine ați venit la catedrala Aleksandr Nevski. Cu ce vă pot ajuta? întrebă ea.

- Am vrea să vorbim cu șeful bibliotecii de aici, replică Remi.

- Biblioteca? repetă femeia. A, vă referiți la arhivar?

- Da.

- Îmi pare rău, dar nu avem nici un arhivar.

Sam și Remi schimbară priviri nedumerite. Remi scoase iPad-ul și îi arătă femeii documentul pdf trimis de Selma, cu câteva informații despre Biserica Ortodoxă Răsăriteană din Bulgaria. Remi îi arătă pasajul și femeia îl citi, mișcându-și buzele în tăcere.

- Aha, exclamă ea luminată. Astea sunt informații vechi, din păcate. Persoana respectivă lucrează acum la Palatul Sfântului Sinod.

Femeia arătă spre sud-est, către o clădire înconjurată de un pâlc de copaci.

- Mergeți acolo și or să vă ajute.

- Ce e Sinodul? întrebă Sam.

Femeia trecu pe modul de vorbire al ghizilor:

- Sinodul este căminul unui grup de mitropoliți sau episcopi care, la rândul lor, aleg patriarhii

și alți funcționari importanți ai Bisericii Ortodoxe Bulgare. Tradiția Sinodului datează din vremea apostolilor de la Ierusalim.

Zicând acestea, femeia zâmbi și dădu din cap ca și cum ar fi întrebat: „Mai doriți ceva?"

Sam și Remi îi mulțumiră, se întoarseră și se îndreptară spre palat. Odată aflați înăuntru, în fața biroului de informații din hol, explicară motivul vizitei lor – documentare pentru o carte despre istoria Bisericii Ortodoxe Răsăritene – și fură poftiți să ia loc. După o oră, un preot în sutană neagră, cu o barbă lungă grizonantă, apăru și îi însoți în biroul lui, unde, după scurt timp, deveni clar că vorbea prea puțină engleză, iar Sam și Remi și mai puțină bulgară. Acesta chemă un interpret. Repetară povestea, apoi scoaseră scrisoarea de referințe creată de Wendy în Photoshop. Preotul ascultă cu atenție în timp ce interpretul citi scrisoarea, apoi se lăsă în scaun și-și mângâie barba preț de un minut, înainte de a răspunde.

– Mi-e teamă că nu vă pot ajuta, spuse interpretul în locul lui. Arhivele pe care le căutați nu sunt păstrate la palat. Persoana cu care ați vorbit la catedrală se înșală.

– Știe unde am putea căuta? întrebă Sam.

Interpretul îi adresă întrebarea preotului, care strânse din buze, își mai mângâie puțin barba, apoi ridică telefonul și vorbi cu cineva aflat la capătul celălalt al firului. După câteva replici, închise. Translatorul le spuse lui Sam și lui Remi:

– Arhivele cu personalul din acea perioadă sunt adăpostite la Sveta Sofia... Îmi cer scuze, la biserica Sfânta Sofia.

– Și unde se află? întrebă Remi.

– Chiar la est de aici, răspunse translatorul. La o sută de metri, de cealaltă parte a pieței.

Sam și Remi ajunseră acolo zece minute mai târziu, unde din nou așteptară, de data aceasta aproape patruzeci de minute, înainte de a fi poftiți în biroul altui preot. Acesta vorbea engleza foarte bine, așa că le răspunse imediat. Nu numai ghidul de la catedrala Aleksandr Nevski se înșelase, ci și preotul de la Palatul Sfântului Sinod.

– Arhivele dinainte de primul exarh bulgar, Antim I, care a domnit până la izbucnirea Războiului Ruso-Turc, în 1787, sunt păstrate la Metodie.

Sam și Remi se uitară unul la celălalt, apoi își luară inima în dinți și întrebară:

– Și ce anume este Metodia?

– Păi, Biblioteca Națională a Bulgariei[1].

– Și unde se află?

– La est de aici, vizavi de Galeria Națională de Artă Străină.

La două ore după ce coborâseră din mașină, Sam și Remi se aflau cu spatele la ea, vizavi de Biblioteca Națională bulgară. Fără să-și dea seama, parcaseră mașina la zece pași de destinația lor finală.

Sau așa credeau ei.

De data aceasta, după o conversație de numai douăzeci de minute cu un bibliotecar, aflară că în Metodie nu se afla nici o înregistrare a unui

[1] Biblioteca Națională „Sfinții Chiril și Metodie" (n.tr.)

mitropolit pe nume Arnost Deniv care murise la începutul secolului al XV-lea.

După ce-și ceru scuze, bibliotecarul îi lăsă singuri la o masă de lectură.

– Jocul nostru de alba-neagra cu sicriele de pe Sazan începe să pară floare la ureche, spuse Sam.

– Sigur nu se termină aici, zise Remi. Știm că Arnost Deniv a existat. Cum să nu fie pomenit în arhive?

De la o masă vecină, se auzi un glas dulce, de bas:

– Răspunsul, draga mea, e că au existat mai mulți Arnost Deniv în istoria Bisericii Ortodoxe Răsăritene, și majoritatea au trăit înainte de Războiul Ruso-Turc.

Sam și Remi se întoarseră și văzură un bărbat cu părul argintiu și ochi verzi strălucitori. Le zâmbi sincer și dezinvolt, apoi spuse:

– Îmi cer scuze că am tras cu urechea.

– Nu face nimic, replică Remi.

– Problema cu biblioteca e că se află în plin proces de digitalizare a arhivelor, continuă bărbatul. N-au compilat încă în întregime referințele pentru catalog. În consecință, dacă cererea voastră nu e extrem de precisă, n-o să aveți noroc.

– Suntem deschiși oricărei sugestii, spuse Sam.

Bărbatul le făcu semn să se mute la masa lui. După ce se așezară, iar el își rearanjă teancul de cărți împrăștiate în jurul său, spuse:

– Întâmplarea face că și eu lucrez la o mică istorie.

– Despre Biserica Ortodoxă Răsăriteană? întrebă Remi.

Bărbatul zâmbi cunoscător.

– Printre altele. Interesele mele sunt... eclectice, aș putea zice.

– Interesant că ni s-au încrucișat drumurile aici, spuse Sam, studiind chipul bărbatului.

– Viața bate filmul, după părerea mea. Azi-dimineață, în timp ce mă documentam cu privire la stăpânirea otomană asupra Bulgariei, am dat peste numele lui Arnost Deniv – un mitropolit din secolul al XV-lea.

– Dar bibliotecarul a spus că nu... replică Sam.

– A spus că nu au vreo înregistrare despre un mitropolit cu acest nume, care să fi murit în acea perioadă. Cartea în care l-am găsit nu a fost încă digitalizată. Vedeți voi, când Imperiul Otoman – a cărui apariție era formată din musulmani devotați – a cucerit Bulgaria, mii de clerici au fost omorâți. Adesea, cei care supraviețuiau erau fie degradați, fie exilați, sau ambele. Și Arnost Deniv a pățit la fel. Avea o influență destul de mare, și asta îi îngrijora pe otomani. În 1422, după ce s-a întors din misionariatul din Orient, a fost ridicat la rangul de mitropolit, dar patru ani mai târziu a fost degradat și exilat. Sub amenințarea pedepsei cu moartea, i s-a poruncit de către otomani să-și limiteze slujbele la satul în care a murit doi ani mai târziu.

– Lăsați-mă să ghicesc, spuse Sam. Otomanii au făcut tot posibilul ca să distrugă istoria BOR din acea vreme.

– Corect, răspunse bărbatul. În majoritatea textelor istorice despre acea perioadă, Arnost Deniv nu era decât un biet preot de rang inferior dintr-un cătun neînsemnat.

– Atunci ne puteți spune unde a fost îngropat? întrebă Remi.

– Nu numai că vă pot spune, dar vă pot și arăta unde îi sunt expuse public toate posesiunile lumești.

Capitolul 26

Sofia, Bulgaria

Instrucțiunile binefăcătorului lor erau simple. Aveau de condus șaisprezece kilometri spre nord, către orașul Kutina, aflat la poalele munților Balcani. Apoi, trebuiau să găsească Muzeul de Istorie Culturală Kutina și să întrebe unde era expoziția Deniv.

Intrară în Kutina puțin după ora unu după-amiază și opriră la un mic local ca să ia prânzul. Cu ajutorul unor fraze încropite, Sam și Remi reușiră să afle în ce direcție se afla muzeul.

– Apropo, spuse Sam când deschidea portiera Fiatului, ai reținut cum îl chema? Să mor dacă îmi amintesc.

Remi rămase cu portiera pe jumătate deschisă. Încruntă sprâncenele.

– Ciudat... nici eu nu-mi aduc aminte. Ceva care începea cu C, parcă.

Sam încuviință din cap.

– Da, dar era prenumele sau numele lui de familie? Sau ambele?

După ce văzuseră până la saturație biserici ortodoxe răsăritene, Sam și Remi se arătară ușurați să descopere că muzeul erau situat într-o veche fermă, galbenă ca untul, care dădea spre râul Iskar. Pășuni verzi, bogate, pentru cai se întindeau de ambele părți ale fermei.

Parcară pe aleea cu pietriș din fața muzeului, coborâră din mașină și urcară treptele verandei. În fereastra cu șipci verticale de la ușa din față era un ceas care avea afișat mesajul „Mă întorc la ora", dar scris în chirilică. Arătătoarele erau fixate la ora două și jumătate.

– Mai sunt douăzeci de minute, spuse Sam.

Se așezară în leagănul de pe verandă și se balansară, sporovăind și omorându-și timpul. Începu să burnițeze mărunt, pe acoperiș auzindu-se deja răpăituri.

– De ce nu ne luăm și noi unul? întrebă Remi. E relaxant.

– Dar avem, răspunse Sam. Ți-am cumpărat unul de Ziua Copacilor, acum patru ani. Lui Sam îi plăcea să-și surprindă soția cu daruri făcute cu ocazia unor sărbători obscure. Încă n-am avut timp să-l montez. Îl pun în fruntea listei cu lucruri de făcut.

Remi îl luă de braț.

– Îmi aduc aminte. Ziua Copacilor? Ești sigur că nu era Ziua Cărții?

– Nu, de Ziua Cărții eram în Ankara.

– Ești sigur? Aș fi putut să jur că în Ankara am fost în martie...

La ora două și douăzeci și opt de minute, o mașină Bulgaralpine de un verde decolorat intră pe alee și opri pe peluză. O femeie lungă și subțire, cu ochelari rotunzi *à la* John Lennon și cu o beretă, coborî din mașină, îi văzu stând pe verandă și le făcu semn cu mâna.

– *Zdravei!* strigă ea.

– *Zdravei!* răspunseră la unison Sam și Remi. „Bună" și „Vorbiți engleză?" erau două propoziții pe care încercau să și le întipărească în minte de fiecare dată când vizitau o țară pentru prima dată.

Sam folosi acum a doua propoziție, în timp ce femeia urca treptele verandei. Ea răspunse:

– Da, vorbesc engleza. Sora mea trăiește în America – Dearborn, Michigan, America. Mă învață limba pe internet. Eu sunt Sovka.

Sam și Remi se prezentară.

– Ați venit să vizitați muzeul? întrebă Sovka.

– Da, spuse Remi.

– Bine, atunci. Urmați-mă, vă rog. Sovka descuie ușa de la intrare și păși înăuntru. Sam și Remi o urmară. Înăuntru mirosea a lemn vechi și a varză, iar pereții erau văruiți într-o nuanță similară cu cea de la exterior: un galben ca untul șters. După ce își atârnă haina în dulapul din foaier, femeia îi conduse într-o cameră din față, care fusese transformată într-un mic birou.

– Ce vă aduce la acest muzeu? întrebă femeia.

Sam și Remi discutaseră pe drumul spre Kutina cum să abordeze problema și hotărâseră să fie sinceri.

– Suntem interesați de părintele Arnost Deniv. Cineva de la Biblioteca Națională bulgară din Sofia ne-a sugerat că aveți niște artefacte care i-au aparținut.

Sovka deschise ochii mari.

– Metodie? Știu despre muzeele noastre la Metodie? În Sofia?

Remi încuviință din cap.

– Așa se pare.

– Atunci, o să trec informația asta pe broșurile noastre cât mai curând. Ce motiv de mândrie pentru noi! Ca să vă răspund la întrebare: Nu, vă înșelați. Nu avem *câteva* dintre lucrurile părintelui Deniv. Avem *toate* lucrurile lui aici. Pot să vă întreb de ce vă interesează? Sam și Remi îi explicară despre proiectul cu cartea, și Sovka încuviință solemn din cap. A fost o perioadă întunecată pentru biserică. Bine că scrieți despre ea. Haideți.

O urmară pe Sovka afară din birou, pe hol, apoi sus, pe o scară îngustă în spirală, până la etajul doi. Aici, pereții fuseseră dărâmați, transformând ceea ce părea a fi o suprafață de nouăzeci de metri pătrați de dormitoare într-un spațiu deschis. Sovka îi conduse în colțul de sud-est al casei, unde câteva vitrine și tapiserii atârnate fuseseră aranjate în așa fel încât să formeze un alcov. Spoturi în tavan iluminau de sus vitrinele.

Prima îl văzu Remi, urmată, după o clipă, de Sam.

– Vezi...

– Da, răspunse el.

Sovka întrebă peste umăr:

– Poftim?

– Nimic, răspunse Remi.

Chiar de la trei metri distanță, marginea curbată a aurului din vitrina de lângă perete părea să le sară în ochi. Cu inimile bătându-le cu putere, Sam și Remi intrară în alcov. Acolo, pe raftul de sus, odihnindu-se pe o sutană împăturită, neagră ca smoala și cu un tiv portocaliu ars, se afla discul Theurang.

Sovka desfăcu brațele într-o atitudine bombastică și spuse:

– Bine ați venit la colecția Deniv. Tot ceea ce avea în posesia sa când a murit se află aici.

Sam și Remi reușiră să-și desprindă privirea de pe disc și se uitară în jur. În ansamblu, erau probabil vreo douăzeci de obiecte, majoritatea de îmbrăcăminte, de igienă personală, instrumente de scris și câteva fragmente de corespondență, montate în casete.

– Ce e asta? întrebă Remi cât mai dezinvolt posibil.

Sovka privi discul Theurang.

– Nu suntem siguri. Credem că e un fel de suvenir, poate din călătoria lui de misionariat în ținuturile sălbatice.

– Fascinant, spuse Sam, apropiindu-se. O să ne uităm puțin în jur, dacă nu vă supărați.

– Desigur. Sunt aici, dacă aveți nevoie de ceva.

Sovka se îndepărtă, dar nu dispăru din raza lor vizuală.

– Asta complică lucrurile, îi șopti Remi lui Sam.

Fusese o decizie ușoară să ia discul Theurang al lui Besim Mala. Aici însă, discul lui Arnost Deniv făcea parte din istoria oficială. Ar fi fost ușor să intre prin efracție în muzeu după închidere, știau

asta, dar nici Sam, nici Remi nu voiau să recurgă la asemenea măsuri.

– Să ne consultăm cu experții noștri, sugeră Remi.

Îi spuseră Sovkăi că vor reveni imediat, apoi ieșiră afară, pe verandă. O sunară pe Selma și o rugară să îl sune și pe Jack Karna, apoi așteptară două minute, cu păcănituri și clicuri în urechi, ca ea să facă legătura. Când Karna intră pe fir, Sam le explică situația.

– Jack, mai exact, ce anume de pe discuri trebuie să fie compatibil cu harta murală? Discul în sine sau înscrierile de pe el? întrebă Remi.

– Cred că ambele. Există vreo șansă să vi-l împrumute?

– Mă îndoiesc, răspunse Sam. E mândria ei. Și mă tem că, dacă o întrebăm, o să intre la bănuieli. Deocamdată, e îndatoritoare și cooperantă. Nu vrem să-și schimbe atitudinea.

– Jack, cât de similare sunt discurile ca mărime și formă? întrebă Salma.

– Din cercetările mele, aș zice că sunt aproape identice. O să aflați sigur când o să-l comparați pe cel trimis de Sam și Remi cu cel recuperat din cufăr.

– Selma, la ce te gândești? spuse Remi.

– E prea devreme ca să mă pronunț, doamnă Fargo, dar, dacă așteptați cu toții puțin... Se auzi un clic pe linie, apoi legătura se întrerupse. Parolistă, Selma reveni după trei minute. Pot să construiesc unul, spuse ea fără nici un preambul. Adică nu eu, dar am un prieten al unui prieten care poate să facă o copie, cu o precizie de computer. Dacă îi

furnizăm suficiente imagini corecte, poate să modeleze discul lipsă.

– Presupun că ai o listă cu specificații, spuse Sam.

– V-o trimit chiar acum.

După ce primiră aprobarea Sovkăi de a fotografia colecția Deniv în schimbul unei modice contribuții la „Fondul pentru noul acoperiș" al muzeului, Sam și Remi se întoarseră în Sofia și, urmând instrucțiunile Selmei, dar și lista ei de cumpărături, adunară cele necesare: două echere profesionale, o masă rotativă, un piedestal negru înalt de doi centimetri și jumătate, pe care să poată fi pus discul, plus lumini și un trepied pentru camera lui Remi.

În jurul orei patru se întoarseră în Kutina și, treizeci de minute mai târziu, fotografiau discul. Având grijă să acorde fiecărui artefact din colecție aceeași atenție, ca să nu stârnească bănuielile Sovkăi, le fotografiară pe toate pe rând, lăsând discul Theurang la urmă. Plictisindu-se la un moment dat, Sovka dispăruse în biroul ei de la parter.

– Ar fi mult mai ușor dacă n-am avea atâtea scrupule, observă Sam.

– Gândește-te că așa ne atragem o karma bună. De altfel, cine știe care-i pedeapsa pentru furt de artefacte istorice în Bulgaria.

– Ai dreptate de fiecare dată.

După ce ridică ecranul luminos și instală fundalul cu pânză albă, Sam fixă luminile conform instrucțiunilor Selmei. După asta, Remi puse piedestalul pe masa rotativă, și discul, pe piedestal. În final, montară și echerele, formând un L în jurul discului.

După ce făcu o serie de fotografii de probă și ajustă camera, Remi începu ședința – cinci imagini pentru fiecare întoarcere de opt grade a mesei, un total de patruzeci și cinci de întoarceri sau două sute douăzeci și cinci de fotografii. Repetară procesul pentru reversul discului, apoi făcură o altă serie cu discul în picioare, pe piedestal. La final, urmă o serie de fotografii de aproape ale fețelor gemene ale discului, concentrându-se asupra simbolurilor.

– Opt sute de fotografii, spuse Remi, ridicându-se de deasupra trepiedului.

– Cât de mare e fișierul?

Remi verifică pe ecranul LCD al camerei.

– Uau! Opt gigabiți. Mult prea mult pentru un e-mail standard.

– Cred că știu cum putem să evităm problema, o asigură Sam. Hai să strângem și să plecăm.

După o conversație scurtă cu Selma, care îl sună pe Rube, iar acesta, la rândul lui, își sună prietenii de la Serviciile de Arhivare Academice din Sofia, Sam și Remi găsiră biroul deschis când se întoarseră în Sofia, la ora șase și jumătate. La fel ca la prima vizită, lui Sam i se ceru doar buletinul și primi o expresie-cod – diferită de prima –, înainte să fie condus într-un birou alăturat, unde se afla un terminal de computer. Datorită conexiunii de mare viteză la internet a biroului, fotografiile fură trimise rapid și descărcate pe site-ul de stocare al Selmei în mai puțin de trei minute. Sam așteptă mesajul de confirmare, apoi se întoarse la Fiat, unde îl aștepta Remi.

– Și acum unde mergem? întrebă ea.

Sam şovăi. Se încruntă. Totul se desfăşurase într-un ritm atât de rapid din momentul în care plecaseră spre Kathmandu şi până în prezent, încât nu apucaseră să se gândească la altceva.

– Eu votez să mergem acasă şi să ne regândim strategia, spuse Sam.

– De acord.

Capitolul 27

Goldfish Point, La Jolla,
California

– Minunat... mersi. Îl aşteptăm.

Selma puse receptorul în furcă şi se întoarse spre grupul strâns în jurul mesei de lucru din arţar: Sam, Remi, Pete şi Wendy.

– Era George, spuse Selma. Modelul după discul Theurang e gata. Îl trimite încoace printr-un mesager, cu bicicleta.

– Abia aştept să văd cum arată opt sute de fotografii tridimensionale, spuse Remi.

După ce sosiră acasă cu o cursă Sofia–Frankfurt–San Francisco–San Diego, Sam şi Remi se salutară cu toată lumea, apoi se duseră imediat la culcare pentru un binecuvântat somn de zece ore. Împrospătaţi şi cu bioritmul în mare parte adaptat la fusul orar din California, se întâlniră cu echipa în laborator pentru o şedinţă de trecere în revistă.

– Indiferent cât de bun e modelul, spuse Pete, nu se poate compara cu cel autentic.

Așezate în tăvile lor negre căptușite, pe dimensiunea lor, cele două discuri Theurang autentice străluceau sub lumina puternică a lămpilor cu halogen din tavan.

– Ca înfățișare, da, replică Sam. Dar ca valoare utilitară... Câtă vreme ne arată în ce direcție s-o luăm, pentru mine-i excelent.

– Credeți în povestea asta? întrebă Selma.

– Care parte din ea?

– Profeția, teoria lui Jack despre Theurang, care ar fi veriga lipsă a evoluției, Shangri-La... tot.

Remi răspunse în locul lui:

– Păi, Jack însuși a recunoscut. Avem doar niște desene ale Theurangului, și nu se poate ști cât de mult sunt bazate pe mit și cât pe observație directă. Cred că argumentul lui e suficient de convingător, încât să ducem până la capăt treaba asta.

Sam încuviință din cap.

– Cât despre Shangri-La... Multe legende sunt bazate pe un sâmbure de adevăr. În cultura populară modernă, Shangri-La e sinonim cu paradisul. Pentru poporul Mustangului, poate că nu era nimic mai mult decât locul de origine al Theurangului – și locul unde ar trebui să rămână de drept. Numele de locuri sunt triviale. Semnificația pe care le-o atașăm contează.

– Sam, ai fost de-a dreptul poetic, spuse Remi.

El zâmbi.

– Am și eu momentele mele.

Bâzâi interfonul. Selma răspunse, apoi ieși din încăpere. Se întoarse după un minut, ducând o cutie de carton. Deschise cutia, îi examină conținutul, apoi îl scoase. Așeză modelul după discul Theurang pe tava căptușită.

Discul nu se deosebea mai deloc de celelalte două.

– Sunt impresionat, spuse Sam. Ai luat o decizie bună, Selma.

– Mulțumesc, domnule Fargo. Să-l sunăm pe Jack?

– Imediat. Mai întâi însă, cred că e vremea să luăm legătura cu Regele Charlie. Vreau să-l stârnesc suficient cât să vorbească.

– Cum adică? întrebă Wendy.

– În funcție de cât de demne de încredere sunt sursele lui din Mustang, ar putea crede că planul lui de a ne îneca în Kali Gandaki a reușit. Să vedem dacă putem să-l provocăm. Selma, avem pe speaker o linie sigură?

– Da, domnule Fargo. O clipă.

Imediat, se deschise o linie cu un clic și începu să sune. Charlie King răspunse țâfnos:

– Aici King.

– Bună dimineața, domnule King, spuse Sam. Aici Sam și Remi Fargo.

O ezitare. Apoi un furtunos:

– Bună dimineața și vouă! N-am mai auzit vești de la voi de ceva vreme. Începeam să-mi fac griji că v-ați răzgândit în privința târgului nostru.

– Care târg?

– V-am eliberat prietenul. Acum trebuie să-mi dați ceea ce ați găsit.

– Cred că-ți amintești doar ce vrei, Charlie. Târgul era să ne întâlnim cu Russell și Marjorie și să ajungem la o înțelegere.

– Ei, la naiba, fiule, și asta ce înseamnă? Eu vi-l dau pe Alton, iar voi îmi dați ce vreau.

– Am ajuns la concluzia că ai încălcat contractul, Charlie, spuse Remi.

– Despre ce naiba vorbești?

– Vorbim despre ghidul fals pe care l-ai angajat ca să ne ucidă în Mustang.

– N-am făcut așa...

– Tot aia e, îl întrerupse Sam. Le-ai ordonat copiilor sau soției tale să se ocupe de asta.

– Așa crezi? Păi, n-ai decât s-o dovedești.

– Cred că putem să facem chiar mai mult decât atât, replică Sam. Lângă el, Remi mimă din buze: „Ce?" Sam ridică din umeri și îi răspunse în același mod: „Improvizez din mers".

– Fargo, am fost amenințat, la viața mea, de oameni mai duri și mai bogați decât tine, spuse King. În fiecare zi îmi șterg sângele lor de pe cizme. Ce-ai zice să-mi dai ce vreau și să ne despărțim prieteni?

– E cam târziu pentru asta – mă refer la partea cu prietenii. Cât despre prada pe care-o urmărești – prada pe care tatăl tău a vânat-o aproape toată viața lui de adult –, e la noi. Stă chiar în fața noastră.

– Prostii.

– Ai grijă cum te porți și poate îți trimitem o poză. Mai întâi însă, ce-ar fi să ne explici de ce te interesează?

– Ce-ar fi să-mi spui ce credeți voi că ați descoperit.

– Un cufăr de lemn, în formă de cub, aflat în posesia unui soldat mort de vreo jumătate de mileniu.

King nu răspunse imediat, dar îi auzeau respirația pe fir. Într-un final, rosti șoptit:

– Chiar că-l aveți.

– Da. Iar dacă nu începi să ne spui adevărul, o să-l deschidem și o să vedem cu ochii noștri ce se află înăuntru.

– Nu, lăsați-l cum e. Nu faceți asta.

– Spune-ne ce conține.

– Ar putea fi mai multe chestii. Un obiect mare în formă de monedă sau niște oase. Oricum pentru voi nu înseamnă mare lucru.

– Și de ce pentru tine înseamnă așa de mult?

– Nu e treaba voastră.

De vizavi de masă, Selma, care era la laptopul ei, ridică degetul arătător.

– Domnule King, vreți să așteptați o secundă? spuse Sam.

Fără să aștepte vreun răspuns, Pete se întinse spre difuzor și apăsă pe butonul „Mute".

– Am uitat să vă spun că am făcut niște săpături în adolescența lui King, preciză Selma. Am dat peste un blog scris de un fost reporter de la *New York Times*. Femeia pretinde că, în timpul unui interviu cu King, luat acum trei ani, i-a pus o întrebare care nu i-a fost pe plac. După ce a săgetat-o cu privirea, a pus capăt interviului. Două zile mai târziu, a fost concediată. N-a mai reușit să-și găsească o slujbă decentă în jurnalism de atunci. King a boicotat-o.

– Ce l-a întrebat? spuse Remi.

– L-a întrebat de ce în anuarul liceului toată lumea îl poreclise Adolf.

– Asta-i tot? se miră Sam.

– Da.

– Știm deja că Lewis King era nazist doar cu numele, iar Charlie n-a avut nimic de-a face cu asta, comentă Wendy. Atunci de ce ar...

– Copiii sunt copii, replică Remi. Gândiți-vă, Lewis King a fost absent cea mai mare parte din viața lui Charlie, când era mic. Pe lângă asta, peste tot pe unde se ducea, probabil că Charlie era tachinat fără milă cu privire la originea lui nazistă.

Nouă nu ni se pare a fi mare scofală, dar pentru un puști, un adolescent... Sam, acesta ar putea fi punctul sensibil al lui King. Pe atunci, era un copil irascibil fără putere. Acum e un miliardar irascibil cu mai multă putere decât mulți șefi de stat.

Sam chibzui la vorbele ei. Îi făcu semn din cap lui Pete, care apăsă din nou pe „Mute".

– Îmi cer scuze, Charlie. Unde rămăsesem? A, exact, la cutie. Ai spus că ar putea să conțină o monedă sau niște oase, așa-i?

– Exact.

– Și tatăl tău pentru ce avea nevoie de ele? La vreun ritual nazist ocult? Vreun vis împărtășit de Himmler și de Adolf?

– Gura, Fargo!

– Tatăl tău și-a petrecut toată viața căutând cutia. Cum poți fi sigur că n-a avut vreo legătură cu o organizație nazistă postbelică secretă?

– Te avertizez... Tacă-ți fleanca!

– De-asta vrei Omul de Aur, Charlie? Încerci să termini ceea ce soldățoiul de taică-tău n-a reușit?

Din difuzor se auzi ceva greu prăbușindu-se pe podeaua de lemn, urmat de interferențe pe linie. Glasul lui King reveni pe fir:

– Nu sunt nazist!

– Așchia nu sare departe de trunchi, Charlie. Iată ce cred eu că s-a întâmplat. Tatăl tău a aflat de existența Theurangului în timpul expediției din 1938, apoi, după război, familia s-a mutat în America, unde el și-a continuat îndoctrinarea nazistă. În mințile voastre bolnave, Theurangul e un soi de Sfânt Graal. Lewis a dispărut încercând să-l găsească, dar te-a învățat bine. N-ai de gând să...

–Ticălosul! Idiotul! O ia la picior și-o lasă pe maică-mea în Germania, apoi face același lucru când ajunge aici! Când mama a înghițit un flacon de pastile, nici măcar nu s-a sinchisit să vină la înmormântare. A omorât-o și nici măcar n-a avut decența să-și facă apariția! Bătrânul excentric Lewis! Nu-i pasă ce zice lumea despre el și nu înțelege de ce pe mine m-ar deranja. În fiecare zi, în fiecare blestemată de zi, a trebuit să-i aud șoptind pe la spatele meu, să-i văd întâmpinându-mă cu blestematul acela de salut *Heil Hitler*! Cu toate astea, tot le vin eu de hac. Le vin de hac la toți! Aș putea să-i cumpăr și să-i vând pe toți acum. Credeți că-mi doresc Omul de Aur fiindcă a însemnat atât de mult pentru taică-meu? Credeți că-s un fel de fiu mânat de datoria filială? Asta da, glumă! Când pun mâna pe chestia aia, o să o fac una cu pământul! Și, dacă există un Dumnezeu în ceruri, taică-meu o să vadă! King făcu o pauză și râse forțat. De altfel, voi doi mi-ați fost ca niște ghimpi în coastă din prima clipă. Să fiu al dracului dac-o să-mi luați ceea ce-mi aparține de drept!

Sam nu răspunse imediat. O privire spre Remi îl anunță că simțeau același lucru: milă pentru copilul Charlie King. Dar King nu mai era un copil, și misiunea lui nebunească de a se răzbuna pe tatăl lui, mort de mult, costase multe vieți.

–Despre asta e vorba? spuse Sam. Ți-a sărit mustarul? King, ai ucis, ai răpit și ai înrobit oameni. Ești un sociopat.

–Fargo, nu știi ce...

–Știu ce-ai făcut. Și mai știu de ce ești capabil, înainte să se termine totul. Îți promit ceva, King. Nu numai c-o să ne asigurăm că nu pui mâna

pe Omul de Aur, dar o să facem tot posibilul ca să ajungi la pușcărie pentru ceea ce ai făcut.

– Fargo, ascultă la mine! O să omor...

Sam întinse mâna și apăsă butonul de întrerupere a convorbirii.

Linia muri.

În jurul mesei de lucru se lăsase tăcerea.

Apoi, încet, se auzi glasul Selmei:

– Mi s-a părut puțin iritat.

Eufemismul cras sparse tensiunea. Izbucniră toți în râs. Când râsetele se stinseră, Remi spuse:

– Întrebarea e, dacă ne ținem de promisiune, unde o s-ajungă King, la pușcărie sau în cămașa de forță?

Thisuli, Nepal

Colonelul Zhou fusese de acord cu o întâlnire atât de târzie, parte din curiozitate, parte din necesitate. Înțelegerea lui cu acei *zázhǒng* – metișii –, americani cu chipuri ciudate, fusese, deocamdată, profitabilă, dar acum, cunoscându-le adevărata identitate și pe cea a tatălui lor, Zhou era nerăbdător să modifice termenii parteneriatului lor. Zhou nu se sinchisea de ce făcea Charles King în Nepal. Însă îl enerva cât de puțin îl taxase pentru... manutanța, cum se zice. Era destul de ușor să ducă fosilele la Lhasa și să le treacă de vamă, dar să găsească și să asigure distribuitori de încredere pentru asemenea mărfuri interzise era mult mai complicat – și, din seara asta, mult mai scump.

Cu câteva minute înainte de miezul nopții, Zhou auzi uruitul unui motor de SUV afară.

Cei doi soldați din spatele colonelului se ridicară din scaunele lor și luară puștile de asalt, ținând cu țevile în dreptul șoldului, pregătiți să tragă.

– Le-am ordonat să-i percheziționeze de data asta, le spuse oamenilor săi. Totuși, nu lăsați garda jos.

Unul dintre paznicii de afară păși înăuntru, făcu un semn din cap către Zhou, apoi dispăru. O clipă mai târziu, Marjorie și Russell King pătrunseră din întuneric în lumina pâlpâitoare a lămpii cu kerosen. Nu erau singuri. O a treia siluetă, o chinezoaică delicată, cu chipul crunt, păși în cameră. Limbajul corporal al fraților King îl avertiză pe Zhou că femeia va vorbi în numele celor trei.

Apoi, văzu asemănarea la ochi, nas și pometii obrajilor. „Mama și copiii ei", gândi Zhou. Interesant. Hotărî să tranșeze situația. Se ridică din scaunul de la masa rabatabilă și înclină capul în mod respectuos spre femeie.

– Sunteți doamna King?

– Nu. Hsu. Zhilan Hsu.

– Vă rog, luați loc.

Zhilan se așeză pe bancă, cu mâinile încrucișate abil pe masă, în fața sa. Frații King rămaseră în picioare, imitând poziția de drepți a soldaților colonelului Zhou. Zhou se așeză.

– Cărui fapt datorez această plăcere? întrebă el.

– Soțul meu are nevoie de ceva de la dumneavoastră.

– Serios?

– Da. Mai întâi vă cere să înțelegeți următorul lucru: știm că nu vă numiți Zhou și că nu sunteți colonel în Armata Populară de Eliberare. Numele dumneavoastră este, de fapt, Feng și sunteți general.

Generalul Feng simți ca și cum stomacul i se transformă într-un bloc de gheață. Avu nevoie de multă voință ca să nu-și arate panica ce-l cuprinsese.

– Serios?

– Da. Știm totul despre dumneata, inclusiv toate celelalte activități ilicite: traficul de arme mici, traficul de heroină și așa mai departe. Mai știm și cine din ierarhie vă este aliat și cine vă este inamic. De fapt, soțul meu e în termeni foarte buni cu un anumit generalt Gou. Cunoașteți acest nume?

Feng înghiți în sec. Simțea cum lumea se prăbușește în jurul lui. Reuși să îngaime un abia perceptibil:

– Da.

– Generalul Gou nu vă place prea mult, așa e?

– Nu.

– M-am făcut înțeleasă? întrebă Zhilan Hsu.

– Da.

– Să vorbim despre parteneriatul nostru. Soțul meu este, de fapt, chiar mulțumit de serviciile furnizate până acum și ar dori să vă ofere încă cincisprezece procente din toate tranzacțiile.

– Foarte generos din partea lui.

– Soțul meu e conștient de acest lucru, dar cere și el o favoare, în schimb.

Feng se blestemă imediat ce rosti cuvintele:

– O favoare nu sugerează o compensație.

Privirea dură de obsidian a lui Zhilan îl pironi câteva clipe pe Feng, înainte ca ea să răspundă.

– M-am exprimat greșit. Poate că „sarcină" e un cuvânt mai potrivit. Desigur, e pregătit să vă recompenseze cu suma de două sute de mii de dolari americani. Dar numai dacă reușiți.

Feng se forță să nu zâmbească.

– Desigur. E cât se poate de corect. Care e natura acestei sarcini?

– Există niște oameni – doi, mai exact – care ne amenință interesele de afaceri din zonă. Ne așteptăm să călătorească de-a lungul graniței în următoarele săptămâni, poate chiar să treacă în TAR, spuse Zhilan, referindu-se la Regiunea Autonomă Tibet. Vrem să-i prindeți.

– Trebuie să fiți mai exactă.

– Să-i capturați și să-i țineți prizonieri pentru noi sau să-i ucideți. O să primiți ordinul la momentul potrivit.

– Cât de aproape de graniță vor călători?

– Prin unele locuri, la mai puțin de câțiva kilometri.

– Granița are sute de kilometri lungime. Cum găsești doi indivizi pe distanța asta?

– Nu fi obtuz, spuse Zhilan, cu glasul mai tăios. Ai sub comandă paisprezece elicoptere Harbin Z-9 echipate cu radare cu infraroșii, camere cu vedere nocturnă și rachete, atât antiaeriene, cât și antitanc.

Feng oftă.

– Sunteți extraordinar de bine informată.

– Sub comanda dumitale se mai află și șaptezeci și nouă de posturi de observație aflate de-a lungul granitei. Corect?

– Da.

– Bănuim că cei doi vor avea nevoie de un elicopter ca să traverseze câteva dintre zonele cele mai izolate. Sunt puține companii de chartere, în Nepal, care oferă astfel de servicii. Ca să vă ușurăm sarcina, o să ținem sub observație aceste companii.

– Atunci, de ce nu-i prindeți înainte să urce în elicopter?

– Le vom permite să-și... încheie misiunea, înainte să acționați.

– Care e misiunea lor?

– Caută ceva. Vrem să și găsească.

– Și ce caută?

– Nu aveți nevoie să știți acest lucru. Domnule general, v-am explicat ce vi se cere; v-am dat toate informațiile necesare ca să puteți lua o decizie. Așa că hotărâți-vă, vă rog.

– Accept. Am nevoie de informații despre țintă.

Zhilan scoase din buzunarul din față al hanoracului un card SD. Îl împinse pe masă spre Feng, apoi se ridică.

– Aveți grijă să fiți gata când vă sun.

Capitolul 28

Jomsom, Nepal

Perfect conștienți că treziseră în Charles King un leu care fusese până atunci doar iritat, Sam și Remi o instruiseră pe Selma să le găsească o rută alternativă spre Mustang.

Toți cei implicați știau că Theurangul se afla undeva în Himalaya, iar King știa acum că soții Fargo, deținând un avantaj semnificativ în cursă, se vor întoarce în Nepal. Sam și Remi nu se îndoiau că Russell și Marjorie King, împreună cu mama lor, Zhilan Hsu, îi vor căuta. Numai în timp vor afla ce alte forțe va aduce King în joc, dar intenționau să fie foarte precauți până la terminarea acestei odisee.

După o serie de curse maraton ajunseră, în sfârșit, în New Delhi, India, de unde conduseră patru sute de kilometri spre sud-est, către orașul Lucknow. Aici, luară o cursă charter cu un singur motor încă trei sute douăzeci de kilometri spre nord-est până la Jomsom. Părăsiseră coliba montană cu mai puțin de o săptămână în urmă și, în timp ce roțile avionului scârțâiau pe pista de rulare,

Sam și Remi avură amândoi o senzație de déjà-vu, sporită și mai mult pe măsură ce se îndreptau spre terminal în mijlocul mulțimii de turiști și al ghizilor care se băteau pe clienți.

Așa cum le promisese Jack Karna, trecură de vamă fără nici o problemă și fără să fie întrebați ceva. În afara terminalului, îi aștepta pe trotuar o altă amintire a trecutului: un nepalez alături de o Toyota Land Cruiser albă, care ținea o pancartă pe care stătea scris numele lor.

– Cred că pe noi ne căutați, spuse Sam, întinzând mâna.

Bărbatul le strânse mâinile amândurora.

– Eu sunt Ajay. Domnul Karna m-a rugat să vă spun: „Cel mai nou pește al Selmei este un *Apistogramma iniridae*". Am pronunțat corect?

– Da, răspunse Remi. Și cum a fost botezat?

– Frodo. Pe parcursul unor discuții lungi, Selma și Jack Karna descoperiseră că amândoi erau fani înverșunați ai trilogiei *Stăpânul Inelelor*. Da? E bine? întrebă Ajay zâmbind.

– Da, confirmă Sam. Arată-ne drumul.

Deloc surprinzător, Ajay nu era doar un ghid mai bun decât cel anterior, dar și un șofer mai bun, negociind cu pricepere nenumăratele curbe și obstacole ale defileului Kali Gandaki. La numai opt ore după ce plecaseră din Jomsom, se aflau în fața ușii lui Jack Karna, din Lo Monthang.

Acesta îi întâmpină pe fiecare cu o îmbrățișare afectuoasă. Pregătise ceai fierbinte și biscuiți, care-i așteptau în salonașul cu perne. După ce se instalară acolo și se încălziră, Sam și Remi scoaseră

discurile Theurang și le așezară pe măsuța de cafea, în fața lui Karna.

Timp de un minut, el nu făcu altceva decât să se uite la ele, surescitat și cu un zâmbet pe chip. În sfârșit, luă fiecare disc pe rând și îl examină cu atenție. Copia îl impresionă aproape la fel de mult.

– În afară de simboluri, e aproape identic cu cel autentic, nu? Selma voastră... e o femeie grozavă, trebuie să recunosc.

Remi îi aruncă o privire piezișă lui Sam și zâmbi. Intuiția ei feminină îi spusese că între Selma și Jack se aprinsese o scânteie. Sam respinsese ideea. Acum, încuviință din cap în semn de aprobare.

– E unică, spuse Sam. Deci crezi că o să funcționeze?

– Nu mă îndoiesc. În acest scop, Ajay o să ne ducă la peșteri mâine-dimineață. Dacă avem noroc, până spre seară o să găsim o corespondență. După aia, nu va mai trebui decât să urmăm harta spre Shangri-La.

– Nimic nu-i așa de simplu, spuse Remi. Crede-ne.

Karna ridică din umeri.

– Cum ziceți voi. Le mai turnă ceai și trecu pe la fiecare farfuria cu biscuiți. Acum, mai spuneți-mi despre pasiunea pentru ceai și pești tropicali a Selmei.

A doua zi, se treziră înainte de revărsatul zorilor ca să ia un mic dejun englezesc complet, servit de băiatul de casă al lui Karna: fâșii de șuncă, ouă, caltaboși, roșii și ciuperci la grătar, pâine prăjită, cârnați și ceai, din niște căni aparent fără fund. Când nu mai putură să ia nici o înghițitură în plus, Sam și Remi împinseră farfuriile din fața lor.

– Asta e porția obișnuită pe care o mănânci dimineața? îl întrebă Remi pe Karna.

– Desigur.

– Și cum te păstrezi în formă? se miră Sam.

– Fac multe drumeții. Nu mai vorbesc de frig și de înălțime. Aici, caloriile se ard într-un ritm impresionant. Dacă nu consum cel puțin cinci mii pe zi, încep să scad în greutate.

– Poate că ar trebui să deschizi un centru de fitness, îi sugeră Remi.

– O idee bună, spuse Karna, ridicându-se. Bătu din palme și și le frecă una de alta. Așa! Peste zece minute plecăm. Ajay ne așteaptă la poartă!

Ținându-se de cuvânt, Karna îi scoase pe ușă afară câteva minute mai târziu și, nu după mult timp, erau cu toții în Land Cruiser, îndreptându-se spre dealurile submontane, în direcția sud-est. La trei kilometri în afara orașului, în vreme ce mergeau pe coama unui deal, peisajul începu să se modifice considerabil. Dealurile vălurite deveniră mai abrupte și mai zimțate. Solul își pierdu treptat nuanța cenușie și deveni de un maro-măsliniu, iar rarele tufișuri răsfirate se împuținară și mai mult. Land Cruiserul începu să se legene dintr-o parte într-alta pe când Ajay conducea pe drumul acum presărat cu bolovani. În scurt timp, lui Sam și lui Remi li se înfundară urechile.

De pe scaunul din față, Karna spuse:

– Sunt două navete cu apă îmbuteliată în portbagaj. Aveți grijă să nu vă deshidratați. Cu cât urcăm mai sus, cu atât mai multe lichide trebuie să consumați.

Sam luă două sticle, îi dădu una lui Remi și două lui Karna, în față, apoi îl întrebă pe acesta:

– Cât mai avem până la granița cu Tibetul?

– Aproximativ unsprezece kilometri. Nu uitați! Deși, la fel ca restul lumii, noi o considerăm granița tibetană, chinezii nu-s de aceeași părere. E o distincție pe care o pun în aplicare cu mult zel. Cu toate că numele oficial e Regiunea Autonomă Tibet, în ceea ce privește Beijingul, e tot China. De fapt, dacă sunteți cu ochii în patru, o să vedeți imediat avanposturi pe creste. S-ar putea chiar să întâlnim vreo patrulă sau două.

– O patrulă? repetă Sam. Din armata chineză?

– Da. Atât unitățile de teren, cât și cele aeriene cutreieră prin Mustang în mod obișnuit și deloc întâmplător. Ei știu că Nepalul nu poate face nimic în afara unei plângeri formale, care nu are nici o valoare în ochii chinezilor.

– Și ce se întâmplă dacă cineva trece din greșeală de cealaltă parte a graniței? Un drumeț rătăcit, de pildă.

– Depinde de loc. Între zona asta și capătul nordic al Myanmarului, granița se întinde pe aproape trei mii două sute de kilometri, în mare parte fiind un teren izolat și accidentat. Aici, rareori, chinezii alungă într-un mod nu tocmai politicos oamenii rătăciți înapoi peste graniță, dar, de obicei, interlopii sunt arestați. Am auzit că anul trecut au fost răpiți trei turiști.

Din scaunul șoferului, Ajay ridică în tăcere patru degete.

– Pardon, patru turiști, spuse Karna. Toți, în afară de unul, au fost eliberați, în cele din urmă. Greșesc, Ajay?

– Nu.

– Ce înseamnă „în cele din urmă"? întrebă Remi.

– După vreun an. Cel căruia nu i-au dat voie să plece lipsește de șase ani. Știți, chinezii au tendința să dea exemple. Dacă lasă un invadator să plece prea devreme, nu dă bine. Te trezești apoi cu hoarde de agenți occidentali, deghizați în turiști, că trec granița.

– Chiar așa văd ei problema? întrebă Sam.

– Unii din guvern. Dar cred că e mai mult de ochii lumii. Sunt zone de-a lungul graniței sudice a Chinei imposibil de supravegheat de la sol, de aia China e atât de strictă în privința zonelor pe care le poate controla. Știu din surse sigure – și Karna făcu un semn amuzat din cap spre Ajay – că turiștii din nordul Indiei trec frecvent granița; de fapt, sunt companii de turism specializate în asta. Nu-i așa, Ajay?

– Așa-i, domnule Karna.

– Nu vă faceți griji. Eu și Ajay facem asta de ani de zile. Aparatul nostru GPS e perfect calibrat, și cunoaștem zona ca-n palmă. N-o să dăm peste pâlcuri de soldați chinezi, fiți siguri.

După încă o oră de mers cu mașina, ajunseră într-un defileu înghesuit de stânci atât de erodate, încât arătau ca niște șiruri etajate de mușuroaie masive. În față se vedea o structură asemenea unui castel, ce părea să fie parțial încastrată în stâncă. Pereții exteriori ai parterului erau pictați în același roșu ars pe care-l văzuseră în Lo Monthang, în timp ce două etaje, așezate pe grinzi orizontale ieșite în afară, erau proporțional mai mici și păreau

scobite direct în stâncă. Steaguri de rugăciune decolorate, atârnate între două dintre acoperișurile conice, fluturau în bătaia vântului.

– Gompa Tarl, anunță Karna.

– Am mai auzit de numele ăsta, spuse Remi, dar definiția părea... indefinibilă.

– Într-un anumit sens, gompa sunt un fel de fortificații – avanposturi de educație și dezvoltare spirituală. Într-un alt sens, sunt mănăstiri; iar într-altul, posturi militare. Asta depinde de perioada istorică implicată și de oamenii care au ocupat gompa.

– Câte gompa există?

– Numai în Nepal, peste o sută, din câte știu eu. Probabil de trei ori pe-atâtea au rămas nedescoperite. Dacă extinzi aria la Tibet și Bhutan, sunt cu miile.

– De ce ne oprim tocmai la asta? întrebă Sam.

– Mai mult din respect. Oriunde sunt peșteri sacre, se formează un consiliu al bătrânilor care să le supravegheze. Peșterile de aici nu sunt încă bine cunoscute, și bătrânii sunt foarte protectori în privința lor. Dacă nu le arătăm respectul cuvenit, o să ne trezim în fața țevilor a vreo zece puști.

Coborâră din mașină. Karna strigă spre gompa în nepaleză și, după câteva clipe, un bătrân în pantaloni kaki și într-un hanorac albastru, aprins ieși pe ușa întunecată. Avea tenul oacheș cu riduri adânci. De sub sprâncenele sârmoase, își scrută oaspeții preț de câteva secunde înainte de a zâmbi cu gura până la urechi.

– *Namaste*, Jack! strigă omul.

– *Namaste*, Pushpa. *Tapaai laai kasto chha*[1]?

---

[1] „Ce mai faci", în limba nepaleză (n.tr.)

Karna făcu câțiva pași înainte și cei doi bărbați se îmbrățișară, după care începură să vorbească șoptit. Karna făcu un semn spre Sam și Remi, și aceștia se apropiară instinctiv.

– Mai bine așteptați aici, spuse Ajay. Pushpa e *sgonyer* – portar. Domnul Karna e cunoscut de acești oameni, dar sunt suspicioși în privința străinilor.

Karna și Pushpa mai discutară câteva minute, apoi bătrânul dădu din cap și îl bătu pe Karna pe ambele brațe. Karna se întoarse la Land Cruiser.

– Pushpa ne-a dat permisiunea să ne continuăm misiunea. Îl va informa pe ghidul local să ne aștepte la primele peșteri.

– Cum să-l informeze pe ghid? întrebă Remi. Nu văd nici un...

– Printr-un mesager, răspunse Karna.

Arătă spre una dintre stâncile ca niște dinți de rechin din vârful pantei opuse. Acolo era o siluetă. De față cu ei, Pushpa ridică brațul și descrise o succesiune de forme cu mâna. Silueta semnală și ea, apoi dispăru în spatele stâncii.

– Până ajungem noi acolo, toți localnicii ne vor aștepta și vor ști că avem permis de liberă trecere, spuse Karna. Cu alte cuvinte, fără săteni furioși, cu furci.

– Cu pușți, îl corectă Sam.

Karna zâmbi reconfortant.

– Nici una, nici alta. Mergem?

Lăsând gompa Tarl în urmă, continuară drumul spre est, urmând defileul vreo trei kilometri, înainte de a ieși pe malul unui râu secat. La jumătate de kilometru distanță, dincolo de un pod, se înălța

un ansamblu de structuri aidoma unor gompa, la poalele unei alte stânci-muşuroi, de data aceasta de câteva sute de metri înălţime, care se întindeau spre nord şi spre sud cât vedeai cu ochii.

Ajay cârmi maşina peste albia râului, spre pod, apoi îl traversă. Pe măsură ce se apropiau de sat, pietrişul şi bolovanii dispăreau, lăsând în loc un nisip cafeniu-ruginiu fin. Ajay opri vehiculul lângă un zid de piatră jos din perimetrul satului. Coborâră toţi, loviţi de un vânt aspru. Nisipul le bombarda jachetele.

– Cam muşcă, nu-i aşa? spuse Karna.

În timp ce-şi trăgeau glugile pe cap, Sam şi Remi încuviinţară. Sam strigă, încercând să acopere vuietul:

– Acum, unde mergem?

– Acolo. Karna arătă spre muşuroaie. Haideţi.

Karna îi conduse printr-o spărtură în zid şi o luară pe o cărare mărginită de pietre. La capătul cărării, găsiră un gard viu des, din tufe. Urmară gardul viu spre stânga, apoi printr-o pergolă naturală. Ieşiră într-un careu mic, acoperit cu caldarâm, care înconjura o fântână bolborositoare. În jurul perimetrului, ghivece cu flori roşii şi violete dădeau pe dinafară.

– Au deviat puţin cursul râului pentru irigaţii, canalizare şi fântâni, spuse Karna. Le plac mult fântânile.

– E frumos, zise Remi.

Nu-ţi trebuia o imaginaţie bogată ca să înţelegi de unde izvorâseră legendele despre Shangri-La, se gândi Remi. În mijlocul unui teren atât de sumbru, cum rareori mai văzuseră ea şi Sam, găsiseră o mică oază. Juxtapunerea oferea o contradicţie plăcută.

Pe o bancă de lemn din apropiere stătea un bărbat scund, de vârstă mijlocie, îmbrăcat cu un pulover în carouri și purtând pe cap o șapcă de baseball cu logoul echipei Chicago Bears.

Ridică o mână în semn de salut și se îndreptă spre ei. Karna și bărbatul se îmbrățișară și vorbiră puțin, după care Karna se întoarse spre ei și îi prezentă pe Sam și pe Remi.

– *Namaste... namaste*, spuse omul zâmbind.

– Acesta e Pushpa, spuse Karna. Înainte să întrebe ceva, Karna adăugă: Da, e mai mult sau mai puțin același bărbat de la gompa. Pentru noi sună exact la fel; pentru ei, inflexiunea vocii duce la un rezultat complet diferit. Pushpa ne va conduce la peșteri. O să bem ceaiul cu Pushpa, apoi o să trecem la treabă.

Capitolul 29

Jomsom, Nepal

Cu rucsacurile în spate, se întoarseră pe unde veniseră, trecând de Land Cruiser, apoi îl urmară pe Pushpa de-a lungul zidului, mai întâi spre sud, apoi spre est, în jurul satului, până la poalele stâncilor-muşuroi.

– Brusc, mă simt foarte mică, spuse Remi peste umăr, spre Sam.

– Foarte.

De când văzuseră stâncile prima dată, atât distanţa, cât şi geologia fantastică se combinaseră în aşa fel, încât totul părea mai puţin real, ca o scenă desprinsă dintr-un film SF. Acum, când Sam şi Remi stăteau în umbra muşuroaielor, acestea, pur şi simplu, inspirau veneraţie.

În fruntea şirului indian, Pushpa se opri, aşteptând răbdător până când Sam şi Remi încetară să mai caşte gura şi să facă fotografii, după care porniră din nou. După încă zece minute de drumeţie, ajunseră la o fisură în stâncă, puţin mai înaltă decât Sam. Unul câte unul, se strecurară prin deschizătură, intrând pe o cărare ca un tunel. Deasupra lor,

pereții maronii-ruginii netezi se curbau în interior, aproape atingându-se, lăsând doar o fâșie de cer albastru îndepărtat deasupra.

Mereu spre est, cărarea mergea în zigzag și în spirală, până când Sam și Remi pierdură socoteala distanței parcurse. Pushpa hotărî să facă un popas și dădu un ordin scurt. În spatele lor, la urma șirului, Ajay spuse:

– Acum ne cățărăm.

– Cum? întrebă Remi. Nu văd nici o priză pentru mână. Și nu avem nici echipament.

– Pushpa și prietenii lui au făcut un drum. Gresia de aici e foarte fragilă; pitonii standard și bolțarii de stâncă strică prea mult peretele.

În față, îi vedeau pe Pushpa și pe Karna vorbind. Pushpa dispăru într-un alcov pe partea stângă a stâncii, iar Karna se întoarse la ei pe cărare.

– Pushpa o să urce primul, spuse el, urmat de Ajay. Apoi tu, Remi, urmată de Sam. Eu închei șirul. Treptele par descurajante, dar sunt destul de solide, vă asigur. Mergeți încet.

Sam și Remi încuviințară din cap, apoi Karna și Ajay își schimbară pozițiile.

Ajay stătu în fruntea lor câteva minute, cu gâtul întins înapoi, apoi păși și el în alcov și dispăru din raza lor vizuală. Sam și Remi făcură un pas înainte și ridicară privirile.

– Dumnezeule, murmură Remi.

– Poți să mai zici o dată, o aprobă Sam.

Treptele menționate de Karna erau, de fapt, niște țăruși din lemn bătuți în calcar ca să formeze o serie de prize pentru mână și picior, dispuse în zigzag. Scara urca treizeci de metri printr-o deschizătură ca un horn, după care făcea o curbă,

dispărând din vedere, în spatele unui perete de stâncă ieșit în afară.

Îl urmăriră cu privirea pe Ajay cum se cățără pe acele bârne până când dispăru din raza lor vizuală. Remi șovăi o clipă, apoi se întoarse spre Sam, zâmbi, îl sărută pe obraz și rosti cu voioșie:

– Ne vedem sus!

După asta, urcă pe prima treaptă și începu să se cațere.

Când ajunse la jumătatea drumului, Karna îi spuse lui Sam, peste umăr:

– E ca argintul viu.

Sam zâmbi.

– Nu trebuie să vinzi castraveți grădinarului, Jack.

– Seamănă cu Selma, nu?

– Exact. Selma e... unică.

Odată ce Remi dispăru în curbă, Sam începu escaladarea. Imediat simți soliditatea barelor și, după câteva mișcări de probă ca să compenseze greutatea rucsacului, își găsi un ritm constant. În scurt timp, pereții hornului se închiseră în jurul lui. Puținele raze de soare care se strecuraseră până atunci pe cărarea de sub el își diminuară lumina, din cauza amurgului. Sam ajunse la peretele proiectat în afară și făcu o pauză, uitându-se după cotitură. La șase metri distanță, deasupra și la stânga lui, barele se terminau pe o scândură de lemn orizontală bătută în cuie de un șir de țăruși. La capătul scândurii era încă una, de data aceasta înclinată în spatele unui alt perete atârnând. Remi era la intersecție; îi făcu semn cu mâna și ridică degetul mare.

Când Sam ajunse la scândură, arăta la fel de îngustă cum i se păruse de dedesubt. Își făcu vânt pe

platformă, găsi un sprijin pentru picioare și înaintă ritmic pe scândură, dând apoi colțul. După alte patru scânduri, ajunse la o platformă de stâncă și o peșteră ovală. Înăuntru, îi găsi pe Pushpa, Ajay și Remi așezați în jurul unei sobițe Jetboil[1], pe care era un ceainic în miniatură.

Apa tocmai începuse să fiarbă când Karna se strecură în peșteră. Se așeză.

– Ce bine, avem ceai!

Fără să scoată nici un cuvânt, Pushpa scoase cinci căni smălțuite roșii din rucsac, dădu fiecăruia câte una, apoi turnă ceaiul. Se înghesuiră unii în alții, sorbind băutura fiartă și bucurându-se de tăcerea din jur. Afară, o rafală de vânt șuiera din când în când la intrare.

Când toată lumea termină de băut, Pushpa împachetă cu dexteritate cănile și porniră din nou, de data aceasta cu lămpile de miner aprinse. Acum, Pushpa conducea grupul, în timp ce Ajay închidea șirul.

Tunelul coti la stânga, apoi la dreapta, după care se opri brusc, în fața unui perete vertical. Înaintea lor, o arcadă înaltă până la piept era cioplită în calcar. Pushpa se întoarse și vorbi cu Karna preț de câteva clipe, apoi Karna le spuse lui Sam și lui Remi:

– Pushpa înțelege că nu sunteți budiști și că munca noastră aici e puțin complicată, așa că nu are pretenția să respectăm obiceiurile budiste. Ne cere doar ca, atunci când intrați în camera principală, să înconjurați perimetrul o dată, în direcția acelor de ceasornic. După asta, vă puteți deplasa în orice direcție doriți. Ați înțeles?

---

[1] Producător de mașini de gătit și de accesorii portabile din Statele Unite (n.tr.)

Sam și Remi încuviințară din cap.

Pushpa se aplecă și trecu pe sub boltă, pășind la stânga, urmat de Remi, Sam și Ajay. Se treziră într-un coridor. În fața lor, pe perete, erau pictate cu galben și roșu niște simboluri șterse, nefamiliare pentru Sam și Remi, împreună cu sute de rânduri de text în ceea ce presupuseră a fi dialectul lowa.

Karna le spuse în șoaptă:

– E un fel de întâmpinare, în esență o prezentare istorică a sistemului de peșteri. Nimic ce ține de Theurang sau de Shangri-La.

– Sunt naturale sau făcute de mâna omului? întrebă Remi, arătând spre pereți și tavan.

– Și una, și alta, de fapt. Când au fost construite peșterile – acum vreo nouă sute de ani –, loba[1] din zona aceasta credeau că peșterile sacre le-au fost revelate de natură în stadiul lor embrionar. După descoperirea peșterilor, loba le-au putut excava după voința lor spirituală.

Urmându-l pe Pushpa, grupul înaintă mai departe pe coridor. Merseră aplecați, până ajunseră la o altă intrare boltită, aceasta aflându-se la câțiva centimetri mai sus de capul lui Sam.

Peste umăr, Karna spuse zâmbind:

– Am ajuns.

La prima vedere, camera principală părea un dom perfect, având un diametru de zece pași și doi metri și jumătate înălțime, cu tavanul îngustându-se spre un punct rotunjit. Peretele opus intrării era dominat de o frescă ce se întindea în jurul

[1] Loba se referă la mai multe triburi tibeto-birmaneze, care trăiesc în sud-estul Tibetului (n.tr.)

camerei și de la podea la tavanul ca o cupolă. Spre deosebire de fresca de pe coridor, simbolurile, textul și desenele de aici erau pictate în nuanțe vibrante de roșu și galben. Contrastul creat cu peretele de culoarea cafelei era uimitor.

– E magnific, spuse Sam.

Remi, încuviințând din cap, nu-și desprindea privirea de pe frescă.

– Detaliile... Jack, de ce culoarea e atât de diferită aici?

– Pushpa și oamenii săi au restaurat-o. Pigmentul folosit e un secret vechi. Nici mie nu mi l-au împărtășit, dar Pushpa m-a asigurat că e aceeași rețetă folosită în urmă cu nouă secole.

În centrul încăperii, Pushpa gesticula spre ei. Karna le spuse lui Sam și lui Remi:

– Să ne facem turul. Nu vorbiți, țineți capetele plecate.

Karna îi conduse și ocoliră spațiul în sensul acelor de ceasornic, oprindu-se din nou sub boltă. Pushpa făcu un semn din cap către ei și zâmbi, apoi îngenunche lângă rucsac. Scoase două lămpi cu kerosen și atârnă câte una de un știft, pe fiecare perete lateral. Imediat, camera se umplu de o strălucire chihlimbarie.

– Te putem ajuta cu ceva? întrebă Remi.

– Am nevoie de discuri și de puțină liniște. În rest, mă descurc singur.

Sam scoase cutia Lexan[1] ce conținea discurile Theurang din rucsac și i-o dădu lui Karna. Înarmat cu discurile, un ghem de sfoară, o ruletă, o riglă paralelă, un compas și o busolă, Karna se apropie

[1] Companie producătoare de mase plastice (n.tr.)

de frescă. Pushpa veni și el repede, cărând o scară mică din lemn, primitiv lucrată, pe care o puse lângă Karna.

Sam, Remi și Ajay își dădură jos rucsacurile și se așezară cu spatele la perete pe partea cu intrarea.

Timp de aproape o oră, Karna lucră neîntrerupt, măsurând în tăcere simbolurile de pe frescă și făcând însemnări în carnețelul lui. Din când în când, se dădea câte un pas înapoi, fixa cu privirea peretele și murmura ceva ca pentru sine, plimbându-se încoace și încolo.

Într-un final, îi spuse ceva lui Pushpa, care stătuse într-o parte, cu mâinile împreunate la spate. Pushpa și Karna îngenuncheară, deschiseră cutia Lexan și examinară preț de câteva minute discurile Theurang, potrivindu-le la un loc, cu inelul exterior cu flanșă în diferite poziții, până când găsiră o configurație aparent satisfăcătoare.

Apoi, Pushpa și Karna așezară discurile peste anumite simboluri, măsurară distanțele cu ruleta și vorbiră în șoaptă.

Într-un sfârșit, Karna făcu un pas înapoi, cu mâinile în șolduri, și aruncă o privire finală de ansamblu asupra peretelui. Se întoarse spre Sam și Remi.

– Selma mi-a spus că vă place să primiți o veste bună și una proastă.

Sam și Remi își zâmbiră.

– Selma se cam distrează pe seama noastră, zise Sam. Ei îi place, noi nu ne prea dăm în vânt.

– Dă-i drumul oricum, Jack, spuse Remi.

– Vestea bună e că nu trebuie să mai căutăm. Bănuiala mea s-a adeverit. Asta e peștera de care aveam nevoie.

– Fantastic, spuse Sam. Și...?

– De fapt, am o veste bună, încă una bună și una proastă. A doua veste bună e că acum avem descrierea lui Shangri-La – sau cel puțin niște semne care ne vor spune dacă suntem pe aproape.

– Iar vestea proastă? îl îmboldi Remi.

– Vestea proastă e că harta arată doar drumul pe care Străjerul Dhakal ar fi trebuit să-l urmeze cu Theurangul. După cum bănuiam, el mergea spre est, prin Himalaya, dar, în total, sunt douăzeci și șapte de puncte care marchează traseul.

– Vrei să ne traduci, te rog? spuse Sam.

– Shangri-La ar putea fi în una dintre cele douăzeci și șapte de locații care se află între acest punct și estul Myanmarului.

Capitolul 30

Kathmandu, Nepal

– Ești sigur că n-ai să te răzgândești, Jack? întrebă Remi.

În spatele ei, pe pista de pământ, se afla un elicopter Bell 206b Long-Ranger III albastru cu alb, cu motorul huruind și elicele rotindu-se, pregătit pentru decolare.

– Nu, draga mea, îmi pare rău. Îmi cer scuze că vă abandonez. Am o relație reciprocă de ură cu toate aparatele de zbor. Ultima dată când am zburat în Anglia, am fost puternic sedat.

După ce părăsise complexul de peșteri în ajun, grupul se întorsese în Lo Monthang pentru a trece în revistă rezultatele și a hotărî ce vor face în continuare. Următoarea mișcare nu putea fi decât una: să urmeze traseul lui Dhakal Străjerul spre est, în Nepal, bifând pe rând locațiile stabilite de Karna pe harta murală.

Altitudinea și izolarea zonelor-țintă le lăsau o singură opțiune de transport – un elicopter charter –, care îi duse înapoi în Kathmandu, direct în gura lupului. Dacă aveau noroc, Sam și Remi puteau găsi ce căutau în câteva zile, înainte să le afle King ruta.

– Şi dacă ne ia King urma? întrebă Sam.

– Vai de mine, nu v-am spus? Ajay a fost în armata indiană – de fapt, e un gurkha[1]. Un adevărat dur. O să aibă grijă de mine.

În spatele lui Karna, Ajay le zâmbi fioros.

Karna le dădu harta laminată pe care o adnotase cu o seară înainte.

– Am reuşit să elimin două puncte improbabile de pe grila de căutare de azi, ambele situate pe vârfuri care ar fi fost acoperite cu gheaţă şi zăpadă la vremea călătoriei lui Dhakal...

Cercetările lui Karna cu privire la „adevăratul" Shangri-La îl făcuseră să creadă că se afla într-o zonă cu o climă relativ temperată, cu anotimpuri regulate. Din păcate, lanţul muntos Himalaya era plin de văi ascunse, fâşii mici de paradis aproape tropical în mijlocul crestelor şi al gheţarilor ameninţători.

– Ne mai rămân şase ţinte de cercetat, încheie Karna. Ajay i-a dat pilotului vostru coordonatele.

Pe pistă, elicele elicopterului Bell îşi accelerau mişcarea de rotaţie. Karna le strânse mâinile şi strigă:

–Succes! Ne întâlnim tot aici, diseară!

El şi Ajay alergară spre Land Cruiserul lui Ajay.

Sam şi Remi se îndreptară spre elicopter.

Prima lor ţintă se afla la cincizeci de kilometri nord-est de Kathmandu, în pasul Hutabrang. Pilotul lor, fost aviator în Forţele Aeriene pakistaneze,

---

[1] Locuitori ai Nepalului, distinşi, de-a lungul istoriei, prin faptele de arme săvârşite în rândurile armatelor britanică şi indiană (n.tr.)

pe nume Hosni, îi duse în direcția nord timp de zece minute, arătându-le crestele și văile și lăsându-i pe Sam și pe Remi să-și facă o imagine de ansamblu asupra terenului, înainte de a vira spre est, unde indicau coordonatele.

Vocea lui Hosni se auzi în căști:

– Intrăm în zonă acum. Am să dau o tură în sensul acelor de ceasornic și o să încerc să zbor cât mai jos posibil. Vântul poate fi foarte înșelător aici.

În cabina din spatele lui Hosni, Sam și Remi priviră fiecare pe geamul lui. Remi îi spuse lui Sam:

– Fii cu ochii în patru după ciuperci.

– Am înțeles, căpitane.

Traducerea frescei rupestre făcută de Karna le oferise o descriere vagă, dar sperau că utilă, a celei mai proeminente trăsături a locului numit Shangri-La – un afloriment ce aducea cu o ciupercă. Cum fresca fusese făcută înainte ca omul să poată zbura, forma era, probabil, recognoscibilă doar de la sol. Însă cât de mare era formațiunea sau dacă Shangri-La se afla pe ea, în ea ori în apropiere, fresca nu specifica. Sam și Remi sperau și presupuneau că cei care puseseră la cale evacuarea Omului de Aur aleseseră o formațiune, suficient de mare, încât să se distingă de vecinii ei.

Anticipând numeroase aterizări și decolări, îi plăteau lui Hosni un onorariu aproape dublu față de cel obișnuit și îl angajaseră pentru cinci zile, cu o sumă nerambursabilă pentru încă cinci.

Elicopterul trecu peste o creastă împădurită, iar Hosni plană pe deasupra, coborând în valea de dedesubt. La nouăzeci de metri deasupra vârfului copacilor, ieși din vrie și încetini viteza de coborâre.

– Suntem în zonă acum, strigă el.

Cu binoclul ridicat, Sam și Remi începură să scaneze valea. Remi spuse în căști:

– Adu-mi aminte, cât de exacte a spus Jack că sunt coordonatele?

– Cu o marjă de eroare de aproximativ jumătate de kilometru. O treime dintr-o milă.

– Asta nu mă ajută deloc.

Deși specialistă în matematică, lui Remi nu-i plăcea în mod deosebit; mai ales măsurarea distanțelor o descumpănea.

– Vreo patru sute de metri. Închipuie-ți o pistă de alergare standard.

– Am înțeles. Imaginează-ți, Sam, că Străjerul acela trebuia să găsească aceste coordonate la marele fix.

– Un spirit de orientare remarcabil, consimți Sam. Karna a spus însă că indivizii ăștia erau echivalentul Beretelor Verzi sau al pușcașilor marini SEAL de azi. Se antrenau pentru așa ceva toată viața.

Hosni continuă să coboare, apropiindu-se cât de mult putea de copaci. Valea, pe care elicopterul o traversă de la un capăt la altul în mai puțin de două minute, nu dezvălui nimic. Sam îi ordonă lui Hosni să găsească următorul set de coordonate.

Dimineața trecu pe măsură ce elicopterul își continua drumul spre vest. Înaintarea era anevoioasă. Deși multe dintre coordonate erau la doar câțiva kilometri distanță unele de altele, plafonul de zbor al elicopterului îl forța pe Hosni să treacă pe lângă unele vârfuri mai înalte, zburând prin

șeile și pasurile alpine care se aflau la o distanță de patru mii opt sute de metri sub ei.

La scurt timp după ora unu, când zburau spre nord-vest ca să evite o creastă din lanțul muntos Ganesh Himal, Hosni strigă:

– Nu suntem singuri. Elicopter la ora două.

Remi își mută atenția spre partea lui Sam și amândoi se uitară pe geam la aparat.

– Cine e? întrebă Remi.

Hosni strigă înapoi:

– Forțele Aeriene ale Armatei Populare de Eliberare. Un Z-9.

– Unde e granița tibetană?

– Cam la trei kilometri dincolo de ei. Nu vă faceți griji, mereu trimit iscoade să urmărească elicopterele care decolează din Kathmandu. Pur și simplu, își etalează mușchii.

– Dacă ne-am afla în altă parte, asta ar fi considerată o invazie, observă Sam.

– Bine ați venit în Nepal.

După câteva minute de zbor paralel cu elicopterul lor, cel chinez se desprinse și se îndreptă spre nord, către graniță. În scurt timp, intră în nori și nu-l mai văzură.

De două ori în după-amiaza aceea îi cerură lui Hosni să aterizeze lângă o formațiune de stânci ce arăta promițător, dar nu avură noroc. Aproape de ora patru, Sam marcă cu un creion roșu un X peste ultimul punct de pe harta zilei, iar Hosni întoarse elicopterul spre Kathmandu.

Dimineața celei de-a doua zile începu cu un zbor de patruzeci de minute spre valea Budhi Gandaki,

la nord-vest de Kathmandu. Trei dintre coordonatele lui Karna pentru ziua aceea se găseau în Budhi Gandaki, care urma marginea vestică a lanțului muntos Annapurna. Sam și Remi avură parte de trei ore de privelişti superbe – păduri dese de pin, pajişti bogate ce explodau de flori de câmp, linii de creastă zimțate, râuri învolburate și cascade tunătoare –, dar nimic altceva, în afara unei formațiuni care, de deasupra, arăta ca o ciupercă, suficient cât să îndreptățească o aterizare, dovedindu-se însă a fi doar un bolovan cu partea superioară mai mare.

La prânz, aterizară lângă un popas al drumeților, într-un sat numit Bagarchap, unde Hosni îi distră pe copiii localnicilor ducându-i câte o tură cu elicopterul, în timp ce Sam și Remi mâncară ce-și aduseseră în rucsac.

În scurt timp erau din nou în aer și se îndreptau spre nord, prin gheţarul Bintang, către muntele Manaslu.

– Are opt mii o sută de metri înălțime, strigă Hosni, arătând spre munte.

Sam îi traduse lui Remi:

– Aproximativ douăzeci și patru de mii de picioare.

– Și cu cinci mii mai puțin decât Everestul, adăugă Hosni.

– Una e să le vezi în fotografii sau de la sol, spuse Remi. De aici de sus, îmi dau seama de ce acest loc e numit acoperișul lumii.

După ce mai plană în jur pentru ca Remi să facă niște fotografii, Hosni întoarse elicopterul spre vest și coborî prin alt gheţar – Pung Gyen, cum îi

anunță Hosni –, pe care-l urmară treisprezece kilometri, înainte de a vira din nou spre nord.

– Prietenii noștri s-au întors, spuse Hosni în căști. Pe partea dreaptă.

Sam și Remi se uitară într-acolo. Elicopterul chinez Z-9 se întorsese într-adevăr, zburând iarăși în paralel cu ei, de data aceasta însă la doar câteva sute de metri.

Sam și Remi vedeau siluetele, care îi priveau, la rândul lor, prin geamurile cabinei.

Elicopterul Z-9 îi mai urmări câțiva kilometri, apoi vină și dispăru într-un pâlc de nori.

– În trei minute ajungem la zona care ne interesează, strigă Hosni.

Sam și Remi se apropiară de ferestre.

Ca de obicei, Hosni ridică botul elicopterului peste linia de coastă, apoi coborî abrupt în vale, pierzând treptat din altitudine. Opri elicopterul în plan orizontal.

Sam observă primul peisajul suprarealist al văii de sub ei. În timp ce pantele superioare erau bogat împădurite cu pini, porțiunile mai joase arătau ca și cum fuseseră cioplite cu o formă de prăjituri dreptunghiulară, ce lăsase în urmă stânci abrupte care plonjau într-un lac. Un platou acoperit cu gheață pornea de pe versantul opus, încercuindu-i un capăt. O rigolă cu apă învolburată tăia pragul de stâncă și cădea în cascadă în apele de dedesubt.

– Hosni, cât de adâncă crezi că e? întrebă Sam. Mă refer la vale.

– De la linia de coastă la lac, probabil vreo două sute patruzeci de metri.

– Stâncile sunt cel puțin pe jumătate la fel de înalte, spuse Sam.

Hosni înaintă cu viteză redusă, de-a lungul versantului, în timp ce Sam și Remi scanau terenul cu binoclul. Când ajunseră la același nivel cu platoul și Hosni se apropie, observară că platoul era înșelător de adânc, îngustându-se câteva sute de metri înainte de a se termina într-un perete impunător de gheață, consolidat de stânci verticale.

– Ăsta e un ghețar, spuse Sam. Hosni, n-am văzut platoul ăsta pe nici o hartă. Ți se pare cunoscut?

– Nu, aveți dreptate. E relativ recent. Vedeți culoarea lacului, cenușiul acela verzui?

– Da, spuse Remi.

– Așa arată după retragerea ghețarilor. Aș zice că secțiunea asta a văii are mai puțin de doi ani vechime.

– Schimbarea climei?

– Mai mult ca sigur. Ghețarul pe lângă care am trecut mai devreme – Pung Gyen – a scăzut numai anul trecut cu doisprezece metri.

Cu nasul turtit de geam, Remi coborî deodată binoclul.

– Sam, privește aici!

El veni lângă ea și se uitară amândoi în jos. Chiar sub ei părea să fie o colibă de lemn îngropată pe jumătate într-o pătură de gheață înaltă până la brâu.

– Ce naiba e asta? întrebă Sam. Hosni?

– Habar n-am.

– Cât de aproape suntem de coordonate?

– La nici un kilometru.

– Sam, asta-i o nacelă, spuse Remi.

– Poftim?

– O nacelă din răchită – pentru un balon cu aer cald.

– Ești sigură?

– Hosni, coboară!

Capitolul 31

Nordul Nepalului

Hosni cârmi elicopterul în lateral, deasupra platoului, până când găsi un loc pe care-l consideră suficient de solid ca să-i suporte greutatea, apoi ateriză. După ce elicele se potoliră, Sam și Remi coborâră și își puseră jachetele, fesurile și mănușile.

– Pășiți cu atenție! strigă Horni. Sunt multe crevase în zone de acest fel.

Îi făcură semn din mână că au înțeles și începură să traverseze platoul spre locul descoperit.

– Stați puțin... strigă Hosni. Se întoarseră. Hosni coborî din carlingă și căută în compartimentul cu bagaje de la coadă. Scoase ceea ce părea a fi un țăruș pentru cort pliabil și i-l dădu lui Sam. Sondă de avalanșă. Funcționează la fel de bine și în cazul crevaselor. Mai bine să te asiguri.

– Mersi. Sam smuci ușor sonda, care se desfăcu, coarda elastică interioară fixând secțiunile la locul lor. Grozav!

Porniră din nou, de data aceasta cu Sam care sonda terenul pe măsură ce înaintau.

Pătura de gheață care acoperea parțial platoul era ondulată, ca și cum niște valuri înghețaseră brusc. Presupuseră că erau reziduurile retragerii lente, prin măcinare, a ghețarului în susul văii.

Obiectul căutat se afla la marginea cea mai îndepărtată, în diagonală față de restul platoului.

După cinci minute de traversare precaută, se opriră în fața lui.

– Mă bucur că n-am pus pariu cu tine, spuse Sam. Într-adevăr, e o nacelă.

– Cu fundul în sus. Asta explică de ce arăta ca o colibă. Nu se mai fac așa în ziua de astăzi. Ce naiba caută aici?

– Habar n-am.

Remi făcu un pas în față. Sam o opri, apucând-o de umăr. Sondă gheața din fața nacelei, hotărî că e solidă, apoi începu să cerceteze în jurul laturilor sale.

– E mare, spuse Sam.

Continuară să pășească în lateral stânga, paralel cu nacela, sondând terenul pe parcurs, până când ajunseră la capăt.

Sam se încruntă și spuse:

– Din ce în ce mai curios.

– Cât e de mare? întrebă Remi.

– Aproximativ nouă metri.

– Imposibil. Majoritatea nu au un metru pe un metru?

– Mai mult sau mai puțin. Strecură sonda sub fundul răsturnat al nacelei cât putu de adânc. Aproape doi metri și jumătate lățime.

Sam îi dădu sonda lui Remi, apoi îngenunche și se târî de-a lungul laturii nacelei, cu mâinile alunecând prin zăpadă.

– Sam, ai gri...

Sam își cufundă brațul în zăpadă până la cot. Îngheță.

– Nu sunt sigur sută la sută, spuse el rânjind, dar cred că am găsit ceva.

Se întinse pe burtă.

– Te țin eu, îl asigură Remi.

Îl apucă de bocanci.

Sam își folosi ambele mâini ca să spargă gheața, făcând o gaură cât o minge de baschet, apoi băgă capul în ea. Se întoarse spre Remi.

– O crevasă. Foarte adâncă. Nacela o încalecă pe jumătate în diagonală.

Se mai uită o dată prin gaură, apoi se răsuci înapoi și se îndepărtă de crevasă, împingându-se în genunchi.

– Am aflat cum a ajuns aici, spuse el.

– Cum?

– A zburat. Echipamentul e încă atașat de nacelă – contraforturi de lemn, un fel de coardă împletită... Am văzut chiar ceva ce părea a fi o țesătură. Totul e încâlcit și atârnă în crevasă.

Remi se așeză lângă el și priviră amândoi nacela o vreme. Remi spuse:

– Un mister de rezolvat altă dată?

Sam încuviință.

– Absolut. Ținem minte și o să revenim.

Se ridicară. Sam întinse gâtul.

– Ascultă!

Vag, în depărtare, se auzi zgomotul făcut de elicele unui elicopter. Se întoarseră, încercând să localizeze sunetul. Aflat lângă elicopterul Bell, îl auzise și Hosni. Se uită înspre cer.

Deodată, în stânga lor, un elicopter verde-măsliniu apăru peste linia de coastă, apoi coborî în vale și se îndreptă spre ei. Pe ușa aparatului de zbor era desenată o stea roșie cu cinci colțuri, pe un fundal galben.

Elicopterul coborî la același nivel cu platoul și încetini viteza, plutind la cincisprezece metri de Sam și de Remi, cu botul conic și compartimentele pentru rachete îndreptate spre ei.

– Nu mișca, spuse Sam.

– Armata chineză? întrebă Remi.

– Da. Același Z-9 pe care l-am văzut ieri.

– Ce vor?

Înainte ca Sam să apuce să răspundă, elicopterul se roti în jurul axei sale, dezvăluind ușa deschisă a cabinei. În ea, un soldat era ghemuit în spatele unei mitraliere.

Sam simți cum trupul lui Remi se încordează. Îi luă încet mâna într-a sa.

– Nu fugi. Dacă ar fi vrut să ne omoare, am fi fost deja morți.

Cu colțul ochiului, Sam observă mișcare. Aruncă o privire spre elicopter și îl văzu pe Hosni deschizând ușa laterală. După o clipă, apăru înapoi. În mâini avea o mitralieră compactă. O ridică spre Z-9.

– Nu, Hosni! strigă Sam.

Mitraliera lui Hosni se cabră și gura țevii luă foc. Gloanțele împroșcară parbrizul elicopterului Z-9. Acesta se înclină brusc la dreapta, apoi acceleră, îndepărtându-se pe suprafața lacului, către linia de coastă, unde se înclină din nou, până când ajunse cu botul îndreptat asupra elicopterului Bell.

– Hosni, fugi! strigă Sam. Apoi către Remi: În spatele nacelei! Du-te!

Remi țâșni în fugă, cu Sam pe urmele ei.

– Remi, crevasa! strigă Sam. Ia-o la stânga!

Remi făcu întocmai, apoi își luă avânt și plonjă cu capul înainte în nacelă. Sam se aruncă o clipă mai târziu, apoi se ridică în genunchi și o ajută pe Remi să se sprijine de banchiză. Se rostogoliră pe spate și aterizară grămadă, unul peste celălalt.

Din partea cealaltă a platoului se auzi răpăitul mitralierei lui Hosni. Sam se ridică și se uită de-a lungul gheții. Hosni stătea sfidător la marginea platoului, trăgând spre Z-9, care se apropia.

– Hosni, pleacă de acolo!

Z-9 se opri în aer la vreo sută de metri distanță. Sam văzu o lumină puternică dinspre compartimentul rachete din partea stângă. Și Hosni o văzu. Se întoarse și începu să alerge spre Sam și Remi.

– Mai repede! strigă Sam.

Cu o explozie puternică de lumină și un nor de fum, două rachete țâșniră din compartimentul elicopterului Z-9. Într-o fracțiune de secundă ajunseră la Bell, una lovind pământul de sub coadă, iar cealaltă izbindu-se în compartimentul motor.

Elicopterul Bell se zgudui, sări în sus, apoi explodă.

Sam se feri și se aruncă peste Remi. Simțiră unda de șoc a exploziei pe platou și gheața crăpându-se sub ei. Un val de șrapnel bombardă nacela și pătura de gheață, la treizeci de centimetri deasupra lor.

Apoi tăcere.

– Vino după mine spuse Sam, și se târî pe lungimea pragului de gheață, până la capătul nacelei. Se răsuci pe burtă și se uită după colț.

Rămășițele elicopterului Bell zăceau împrăștiate pe tot platoul. Bucăți sfâșiate din fuzelaj, încă

legănându-se în urma loviturii, stăteau în mijlocul unui strat de combustibil de aviație care ardea. Schije de elice ieșeau din troienele de zăpadă.

Z-9 se retrăsese în cealaltă parte a lacului, spre linia de coastă, unde plutea, cu compatimentul pentru rachete încă îndreptate amenințător asupra platoului.

– Îl vezi pe Hosni? spuse Remi.

– Mă uit.

Sam îl văzu zăcând lângă un ciob din parbrizul elicopterului Bell. Avea trupul carbonizat. Apoi, Sam mai zări ceva. Chiar în fața lor, la șase metri, se afla mitraliera lui Hosni. Părea intactă. Se trase înapoi, cu fața la Remi.

– A murit. N-a simțit nimic.

– Vai, nu!

– I-am văzut mitraliera. Cred că pot s-ajung la ea.

– Sam, nu. Nici nu știi dacă funcționează. Unde e elicopterul Z-9?

– Planează. Probabil transmit prin stația radio la bază, cerând instrucțiuni. Ne-au văzut deja; or să vină să se uite mai de-aproape.

– N-ai cum să-i ții la distanță prea multă vreme.

– Bănuiala mea e că ne vor în viață. Altfel, ar fi bombardat platoul cu rachete.

– De ce oare? Ce urmăresc?

– Am o presimțire.

– Și eu. Dacă rămânem în viață, ne consultăm mai târziu. Ce plan ai?

– Nu pot ateriza, după mizeria pe care au făcut-o, așa că vor trebui să planeze deasupra platoului și să coboare soldații pe cabluri. Dacă îi prind la momentul potrivit, poate că... Sam nu-și termină

vorba. Poate, adăugă el. Ce zici? Luptăm și, eventual, murim poate aici sau ne predăm și sfârșim într-un lagăr chinezesc?

Remi zâmbi curajoasă.

– Mai trebuie să întrebi?

Sperând și așteptând ca Z-9 să înceapă recunoașterea înainte de a-și lăsa oamenii la sol, Sam o trimise pe Remi înapoi pe fâșia de gheață, unde se îngropă în zăpadă între doi nămeți. Sam se ghemui lângă nacelă și se pregăti.

După un timp ce păru să dureze mai multe minute, dar care probabil nu depășì un minut, Sam auzi sunetul făcut de Z-9, care se apropia. Când ajunse aproape, așteptă până când zgomotul deveni asurzitor. Riscă să arunce o privire pe după colțul nacelei.

Z-9 se oprise în zbor planat, chiar la marginea platoului, la câțiva metri deasupra lui. Elicopterul stătea pieziș, ca o libelulă ce așteaptă să apară prada. În ușa laterală, Sam îl văzu pe artilerist aplecat deasupra mitralierei.

Deodată, Z-9 viră și dispăru din raza sa vizuală, sub platou. După câteva secunde, Sam îl văzu venind înapoi, deasupra lacului. Sam acționă fără să se gândească, ieșind în patru labe din adăpost și alergând, aplecat, spre mitraliera lui Hosni. O înșfăcă și alergă înapoi la nacelă.

– Am reușit, strigă Sam spre Remi, apoi începu să verifice mitraliera. Patul de lemn al armei era parțial crăpat și patul anterior ars, dar componentele metalice păreau în ordine, și țeava, neatinsă. Scoase magazia de muniție; mai erau treisprezece gloanțe.

– Ce vor să facă? strigă Remi.

– Ori pleacă, ori așteaptă să ardă tot kerosenul ca să-i coboare pe soldați cu cablul.

Z-9 ajunse la marginea lacului și viră în sus, de-a lungul versantului, spre linia de coastă. Sam îl urmări din priviri, rugându-se în sinea lui ca elicopterul să meargă mai departe.

Dar se opri.

După un tipar deja stabilit, Z-9 se înclină deasupra coastei, schimbă cursul și veni înapoi spre lac.

– Se întorc, anunță Sam.

– Succes.

Sam repetă în minte planul. Era important dacă elicopterul se poziționa față de el cu ușa deschisă pe care urmau să coboare soldații, cu ajutorul unor cabluri. N-avea nici un rost să tragă în fuzelajul aparatului; atacul lui Hosni o dovedise. Sam avea nevoie doar de o crăpătură în armură.

Motorul elicopterului Z-9 se auzi tot mai aproape și sunetul ritmic al elicelor îi duduia în timpane lui Sam. Aștepta, cu capul plecat, privind gheața la câțiva metri de nacelă.

Așteaptă... așteaptă...

Zăpada începu să biciuiască gheața.

Sam aruncă o privire după colț.

Elicopterul plutea la nouă metri deasupra platoului.

– Hai, întoarce, murmură Sam. Numai puțin.

Elicopterul pivotă ușor, aducând spre Sam artileristul care trebuia să acopere coborârea soldaților. Două cabluri negre groase se desfășurară din ușă și atinseră gheața. Primii doi soldați păși peste ușă. Sam putea să deslușească scaunul pilotului, aflat pe diagonală, în spatele lor.

Sam inspiră adânc și strânse din dinți. Comută selectorul foc pe poziția *singular*, apoi se lăsă în jos. Ghemuit, puse mitraliera la umăr și ținti ușa deschisă a elicopterului, apoi se deplasă la stânga, mutând vizorul deasupra căștii artileristului. Trase. Artileristul se prăbuși. Sam schimbă selectorul de foc din poziția *singular* pe poziția *tripul*, potrivi din nou vizorul și trase o rafală spre ușă. Lovit, unul dintre soldați se împletici și căzu pe spate; celălalt se feri și se aruncă pe burtă. Sam avea acum în plin vizor scaunul pilotului, dar știa că doar pentru o secundă sau două. Chiar în timp ce-și ajusta ținta, văzu mișcându-se brațul pilotului, care acționa manetele, încercând să controleze haosul din jurul lui.

Sam se concentră asupra spătarului scaunului. Inspiră adânc, expiră, apoi apăsă pe trăgaci. Un trio de gloanțe împroșcă interiorul elicopterului. Sam trase din nou, apoi încă o dată. Mitraliera scoase un clic în gol; magazia era goală.

Elicopterul se aplecă într-o parte, cu botul în jos, spre platou. Prin ușa deschisă a cabinei, alunecă trupul neînsuflețit al artileristului, urmat de al doilea soldat. Cu brațele fluturând, căutând o priză pentru mână, alți doi soldați se rostogoliră prin ușă. Unul reuși să se agațe de patina elicopterului, dar celălalt se prăbuși la pământ. Scăpat complet de sub control și fără pilot, Z-9 lovi platoul, zdrobindu-l pe soldatul agățat de el.

Sam își dezlipi ochii de pe elicopter, se adăposti după nacelă și fugi spre locul unde se afla Remi.

–Atenție la șrapnel! strigă el și se aruncă peste ea.

Două dintre elicele elicopterului loviră primele gheața, forfecând-o și azvârlindu-o departe, cu o fracțiune de secundă înainte ca fuzelajul să cadă.

Lipiți de zăpadă, Sam și Remi așteptară explozia incandescentă, dar degeaba. Auziră un scrâșnet ascuțit, urmat de un trio de atacuri ca de grenadă.

Din instinct, Sam se ridică și privi peste nacelă.

Abia după două secunde, creierul lui percepu ceea ce vedea. Elicopterul Z-9 glisa pe gheață, repezindu-se spre el, cu fuzelajul schilodit, pe jumătate alunecând, pe jumătate târându-se, în timp ce lamele celorlalte elice făceau țăndări gheața și o proiectau înainte. Arăta ca un gândac suferind, aflat în chinurile morții.

Sam simți o mână apucând-o pe a lui. Cu o forță surprinzătoare, Remi îl trase înapoi jos.

– Sam, ce crezi că...

Z-9 se izbi de nacelă, împingând-o spre Sam și spre Remi, care începură să dea din picioare, căutând un punct de sprijin pe gheață.

Nacela se opri din mișcare. Bufnetul scrâșnitor al glisării elicopterului mai continuă câteva secunde, apoi muri brusc, cu excepția tusei înecate a turbinei motorului.

După ce se stinse și ultimul sunet, se așternu o tăcere absolută. Sam și Remi se ridicară în picioare și priviră peste nacelă.

– Nu vezi așa ceva în fiecare zi, spuse Sam sec.

Capitolul 32

Nordul Nepalului

Sam şi Remi avură nevoie de zece secunde ca să cuprindă scena care li se desfăşura în faţa ochilor.

După ce ricoşase în nacelă, elicopterul Z-9, schilodit, îşi schimbase direcţia şi glisase către rigola care traversa platoul, unde, ca o bilă prinsă într-un canal, alunecase până la marginea platoului, răsturnându-se apoi peste ea – sau cel puţin parţial. Coada elicopterului, cu câţiva centimetri mai îngustă decât rigola, se înţepenise în şanţ.

Cabina elicopterului era suspendată deasupra marginii, apa căzând în cascadă peste fuzelaj şi prin uşa deschisă a cabinei.

– Să vedem dacă a mai rămas cineva în viaţă, propuse Remi.

Îngrijoraţi în privinţa motorului încă fierbinte, merseră cu precauţie spre Z-9. Sam îngenunche lângă rigolă şi se târî în mâini şi genunchi până la margine. Fuzelajul era presat până la jumătatea înălţimii sale şi parbrizul lipsea. Nu vedea nimic prin uşă, atât de deasă era cascada de apă.

– E cineva acolo? strigă el. Hei!

Sam și Remi ascultară, dar nu auziră nimic.

Sam mai strigă de două ori, dar tot nici un răspuns.

Sam se ridică și veni înapoi lângă Remi.

– Suntem singurii supraviețuitori, spuse el.

– Sună minunat și îngrozitor, în același timp. Ce facem acum?

– Mai întâi, nu putem coborî de pe platou. Și chiar dacă am reuși fără să ne rănim, suntem la cincizeci de kilometri de cel mai apropiat sat. Ținând cont de faptul că noaptea temperaturile sunt sub zero grade și că nu există nici un adăpost, n-am avea mari șanse. De altfel, trebuie să ne facem un plan cum să supraviețuim la noapte.

– Grozav, spuse Remi. Continuă.

– Nu știm după cât timp ne va declara Karna dispăruți și când va porni un grup în căutarea noastră. Mai important, trebuie să presupunem că Z-9 a intrat în contact cu baza după ce Hosni a deschis focul. Dacă nu-i mai contactează și nu se întorc, baza va trimite alt elicopter, probabil două.

– Cam cât de curând crezi?

– În cel mai rău caz, în câteva ore.

– Și în cel mai bun caz?

– Mâine-dimineață. În primul caz, am putea fi în avantaj. Se lasă noaptea. Ne va fi mai ușor să ne ascundem. Trebuie să intru în chestia asta.

– Cum, în Z-9? spuse Remi. Sam, e...

– O idee foarte proastă, știu, dar avem nevoie de provizii și, cu puțin noroc, poate găsim o stație radio în stare de funcționare.

Remi chibzui câteva secunde, apoi încuviință.

– În regulă. Dar întâi să vedem ce putem recupera din epava elicopterului Bell.

Dură doar câteva minute. Nu mai rămăsese întreg aproape nimic de valoare; în general, erau doar bucăți și fragmente carbonizate din rucsacurile lor, inclusiv o bucată de funie de cățărat pe jumătate zdrențe, o brumă de obiecte dintr-o trusă de prim-ajutor și câteva unelte din trusa de scule a elicopterului Bell. Sam și Remi culeseră tot ce le putea fi de ajutor, chiar și obiecte neidentificate.

– Cum arată funia? întrebă Sam.

Îngenuncheată lângă grămada lor de provizii, Remi examină funia.

– Trebuie tăiată puțin, dar cred că obținem de aici cinci sau șase metri de funie bună. Te gândești să ancorezi Z-9?

Sam zâmbi, încuviințând din cap.

– Poate că-s bătut în cap uneori, dar nici să mă tai și nu mă târăsc într-o capcană a morții, fără un colac de salvare. O să avem nevoie de ceva ca un piton.

– S-ar putea să am exact ce-ți trebuie.

Testând terenul pe măsură ce înainta, Remi se deplasă pe suprafața platoului, apoi veni înapoi. Într-o mână ținea o paletă din rotorul elicopterului, iar în cealaltă o piatră cât pumnul. I le dădu pe amândouă lui Sam și spuse:

– Mă ocup de funie.

Sam folosi piatra ca să netezească mai întâi marginile părții superioare a paletei, apoi ca să subțieze și să ascută partea inferioară. După asta, găsi o bucată de gheață mai groasă la câțiva pași de marginea platoului, chiar în dreapta elicopterului Z-9,

și începu să bată, cu multă sârguință, pitonul improvizat în gheață. Când termină, paleta era îngropată jumătate de metru în gheață și înclinată spre înapoi la un unghi de patruzeci și cinci de grade.

Remi i se alătură și își folosiră amândoi greutatea ca să tragă și să sucească ancora până se asigurară că va ține. Remi desfăcu funia împletită – pe care făcuse noduri din șaizeci în șaizeci de centimetri – și legă un capăt de piton cu un laț. După ce se dezbrăcă de jachetă, mănuși și fes, Sam folosi capătul liber ca să încropească un scaun din funie, strângând nodul bine la spatele său.

– Dacă începe să se prăbușească peste margine, să te dai la o parte, spuse Sam.

– Nu-ți face griji pentru mine, mă descurc. Vezi ce faci tu.

– Bine.

– M-ai auzit?

– Da, spuse el zâmbind.

O sărută, apoi se îndreptă spre coada răsturnată a elicopterului Z-9. După ce împinse, de probă, partea de aluminiu de câteva ori, se cățără pe ea și începu să se târască spre cabină.

– Te apropii, strigă Remi. Mai ai vreun metru.

– Am înțeles.

Când ajunse la marginea platoului, încetini, înaintând cu multă precauție. În afara câtorva scârțâituri și gemete care dădeau bătăi de inimă, Z-9 nu se clinti. Centimetru cu centimetru, se târî până când ajunse, ghemuit, pe burta elicopterului.

– Cum e? strigă Remi.

În mâini și în genunchi, Sam își mută greutatea de pe o parte pe alta, la început încet, apoi mai

cu vigoare. Fuzelajul scoase un scrâșnet de aluminiu rupt și se lăsă într-o parte.

– Cred că asta a fost tot, strigă Sam.

– Așa crezi? strigă Remi la rândul ei. Mergi mai departe.

– Că bine zici.

Sam se deplasă în lateral până când se lipi cu șoldul de patina elicopterului. O apucă cu ambele mâini și se aplecă într-o parte, ca și cum căuta ceva.

– Ce faci? strigă Remi.

– Caut arborele rotor. Aici e. Avem noroc; e înțepenit în rigolă. E bun de ancoră.

– Mare bucurie, spuse Remi cu nerăbdare. Acum treci acolo și ieși odată.

Sam îi zâmbi, sperând că va reuși să o liniștească.

După ce potrivi funia ca să se întindă în linie dreaptă până la piton, Sam apucă patinele elicopterului cu ambele mâini și coborî picioarele de-a lungul fuzelajului. Apa care țâșni îi îmbibă imediat partea inferioară a trupului. Sam gemu, încleștă dinții de frig, apoi lovi cu picioarele, încercând să-și ajusteze poziția deasupra ușii.

– Intru, strigă spre Remi.

Sam își făcu intrarea cu o lovitură de picior, făcându-și vânt cu picioarele înapoi, apoi repetă procedeul până când își creă un ritm constant. La momentul potrivit, își dădu drumul. Elanul îl purtă în cabină, unde se izbi de ușa aflată vizavi și aterizâ grămadă pe podea.

Rămase nemișcat, ascultând elicopterul gemând în jurul lui. Fuzelajul se cutremură. Totul rămase nemișcat. Sam privi în jur, încercând să se orienteze.

Apa rece ca gheața îl cuprindea până la talie. O parte din ea se infiltrase prin marginile ușii închise, iar cealaltă inunda carlinga, ieșind prin parbrizul spart. La câțiva pași, trupul unui soldat zăcea neînsuflețit. Sam se deplasă înainte până reuși să vadă printre scaunele din carlingă. Pilotul și copilotul erau morți, dar nu-și dădu seama dacă gloanțele lui, sau impactul, sau ambele le veniseră de hac.

Vedea acum câte stricăciuni suferise cu adevărat carlinga. Pe lângă cea mai mare parte din parbriz, dispăruse și o secțiune din botul conic și din bord, inclusiv stația radio. Erau, probabil, pe fundul lacului de-acum.

Elicopterul căzu sub el.

Sam simți cum i se strânge stomacul.

Mișcarea încetă, dar acum elicopterul era înclinat; prin carlingă, văzu apa lacului departe, sub el.

Nu mai avea mult timp...

Se întoarse, aruncând o privire în cabină. Ceva... orice. Găsi un sac militar din pânză verde, plin pe jumătate. Nu mai zăbovi să examineze conținutul și începu să apuce în grabă obiecte desprinse din interiorul cabinei, acordând prea puțină atenție semnificației lor. Dacă simțea că sunt utile și încăpeau în sac, le lua. Îl percheziționă pe soldatul mort, dar dădu numai peste o brichetă care putea fi de folos, apoi își îndreptă atenția asupra pilotului și a copilotului. Găsi un pistol semiautomat și o mapă cu documente. Cu colțul ochiului, zări o trapă deschisă pe jumătate în fundul cabinei. Se cățără până la ea și bagă mâna înăuntru. Atinse cu degetele o pânză. Trase obiectul: un rucsac. Îl bagă în sac.

– E vremea s-o întind, murmură el, apoi strigă prin ușă: Remi, mă auzi?

Răspunsul ei era înăbușit, dar inteligibil:

– Sunt aici!

– Pitonul mai e...

Elicopterul se clătină iar; botul se înclină în jos. Sam stătea acum pe jumătate pe spătarul scaunului pilotului.

– Pitonul mai e stabil? strigă el din nou.

– Da! Grăbește-te, Sam, ieși de acolo!

– Am plecat!

Sam trase fermoarul sacului și își trecu bretelele peste cap, astfel încât sacul îi atârna acum de gât. Închise ochii, rosti în tăcere „Unu... doi... trei..." și se aruncă prin ușa deschisă.

Sam n-avea cum să mai afle dacă faptul că s-a împins în scaunul pilotului a declanșat totul, dar chiar când se îndepărtă de apă auzi și simți cum Z-9 se răstoarnă. Rezistă impulsului de a privi peste umăr și se concentră, în schimb, asupra peretelui de stâncă ce venea iute spre el. Își arcui gâtul pe spate și își acoperi fața cu ambele brațe.

Impactul fu exact ca atunci când te izbești cu pieptul de un manechin de antrenament. Își dădu seama că sacul militar acționase ca tampon. Simți cum i se răsucește trupul și se lovește de perete de câteva ori, rămânând apoi într-un balans ușor.

Deasupra lui, apăru chipul lui Remi, peste creastă. Expresia ei panicată se transformă într-un zâmbet de ușurare.

– O ieșire demnă de un blockbuster hollywoodian.

– O ieșire născută din disperare și din frică, o corectă Sam.

Privi în jos, spre lac. Fuzelajul elicopterului Z-9 luneca pe suprafață; jumătatea din spate lipsea.

Sam privi în stânga și văzu secțiunea cozii încă înțepenită în rigolă. Acolo unde fuzelajul se rupsese, mai rămăsese doar aluminiul sfâșiat.

– Urcă, Sam, strigă Remi. Ai să îngheți.

El încuviință, obosit.

– Lasă-mă un minut – sau două – și vin și eu.

Capitolul 33

Nordul Nepalului

Epuizat și tremurând de la excesul de adrenalină, Sam se târî pe funie până când Remi reuși să-l apuce și să-l tragă în sus. Se rostogoli pe spate, privind cerul. Remi îl cuprinse în brațe, încercând să-și ascundă lacrimile.

– Să nu mai faci asta niciodată. După un oftat adânc, întrebă: Ce e în sacul militar?

– O grămadă de chestii care nu știu la ce-s bune. Am luat tot ce părea util.

– O, dragule, spuse Remi zâmbind. Ridică cu blândețe breteaua sacului peste capul lui Sam. Trase fermoarul și începu să scotocească în interior. Termos, spuse ea și îl scoase. Gol.

Sam se ridică în capul oaselor și își puse jacheta, fesul și mănușile.

– Bun. Am o misiune pentru tine. Ia-ți termosul și du-te și strânge fiecare picătură de kerosen pe care o găsești.

– Bună idee.

Sam încuviință și mârâi:

– Ar fi bun un foc.

Remi se urni din loc și începu să îngenuncheze, pe rând, lângă adânciturile din gheață.

– Am găsit ceva, strigă ea. Și aici.

Când termină, se întâlniră la nacelă.

– Cum te-ai descurcat? întrebă Sam, alergând pe loc. Pantalonii începeau să i se întărească, transformându-se în gheață.

– E plin pe trei sferturi, spuse Remi. Gheața topită însă l-a diluat parțial. Trebuie să te încălzești.

Sam îngenunche lângă grămada de resturi colectate de la Bell și începu să o sorteze.

– Am avut impresia c-am văzut... Uite. Sam ridică o bucată de sârmă; la fiecare capăt era un inel. Ferăstrău pentru cazuri de urgență, îi spuse lui Remi.

– E o denumire cam optimistă pentru așa ceva.

Sam examină nacela pe toată lungimea ei, apoi reveni de unde plecase.

– E pe jumătate înclinată în crevasă, dar cred că am găsit ce ne trebuie.

Îngenunche lângă colțul apropiat al nacelei, unde se desprinseseră o serie de nuiele din răchită. Ca și cum ai băga ața în ac, Sam strecură un capăt al ferăstrăului prin răchită și îl scoase pe partea cealaltă. Apucă ambele inele și începu să taie. Prima secțiune dură cinci minute, dar Sam avea acum o deschizătură prin care să lucreze. Tăie în continuare bucăți din capătul nacelei până când obținu o rezervă considerabilă.

– Avem nevoie de pietre plate, îi spuse lui Remi.

Găsiră numaidecât; potriviră pietrele la un loc, astfel încât să formeze o vatră. Deasupra, puseră bucățile de răchită, stivuite în formă de piramidă. În timp ce Remi mototolea hârtia din mapa

pilotului pentru a o aprinde, Sam recuperă bricheta din sacul militar. În scurt timp, focul era aprins.

Braț la braț, îngenuncheară dinaintea flăcărilor. Căldura îi scălda în întregime. Aproape imediat se simțiră mai bine, mai încrezători.

– Lucrurile simple contează în viață, remarcă Remi.

– Sunt perfect de acord.

– Spune-mi teoria ta despre chinezi.

– Nu cred că Z-9 a apărut dintr-o simplă coincidență. Ne-a urmărit din prima zi, și din nou astăzi. A apărut la doar câteva minute după ce am aterizat.

– Știm despre King că trece ilegal artefacte peste granița; rezultă că are o legătură cu chinezii. Cine ar avea atâta libertate de mișcare, atâta influență?

– Armata Populară de Eliberare. Și dacă Jack are dreptate, King probabil a ghicit zona în care vom căuta. Ținând cont de contactele lui, nu trebuia decât să-și sune legătura chineză, apoi să stea și să aștepte să apărem.

– Întrebarea e ce avea de gând acest Z-9. Dacă Hosni n-ar fi deschis focul, ce-ar fi făcut?

– Nu pot decât să speculez, dar n-am fost niciodată mai aproape de graniță ca acum; e la vreo trei kilometri spre nord. Poate că ocazia era prea bună ca s-o lase să scape. Ne luau prizonieri, ne treceau granița și nu se mai auzea niciodată de noi.

Remi îl strânse mai tare de braț pe Sam.

– Nu-i un gând plăcut.

– Din păcate, uite încă unul. Trebuie să presupunem că or să se întoarcă – și cât mai curând.

– Am văzut pistolul din sacul militar. Sper că nu vrei să încerci să...

– Nu. De data asta, am avut un noroc chior. Data viitoare, n-o să avem nici o șansă. Când or să apară întăririle, nu trebuie să ne mai găsească aici.

– Cum? Singur ai spus că nu putem coborî.

– M-am exprimat greșit. Trebuie să pară că am plecat.

– Explică-mi, spuse Remi. Sam îi expuse planul și Remi încuviință, zâmbind. Îmi place. Versiunea Fargo a calului troian.

– Nacela troiană.

– Și mai bine. Cu puțin noroc, o să ne ferească de îngheț la noapte.

Folosindu-se de funie și de pitonul improvizat ca de un cârlig, împinseră nacela la câțiva metri de crevasă, o sarcină ușurată de gheață. Echipamentul încâlcit, observat de Sam mai devreme, atârna dedesubtul nacelei, în crevasă. Sam și Remi priviră peste margine, dar nu văzură mai jos de trei metri.

– Ăla e bambus? întrebă Remi, arătând cu degetul.

– Cred că da. Mai e o bucată, aia curbată de acolo. Cu siguranță, ne-ar face sarcina mai ușoară dacă le-am tăia și am scăpa de ele, dar ceva de acolo ne-ar putea fi de folos.

– Un piton? sugeră Remi. Taie-l și leagă-l.

Sam îngenunche și adună o parte din parâme într-o mână.

– E un fel de tendon de animal. E într-o stare uimitor de bună.

– Crevasele sunt frigiderul naturii, replică Remi. Și dacă totul a fost acoperit de ghețar, efectul e cu atât mai spectaculos.

Sam mai adună o parte din parâme și trase apoi de grămadă.

– E surprinzător de ușoară. Însă mi-ar trebui ore în șir să trec printre toate tendoanele astea.

– O să o tragem atunci.

Folosind sonda de avalanșă, Sam măsură mai întâi lățimea nacelei, apoi lățimea crevasei.

– Crevasa e cu zece centimetri mai lată, anunță el. Instinctul îmi spune c-o să se blocheze, dar dacă mă înșel, pierdem toate lemnele de foc.

– Instinctul tău nu ne-a indus niciodată în eroare.

– Nici atunci, în Sudan? Sau în Australia? M-am înșelat serios atunci...

– Ssst! Ajută-mă.

Stând fiecare la un capăt, se lăsară pe vine și apucară de fundul nacelei. La semnalul lui Sam, se cocoșară, încercând să-și îndrepte picioarele. În zadar. Îi dădură drumul și făcură un pas înapoi.

– Să ne concentrăm forțele, spuse Sam.

Stând la distanță de un braț unul de celălalt, la mijlocul nacelei, încercară din nou. De data aceasta, ridicară nacela jumătate de metru de la pământ.

– O țin eu, spuse Sam cu dinții încleștați. Încearcă să o împingi cu picioarele.

Remi se rostogoli pe spate, se târî sub nacelă și împinse cu picioarele în margine.

– Gata!

– Împinge!

Nacela se răsturnă și căzu pe o parte.

– Încă o dată, spuse Sam.

Repetară procedeul și, în scurt timp, nacela stătea dreaptă. Remi se uită înăuntru. Icni și se dădu înapoi.

– Ce e? întrebă Sam.

– Pasageri clandestini.

Se apropiară de nacelă.

La capătul îndepărtat al fundului de răchită, în mijlocul unui talmeș-balmeș de velatură și bețe de bambus, zăceau două schelete parțial mumificate. Restul nacelei, vedeau acum, era împărțit în opt cu ajutorul unor traverse din răchită suficient de late ca să servească și drept bănci.

– Ce crezi? întrebă Remi. Căpitan și copilot?

– E posibil, dar într-o nacelă atât de mare ar putea încăpea cincisprezece oameni cel puțin – de atâția ar fi nevoie să manevreze toată velatura asta și baloanele.

– Baloanele... adică la plural?

– Vom ști mai multe când vom vedea restul velaturii, dar cred că era un adevărat dirijabil.

– Și ei au fost singurii supraviețuitori.

– Poate că ceilalți sunt... Sam făcu semn din cap spre crevasă.

– E o moarte urâtă.

– Ne dăm cu presupusul mai târziu. La treabă!

După ce legară velatura ca să nu mai atârne de capătul nacelei și să nu se înțepenească în peretele crevasei, Sam și Remi își ocupară locul la fiecare capăt al nacelei și împinseră la unison până când fundul de răchită începu să alunece pe gheață. Pe măsură ce se apropiau de crevasă, câștigau în viteză, așa că dădură nacelei un ultim ghiont. Mai alunecă vreo câțiva metri, se împiedică de margine și dispăru din vedere. Sam și Remi alergară spre ea.

– Să ai întotdeauna încredere în instinctele tale, spuse Remi zâmbind.

Nacela rămăsese blocată între pereții crevasei, la vreo treizeci de centimetri sub margine.

Sam se cățără înăuntru, atent să evite mumiile, și parcurse toată lungimea nacelei. O declară solidă. Remi îl ajută să urce înapoi.

– Orice casă are nevoie de un acoperiș, spuse ea.

Traversară platoul împreună, strângând bucăți din exteriorul de aluminiu al elicopterului Bell, suficient de mari ca să acopere crevasa, apoi începură să le așeze peste nacelă până mai rămase doar o deschizătură îngustă.

– Ai fler pentru așa ceva, îi spuse Sam.

– Știu. Și un ultim accesoriu: camuflajul.

Folosind o bucată în formă de bol din parbrizul elicopterului, strânseră vreo douăzeci de litri de apă din rigolă, pe care o turnară peste acoperișul de aluminiu al nacelei, urmată de câteva straturi de zăpadă.

Se dădură înapoi ca să-și admire opera.

– După ce o să înghețe, o să pară că face parte din pătura de gheață, spuse Sam.

– O singură întrebare: De ce am pus apă?

– Ca să se lipească zăpada de aluminiu. Dacă bănuiala noastră se adevărește și ne vizitează alt Z-9 la noapte, curentul descendent din rotor ne-ar putea expune acoperișul.

– Sam Fargo, ești genial.

– Asta-i iluzia pe care-mi place s-o creez.

Sam privi cerul. Spre apus, coroana solară cobora în spatele unei linii zimțate de creste.

– E vremea să ne ascundem și să vedem ce ne va aduce noaptea.

Cu proviziile fie îndesate în sacul militar, fie îngropate în zăpadă, Sam și Remi se retraseră

în adăpost. În lumina amurgului care se diminua rapid, făcură inventarul conținutului sacului.

– Ce-i ăsta? întrebă Remi, scoțând rucsacul înșfăcat de Sam chiar înainte să sară din Z-9.

– E un... Se opri, se încruntă, apoi zâmbi. Asta, draga mea, e o paraşută de urgență. Dar pentru noi doi, e o pătură de paisprezece metri pătrați.

Scoaseră paraşuta din rucsac şi, în scurt timp, erau strâns ghemuiți într-un cocon din stofă albă. Relativ încălziți şi, deocamdată, în siguranță, sporovăiră în şoaptă, privind lumina topindu-se într-o beznă completă.

Treptat, adormiră.

Ceva mai târziu, Sam deschise ochii brusc. Întunericul din jur era total. În brațele lui, Remi şopti:

– Auzi şi tu?

– Da.

În depărtare se auzea duduitul elicelor unui elicopter.

– Există vreo şansă să ne caute pe noi? întrebă Remi.

– Nu prea.

– Mersi că-mi faci pe plac.

Sunetul rotoarelor spori treptat, până când Sam şi Remi fură încredințați că elicopterul coborâse în vale. Câteva clipe mai târziu, un proiector puternic lumină crevasa; fâşii de lumină de un alb orbitor produseră scântei prin găurile din acoperiş.

Apoi, lumina dispăru, stingându-se pe măsură ce mătura platoul. Mai reveni de două ori, după care dispăru complet.

Apoi, deodată, motorul elicopterului schimbă treapta.

– Vine aici să planeze, șopti Sam.

Sam apucă pistolul de sub picior, unde îl ascunsese, și îl mută în mâna dreaptă.

Curentul descendent își făcu apariția. Jeturi de aer înghețat și fuioare de zăpadă umplură nacela. După umbrele aruncate de lumina de căutare, elicopterul părea să meargă în lateral deasupra platoului, pivotând ba într-o parte, ba într-alta, fie căutându-i pe ei, fie vreun supraviețuitor dintre camarazii lor dispăruți.

Sam și Remi lăsaseră coada elicopterului Z-9 înfiptă în rigolă, ca indiciu al sorții sale. Dacă vreun norocos ar fi supraviețuit plonjării în lac, s-ar fi înecat, cu siguranță, în scurt timp. Sam și Remi sperau ca echipa de căutare să ajungă la concluzia aceasta.

Încăpățânați, vizitatorii mai trecură de trei ori peste platou. Apoi, la fel de brusc cum apăruse, proiectorul se stinse și rotoarele dispărură în depărtare.

Capitolul 34

Nordul Nepalului

În ciuda frigului de afară, peștera improvizată din nacelă le-a fost de mare folos, iar acoperișul îmbrăcat în zăpadă nu numai că-i proteja de vânt, dar și captă o fracțiune prețioasă din căldura lor corporală. Instalați confortabil în parașută, cu hanorace, fesuri și mănuși, dormiră adânc, deși sporadic, până când îi trezi soarele care pătrundea prin scheletul de aluminiu.

Deși temându-se de o altă vizită din partea chinezilor, Sam și Remi știau că trebuie să găsească o cale de scăpare din acea vale, ca să supraviețuiască.

Coborâră din nacelă și își încropiră micul dejun. Din epava elicopterului Bell, reușiseră să adune și nouă pliculețe de ceai și o pungă, pe jumătate ruptă, cu friptură Stroganoff deshidratată. Din Z-9, Sam luase fără să știe un pachet de biscuiți de orez și trei cutii cu ceea ce părea a fi soia verde prăjită. Împărțiră o conservă și o cană cu ceai, a cărui apă o fierseseră în conserva goală.

Căzură de acord că fusese una dintre cele mai bune mese din viața lor.

Sam sorbi ultima înghițitură de ceai și spuse:

– Astă-noapte, mă gândeam...

– Și vorbeai prin somn, adăugă Remi. Vrei să construiești ceva, nu-i așa?

– Prietenii noștri mumificați din nacelă au ajuns aici cu ajutorul unui balon cu aer cald. Ce-ar fi să plecăm în același mod? Remi deschise gura să spună ceva, dar Sam continuă: Nu, nu vreau să refacem balonul lor, ci, mai degrabă, mă gândesc la... Sam căuta cuvântul potrivit. Un balon american.

Remi dădea aprobator din cap.

– O parte din velatura lor, o parte dintr-a noastră... Privirea i se lumină. Parașuta!

– Mi-ai citit gândurile. Dacă îi dăm o formă și o etanșăm, cred că știu cum o putem umple. Trebuie doar ceva care să ne ridice suficient din valea asta și să ajungem pe una dintre pajiștile pe care le-am văzut la sud – șapte, opt kilometri, cel mult. Apoi, putem merge pe jos până într-un sat.

– Tot sunt slabe șanse.

– Șansele slabe sunt specialitatea noastră, Remi. Uite cum stă treaba: Pe temperatura asta, nu supraviețuim mai mult de cinci zile. S-ar putea să fim salvați înainte, dar nu mi-a plăcut niciodată în mod deosebit sintagma „s-ar putea".

– Și mai sunt și chinezii.

– Exact. Nu văd altă opțiune. Pariem pe o posibilă salvare sau ne mișcăm fundul de-aici și riscăm să murim încercând.

– Nici nu se pune problema! Încercăm. Hai să construim un dirijabil.

Primul lucru pe listă a fost inventarul. În timp ce Remi trecea în revistă cu atenție ceea ce adunaseră,

Sam mulină cu grijă velatura veche din crevasă. Găsi numai zdrențe din ceea ce fusese odinioară un balon – sau baloane, în cazul acesta.

– Au fost cel puțin trei, își dădu cu părerea Sam. Probabil patru. Vezi toate bucățile alea curbate de răchită, cum converg spre un punct?

– Da.

– Cred că au împrejmuit baloanele.

– Materialul ăsta e din mătase, adăugă Remi. E foarte gros.

– Închipuie-ți, Remi, o nacelă de nouă metri lungime suspendată de patru baloane din mătase într-o cușcă... lonjeroane din răchită și bambus, odgoane din tendoane... Mă întreb cum menținea altitudinea. Cum împingeau aerul cald în baloane? Cum au...

Remi se întoarse spre Sam, îi cuprinse fața cu mâinile și îl sărută.

– Visăm mai târziu cu ochii deschiși, da?

– Bine.

Împreună, începură să separe obiectele încâlcite, punând într-o parte odgoanele, iar lonjeroanele din răchită și bambus în alta. După asta, ridicară cu atenție mumiile din nacelă și le descâlciră din ultimele bucăți de velatură.

– Tare aș vrea să le aflu povestea, spuse Remi.

– E limpede că au folosit nacela răsturnată ca adăpost, spuse Sam. Poate că s-a deschis brusc o crevasă și numai ei doi au reușit să se țină și să nu se prăbușească.

– Și de ce au rămas aici?

Sam ridică din umeri.

– Poate că fuseseră prea slăbiți când ajunseseră. Au folosit bambusul și velatura ca să construiască o mică platformă.

Îngenunchind alături de mumii, Remi spuse:

– Slăbiți și schilodiți. Ăsta are un femur rupt, cu complicații din câte se pare, iar celălalt... Vezi crestătura din șold? Fie e dislocat, fie fracturat. E groaznic. Au rămas, pur și simplu, aici, așteptând să moară.

– Noi nu vom avea aceeași soartă, replică Sam. Poate ne vom prăbuși cu balonul într-un accident cumplit, dar nu vom muri așa.

– Foarte amuzant.

Remi se aplecă și culese unul dintre bețele de bambus. Era gros cât o bâtă de baseball și avea un metru și jumătate lungime.

– Sam, scrie ceva pe ăsta. E zgâriat la suprafață.

– Ești sigură? Sam se uită peste umărul ei, și recunoscu limba. E în italiană.

– Ai dreptate. Remi își trecu degetele peste cuvintele scrijelite, în timp ce rotea bambusul cu cealaltă mână. Dar asta e în altă limbă.

Arătă spre un loc aproape de vârf.

O grilă pătrată, nu mai mare de un centimetru douăzeci, încadra patru simboluri asiatice.

– Nu se poate, murmură Remi. Nu le recunoști?

– Nu. Ar trebui?

– Sam, sunt aceleași patru caractere gravate pe capacul cufărului Theurang.

Capitolul 35

Nordul Nepalului

Sam deschise gura ca să spună ceva, dar o închise la loc.

– Știu la ce te gândești, adăugă Remi. Dar sunt sigură, Sam. Îmi aduc aminte că beam ceai și mă uitam la caracterele astea pe monitorul laptopului lui Jack.

– Te cred. Numai că nu pricep cum... Sam se opri și încruntă din sprâncene. Doar dacă... Când am aterizat aici, cât de departe eram de ultimul set de coordonate?

– Hosni a spus că la mai puțin de un kilometru.

– Poate opt sute de metri de traseul pe care l-ar fi apucat Dhakal în călătoria sa. Și, dacă a murit în apropiere sau a avut probleme și a pierdut cufărul Theurang?

Remi încuviință din cap.

– Iar apoi au venit prietenii noștri cu balonul, câteva secole mai târziu. S-au prăbușit aici și au găsit cutia. Când a avut loc primul zbor cu balonul cu oameni la bord?

– Cred că... pe la sfârșitul secolului al XVI-lea, începutul secolului al XVII-lea. Dar n-am auzit să fi fost în perioada aia vreun dirijabil atât de avansat ca ăsta. Probabil depășise cu mult epoca sa.

– Atunci, cel mai devreme, s-a prăbușit aici la aproape trei sute de ani după ce Dhakal a plecat din Mustang.

– Sună plauzibil, admise Sam, dar greu de admis.

– Atunci, explică-mi însemnele.

– Nu pot. Spui că sunt blestemul Theurangului, și te cred. Dar mi-e cam greu să înghit toată povestea asta.

– Nu ești singurul, Sam.

– Cum stai cu italiana?

– Nu prea grozav, dar o să-mi încerc norocul mai târziu. Acum, să ne concentrăm să vedem cum scăpăm de aici.

Își petrecură întreaga dimineață verificând odgoanele. Sam le puse deoparte pe cele care păreau prea fragile sau putrede, tăindu-le cu briceagul lui. Repetară procedeul cu lonjeroanele din răchită și bambus (verificate toate de Remi, în zadar, să nu mai aibă vreun însemn grav), apoi își îndreptară atenția asupra mătăsii. Cea mai mare bucată găsită avea doar câțiva centimetri lățime, astfel că deciseră să împletească stofa utilizabilă într-o funie, în caz de nevoie. La prânz, aveau deja o grămadă respectabilă de materiale de construcție.

Pentru un plus de stabilitate, hotărâră să lege de interiorul domului opt dintre lonjeroanele dirijabilului, folosite pentru cușca balonului. Procedară în maniera unei linii de asamblare: Sam, cu ajutorul sulei de la briceag, făcea găuri duble

în parașută, corespunzătoare fiecărui lonjeron, iar Remi insera apoi bucăți de chingi, din tendoane de treizeci de centimetri, în găuri. La sfârșit, aveau trei sute douăzeci de găuri și o sută șaizeci de chingi.

La sfârșitul după-amiezii, Sam începu să lege chingile între ele, făcând niște noduri complicate. Legase aproape un sfert dintre chingi când hotărâră să lase restul pe a doua zi.

Se treziră odată cu răsăritul soarelui în ziua următoare și reîncepură lucrul la construcția dirijabilului.

În cinci ore, cât avură parte de lumină suficientă după-amiază, se ocupară de coaserea gurii parașutei-balon cu fâșii de mătase înnodate în jurul unui inel de mărimea unui butoi confecționat de Sam din bucăți curbate de răchită.

După ce savurară câțiva biscuiți, se retraseră în peștera-nacelă și se pregătiră pentru ceea ce știau că va fi o noapte lungă.

– Când vom fi gata? întrebă Remi.

– Cu puțin noroc, vasul o să fie gata până mâine, aproape de prânz.

În timp ce munceau, Sam întorcea pe toate fețele în minte problema de inginerie. Treptat, utilizară toate lemnele bune de foc din nacelă, pe care le folosiră nu numai la gătit, dar și, ocazional, să se încălzească pe timpul zilei și seara, înainte de culcare.

Prin urmare, mai aveau numai trei metri de nacelă. Pe baza calculelor lui Sam, răchita rămasă, împreună cu amestecul chimic la care se gândea, vor fi suficiente ca să-i înalțe. Dar era mai puțin sigur că vor reuși să zboare destul de sus ca să treacă de linia de coastă.

Singurul factor în privința căruia nu-și făcea griji Sam era vântul. Până acum, singurele adieri de care avuseseră parte veniseră dinspre nord.

Remi dădu glas unei alte îngrijorări, care-l sâcâise și pe Sam:

– Și cum vom ateriza?

– N-o să te mint. S-ar putea să fie un obstacol de netrecut. Nu putem ști cât de bine vom reuși să controlăm coborârea. Și, practic, nu avem nici o cârmă.

– Presupun că ai un plan de rezervă, nu?

– Da. Vrei să ți-l spun?

Remi rămase tăcută câteva clipe.

– Nu. Fă-mi o surpriză.

Estimarea temporală făcută de Sam se apropie de realitate. Abia la prânz reușiră să termine de făcut vasul și țevile de aerisire. Deși cuvântul „vas" era un eufemism cras pentru construcția lor, erau mândri de el – o platformă din bucăți de bambus, legate între ele, lată de o jumătate de metru, dar și prinsă pentru siguranță de țevi cu ultimele tendoane.

Se așezară și mâncară în tăcere, admirându-și opera. Aparatul era primitiv cusut, era diform și urât –, dar iubeau fiecare părticică din el.

– Îi trebuie un nume, spuse Remi.

Bineînțeles, Sam sugeră *Remi*, dar ea respinse ideea. Mai încercă o dată:

– Când eram mic, am avut un zmeu poreclit *Zburătorul semeț*.

– Îmi place.

După-amiaza o petrecură punând în aplicare planul lui Sam cu privire la sursa de combustibil. Cu excepția unei secțiuni de un metru, în care să

se cuibărească în acea noapte, Sam folosi ferăstrăul de sârmă ca să dezmembreze restul nacelei, tăind dinăuntrul ei și dându-i bucățile lui Remi. Reușiră să piardă numai trei bucăți în măruntaiele crevasei.

Cu o piatră, Remi începu să macine răchita și tendonul rămase până obținu o pulbere aspră, din care Sam aruncă întâi un pumn plin într-o secțiune în formă de bol a învelișului de aluminiu al elicopterului Bell. La pulbere adăugă lichenii scrijeliți de pe fiecare piatră și bucată de granit pe care le găsiseră pe platou. Urmară picăturile de kerosen, apoi firele de praf de pușcă extrase de Sam din gloanțele pistolului. După treizeci de minute de încercări și eșecuri, Sam îi prezentă lui Remi o brichetă primitivă, înfășurată într-o bucată de mătase.

– Fă tu onorurile, spuse el și îi dădu lui Remi bricheta.

– Ești sigur că n-o să explodeze?

– Nu sunt deloc sigur.

Remi îi aruncă o privire nimicitoare.

– Ar fi trebuit să fie înfășurată în ceva solid, spuse el.

Ținând-o la distanță de un braț, Remi apropie flacăra de brichetă; aceasta se aprinse cu un fâsâit abia perceptibil.

Cu gura până la urechi, Remi sări și îl îmbrățișă pe Sam. Împreună, se ghemuiră în jurul brichetei și o urmăriră cum arde. Căldura era surprinzător de intensă. Când flăcările se stinseră, într-un final, Sam își consultă ceasul.

– Șase minute. Nu-i rău. Acum, avem nevoie de cât mai multe brichete din astea, dar mai mari – să spunem cât un file mignon.

– Chiar trebuia să faci așa o analogie?

– Scuze. În clipa când ne întoarcem în Kathmandu, mergem la cel mai apropiat restaurant.

Plutind de bucurie datorită reușitei testului lor de aprindere, progresară rapid. Când sosi ora de culcare, aveau nouăsprezece brichete.

În timp ce soarele apunea, Sam termină de construit vasul pentru jar, după ce crestă trei picioare scurte, pe care le atașă apoi unui bol de aluminiu cu fund dublu, cu ajutorul unor flanșe primitive. La urmă, tăie o gaură într-o latură a conului.

– Asta pentru ce e? întrebă Remi.

– Pentru ventilație și pentru depozitarea combustibilului. După ce aprindem prima brichetă, fluxul de aer și forma conului vor crea un fel de vid. Căldura va năvăli prin vârful conului, pătrunzând în balon.

– Foarte ingenios.

– E o sobă.

– Poftim?

– E o sobă de modă veche pentru drumeții. Au fost inventate acum un secol. În sfârșit, pasiunea mea pentru cunoștințe obscure dă roade.

– La greu. Hai să ne retragem în buncărul nostru și să încercăm să ne odihnim pentru primul – și ultimul – zbor al *Zburătorului semeț*.

Dormiră cu întreruperi preț de două ore, tot trezindu-se din cauza epuizării, a lipsei de hrană și a agitației. Imediat ce avură suficientă lumină ca să lucreze, coborâră din nacelă și se hrăniră cu ultimele resturi de mâncare.

Sam dezmembră restul nacelei, cu excepția ultimului colț, pe care îl desprinseră cu ajutorul

pitonului și al funiei înnodate. Când terminară de tăiat, aveau o grămadă de combustibil mai înaltă decât Sam.

Cum aleseseră deja un loc pe platou lipsit, practic, de gheață, târâră cu atenție balonul la platforma de lansare. Pe platformă, înghesuiră pietrele pentru balast. În mijloc amplasară vasul pentru jar, apoi îl legară de platformă cu ajutorul chingilor din tendoane.

– Să ne-apucăm de gătit, spuse Remi.

Folosiră suluri de hârtie și licheni în loc de iască, peste care puseră un trepied din bucăți de răchită. Odată ce obținură un pat solid de cărbune, continuară să bage răchită în vas și, treptat, flăcările începură să se înalțe.

Remi puse mâna deasupra țevii vasului. Se dădu înapoi brusc.

– E fierbinte!

– Perfect. Acum așteptăm. O să dureze ceva.

Se scurse o oră, apoi încă una. Balonul se umfla treptat, extinzându-se în jurul lor ca un cort de circ miniatural, pe măsură ce rezerva de combustibil scădea. Sub parașută, razele soarelui păreau eterice, încețoșate. Sam realiză că se luptau cu timpul și cu termodinamica, pe măsură ce aerul se răcea și se strecura prin pielea balonului.

Chiar înainte de a se împlini trei ore, balonul, deși încă perpendicular pe sol, se ridică și pluti. Nu erau siguri dacă se întâmpla aievea sau doar în imaginația lor, dar părea un moment hotărâtor. După patruzeci de minute, balonul stătea vertical, exteriorul lui devenind tot mai încordat pe minut ce trecea.

– Funcționează, murmură Remi. Chiar funcționează.

Sam încuviință, dar nu spuse nimic, cu privirea ațintită asupra aparatului.

În sfârșit, spuse:

– Toată lumea la bord!

Remi merse la grămada lor cu provizii, înșfăcă bucata de bambus gravată, o puse la spatele jachetei și alergă înapoi. Scoase pietrele una câte una, până își făcu loc să îngenuncheze, apoi se așeză. Latura opusă a platformei plutea acum la câțiva centimetri de sol.

După ce îndesase rucsacul parașutei de urgență cu lucruri de bază, iar sacul militar, cu brichetele și cu ultima grămadă de răchită, Sam luă amândouă bagajele, apoi îngenunche lângă platformă.

– Ești gata? întrebă el.

Remi nici nu clipi.

– Să zburăm.

Capitolul 36

Nordul Nepalului

Flăcările izbucniră în interiorul vasului, dispărând prin gura balonului, până când Sam și Remi pluteau deasupra platoului la înălțimea genunchiului.

– Când îți spun, împinge cu toată forța, o avertiză Sam.

Îndesă ultimele două bucăți de răchită și urmări, așteptând, fixând pe rând cu privirea vasul, balonul și solul.

– Acum!

La unison, își îndoiră picioarele și împinseră cu toată puterea.

Urcară trei metri. Apoi coborâră la fel de rapid.

– Fii gata să împingi din nou! strigă Sam.

Loviră gheața cu picioarele.

– Împinge!

Din nou se ridicară și din nou reveniră la sol, deși mai încet de data aceasta.

– Ne apropiem, spuse Sam.

– Avem nevoie de un ritm, replică Remi. Gândește-te la o sincronizare.

Începură să sară pe platou, de fiecare dată mai câștigând puțin în altitudine. La stânga lor, se întrezărea marginea stâncii.

– Sam... îl avertiză Remi.

– Știu. Nu te uita, continuă să sari. Zburăm sau înotăm!

– Drăguț!

Mai împinseră o dată. O pală de vânt prinse balonul și îi împinse pe platou, iar picioarele le alunecară pe gheață. Remi scăpă piciorul peste marginea stâncii, dar își păstră sângele rece, împingând pentru o ultimă dată cu celălalt picior.

Apoi, deodată, totul se cufundă în tăcere, auzindu-se doar vântul care șoptea printre odgoane.

Erau în aer și urcau.

Mergeau în direcția sud-est, spre versant.

Sam băgă mâna în sac și scoase două brichete. Alimentă vasul cu ele. Auziră un foșnet ușor când brichetele se aprinseseră. Flăcările țâșniră prin gura vasului. Începură să câștige în altitudine.

– Încă una, spuse Remi.

Sam aruncă o a treia brichetă.

Balonul urcă cu un făsăit.

Pinii se aflau la câteva sute de metri distanță și se apropiau cu iuțeală de ei. O pală de vânt prinse balonul și îl roti. Sam și Remi se agățară de odgoane și strânseră priza făcută cu picioarele în jurul platformei. După trei rotații, platforma se stabiliză și rămase nemișcată.

Privind peste umărul lui Remi, Sam evaluă distanța până la versant.

– Cât e de aproape? întrebă Remi.

– Cam la două sute de metri. Nouăzeci de secunde, mai mult sau mai puțin. O privi în ochi. O să fim la limită. Riscăm?

– Bineînțeles.

Sam îndesă o a patra brichetă în vas. Balonul scoase din nou un fâsâit.

Priviră amândoi peste marginea platformei. Vârfurile pinilor păreau neverosimil de aproape. Remi simți cum o apucă ceva de picior și se înclină într-o parte. Sam se aplecă în față și o apucă de braț.

Mai adăugă o brichetă. „Fâs!"

Încă una. „Fâs!"

– O sută de metri! strigă Sam.

Încă o brichetă. Fâs!

– Cincizeci de metri! Luă o brichetă din sac, o amestecă în mâinile făcute căuș ca un zar și i-o întinse lui Remi. Ca să fie cu noroc.

Remi suflă peste ea.

Sam aruncă în vas brichete.

Fâs!

– Ridică picioarele! strigă Sam.

Simțiră și auziră vârful unui pin agățându-se de fundul platformei și fură împinși într-o parte.

– Ne-am agățat! strigă Sam. Apleacă-te!

Amândoi odată își aplecară trunchiurile în direcția opusă, atârnând peste margine, în timp ce se țineau de un odgon. Sam lovi cu piciorul, încercând să se elibereze de ceea ce se afla dedesubt.

Cu o pocnitură puternică, creanga de care se agățaseră se rupse. Platforma se stabiliză. Sam și Remi se ridicară în capul oaselor, privind în jos, în jur și în sus.

– Am scăpat! strigă Remi. Am reușit!

Sam răsuflă, în sfârșit, ușurat.

– Nu m-am îndoit nici o clipă.

Remi îi aruncă bine-cunoscuta privire nimicitoare.

– Bine, recunoscu el. Poate pentru o clipă sau două.

Departe de linia de coastă, vântul slăbi uşor în intensitate şi se treziră purtaţi în direcţia sud, cu o viteză estimată de Sam la şaisprezece kilometri pe oră. Nu străbătuseră decât câteva sute de metri când începură să piardă din altitudine.

Sam scoase altă brichetă din sac. O aruncă prin gaura de alimentare şi aceasta se aprinse. Începură să urce.

– Câte mai avem? întrebă Remi.

Sam verifică.

– Zece.

– Acum, ar fi momentul potrivit să-mi spui care e planul tău de rezervă.

– În caz că nu reuşim o aterizare perfectă, uşoară ca fulgul, cea mai bună şansă a noastră sunt pinii – să găsim un pâlc des şi să încercăm să zburăm direct în el.

– Tocmai ai descris o aterizare forţată la sol, în lipsa solului.

– În mare, da.

– Ba exact.

–De acord, exact. Ne ţinem bine şi sperăm că ramurile or să acţioneze ca o plasă de frânare.

– Exact ca în cazul avioanelor cargo.

– Da.

Remi chibzui. Strânse buzele şi pufni, dând la o parte o şuviţă de păr roşcat de pe frunte.

– Îmi place.

– Mă gândeam eu.

Sam aruncă încă o brichetă. „Fâs!"

Cu soarele de amiază încălzindu-i din spate, plutiră în continuare spre sud, alimentând din când în când vasul cu brichete, în timp ce stăteau cu ochii în patru după un loc de aterizare. Călătoriseră circa șase kilometri și jumătate, timp în care văzuseră numai văi cu grohotiș, ghețari și pâlcuri de pini.

– Pierdem din altitudine, spuse Remi.

Sam alimentă vasul. Continuară să coboare.

– Ce se întâmplă? întrebă ea.

– Cred că are loc o disipare. Pierdem atât lumina soarelui, cât și temperatura. Balonul pierde căldura mai repede decât o putem produce.

Sam mai aruncă o brichetă prin gaură. Coborârea încetini ușor, dar era limpede: se aflau pe o pantă descendentă ireversibilă. Viteza începu să crească.

– E vremea să facem o alegere, spuse Sam. Nu ajungem la o pajiște, dar putem aplica planul de rezervă.

Arătă peste umărul lui Remi. În fața lor și dedesubt, era un pâlc de pini. Dincolo de el, o altă vale presărată cu bolovani.

– Sau putem îndesa restul brichetelor în vas, în speranța că vom găsi un loc mai bun, spuse Sam.

– Și-așa ne-am forțat norocul. Sunt gata pentru *terra firma*. Cum procedăm?

Sam verifică liziera copacilor spre care se îndreptau, încercând să calculeze viteza, distanța și unghiul de apropiere. Aveau trei minute la dispoziție, socoti el. Mergeau cu o viteză probabilă de douăzeci și patru de kilometri la oră, care mai mult

ca sigur urma să se dubleze în momentul când vor ajunge la copaci. Deși la viteza asta ar fi supraviețuit unui accident de mașină, pe platforma lor șansele erau jumi-juma.

– De-am fi avut un air bag, murmură Sam.

– Ce zici de un scut? întrebă Remi și bătu cu palma în platforma lor din bambus.

Sam pricepu imediat ce voia să sugereze.

– Cam riscant.

– Mult mai puțin riscant decât ce cloceai tu în minte. Te cunosc, Sam. Îți știu pe de rost expresiile feței. Ce șanse crezi că avem?

– De cincizeci la sută.

– Ideea mea le-ar putea spori.

Sam străpunse cu privirea liziera pădurii, apoi se uită la Remi. Ea îi zâmbi. El îi răspunse la fel.

– Ești o femeie dată naibii.

– Știu.

– Nu mai avem nevoie de el, spuse Sam. Tăie chingile care țineau vasul și îl împinse de pe platformă. În mijlocul unui nor de scântei, acesta lovi solul, rostogolindu-se la vale, după care se izbi de o stâncă.

Sam traversă în grabă platforma, oprindu-se lângă Remi. Ea se apucase deja cu ambele mâini de odgoane. Sam apucă și el unul cu mâna stângă, apoi se lăsă pe spate, puse lama briceagului pe un cablu și începu să taie. Acesta se rupse cu un șuierat. Platforma se înclină ușor.

Sam trecu la al doilea cablu.

– Cât mai avem până ne prăbușim? întrebă el.

– Nu știu...

– Tu cât crezi!

– Câteva secunde!

Sam continuă să taie. Tocită și ușor îndoită din cauza întrebuințării repetate și a încercărilor lui Sam de a o ascuți de stânci, lama cuțitului era boantă. Sam strânse din dinți și își spori eforturile.

Se rupse și al doilea odgon. Sam trecu la al treilea.

– Nu mai avem timp, strigă Remi.

„Zbang!"

Capătul opus al platformei atârna acum de un singur cablu, fluturând ca un zmeu în aer. Cu ambele mâini agățate de odgoane, Remi practic se legăna în aer, având un singur picior cocoțat pe marginea platformei. Sam încleștase ca o gheară mâna stângă de funia de lângă mâna lui Remi.

– Încă una! strigă el și începu să taie. Hai odată... hai odată...

„Zbang!"

Capătul platformei se desprinse și acum atârna vertical sub ei. Sam era pe cale să arunce cuțitul, dar se răzgândi. Închise lama la piept. Apucă un odgon cu mâna dreaptă.

Remi se lăsa deja în jos pe cabluri, astfel încât trupul să-i ajungă în spatele platformei. Sam coborî spre ea. Se uită pe după marginea platformei și văzu un perete verde zorind spre el.

Lumea începu să li se învârtă în jur. Deși crengile ca niște gheare diminuară o bună parte din impact, rotiră imediat platforma. Se treziră aruncați cu iuțeală înainte printr-o armură de crengi șfichiuitoare. Își lăsară bărbia în piept și închiseră ochii. Sam descleștă mâna dreaptă de pe cablu și încercă să acopere fața lui Remi cu antebrațul.

Din instinct, ea strigă:

– Dă-mi drumul!

Apoi căzură printre copaci, căderea fiindu-le amortizată de ramuri.

Ajunseră brusc jos.

Sam deschise gura să vorbească, dar nu reuși să scoată decât un sunet răgușit. Mai încercă o dată.

– Remi!

– Aici, veni răspunsul slab. Sub tine.

Cu fața în jos și stând de-a curmezișul peste două crengi, Sam se rostogoli cu grijă pe burtă. La trei metri sub el, Remi zăcea pe pământ, într-o grămadă de ace de pin. Avea fața zgâriată ca și cum cineva ar fi frecat-o cu o perie de sârmă. Ochii îi jucau în lacrimi.

– Cât de tare te-ai lovit? întrebă el.

Ea se chinui să zâmbească și ridică anevoie degetul mare.

– Dar tu, bravule pilot?

– Lasă-mă să zac puțin aici și îți dau de știre.

După o vreme, Sam începu anevoioasa coborâre.

– Nu te mișca, îi spuse lui Remi. Rămâi acolo.

– Dacă insiști...

Sam se simțea de parcă fusese ciomăgit de o gașcă întreagă de golani, dar toate articulațiile și mușchii importanți păreau să funcționeze cum trebuie, chiar dacă mai lent.

Cu ajutorul mâinii drepte, Sam se atârnă de ultima creangă și căzu grămadă alături de Remi. Ea își acoperi fața cu o mână și spuse:

– Nu mă plictisesc niciodată cu tine.

– Așa-i.

– Sam, gâtul tău...

El se întinse și pipăi locul indicat de Remi. Degetele îi erau acoperite de sânge. După ce dibui

puțin, găsi o tăietură verticală de șapte centimetri, sub ureche.

– O să se coaguleze, spuse el. Hai să te verificăm pe tine.

Își dădu curând seama că probabil hainele îi salvaseră. Căptușeala groasă a hanoracelor și gulerele înalte le protejaseră trunchiurile și gâturile, iar fesurile împletite fuseseră ca o pernă vitală pentru craniile lor.

– Nu-i rău, ținând cont prin ce-am trecut.

– Ideea ta cu scutul ne-a salvat.

Ea dădu din mână cu modestie.

– Unde-i *Zburătorul semeț?*

– Încâlcit printre ramuri.

– Bucata de bambus s-a pierdut?

Sam îi văzu capătul ieșind din guler.

– Nu.

– Fața mea arată la fel de rău ca a ta? întrebă Remi.

– N-ai fost niciodată mai frumoasă.

– Ești un mincinos, dar mersi. Apune soarele. Ce facem în continuare?

– Acum ne salvăm. Eu fac focul, apoi mă duc să caut niște săteni prietenoși care ne vor oferi paturi confortabile și mâncare fierbinte.

– Pur și simplu?

– Pur și simplu.

Sam își făcu vânt în picioare și-și întinse membrele. Îl durea tot corpul, o durere ce pulsa parcă peste tot în același timp.

– Mă întorc imediat.

Avu nevoie doar de câteva minute ca să găsească rucsacul cu parașuta de urgență, care îi fusese smulsă din spate în timpul prăbușirii. Însă sacul

militar îl găsi mai greu; căzuse când cedase ultimul cablu al platformei. Dintre cele aproximativ șapte brichete care mai rămăseseră, găsi trei.

Se întoarse spre Remi și o găsi ridicată în capul oaselor, cu spatele sprijinit de copac. În scurt timp, una dintre brichete începu să ardă în mijlocul unui mic cerc de pământ, alături de Remi. Puse celelalte două brichete lângă ea.

– Mă întorc cât ai clipi, spuse el.

– Mă găsești aici.

O sărută, apoi plecă.

– Sam?

Se întoarse.

– Da?

– Ferește-te de Yeti.

Capitolul 37

Goldfish Point, La Jolla,
California

– Am terminat traducerea, spuse Selma, intrând în solar. Merse spre locul unde Sam și Remi se odihneau în șezlonguri și îi dădu lui Remi foaia imprimată.

– Fantastic, replică Remi cu un zâmbet palid.

– Ai citit-o? o întrebă Sam pe Selma.

– Da.

– Nu vrei să ne spui versiunea prescurtată, gen *Reader's Digest*? Calmantele luate de Remi o făcuseră puțin cam... fericită.

După cum s-a dovedit, căutarea salvatorilor în munții Himalaya fusese, de fapt, o chestiune simplă pentru Sam. În retrospectivă, ținând cont de toate prin câte trecuseră ca să ajungă până aici, Sam vedea totul ca pe o justiție poetică. Fără să-și dea seama, se prăbușiseră la mai puțin de un kilometru și jumătate de un sat numit Samagaun, așezarea cea mai nordică din acea regiune a Nepalului.

În amurgul clar-obscur, Sam își croise drum în josul văii, până când a fost văzut de un cuplu de turiști australieni, aflați în vacanță. L-au dus în Samagaun și, în scurt timp, a fost organizat un grup de căutare. Doi săteni, cuplul de australieni și Sam au urcat panta văii cât au putut de sus, într-un camion vechi Datsun, apoi au coborât din el și au parcurs pe jos restul drumului. Au găsit-o pe Remi unde o lăsase Sam, în lumina caldă a focului.

Pentru siguranță, au întins-o pe o bucată de placaj adusă tocmai în acest scop și s-au întors la Samagaun, unde au descoperit că satul se mobilizase în numele lor. Fusese pregătită o cameră cu două paturi și cu o sobă de fontă. Au fost hrăniți cu *aloo tareko* (cartofi prăjiți) și *kukhura ko ledo* (pui cu sos) până când n-au mai putut înghiți nimic. A venit medicul din sat, i-a examinat pe amândoi și nu a descoperit nici o rană care să le pună viața în pericol.

A doua zi dimineață, când s-au trezit, au aflat că mai-marele satului trimisese deja vorbă în vale despre salvarea lor prin intermediul unui radio amator. La scurt timp după ce Sam i-a dat mai-marelui satului datele de contact ale lui Jack Karna, a sosit un SUV mai robust, care i-a dus în sud. În Gorkha, i-au găsit pe Jack și pe Ajay așteptând ca să-i transporte restul drumului până la Kathmandu.

De fapt, Jack le raportase dispariția și își croia drum prin birocrația guvernului nepalez, încercând să organizeze o misiune de căutare, când auzi vestea salvării lor.

Sub privirea vigilentă a lui Ajay, Sam și Remi petrecură o noapte în spital. Radiografia lui Remi dezvălui două coaste zdrelite și o gleznă luxată. Pentru cucuie și vânătăi, lui Sam și lui Remi li se

prescriseră calmante. Zgârieturile de pe față, deși urâte, erau superficiale și n-aveau să-i țină mult.

La cinci zile după prăbușirea cu balonul, se aflau într-un avion, în drum spre casă.

Acum, Selma le prezenta versiunea stilizată:

– Ei bine, mai întâi de toate, Jack v-a confirmat bănuiala, doamnă Fargo. Simbolurile cioplite în bambus erau identice cu cele de pe capacul cufărului Theurang. E la fel de consternat ca dumneavoastră. Când o să vă simțiți în stare să vorbiți, sunați-l. În ceea ce privește restul însemnărilor, ați avut iarăși dreptate: sunt în italiană. Conform autorului, un om numit – Selma parcurse foaia tipărită – Francesco Lana de Terzi...

– Cunosc numele ăsta, spuse Sam.

De când se întorsese acasă, se cufundase în istoria dirijabilelor.

– Povestește-ne, interveni Remi.

– De Terzi e considerat, în mare măsură, părintele aeronauticii. Era iezuit și profesor de fizică și matematică în Brescia, nordul Italiei. În 1670, a publicat o carte intitulată *Prodomo*. Pentru vremea respectivă, era inovatoare, ea constituind prima analiză sistematică a matematicii care stă la baza călătoriei prin aer. A pregătit terenul pentru toți cei care i-au urmat, începând cu frații Montgolfier, în 1783.

– A, ăia, replică Remi.

– Primul zbor reușit cu balonul, explică Sam. De Terzi a fost un geniu absolut. A deschis drumul unor invenții precum mașina de cusut, un instrument de citit pentru orbi, prima formă primitivă de Braille...

– Dar nu și dirijabilul, spuse Selma.

– Conceptul său de bază era ceva numit Corabia Vidului – în esență, era același lucru cu dirijabilul cu mai multe baloane pe care l-am găsit, dar în loc de sfere din pânză, avea sfere din cupru, din care fusese evacuat aerul. La mijlocul anilor 1600, inventatorul Robert Boyle a creat o pompă – un „motor pneumatic", cum l-a numit – care putea să evacueze complet aerul dintr-un vas. Cu ajutorul lui, a dovedit că aerul are greutate. De Terzi a teoretizat că, odată ce sferele din cupru ale vasului ar fi evacuate, acesta ar fi mai ușor decât aerul din jurul său, făcându-l să se înalțe. Nu vă plictisesc cu amănunte de fizică, dar conceptul are prea multe defecte ca să fie funcționabil.

– Așadar, Corabia Vidului n-a mai fost construită, spuse Selma.

– Nu, din câte știu eu. La sfârșitul secolului al XIX-lea, un om numit Arthur de Bausset a încercat să obțină finanțare pentru ceea ce el numea un dirijabil cu tub vidat, dar n-a ieșit nimic din asta. În ceea ce-l privește pe de Terzi, conform istoriei, a continuat să lucreze la teoria lui până când a murit, în 1686.

– Unde?

Sam zâmbi.

– În Brescia.

– După ce a umblat haihui prin Himalaya, adăugă Remi. Zi mai departe, Selma.

– Conform bambusului, de Terzi și echipa sa de chinezi – nu scrie câți erau – s-au prăbușit în timpul unui zbor de probă al unui dirijabil pe care-l proiectase pentru împăratul Kangxi. Împăratul numise dirijabilul *Marele Dragon*. Numai de Terzi și alte două

persoane au supraviețuit accidentului. El a fost singurul care a scăpat nevătămat.

– Cele două mumii pe care le-am găsit, spuse Remi.

– Am verificat datele despre împăratul Kangxi, spuse Selma. A domnit între anii 1661 și 1722.

– Perioada se potrivește, spuse Sam.

– Iată acum partea cea bună: de Terzi afirmă că, în timp ce căuta de mâncare, a găsit – Selma citi de pe foaie – „un vas misterios cu o formă nemaivăzută de el, gravat cu simboluri similare și nesimilare deopotrivă cu cele folosite de binefăcătorul meu".

Sam și Remi schimbară un zâmbet.

– În partea finală a însemnării, continuă Selma, de Terzi a scris că a hotărât să-și abandoneze camarazii și să se îndrepte spre nord, înapoi către baza de lansare a dirijabilului, pe care o numește gompa Shekar.

– Ai verificat... întrebă Sam.

– Da. Gompa Shekar e o ruină acum, dar e situată la aproximativ șaizeci și patru de kilometri nord-est de locul unde ați găsit vasul, în Tibet.

– Zi mai departe.

– Dacă de Terzi reușea să ajungă înapoi în gompa Shekar, ar fi povestit el însuși călătoria. Dacă nu reușea, trupul lui nu ar mai fi fost găsit niciodată. Bambusul era menit să-i servească drept testament.

– Și vasul misterios? întrebă Sam.

– Am lăsat partea cea mai bună la sfârșit, replică Selma. De Terzi pretinde că avea de gând să ducă vasul cu el, citez, „drept răscumpărare pentru eliberarea fratelui meu, Giuseppe, ținut ostatic

de împăratul Kangxi ca să se asigure de întoarcerea mea cu *Marele Dragon*".

– L-a luat cu el, murmură Sam. A dus Theurangul în Tibet.

– Am atâtea întrebări, spuse Remi, că nici nu știu cu care să încep. În primul rând, câte date istorice există despre de Terzi?

– Oficiale, foarte puține. Eu, una, n-am găsit mare lucru, răspunse Selma. Conform surselor, de Terzi și-a petrecut viața în Italia. A murit și a fost îngropat acolo. După cum spune Sam, și-a petrecut ultimii ani din viață lucrând la Corabia Vidului.

– Nu pot fi adevărate ambele versiuni ale vieții sale, spuse Sam. Fie n-a părăsit niciodată Brescia și bambusul e un fals, fie a stat o vreme în China, lucrând pentru împăratul Kangxi.

– Și poate chiar a murit acolo, adăugă Remi.

Sam văzu zâmbetul pișicher de pe chipul Selmei.

– Hai, dă-i drumul! spuse el.

– Pe internet nu găsești nimic despre de Terzi, dar la universitatea din Brescia e un profesor care predă un curs despre Renașterea târzie – epoca inventatorilor italieni. Conform catalogului online, de Terzi e o figură proeminentă în curriculă.

Remi spuse:

– Chiar îți face plăcere să ne tachinezi, nu-i așa?

– Deloc, replică Selma cu solemnitate. Numai să spuneți, și până mâine după-amiază sunteți în Italia.

– Numai să spui, și ne facem o rezervare pe internet pentru mâine.

Goldfish Point, La Jolla, California

A doua zi, spre sfârșitul după-amiezii după ora Italiei, pe iChat, Sam și Remi se prezentară și îi explicară coordonatoarei cursului, profesoara Carlotta Moretti, într-un mod ambiguu, temeiul interesului pe care-l purtau lui Francesco Lana de Terzi. Moretti, o brunetă pe la vreo treizeci și cinci de ani, cu ochelari ca de bufniță, le zâmbi din spatele monitorului computerului.

– Mă bucur foarte mult să vă cunosc, spuse într-o engleză cu un ușor accent străin. Să știți că sunt o admiratoare a voastră.

– A noastră? se miră Remi.

– *Si, si.* Am citit despre voi în revista *Smithsonian*. Beciul pierdut al lui Napoleon și peștera din munții... ăăă...

– Marele Saint Bernard, interveni Sam.

– Exact, asta era. Scuzați-mi indiscreția, dar trebuie să vă întreb: Sunteți teferi? Ce-ați pățit la față?

– Un accident de drumeție, răspunse Sam. Suntem în perioada de recuperare.

– A, bine. Am fost fascinată și, bineînțeles, bucuroasă când ați sunat. Dar și surprinsă. Spuneți-mi de ce vă interesează Francesco de Terzi și voi încerca să vă ajut.

– Numele lui a apărut într-un proiect, spuse Remi. Am găsit surprinzător de puține informații publicate despre el. Ni s-a spus că sunteți expertă în domeniu.

Moretti dădu din mână cu modestie.

– Chiar expertă, nu știu. Predau cursuri despre de Terzi, care, de mică, mi-a stârnit curiozitatea.

– Suntem interesați mai ales de ultima parte a vieții sale; să zicem, de ultimii zece ani. Mai întâi, ne puteți confirma că a avut un frate?

– Desigur. Giuseppe Lana de Terzi.

– Și e adevărat că Francesco n-a plecat niciodată din Brescia?

– A, nu, asta nu-i adevărat. De Terzi călătorea adesea la Milano, la Genova și în alte locuri.

– Dar din Italia a ieșit? A călătorit peste mare?

– E posibil, deși n-aș putea spune unde anume. Pe baza unor relatări, majoritatea reproduceri la mâna a doua ale unor povești, chipurile, spuse de el însuși, de Terzi a călătorit departe între anii 1675 și 1679, deși nici un istoric nu vă va confirma informația.

– Poveștile astea vorbesc și despre o posibilă destinație?

– Undeva prin Orientul Îndepărtat, replică Moretti. Asia ar fi una dintre speculații.

– De ce s-ar fi dus acolo?

Profesoara ezită.

– Trebuie să înțelegeți că totul ar putea fi doar o născocire. Sunt prea puține documente care să ateste aceste speculații.

– Înțelegem, replică Sam.

– Se spune că de Terzi n-a găsit investitori pentru proiectul său cu dirijabilul.

– Corabia Vidului.

– Exact. N-a găsit pe nimeni care să-l finanțeze, nici din guvern, nici vreun om înstărit de pe-aici. A călătorit în est sperând să găsească sprijin ca să-și poată termina munca.

– Și a găsit?

– Nu, din câte știu eu.

– Ce s-a întâmplat când s-a întors în 1679? întrebă Sam.

– Se spune că era schimbat când s-a întors în Italia. Ceva se petrecuse în timpul călătoriilor sale, și a venit fără Giuseppe. Francesco n-a vorbit niciodată despre asta. La scurt timp, s-a restabilit în Brescia, a părăsit Ordinul Iezuit și s-a mutat la Viena, în Austria.

– Căutând tot investitori?

– Poate, dar la Viena a dat numai peste ghinioane.

– Cum așa? întrebă Remi.

– La scurt timp după ce s-a mutat în Viena, s-a căsătorit și imediat i s-a născut un fiu. Doi ani mai târziu, a avut loc marea bătălie – asediul, și apoi lupta de la Viena. Ați auzit de ea?

– Doar vag.

– Asediul a durat două luni. Imperiul Otoman se lupta cu Liga creștină: Sfântul Imperiu Roman, Uniunea statală polono-lituaniană și Republica Venețiană. La începutul lui septembrie 1683, s-a dat lupta finală. Au murit zeci de mii de oameni, printre care și soția, și băiatul lui Francesco de Terzi.

– Îngrozitor, spuse Remi. Foarte trist.

– *Si*. Se spune că asta i-a frânt inima. Mai întâi fratele, apoi noua lui familie, toți morți. La scurt timp după asta, de Terzi a dispărut din nou.

– Unde?

Moretti ridică din umeri.

– Un alt mister. S-a reîntors în Brescia în octombrie 1685 și a murit câteva luni mai târziu.

– Am să vă pun acum o întrebare cam ciudată, spuse Remi.

– Vă rog.

– Sunteți absolut sigură, dumneavoastră sau altcineva, că de Terzi s-a întors în Brescia în 1685?

– Chiar că e o întrebare ciudată. Dar răspunsul e negativ. Nu am vreo informație care să ateste faptul că a fost îngropat aici – sau că s-a întors, că tot veni vorba. Această parte a poveștii este, la fel ca restul, bazată doar pe informații de mâna a doua. În lipsa unei...

– Exhumări.

– Da, a unei exhumări. Sau a unei mostre de ADN de la urmașii lui, care să poată proba temeinicia. De ce întrebați? Aveți vreun motiv să credeți...

– Nu tocmai. Era doar o idee.

– Dumneavoastră credeți ceva din poveștile astea? întrebă Sam.

– O parte din mine vrea să creadă. Doar e vorba despre o aventură palpitantă, nu-i așa? Însă, după cum am spus, istoria oficială a vieții lui de Terzi nu conține nici una dintre aceste relatări.

– Acum câteva minute ați spus că există foarte puține documente legate de el. Asta înseamnă că *ceva* totuși există? întrebă Remi.

– Sunt câteva scrisori, trimise de niște prieteni. Nici una nu e scrisă de mâna lui de Terzi. E ceea ce sistemul vostru legal ar considera mărturie indirectă, *si?* În afară de astea, mai există o singură sursă care ar putea avea legătură cu poveștile, dar ezit să o menționez.

– De ce?

– E vorba despre ficțiune, o povestire scrisă de sora lui de Terzi la câțiva ani după moartea lui. Deși poartă alt nume, e limpede că protagonistul e modelat după Francesco. Cei mai mulți cred că

sora încerca să scoată bani de pe urma celebrității lui, exploatând zvonurile.

– Ne puteți spune pe scurt despre ce e vorba în povestire?

– Practic e un basm bizar. Moretti își adună gândurile. Eroul poveștii își părăsește căminul din Italia. După ce înfruntă multe primejdii, este luat prizonier de un tiran dintr-un ținut ciudat. E silit să construiască un vas zburător de război. Vasul se prăbușește într-un loc pustiu și supraviețuiesc numai eroul și doi dintre tovarășii săi, pentru ca, ulterior, aceștia să moară din cauza rănilor. Eroul găsește apoi o comoară misterioasă, despre care băștinașii îi spun că e blestemată, dar el ignoră avertismentul și întreprinde o călătorie dificilă înapoi la castelul tiranului. Odată ajuns acolo, află că tovarășul său de călătorie, pe care tiranul îl ținuse ostatic, fusese executat. Eroul se întoarce în Italia cu comoara, dar este lovit de o altă tragedie: familia îi murise de ciumă. Eroul este acum convins că blestemul e real, așa că pornește la drum ca să ducă comoara acolo unde a găsit-o și, de atunci, nu se mai aude nimic despre el.

Sam și Remi se străduiau să rămână impasibili.

– Aveți din întâmplare o copie a acestei povestiri? întrebă Sam.

– Da, bineînțeles. Cred că am versiunea italiană originală, dar și o traducere în engleză foarte bună. Imediat ce terminăm conversația, vă trimit o versiune electronică.

Capitolul 38

Goldfish Point, La Jolla,
California

Având fiecare o copie după „Marele Dragon" pe iPad-ul personal, Sam și Remi îi mulțumiră profesoarei Moretti pentru ajutorul acordat. După ce citiră povestirea, trimiseră copii prin e-mail Selmei, lui Wendy și lui Pete. În timp ce Remi îi trimitea o copie a povestirii și lui Jack, Selma luă legătura cu el prin intermediul iChat-ului.

– Păreți buimaci, spuse Karna. Nu mă țineți în suspans! Ce ați aflat?

– Spune-i tu, o îmboldi Sam pe Remi.

Remi îi relată mai întâi conversația cu Moretti, apoi făcu pentru toată lumea un rezumat al „Marelui Dragon".

– Incredibil, făcu Selma. Ați citit amândoi povestirea?

– Da, spuse Sam. V-am trimis-o prin e-mail. Și ție, Jack.

– Da, am primit fișierul.

– Cât de bine se potrivește povestea cu inscripțiile de pe bambus? întrebă Wendy.

– Dacă înlocuiți părțile, în mod evident fictive, ale poveștii cu presupusul testament al lui de Terzi, obțineți practic o relatare factuală: prăbușirea, numărul supraviețuitorilor, descoperirea unei comori misterioase, drumul anevoios spre casă... Găsiți totul acolo.

– Și se mai potrivește și perioada, spuse Remi. Ținând cont de relatările, la mâna a doua, cu privire la plecările și sosirile lui de Terzi, e foarte posibil să fi călătorit în și din China.

– Sunt uluit, spuse Karna.

Pete, care citea în diagonală povestea pe iPad-ul lui Sam, întrebă:

– Ce reprezintă harta de pe frontispiciu?

– E călătoria pe care a făcut-o eroul, ca să înapoieze comoara, răspunse Remi. Jack, ai văzut-o?

– Chiar acum mă uit la ea. Se pare că de Terzi sosește din vest și se oprește mai întâi la ceea ce aici e trecut drept castel. Putem presupune că e vorba despre gompa Shekar.

– Baza de lansare a dirijabilului, spuse Sam.

– Și, posibil, locul în care a fost îngropat Giuseppe, adăugă Remi.

Karna continuă:

– De la gompa Shekar, de Terzi călătorește spre est, către Marea Cetate. Ținând cont unde se află Shekar, cetatea ar putea fi Lhasa.

– De ce s-ar fi dus acolo? întrebă Wendy. Locul accidentului e la șaizeci și patru de kilometri sud de gompa Shekar. Parcă încerca să înapoieze comoara.

– Da, explică Sam, dar în poveste, când ajunge la castel, un înțelept îi spune că trebuie să înapoieze

comoara în „locul ei de drept". E sfătuit să-l caute pe un alt înțelept, care locuiește în Marea Cetate din vest.

Karna reluă firul gândirii lui Sam:

– Din Marea Cetate, de Terzi continuă călătoria spre est și, în cele din urmă, ajunge în... Nu știu. Aici e doar un X.

– Shangri-La, sugeră Remi.

Karna păstră câteva clipe tăcerea, apoi spuse:

– Vă rog să mă scuzați. Îmi pare rău. Vă contactez eu.

Ecranul iChat-ului se făcu negru.

Karna reveni treizeci de minute mai târziu.

– Pe hartă sunt niște linii de referință schițate și alte puncte de reper pe care trebuie să le verific, dar, folosind distanța de la gompa Shekar la Lhasa ca punct de referință, ultima porțiune din călătoria lui de Terzi s-a încheiat într-o zonă cunoscută azi drept defileul Tsangpo.

– Favoritul tău pentru locația Shangri-La, spuse Sam.

– Într-adevăr. Sam, Remi, poate că tocmai ați rezolvat o enigmă veche de șase sute de ani.

– Să nu ne ambalăm prea tare, spuse Sam. Cât durează să identifici locațiile de pe hartă?

– Mă apuc imediat. Lăsați-mi o zi la dispoziție.

Capitolul 39

Regiunea Arunachal Pradesh,
nordul Indiei

– Jack! strigă Remi. Nu credeam c-ai să vii personal.

Karna opri motorul SUV-ului și coborî. Remi îl îmbrățișă, iar Sam îi strânse mâna.

– Mă bucur să te avem în echipă, Jack.

– Și eu.

În spatele lui Karna, Ajay înclină din cap și le zâmbi.

– Arătați mai bine decât ultima dată când v-am văzut, spuse Karna. Remi, ce-ți mai face piciorul? Și coastele?

– S-au recuperat suficient cât să mă pot deplasa fără să scrâșnesc din dinți. Am bandaje elastice, o pereche bună de bocanci de munte și un flacon de ibuprofen.

– Nemaipomenit.

– O să ne întreacă pe toți, spuse Sam.

– Ați ajuns fără probleme aici? Ați fost urmăriți? Ați văzut vreo față dubioasă?

– Nu, la toate întrebările, spuse Remi.

De la ultima lor conversație cu Charles King, nu mai primiseră nici o veste de la el, de la copiii lui sau de la Zhilan Hsu. Era o schimbare pe care-o găseau deopotrivă plăcută și alarmantă.

– Jack, cum ai reușit să-ți învingi teama de zbor? întrebă Sam.

– Păi, de fapt, nu mi-am învins-o, răspunse Karna. Am fost absolut înspăimântat din clipa când am decolat din Kathmandu până în clipa când am coborât din avion, în Bangladesh. Dar entuziasmul pentru expediția noastră mi-a depășit temporar frica și, *voilà*, iată-mă aici.

„Aici" era capătul unei călătorii pe uscat de opt sute de kilometri, pe care Sam și Remi o încheiaseră cu doar câteva ore în urmă. Situat pe malurile râului Siang, liniștitul orășel Yingkiong, având nouă sute de locuitori, era ultimul avanpost din nordul Indiei cu o populație considerabilă. De acolo până la următorul oraș, Nyingchi, în Tibet, erau o sută șaizeci de kilometri spre nord-est, un drum care traversa cele mai amenințătoare jungle din lume.

Zece zile trecuseră de la conversația lor pe iChat. Aranjamentele pentru călătorie duraseră atât de mult. Parolist, Karna îi contactase a doua zi, după ce lucrase non-stop, în speranța că va descifra harta din „Marele Dragon".

Abilitățile de navigație pe uscat ale lui de Terzi erau, probabil, la același nivel cu cele ale Străjerilor, le explicase Karna. Atât direcțiile, cât și distanțele de pe harta lui de Terzi erau remarcabil de precise, fiind diferite de măsurătorile reale cu cel mult un kilometru și un grad. După ce terminase calculele, Karna se încredințase că reușise să stabilească prin triangulație un perimetru de trei kilometri pentru

locul unde se afla Shangri-La. După cum bănuise mereu, coordonatele erau în centrul defileului format de fluviul Tsangpo.

Sam și Remi studiaseră zona pe Google Earth, dar nu văzuseră decât creste maiestuoase, râuri furioase și păduri dese. Nimic nu aducea cu o ciupercă.

– Ce ziceți să mergem într-un bar să bem ceva și să mai vorbim de una, de alta? spuse Karna E mai bine să înțelegeți ce ne așteaptă înainte să pornim la drum mâine-dimineață.

Taverna era într-o clădire cu două etaje, cu un acoperiș înclinat de tablă ondulată și pereți din șindrilă. Înăuntru, parterul era dedicat zonei de recepție și unui restaurant care părea să fi fost copiat dintr-un film western de la Hollywood, de prin anii 1950. Podele de lemn, un bar lung în formă de J și stâlpi verticali care sprijineau grinzile expuse ale tavanului. Karna îi informă că la etajul doi se aflau camerele lor.

Taverna era surprinzător de aglomerată. Găsiră o masă rabatabilă lângă un perete, sub o reclamă luminoasă la Schlitz[1], care pâlpâia, și comandară patru beri. Erau reci ca gheața.

– Mare parte din ceea ce vă voi spune am aflat de la Ajay, dar cum el nu e un tip prea vorbăreț, o să trebuiască să vă bazați pe memoria mea. După cum v-am spus, pe-aici și-a făcut Ajay armata, deci suntem pe mâini bune. Apropo, Ajay, care e situația cu transportul nostru?

– Totul e aranjat, domnule Karna.

---

[1] Marcă de bere americană (n.tr.)

– Fantastic. Corectează-mă dacă încep să bat câmpii, Ajay.

– Da, domnule Karna.

Karna oftă.

– Nu-l pot convinge să-mi spună Jack. Mă chinui de ani de zile.

– El și Selma au citit, se pare, același manual, replică Sam.

– Așa. Partea cea mai proastă în legătură cu Arunachal Pradesh – bineînțeles, și în funcție de persoana pe care o întrebi – este că ne aflăm în China acum.

– Ce?! Cred că n-am auzit bine, spuse Sam.

– China are pretenția, în mod oficial, că o mare parte din această regiune se află în sudul Tibetului. Bineînțeles, pentru oameni și pentru guvernul de aici, Arunachal Pradesh e un stat indian. Granița nordică dintre Arunachal Pradesh și China e numită linia McMahon, trasată ca parte a unui tratat[1] dintre Tibet și Marea Britanie. Chinezii n-au crezut niciodată în aceasta, și India n-a impus granița, până în 1950. Concluzia e că atât China, cât și India o reclamă, dar nici una nu face mare lucru în sensul ăsta.

– Și ce înseamnă asta în ce privește prezența militară? întrebă Sam.

– Nimic. Sunt câțiva soldați indieni în regiune, dar chinezii stau la nord de linia McMahon. Situația e destul de prietenoasă.

– Asta-i bine pentru noi, spuse Remi.

– Da, ei bine... Însă nu-i la fel de grozavă treaba cu ANLF – Forța de Eliberare Arunachal Naga.

---

[1] Acordul de la Simla, încheiat în anul 1914 (n.tr.)

Sunt cel mai recent și mai mare grup terorist din zonă. În ultima vreme s-au axat pe răpiri. Acestea fiind spuse, Ajay e de părere că, probabil, nu vom avea probleme cu ei. Armata a luat în ultima vreme măsuri mai severe împotriva lor.

– Conform hărților, destinația noastră e la patruzeci de kilometri pe teritoriul Chinei, spuse Sam. Ținând cont de relief, presupun că nu sunt puncte de control la graniță.

– Ai dreptate. Așa cum am precizat și în Mustang, granița e practic deschisă. Mai multe sute de turiști o trec în fiecare an. De fapt, guvernul chinez nici nu pare să se sinchisească. Nimic în zonă nu are vreo importanță strategică.

– Alte vești bune, spuse Remi. Acum, spune-le pe alea proaste.

– Adică, în afară de terenul ridicol de accidentat?

– Da.

– Partea proastă e că, din toate punctele de vedere, vom invada China. Dacă avem ghinionul să fim prinși, probabil o să ajungem la pușcărie.

– Deja ne-am confruntat o dată cu posibilitatea asta, replică Sam. Hai să facem tot ce ne stă în putință ca s-o evităm, de acord?

– De acord. Bine, acum să trecem la șerpi și insecte veninoase...

După o cină scurtă, care constă în pui tandoori, Sam și Remi se retraseră la culcare. Camera lor era în acord cu motivul hotelului: șic de western hollywoodian, dar fără șic. Deși afară era plăcut, adică vreo șaisprezece grade, umiditatea te înăbușea. Ventilatorul din tavan scârțâia în timp ce agita lent aerul, dar, după căderea nopții, temperatura

începu să scadă și, în scurt timp, în cameră se putea respira confortabil.

Adormiră pe la opt.

Se treziră a doua zi dimineață, când Ajay bătu ușor în ușă și îi strigă în șoaptă. Cu privirea încețoșată, Sam se dădu cu greu jos din pat, prin întuneric, și se târî până la ușă.

– Cafeaua, domnule Fargo, spuse Ajay.

– Fără ceai? Asta da surpriză plăcută. Apropo, numele meu e Sam.

– A, nu, domnule.

– Cât e ora?

– Cinci dimineața.

– Vai mie, murmură Sam și aruncă o privire spre silueta adormită a lui Remi. Doamna Fargo nu era tocmai o persoană matinală. Ajay, vrei, te rog, să ne aduci imediat încă două cești de cafea?

– Desigur. De fapt, am să aduc ibricul.

Grupul se adună în tavernă treizeci de minute mai târziu pentru micul dejun. După ce terminară de mâncat, Karna spuse:

– Mai bine să ne strângem lucrurile. Capcana noastră mortală trebuie să apară din clipă în clipă.

– Ai spus „capcană mortală"? întrebă Remi.

– S-ar putea s-o cunoașteți după numele ei obișnuit: elicopter.

Sam chicoti.

– După toate prin câte am trecut, mai că preferăm descrierea ta. Ești sigur c-ai să fii bine?

Karna ridică o minge de jucărie de mărimea uneia de softball. Avea găuri pentru degete.

– Jucărie de alungat stresul. O să supraviețuiesc. Călătoria nu durează mult.

După ce-și adunară și împachetară echipamentul, se reîntâlniră la marginea nordică a orașului Yingkiong, lângă o fâșie defrișată de pământ.

– Uite-l că vine, spuse Ajay, arătând spre sud, unde un elicopter verde-măsliniu plutea peste suprafața Siangului.

– Arată vechi, cu siguranță, observă Karna.

În timp ce se apropia de ei, încetinind viteza și menținând direcția, Sam observă un disc șters al Forțelor Aeriene Indiene pe ușa laterală. Cineva încercase în zadar să picteze peste logoul cu portocaliu, alb și verde. Grupul se feri de curentul stârnit de rotor și așteptă până se potoli praful.

– Ajay, ce-i asta? întrebă Karna.

– Un elicopter utilitar Chetak ușor, domnule. Foarte sigur. Ca soldat, am zburat de multe ori cu ele.

– Cât e de vechi?

– Din 1968.

– Sfinte Sisoe!

– Dacă v-aș fi spus, domnule Karna, nu ați mai fi venit.

– Poți să fii sigur de asta. Bine, bine, hai să mergem.

În timp ce Jack strângea cu furie mingea spongioasă, grupul urcă echipamentul în elicopter, apoi își ocupară cu toții locurile. Ajay le verifică centurile de siguranță cu cinci curele, apoi închise ușa și făcu un semn din cap spre pilot.

Decolară, cu botul înclinat în sus, înălțându-se în aer.

Parțial pentru ușurința navigării și parțial pentru a spori șansele de a fi găsiți în caz că Chetakul s-ar fi prăbușit, pilotul urmă cursul șerpuitor al râului Siang. Rarele habitate aflate la nord de Yingkiong erau situate de-a lungul malurilor sale, le explică Ajay. Cu puțin noroc, cineva ar vedea Chetakul în picaj și ar raporta incidentul.

– E absolut fantastic! strigă Karna ca să acopere zgomotul motorului.

– Strânge mingea, Jack, îi replică Remi. Ajay, îl cunoști pe pilot?

– Da, doamnă Fargo, foarte bine. Am servit amândoi în armată. Gupta are acum o firmă de transport – duce mărfuri în părțile îndepărtate ale regiunii Arunachal Pradesh.

Chetakul își continuă cursul spre nord, planând la câteva sute de metri deasupra apelor cafenii ale Siangului și, nu după mult timp, se treziră zburând printre crestele cu margini ascuțite și văile abrupte, toate acoperite de o junglă atât de deasă, încât Sam și Remi nu vedeau altceva în afara unui covor impenetrabil de verdeață. În cele mai multe locuri, Siangul era lat și leneș, dar de câteva ori, în timp ce elicopterul trecea printr-un defileu, apele formară un vârtej de spumă și valuri care se spărgeau de pietre.

– Acolo jos sunt ape din categoria a VI-a[1], strigă Sam, privind pe geam.

– Asta-i o nimica toată, spuse Karna.

---

[1] Conform Scării internaționale de clasificare a râurilor, un râu din categoria a VI-a este definit ca extrem. (n.tr.)

– Defileul fluviului Tsangpo, spre care ne îndreptăm noi, e cunoscut drept Everestul fluviilor. Unele secțiuni ale fluviului Tsangpo sfidează orice încercare de clasificare.

– A încercat cineva să le traverseze? întrebă Remi.

– Da, de mai multe ori. Cei mai mulți erau caiacişti înverşunați, nu-i aşa, Ajay?

Ajay încuviință din cap.

– Multe vieți s-au pierdut. Trupurile n-au fost găsite.

– Nu apar în aval? întrebă Sam.

– Trupurile sunt, de obicei, fie prinse pe veci în hidraulica valurilor şi făcute praf, fie sunt zdrobite în timp ce sunt târâte de-a lungul defileurilor. Nu prea mai ai ce să găseşti după aşa un traseu.

După patruzeci de minute, Gupta se răsuci în scaun şi strigă:

– Ne apropiem de satul Tuting. Pregătiți-vă de aterizare.

Sam şi Remi fură surprinşi să descopere că în Tuting exista o pistă de pământ pentru avioane, peste care se întinsese parțial jungla. Avionul ateriză şi toată lumea coborî. La est, în susul văii, văzură câteva acoperişuri iținduse deasupra vârfurilor copacilor. Sam şi Remi presupuseră că era satul Tuting.

– De aici mergem pe jos, anunță Karna.

El, Sam şi Remi începură să descarce echipamentul.

– Mă scuzați numai o clipă, spuse Ajay. Stătea la trei metri de pilot. Gupta are o propunere pentru voi. M-a întrebat cât de departe mergem în China şi i-am spus. Contra unei taxe, ne va duce foarte aproape de destinația noastră.

– Nu-şi face griji din cauza chinezilor? întrebă Sam.

– Prea puţine. Spune că nu au nici un radar în zonă şi că de aici până la destinaţia noastră văile se adâncesc şi nu e nici o aşezare omenească. Crede că poate să zboare neobservat.

– E cu totul altceva decât un marş de şase zile dus-întors, observă Karna. Cât vrea?

Ajay vorbi cu Gupta în hindusă, apoi spuse:

– Două sute de mii de rupii – aproximativ patru mii de dolari americani.

– Nu avem atâţia bani la noi, spuse Sam.

– Gupta nici nu se aştepta. Spune că acceptă, fără nici o problemă, cardurile de credit.

Toată lumea fu de acord cu condiţiile lui Gupta şi, imediat, pilotul luă legătura prin staţia radio a elicopterului, transmiţând datele de pe cardul de credit Visa a lui Sam la baza sa din Itanagar.

– Am impresia că visez, spuse Sam. Stau aici, la dracu'-n praznic, în timp ce un pilot indian îmi verifică valabilitatea cardurilor.

– După cum am spus şi în Nepal, nu ne plictisim nici măcar o clipă, replică Remi. Dar glezna mea o să fie recunoscătoare pentru schimbarea de itinerar.

– Gupta spune că s-a aprobat. Putem decola imediat ce sunteţi gata, strigă Ajay.

Îndreptându-se în zbor spre nord, din nou de-a lungul Siangului, trecură în scurt timp peste ultimele aşezări indiene dinainte de graniţă. Gengren dispăru în spatele lor într-o clipă, apoi Gupta anunţă:

– Trecem peste linia McMahon.

– Acum i-acum, spuse Sam. Am invadat China.

Trecerea a fost în mod categoric nespectaculoasă, dar, în curând, peisajul începu să se schimbe. Așa cum prezisese Gupta, trecură de la crestele și liniile de coastă rotunjite la stâncile zimțate expuse; pereții văii deveniră mai abrupți și pădurile se îndesiră. Cea mai mare diferență însă o prezenta Siangul. Aici, la capătul sudic al regiunii defileului Tsangpo, suprafața fluviului era învolburată, valurile explodau izbindu-se de bolovani și de pereții de stâncă suspendați, trimițând nori de ceață sus, în văzduh. Gupta menținu cursul cât mai aproape de fluviu posibil și sub linia de coastă. Sam și Remi se simțeau de parcă se dădeau pe cel mai periculos tobogan de apă din lume.

– Cincisprezece minute, strigă Gupta.

Sam și Remi își zâmbiră cu gândul la ceea ce-i așteptă. Ajunseseră atât de departe, trecuseră prin atâtea și, acum, destinația lor era la doar câteva minute distanță... cel puțin așa sperau.

Karna trăia la intensitate maximă momentul. Cu fălcile încleștate, cu degetele săpând în mingea cauciucată, privea pe geam cu fruntea presată de sticlă.

– Te simți bine, Jack? întrebă Sam.

– Mai bine ca niciodată, amice. Aproape am ajuns!

– Ne apropiem de limita exterioară a coordonatelor, anunță Gupta.

Ajay îi dăduse pilotului un punct de referință cu un diametru de trei kilometri. Zona în care zburau era dominată de un pâlc de vârfuri asemănătoare unor obeliscuri, variind în înălțime de la câteva

sute de metri la un kilometru. În defileurile de dedesubt, fluviul Tsangpo forma în jurul obeliscurilor o panglică albă înspumată, mărginită de stânci abrupte.

– N-am văzut nici un caiacist, observă Sam. Și nici alți oameni.

Karna ridică privirea de pe harta pe care o studia și replică:

– Aș fi surprins să descoperi pe cineva. Ai văzut cum e terenul. Numai cei mai hotărâți – sau nebuni – se aventurează aici.

– Nu-mi dau seama dacă asta e o insultă sau un compliment, îi șopti Remi lui Sam.

– Dacă ne întoarcem victorioși și teferi, e un compliment.

Karna îi strigă lui Ajay:

– Întreabă-l pe Gupta dacă se poate apropia mai mult de crestele alea, îi strigă Karna lui Ajay. Dacă am calculat corect, suntem chiar deasupra punctului de referință.

Ajay transmise rugămintea. Gupta încetini viteza elicopterului la treizeci de noduri și începu să orbiteze fiecare obelisc pe rând, ajustând altitudinea astfel ca pasagerii lui să le examineze mai îndeaproape. De la geamul ei, Remi ținea camera pe foc continuu.

– Acolo! strigă Jack, arătând cu degetul.

La o sută de metri de partea cealaltă a geamului, se afla un obelisc de mărime medie, având aproximativ trei sute de metri înălțime și cinci sute de metri lățime. Pantele de granit verticale erau acoperite de o dantelă de liane, frunziș și petice mari de mușchi.

– Vedeți? întrebă Karna, indicând locul pe sticlă cu degetul arătător. Forma aceea? Începe de la bază și se înalță... Vedeți unde începe să se lățească și apoi, acolo, cam la treizeci de metri sub platou, să se dilate brusc? Spuneți-mi că vedeți și voi!

Sam și Remi descoperiseră imaginea în câteva secunde și un zâmbet se lăți treptat pe fețele lor.

– O ciupercă uriașă, spuse Remi.

Capitolul 40

Defileul fluviului Tsangpo, China

După mai multe încercări eşuate din cauza schimbării de direcţie a vântului, Gupta reuşi să oprească elicopterul pieziş, deasupra obeliscului, până când Karna identifică un mic luminiş în junglă, aproape de marginea platoului. Gupta plană cu elicopterul şi apoi ateriză. După ce rotoarele se opriră din învârtit, grupul coborî din elicopter şi îşi luă echipamentul.

– Asta nu-ţi aduce aminte de nimic? o întrebă Sam pe Remi.

– Ba da.

Platoul semăna izbitor de mult cu văile paradiziace pe care le observaseră în timpul căutării cu elicopterul în nordul Nepalului.

Sub picioarele lor era un covor de muşchi, într-o gamă de culori de la verde-închis la verde pal. Ici-colo, peisajul era presărat cu bolovani de granit împestriţaţi cu licheni. Chiar în faţa lor era un perete de junglă deasă, străbătut doar de câteva cărări aidoma unor tuneluri, care dispăreau în vegetaţia luxuriantă, ovale aproximative care-i priveau pe Sam şi pe

Remi ca niște ochi negri ce nu clipeau niciodată. Văzduhul părea să freamăte de larma insectelor, iar în frunziș, păsările ciripeau nevăzute. Într-un copac din apropiere, o maimuță stătea atârnată cu capul în jos și îi privi câteva clipe, după care o șterse.

Jack și Ajay veniră lângă Sam și Remi.

– Din fericire, nu avem mult de căutat, spuse Karna. Dacă ne despărțim în două grupuri, o să putem acoperi o suprafață mare.

– De acord, zise Sam.

– Încă ceva, spuse Karna. Îngenunche lângă rucsac și scotoci înăuntru, după care scoase două revolvere cu țeavă scurtă de calibrul 38. Le dădu lui Sam și lui Remi câte unul. Am și eu unul, desigur. Cât despre Ajay...

Dintr-un toc de la spatele centurii, Ajay scoase un pistol semiautomat Beretta, apoi îl puse imediat la loc.

– Ne așteptăm la necazuri? întrebă Remi.

– Suntem în China, draga mea. Orice se poate întâmpla: bandiți, grupuri teroriste care trec granița, Armata Populară de Eliberare...

– Dacă armata chineză își face apariția, pușcoacele astea n-o să reușească decât să-i înfurie.

– O să rezolvăm și problema asta, când o să fie cazul. De altfel, probabil o să găsim ce căutăm și o să traversăm granița înapoi înainte să se însereze.

– Eu și Remi mergem spre est; Jack, tu și Ajay luați-o spre vest, spuse Sam. Ne întâlnim aici peste două ore. Aveți ceva împotrivă?

Nimeni nu protestă.

După ce verificară stațiile de emisie-recepție, grupul se despărți. Cu lămpile de miner pe cap și

macetele în mâini, Sam și Remi aleseră una dintre cărări și se avântară pe ea.

După ce pătrunseră trei metri în junglă, lumina se diminuă la un sfert. Sam secerâ câteva liane care crescuseră de-a curmezișul cărării, apoi făcură o pauză ca să privească în jur, luminând în sus, în jos și în lateral.

– Probabil că ploile anuale de aici sunt uluitoare, spuse Sam.

– Două mii opt sute de milimetri anual. Vreo trei metri, replică Remi, apoi zâmbi. Știu cât de mult îți plac datele fără importanță. M-am interesat.

– Sunt mândru de tine.

La câțiva metri deasupra capetelor lor, dar și de o parte și de alta, se întindea o rețea încâlcită și atât de deasă de liane, încât nu vedeau nimic din pădurea propriu-zisă.

– Am o senzație neplăcută, spuse Remi.

– Și eu.

Sam împunse cu vârful macetei prin frunziș. Brațul i se opri brusc, cu un zăngănit.

– Am dat de piatră, murmură el.

Remi lovi cu maceta în stânga ei, de unde se auzi alt zăngănit. La fel în dreapta.

– Suntem într-un tunel făcut de mâna omului.

Sam desfăcu stația de la curea și apăsă butonul pentru vorbire.

– Jack, mă auzi?

Interferențe statice.

– Jack, răspunde.

– Te aud, Sam. Ce e?

– Sunteți pe o potecă?

– Abia am pornit.

– Loveşte cu maceta în lateral.

– Bine... „Zang!" Glasul lui Jack se auzi din nou: Pereţi de piatră. Fascinantă întorsătură.

– Ţi-aduci aminte bănuiala ta că Shangri-La ar fi un templu sau o mănăstire? Cred că am găsit-o.

– S-ar putea să ai dreptate. E uimitor ce poate face un mileniu dintr-o junglă necercetată. Nu cred că asta ne schimbă în vreun fel planul, nu? Cercetăm complexul şi ne reîntâlnim peste două ore.

– În regulă. Ne vedem atunci.

Conştienţi acum de faptul că explorau într-o structură făcută de mâna omului, Sam şi Remi începură să examineze împrejurimile, căutând indicii arhitecturale. Liane şi rădăcini infiltraseră fiecare centimetru pătrat al complexului. Aflat în faţă, Sam încerca să-şi învârtă maceta în arce scurte de cerc, dar nu reuşea să evite mereu pereţii de piatră.

Ajunseră la o firidă, unde se opriră.

– Stinge lampa, spuse Sam, făcând acelaşi lucru.

Remi se conformă. După ce li se obişnuiră ochii cu întunericul, începură să vadă raze de soare filtrându-se printre pereţii şi tavanul acoperiţi de frunziş.

– Ferestre şi luminatoare, spuse Remi. Probabil, la vremea sa, era o privelişte spectaculoasă.

Sam şi Remi porniră să urce un şir de trepte şi ajunseră în scurt timp la o platformă de unde treptele se dublau şi urcau spre un al doilea etaj. Aici, după ce trecură printr-o arcadă, găsiră un spaţiu deschis, mare. O împletitură de rădăcini şi liane creau o boltă deasupra capetelor lor, alcătuind un

tavan boltit. Peste Marea Sală, cum o porecliră, se întindeau ceea ce păreau a fi șase bușteni pe jumătate putreziți. Hotărâră că erau grinzi de sprijin, de mult ruinate, ale căror rămășițe fuseseră conservate de scutul de liane. Chiar în fața șirului de trepte pe care-l urcaseră se afla altul care ducea în sus, prin beznă.

Cu lămpile aprinse, Sam și Remi se despărțiră ca să exploreze spațiul. De-a lungul peretelui îndepărtat, Sam găsi un șir de bănci de piatră ieșite din perete și, în fața lor, șase adâncituri dreptunghiulare, în podeaua de piatră.

– Astea sunt căzi, spuse Remi.

– Arată ca niște morminte.

Remi îngenunche lângă una și pipăi pereții interiori cu maceta. Se auzi zăngănitul familiar al oțelului pe piatră.

– Mai sunt și aici, spuse Sam, traversând în partea cealaltă.

Găsiră niște bănci de piatră dispuse într-un semicerc ce împrejmuia un bazin rotund, mai lat decât înălțimea lui Sam. Remi repetă gestul, dar nu dădu de fund. Sam găsi o bucată de piatră căzută de pe o bancă din apropiere și o lăsă să cadă în bazin.

Se auzi o bufnitură înăbușită.

– Are vreo trei metri adâncime, spuse Sam.

Se ghemui și lumină cu lampa puțul, dar nu văzu nimic prin rețeaua de liane și rădăcini.

– Hei! strigă el. Nici un ecou.

– E prea multă vegetație, presupuse Remi.

Sam găsi altă piatră și se pregăti să o arunce.

– Ce faci?

– Îmi satisfac curiozitatea. N-am văzut nici urmă de puț la etajul de dedesubt, ceea ce înseamnă că era în spatele unui zid. Trebuie să aibă un scop.

– Dă-i drumul.

Sam se aplecă peste puț, îndoi brațul, apoi aruncă piatra. Nevăzută, aceasta se izbi de fund, apoi încă o dată, iar în final se lovi de o suprafață dură.

– Ai luat o decizie bună, spuse Remi. Trebuie să ducă undeva. Vrei să...

Stația de emise-recepție a lui Sam prinse viață. Între pârâiturile provocate de interferențe, se auzeau glasuri slabe prin difuzor. Fragmentele erau repezi și se suprapuneau.

– Cred că sunt Gupta și Ajay, spuse Remi.

Sam apăsă butonul pentru vorbire.

– Ajay, mă auzi? Ajay, răspunde!

Interferențe. Apoi glasul lui Jack:

– Sam... Gupta... a văzut un... decolează.

– Pleacă, spuse Remi.

Se întoarseră și coborâră în fugă scările, cu Remi șchiopătând ușor. Traversară hruba și se îndreptară spre tunel.

– Ce crezi că a văzut? strigă Remi.

– Un singur lucru cred că l-ar speria, replică Sam peste umăr: un elicopter.

– Mi-era teamă de asta.

Un oval de lumină apăru în față. Sam și Remi se opriră brusc, înainte să ajungă la el, și făcură ghemuiți ultimii pași. În luminiș, rotoarele elicopterului se învârteau cu repeziciune; prin geamul lateral îl văzură pe Gupta apăsând cu furie butoanele și verificând instrumentele de măsură. Apucă receptorul stației radio și începu să vorbească.

Glasul lui răbufni în stația lui Sam:

– Îmi pare rău, o să încerc să mă întorc. Poate reușesc să mă ascund și îi fac să plece.

Gupta trase de manetă și Chetakul se ridică în aer. La nouă metri, se înclină, cu botul în jos, și dispăru din raza lor vizuală.

Cu coada ochiului, Sam și Remi îi văzură pe Karna și pe Ajay ieșind dintr-un tunel. Sam le făcu semn cu mâna, atrăgându-le atenția, apoi le făcu semn să se retragă. Dispărură din vedere.

Precedat cu numai câteva secunde de huruitul elicelor, un elicopter verde-măsliniu apăru în raza lor vizuală, la marginea îndepărtată a platoului. Sam și Remi recunoscură imediat botul conic și compartimentul pentru rachete: un Harbin Z-9 chinezesc al Armatei Populare de Eliberare.

– Salutare, bătrân inamic, murmură Remi.

Ea și Sam se mai dădură înapoi câțiva pași.

Z-9 continuă să se ridice, apoi se roti, dezvăluindu-le o altă amintire dragă: o ușă deschisă și un soldat ghemuit peste o mitralieră montată. Elicopterul se înclină pieziș deasupra luminișului și ateriză.

– Să mergem, Sam, spuse Remi. Trebuie să ne ascundem.

– Așteaptă puțin.

O siluetă apăru în ușă.

– Vai, nu, murmură Remi.

Recunoscură amândoi silueta suplă și mlădioasă. Zhilan Hsu.

Coborî din elicopter. În mâna ei dreaptă se legăna un pistol-mitralieră compact. O clipă mai târziu, încă două siluete coborâră alături de ea: Russell

și Marjorie King, înarmați și ei cu pistoale-mitralieră compacte.

– Iată-i și pe gemenii-minune, spuse Sam.

Zhilan se întoarse spre ei și le spuse ceva, apoi se îndreptă spre ușa laterală a elicopterului, care se deschise, dezvăluind un chinez la vreo patruzeci și cinci de ani. Sam scoase un binoclu din rucsac și îi privi mai îndeaproape pe cei doi.

– Cred că am aflat cine e legătura chineză a lui King, spuse Sam. În mod sigur e din armata chineză. Are un rang înalt, probabil e colonel sau general.

– Mai vezi vreun soldat înăuntru?

– Nu, doar artileristul. În afară de el, de Zhilan și de gemeni, nici nu mai e nevoie de altcineva. Dar nu înțeleg de ce n-au oprit încă motorul.

– Cum naiba ne-au găsit?

– Habar n-am. Dar e prea târziu să ne mai batem capul cu asta acum.

Ofițerul din armata chineză și Zhilan își strânseră mâinile, apoi, el închise ușa. Motorul elicopterului urcă o treaptă, după care Z-9 se ridică. Se răsuci, întorcând coada spre platou, apoi plecă.

– Tocmai ne-au sporit șansele, spuse Sam.

– Ce face Zhilan?

Sam fixă binoclul asupra lui Zhilan, tocmai la timp ca să o vadă scoțând un telefon mobil din buzunarul hainei. Apăsă mai multe taste, apoi ea și gemenii se întoarseră și urmăriră din priviri elicopterul îndepărtându-se.

Z-9 explodă într-un nor-ciupercă portocaliu-roșiatic. Bucăți de resturi în flăcări se prăvăliră la sol, dispărând din vedere.

Sam și Remi rămaseră încremeniți câteva clipe. Într-un final, Remi spuse:

– Câtă cruzime...

– King nu vrea să lase nimic nerezolvat, spuse Sam. Probabil că deja a tras obloanele peste operațiunea cu fosile pentru piața neagră: cariera, sistemul de transportare, iar acum contactul din guvern.

– Noi suntem ultimii care-au rămas, spuse Remi. Putem să-i împușcăm de aici?

– N-avem nici o șansă. Revolverele noastre nu fac nici cât o ceapă degerată mai departe de șase metri.

În luminiș, Zhilan înlocuise telefonul mobil cu o stație de emise-recepție. O duse la buze.

– L-ai prins? auziră ei în stația lui Sam.

– Da.

Era glasul lui Ajay.

– Adu-l aici.

Sam și Remi priviră în dreapta. Jack Karna ieși din tunel, urmat de Ajay, care ținea țeava puștii presată de ceafa lui Karna. Cu cealaltă mână îl apucase de gulerul hainei.

Cei doi traversară jumătate din luminiș, cu Ajay împingându-l pe Jack, apoi se opriră. Erau la doisprezece metri în dreapta lui Sam și a lui Remi.

– De ce, Ajay? întrebă Karna.

– Îmi pare rău, domnule Karna. Sincer.

– Dar de ce? repetă Karna. Suntem prieteni. Ne cunoaștem de...

– M-au contactat în Kathmandu. Mi-au oferit mai mulți bani decât aș câștiga eu în zece vieți. Pot să-mi trimit copiii la universitate, eu și soția mea ne putem muta într-o casă nouă. Dar mi-a dat cuvântul ei. Nici unul nu veți păți nimic.

– Te-a mințit, spuse Karna. Apoi, mai tare, spre Zhilan: Ți-am cunoscut progeniturile acum câteva luni, în Lo Monthang. Dar nu cred că am fost prezentați cum trebuie.

– Numele meu e... spuse Zhilan.

– Doamna Dragon, știu. Cred că îți dai seama că ai ajuns prea târziu. Nu ăsta-i locul. Theurangul nu e aici.

– Minți. Ajay, tu ce-ai de spus?

– Abia am început să căutăm, doamnă. Domnul Karna și soții Fargo par siguri că aici se găsește Shangri-La.

– Că veni vorba despre soții Fargo... spuse Zhilan. Hai, ieșiți amândoi! Elicopterul vostru a plecat! Ieșiți acum, ajutați-mă să găsesc Omul de Aur și trimit vorbă să fiți transportați de aici. Vă duc teferi înapoi în Yingkiong. Vă promit.

– Uiți că Sam și Remi te cunosc, Doamnă Dragon, spuse Karna. Promisiunea ta nu valorează nimic.

– E posibil să ai dreptate, replică Zhilan. Doamnă și domnule Fargo! Ieșiți acum sau îl ucid pe prietenul vostru!

– Sam, trebuie să-l ajutăm, șopti Remi.

– Asta și vrea, răspunse el.

– Dar n-o putem lăsa să...

– Știu, Remi.

– Nu te pot auzi, Doamnă Dragon, strigă Karna. În spatele meu se află un templu... un complex atât de mare, încât cercetările vor dura luni în șir. În clipa asta, probabil că nici nu știu că ești aici.

– M-ar fi auzit prin stație.

– Nu din interior. Acolo nu au semnal.

Zhilan chibzui puțin.

– E adevărat, Ajay?

– În privința stațiilor, da. Iar templul e într-adevăr vast. S-ar putea să nu știe că ați sosit.

– Atunci, mergem să-i căutăm, spuse Zhilan.

– De altfel, adăugă Karna, dacă ne-ar urmări, ar ști care mi-e dorința. Mi-am petrecut toată viața căutând Theurangul. Aș prefera să mor, și ei să-l distrugă, decât să ți-l dau ție.

Zhilan se întoarse spre Russell, care stătea în spatele ei, la dreapta, și îi spuse ceva. Cu o mișcare dezinvoltă, Russell duse pistolul-mitralieră la umăr.

Dintr-un impuls pe care-l regretă imediat, Sam strigă:

– Jack, ferește-te!

Arma lui Russell pocni. Partea stângă a gâtului lui Karna explodă, împroșcând sânge; el se prăbuși la pământ. Russell trase din nou, o rafală de trei cartușe care se izbiră de pieptul lui Ajay. Acesta se împletici înapoi și căzu mort.

– Sunt acolo! strigă Zhilan. În tunelul acela! Mergeți după ei!

Russell și Marjorie începură să alerge cu pistoalele-mitralieră ridicate. În spatele lor, Zhilan se îndreptă spre trupul lui Karna.

Sam se răsuci și o apucă pe Remi de umeri.

– Du-te! Ascunde-te!

– Și tu?

– Am să fiu în spatele tău.

Remi se răsuci și o porni prin tunel, alergând șchiopătat. Sam ridică revolverul de calibru 38 și trase câteva gloanțe spre Russell și Marjorie. Nu-și făcea iluzii că i-ar fi putut nimeri, dar focurile

de armă își împliniră scopul. Russell și Marjorie se despărțiră, ferindu-se fiecare după câte un bolovan din apropiere.

Sam se întoarse și fugi după Remi.

Era abia la jumătatea tunelului când auzi în urma lui, la intrare, pași.

– Sunt iuți ticăloșii, murmură Sam și continuă să alerge. În fața lui, Remi ajunsese la capătul tunelului. Se aruncă la stânga, în grotă.

Gloanțele ricoșară de zidul din stânga lui. Sam sări în dreapta, se izbi de perete, se răsuci pe jumătate și văzu două raze de lumină de la niște lămpi de miner care săltau prin tunel; trase spre ele. Se întoarse din nou și continuă să alerge. Din cinci pași mari, ajunse în grotă. Remi era ghemuită lângă zidul din stânga.

– Vino încoace...

Din luminiș, auziră un foc de armă, o pauză, apoi încă un foc.

Sam o luă de mână și urcară în salturi scara. Gloanțele se înfipseră în treptele din spatele lor. Ajunseră pe platformă și începură să urce următorul șir de trepte. Lui Remi îi alunecă piciorul. Se izbi cu pieptul de pământ. Gemu.

– Coastele? întrebă Sam.

– Da... Ajută-mă să mă ridic.

Sam o ridică în picioare și urcară restul treptelor, oprindu-se în fața arcadei care ducea în Marea Sală. Cu dinții încleștați, Remi întrebă:

– Îi luăm prin surprindere?

– Sunt mai bine înarmați, dar n-or să ne atace pe trepte. Stai aici o clipă și trage-ți răsuflarea. Mă duc să verific următoarele trepte.

Abia atinsese prima treaptă cu piciorul stâng, când Remi țipă:

– Sam!

Se întoarse și o văzu pe Remi fugind aplecată prin arcadă, în Marea Sală. La dreapta, două siluete apărură pe platforma de dedesubt și începură să urce treptele.

– Ai greșit, Sam, murmură el.

Trase de două ori, dar revolverul nu era bun de nimic. Nici un glonț nu-și atinse ținta, iar stânca din spatele lui Russell și Marjorie scânteie. Aceștia se feriră și se dădură înapoi, dispărând din vedere.

Glasul lui Remi se auzi prin galerie:

– Fugi, Sam! Nu-ți face griji pentru mine.

– Nu!

– Du-te odată!

Sam măsură din priviri distanța până la galeria spre Marea Sală și unghiul în care se afla și, instinctiv, știu că n-o să reușească. Russell și Marjorie l-ar fi doborât înainte să parcurgă jumătate din distanță.

– La naiba, scrâșni Sam.

Russell și Marjorie apărură pe trepte. Țevile pistoalelor-mitralieră deveniră portocalii.

Sam se întoarse și urcă mai departe.

Ghemuită într-una dintre căzi, cu lampa stinsă, Remi tocmai își dădea seama că poziția ei era lipsită de apărare când răsunară focurile de armă.

Tăcere.

Apoi se auzi glasul șoptit al lui Russell:

– E aici. Tu ai grijă de ea, eu mă ocup de el.

– Morți sau vii? întrebă Marjorie încet.

– Morți. Mama spune că ăsta e locul cel mai potrivit. Theurangul e aici. După ce soții Fargo dispar, o să avem tot timpul din lume la dispoziție. Du-te!

Remi nu mai stătu pe gânduri și acționă. Coborî din cadă și se târî până la puț. Inspiră adânc, expiră și sări.

La un etaj sub Remi, Sam se trezi într-un labirint de camere mici și coridoare interconectate. Aici, rădăcinile și lianele erau mai groase, întinse de-a curmezișul spațiilor asemenea unor plase de păianjen monstruoase. Fâșii de lumină pătrundeau printre ele, cufundând labirintul într-un amurg verzuliu.

Sam își lăsase maceta la intrarea în tunel și nu avea ce să facă, decât să se ferească și să-și croiască drum cât mai adânc prin labirint.

Undeva, în spatele lui, auzi scrâșnetul unor pași.

Încremeni.

Încă trei pași. Se apropiau. Sam întoarse capul, încercând să ghicească direcția.

– Fargo! strigă Russell. Tata nu vrea decât Theurangul. A hotărât să nu-l distrugă. Mă auzi, Fargo?

Sam nu scoase nici un cuvânt. Făcu un pas la stânga, pe sub o rădăcină cât coapsa de groasă, și păși printr-o deschizătură.

– Vrea același lucru ca tine, strigă Russell. Vrea să vadă Omul de Aur într-un muzeu, unde îi este locul. Tu și soția ta veți fi considerați descoperitori, alături de el. Imaginează-ți prestigiul de care-o să aveți parte!

– Nu prestigiul ne interesează, idiotule, șopti Sam în barbă.

La dreapta lui, mai jos pe coridor, trosni o liană, apoi se auzi un „La naiba!" abia perceptibil.

Sam se ghemui la pământ, mută revolverul în mâna stângă și privi pe după colț. La șase metri distanță, o siluetă se pregătea să-l atace. Sam trase. Russell se împiedică și aproape căzu, dar își recăpătă echilibrul și se feri în dreapta, printr-o deschizătură.

Sam traversă holul și păși peste o rădăcină, intrând în încăperea alăturată. Se opri și verifică cilindrul revolverului.

Mai avea un singur glonț.

Remi aterizează dureros pe fundul puțului și încercă să se rostogolească pe umăr ca să diminueze impactul, dar se izbi în ceva solid. Simți niște flăcări fierbinți în cutia toracică. Își înghiți țipătul și se sili să rămână nemișcată. Era întuneric beznă. Presupuse că se afla sub pământ.

De sus, se auzi glasul lui Marjorie.

– Remi? Ieși la vedere. Știu că te-ai lovit. Ieși și-o să te ajut.

„Ia-ți gândul, surioară", se gândi Remi.

Puse palmele căuș în jurul lămpii de miner, o aprinse și privi rapid în jur. În spate era un zid; chiar în față, un tunel larg, care cobora. Arcade de fiecare parte a tunelului. Remi stinse lampa.

În mâini și genunchi, se târî înainte. Când consideră că exista suficientă distanță între ea și Marjorie, aprinse din nou lampa. Cu o mână apăsată pe coaste, Remi se ridică în picioare. Alese la întâmplare o galerie și o apucă pe acolo. La stânga era altă arcadă.

Dinspre tunel se auzi o bufnitură, apoi un geamăt. Trase cu ochiul după colț, tocmai la timp ca să vadă o lampă întorcându-se spre ea. Remi ridică pistolul, ținti și trase trei focuri rapide. Din țeava armei lui Marjorie ieșiră scântei portocalii.

Remi se dădu înapoi, se întoarse și pătrunse pe sub următoarea arcadă.

Sam știa că Russell era în spatele lui și traversa coridorul.

„Un glonț ar fi suficient", se gândi Sam. Russell avea mai multe și, probabil, și cartușe de rezervă. Sam trebuia să-l atragă aproape, la trei metri sau mai puțin, suficient cât să nu rateze.

Cu imaginea coridorului întipărită în minte, Sam se târî mai adânc în încăpere, apoi păși la stânga printr-o galerie. Făcu dreapta, păși spre următoarea arcadă și riscă să arunce o privire pe coridor.

Prin galeria din fața lui, Sam auzi un clănțănit. Russell.

Cu pistolul ridicat la talie, Sam se dădu înapoi din fața intrării. Când ajunse la același nivel cu următoarea arcadă, se întoarse ca să păsească pe sub ea.

Russell stătea pe coridor. Sam ridică arma și ținti. Russell făcu un pas și dispăru. Sam făcu doi pași mari înainte și, cu arma ridicată în față, păși pe coridor, în lateral.

Se trezi față în față cu Russell.

Sam știa că Russell era mai tânăr și mai puternic decât el și că băiatul lui King era iute ca fulgerul. Înainte ca Sam să apese pe trăgaci, Russell

ridică patul pistolului-mitralieră în sus, acesta descriind un arc de cerc spre bărbia lui Sam. Sam țâșni înapoi. Patul îl lovi oblic. Sam văzu roșu în fața ochilor. Din instinct, atacă, prinzându-l pe Russell într-o îmbrățișare de urs care-i imobiliză brațele pe lângă corp. Se împleticiră înapoi. Russell își propti piciorul și își răsuci trupul, târându-l pe Sam după el. Acesta reuși să se sprijine într-un picior, își trase genunchiul înapoi și-l izbi pe Russell în vintre. Russell gemu. Sam îi mai dădu un genunchi, și încă unul. Russell se clătină pe picioare, dar reuși să rămână în poziție verticală.

Îmbrățișați, se împleticiră până în camera alăturată, ricoșară într-un perete și apoi se îndreptară, clătinându-se, spre altă încăpere. Russell își dădu capul pe spate, iar Sam ghici că voia să-i dea un cap în gură și încercă să se ferească, dar era prea târziu. Creștetul frunții lui Russell se izbi în sprânceana lui Sam. Văzu iarăși roșu în fața ochilor, apoi întunericul începu să-l cuprindă. Sam expiră zgomotos, inspiră adânc, își încleștă dinții și se ținu tare. Privirea i se limpezi ușor. Își dădu și el capul pe spate, dar diferența de înălțime făcea imposibilă o lovitură cu capul. Sam alese în schimb clavicula lui Russell. De data aceasta, Russell scoase un scâncet de durere. Sam lovi din nou cu capul, și încă o dată. Pistolul-mitralieră al lui Russell căzu la pământ.

Se rotiră din nou, Russell încercând să-și folosească forța superioară fie ca să scape de Sam, fie ca să-l izbească într-un perete.

Deodată, Sam simți cum Russell se dezechilibrează; dădea înapoi mai repede decât puteau ține pasul

picioarele lui. Antrenamentul la judo îi veni în ajutor lui Sam. Avea să profite de dezechilibrul lui Russell. Sam își puse toată forța în picioare și atacă. Cu picioarele dibuind peste liane și rădăcini, intră ca un buldozer în Russell, împingându-l înapoi cu o viteză tot mai mare. Trecură printr-o arcadă și se treziră din nou pe coridor. Sam continuă să împingă.

Apoi se împleticiră pe picioare, echilibrul lui Russell cedând de tot. Se treziră învăluiți într-o perdea de frunziș. Sam auzi și simți lianele trosnind în jurul lor. Peste umărul lui Russell, văzu lumina zilei. Sam îl eliberă din strânsoare și își azvârli capul înainte, nimerindu-l în stern. Russell dispăru prin perdea. Sam, încercând să-și frâneze propriul avânt, căzu cu capul în jos prin deschizătură, în gol.

Sam vedea cerul, ziduri de granit, un râu învolburat aflat la mare distanță dedesubt...

Se opri brusc. Impactul îl lăsă fără suflare. Inspiră de câteva ori, umplându-și plămânii cu aer. Nu văzu decât un cilindru de oțel negru.

Arma, gândi el cu mintea amorțită. Încă avea mâna încleștată pe pistol.

Zăcea pe burtă, pe o ramură groasă a unui copac acoperit de mușchi. Privi în jur și puse cap la cap ceea ce vedea. Căzuseră de la o fereastră a templului. Copacul, care crescuse pe jumătate îngropat în zidul exterior al templului, avea rădăcinile înfipte într-un petic mic de pământ, de la marginea platoului. Dincolo de margine, era o prăpastie de trei sute de metri, prin defileul Tsangpo.

Sam auzi un geamăt sub el. Întinse gâtul în jos și îl văzu pe Russell zăcând pe spate, lângă copac. Avea ochii deschiși și se uita direct la Sam.

Cu chipul strâmbat de durere, Russell se ridică în capul oaselor. Mâna stângă îi coborî pe pantalon și înaintă pe gambă. De bocanc avea legat un toc. Russell apucă patul revolverului.

– Nu, Russell, spuse Sam.

– Du-te dracului!

Sam întinse brațul și duse țeava revolverului la pieptul lui Russell.

– Nu face asta, îl avertiză din nou.

Russell desfăcu tocul și scoase revolverul.

– Ultima șansă, spuse Sam.

Russell începu să ridice mâna.

Sam îl împușcă în piept. Russell scoase un oftat, apoi căzu pe spate, cu privirea-i neînsufletită îndreptată spre cer.

Condusă de raza lămpii sale care dansa nebunește, Remi pătrunse în galerie. Gloanțele se izbeau în piatra din jurul ei, care răsuna a gol. Remi se răsuci, trăgând orbește de două ori în direcția din care venise, apoi se întoarse și continuă să alerge.

Pătrunse clătinându-se înapoi în coridor. Puțul era în vârful pantei, la stânga ei. Remi se întoarse spre dreapta și mări viteza, șchiopătând pe jumătate. În fața ei, lampa lumină un cerc negru în podea. Era un alt puț. Pradă durerilor și nemaiputându-se baza pe glezna luxată, Remi încercă să ocolească puțul, dar alunecă și căzu prin deschizătură.

Căderea fu, din fericire, scurtă, probabil jumătate din adâncimea primului puț. Remi ateriză dureros în fund. De data aceasta, durerea era prea intensă ca să se abțină. Țipă. Se rostogoli, căutându-și arma. Dispăruse. Avea nevoie de ceva... orice. Marjorie venea.

Lampa lui Remi se fixă pe un obiect de lemn. Chiar înainte ca mintea să-i spună ce era acel obiect, simțurile deja procesau: informația lemn închis la culoare, lac negru dens, nici o îmbinare vizibilă...

Întinse brațele, apucă marginea cutiei cu vârful degetelor și o rostogoli spre ea. În conul strălucitor de lumină aruncat de lampă, Remi văzu patru simboluri, patru caractere în lowa, înscrise într-o grilă.

– Al meu ești!

Marjorie căzu prin deschizătura de deasupra și ateriză ca o pisică la picioarele lui Remi. Înainte să sară, își atârnase pistolul-mitralieră la spate, iar acum întinse mâna într-acolo și apucă patul armei. Ținti spre Remi.

– Altă dată! strigă Remi.

Apucă cutia Theurangului cu ambele mâini, o ridică deasupra capului, apoi se aruncă spre Marjorie și o izbi cu ea în frunte.

Chipul lui Marjorie, surprins de fasciculul de lumină al lămpii, se destinse. Sângele îi curgea pe frunte, iar ochii i se dădură peste cap. Căzu pe spate și rămase nemișcată.

Încremenită, Remi se dădu înapoi până când simți în spate piatră solidă. Închise ochii.

La scurt timp, un sunet pătrunse prin mintea ei pe jumătate conștientă.

– Remi? Remi?

Era Sam.

– Sunt aici! strigă ea. Aici, jos!

După treizeci de secunde, chipul lui Sam apăru la gura puțului.

– Ești teafără?

– Cred că am nevoie de un consult, dar sunt în viață.

– Aia e ce cred eu?

Remi bătu cu palma cutia Theurangului de lângă ea.

– Am dat din întâmplare peste ea. Noroc chior.

– Marjorie e moartă?

– Nu cred, dar am lovit-o destul de tare. S-ar putea să nu mai fie cea dinainte.

– Ar fi un progres. Te simți în stare să urci?

Înarmat acum cu pistolul-mitralieră al lui Russell, Sam se întorsese la tunelul principal. Neștiind unde se afla Zhilan, pur și simplu înșfăcase rucsacul și căutase drumul spre cel de-al doilea puț, unde era Remi.

După treizeci de minute, erau amândoi înapoi în Marea Sală. Împreună, trăseseră trupul flasc al lui Marjorie afară din puț. Sam îi dădu lui Remi pistolul-mitralieră, apoi o ridică pe Marjorie și o puse pe umăr.

– Ai grijă la Doamna Dragon, îi spuse lui Remi. Dacă o vezi, întâi trage și lasă întrebările.

În timp ce se apropiau de ieșirea din tunel, Remi se opri.

– Auzi și tu?

– Da... Cineva fluieră.

Un zâmbet se lăți peste chipul lui Sam.

– „Trăiască Britania!"

Cu precauție, Sam și Remi ieșiră din tunel.

La șase metri distanță, cu spatele sprijinit de un bolovan, stătea Jack Karna. Îi văzu și se opri din fluierat. Le făcu un semn vesel cu mâna.

– Alo, Fargo! Hei, rimează. Tare deștept mai sunt.

Muți de uimire, Sam și Remi merseră spre el. În timp ce se apropiau, văzură smocurile unui bandaj alb care ieșeau dintr-o eșarfă legată în jurul gâtului lui Karna. În poală ținea beretta lui Ajay.

La câțiva metri distanță, Zhilan Hsu zăcea pe spate, cu capul sprijinit pe hanoracul împăturit al lui Ajay. Avea ambele coapse înfășurate la mijloc cu un bandaj însângerat. Zhilan era trează. Îi privi, dar nu spuse nimic.

Remi rupse tăcerea:

– Jack, cred că ne datorezi o explicație.

– Exact. După cum s-a dovedit, Russell e un trăgător bun, dar nu-i expert la tir. Cred că încerca să tragă prin mine și să-l nimerească pe Ajay, în acest timp. Nenorocitul lui de glonț a străpuns mușchiul ăla... Cum se cheamă, cel dintre umăr și gât?

– Trapez? îi sugeră Sam.

– Da, ăla. Încă cinci centimetri la dreapta și aș fi fost mort.

– Te doare? întrebă Remi.

– Desigur, chiar foarte tare. Ia spune, frumoasă Remi, ce cari acolo?

– Ceva ce-am găsit pe-acolo.

Remi lăsă cufărul jos, lângă Karna. El zâmbi și bătu capacul cu palma.

– Și ea? întrebă Sam.

– A, Doamna Dragon. A fost chiar foarte simplu. Credea că am murit; a lăsat garda jos. Când s-a apropiat, am înșfăcat arma lui Ajay – asta de aici – și am împușcat-o în piciorul drept. Apoi în piciorul stâng, ca să fiu sigur. Cred că i-a cam murit vântul din pânze, nu credeți?

– Cam da.

Sam se întoarse spre Zhilan. Se aplecă și o lăsă pe Marjorie la pământ, alături de ea. Zhilan întinse mâna și atinse chipul fiicei ei. Sam și Remi priviră înmărmuriți cum ochii lui Zhilan se umplu de lacrimi.

– Trăiește, îi spuse Sam.

– Și Russell?

– Nu.

– L-ai omorât? Mi-ai omorât fiul?

– Numai fiindcă nu mi-a dat de ales, spuse Sam.

– Atunci, am să te ucid și eu pe tine, Sam Fargo.

– Poți să încerci. Dar gândește-te mai întâi la varianta următoare: am fi putut s-o lăsăm acolo pe Marjorie ca să moară. N-am făcut-o. Jack te-ar fi putut omorî. N-a făcut-o. Ești aici din cauza soțului tău. V-a trimis pe tine și pe copiii tăi ca să-i faceți treburile murdare, și acum unul dintre ei e mort. O să coborâm de pe muntele ăsta și te vom lua cu noi. Imediat ce ajungem la un telefon, o să sunăm la FBI și-o să le spunem tot ce știm. Ai de ales: vrei să fii martoră sau inculpată, împreună cu soțul tău? Indiferent de ce alegi, o să ajungi la închisoare, dar în funcție de cum îți joci cărțile, Marjorie ar putea avea o șansă.

– Câți ani are? o întrebă Remi.

– Douăzeci și doi.

– O așteaptă o viață lungă. De tine depinde cel mai mult cum și-o va petrece: liberă, departe de influența tatălui ei, sau la închisoare.

Privirea plină de ură a lui Zhilan cedă deodată. Chipul i se înmuie, ca și cum tocmai renunțase la o povară grea.

– Ce trebuie să fac? spuse ea.

– Spune FBI-ului tot ce știi despre activitățile ilegale ale lui Charles King – fiecare ticăloșie pe care a făcut-o vreodată sau pe care ți-a ordonat să o faci în numele lui.

– Pun pariu că o femeie deșteaptă ca tine știe să își ia măsuri de precauție, spuse Remi. Sigur ai un dosar foarte gros despre King, dosit pe undeva, nu-i așa?

– Ce alegi? întrebă Sam.

Zhilan șovăi, apoi încuviință din cap.

– Bună alegere. Jack, se pare că ne-am pierdut stațiile de emisie-recepție.

– A mea e aici.

– Deschide linia și încearcă să-l prinzi pe Gupta. E vremea să plecăm de aici.

Epilog

Kathmandu, Nepal,
după mai multe săptămâni

Operațiunea de salvare a lui Sam și a lui Remi de pe muntele-templu Shangri-La a decurs fără dificultăți. Așa cum promisese, Gupta patrulase zona, ascultând și așteptând chemarea lor. Se întorsese și îi recuperase. La patru ore după ce părăsiseră spațiul aerian chinez, Gupta aterizase cu Chetakul pe aeroportul Itanagar.

Cum erau singurii martori la ceea ce se petrecuse pe munte, în afara echipajului decedat al elicopterului Z-9, nimeni din guvernul chinez nu era la curent cu incursiunea lor. Din câte știa restul lumii, Gupta și pasagerii lui făcuseră doar o plimbare turistică.

După un consult rapid la spitalul din Itanagar, Sam și Remi au fost externați. Marjorie a fost ținută peste noapte sub observație. Asemenea tatălui ei, avea capul tare și doar un cucui mic, în urma loviturii lui Remi.

Karna a refuzat consultul medical până când nu s-a văzut dincolo de graniță, în Nepal, dar rănile de intrare și de ieșire lăsate de glonț au fost curățate și bandajate de Gupta.

După conversații prelungite cu Rube Haywood, Sam a aranjat ca Zhilan Hsu și Marjorie să fie transportate cu discreție și în siguranță la Washington, D.C., unde agenți speciali FBI le așteptau. În timpul interogatoriului, Zhilan Hsu nu a ascuns nimic despre Charles King. Conform lui Rube, FBI-ul și Departamentul de Justiție alcătuiseră o echipă specială dedicată descoperirii numeroaselor operațiuni ilicite ale lui King. Se prevedea că își va petrece restul vieții după gratii.

Guvernul nepalez și comunitatea lor științifică au păstrat cufărul sub pază cât timp antropologul-șef, Ramos Shadar, și asociații lui i-au studiat conținutul. S-a stabilit ca descoperirea Omului de Aur și a locației templului Shangri-La să rămână secrete până când vor fi pregătiți să o dezvăluie lumii.

Acum sosise momentul.

– Noroc! rosti Remi, ridicând paharul de șampanie.

Restul adunării – Sam, Jack Karna, Adala Kaalrami, Sushant Dharel și Ramos Shadar – repetară toastul și ciocniră paharele.

– Acum e timpul pentru dezvelire, spuse Shadar zâmbind. Sunt sigur că ați așteptat cu nerăbdare acest moment.

– Pentru Theurang, rosti Remi încet.

Urcară scările către sala de expoziție placată cu marmură din cadrul Universității Kathmandu. Dezvelirea oficială și conferința de presă urmau să

aibă loc abia seara următoare, dar lui Sam, Remi și celorlalți li se făcea cinstea unei vizionări particulare.

– Care dintre voi va ridica primul capacul să vadă Omul de Aur? întrebă Shadar, știind bine ce se afla înăuntru și, anticipând deja amuzat, reacția celorlalți. Cine vrea să aibă privilegiul de a ridica capacul?

– Nici nu se pune problema, replică Sam, Jack merită să fie primul.

– Domnule Karna, spuse Shadar, făcând un semn spre cufăr. Vă rog.

Cu ochii jucând în lacrimi, Karna mulțumi grupului cu o înclinare a capului, apoi se îndreptă spre obiectul înfășurat în catifea. Încet, cu nespus respect, apucă cordonul și trase.

Cufărul Theurangului era deschis, cu capacul alături. Rămaseră toți uimiți, în afară de Shadar.

Înăuntru, cuibărit într-o poziție fetală, se afla un schelet fosilizat, aproape întreg, îmbrăcat complet în aur. Sub luminile din tavan, priveliștea inspira respect, teamă și uimire. Toți rămaseră tăcuți câteva clipe.

În sfârșit, Jack Karna murmură:

– De ce e atât de mic?

– Arată ca un băiețel, spuse Remi încet. Nu mai mare de trei ani.

– Nu cred că are mai mult de un metru, ghici Sam.

Shadar zâmbi.

– Mai exact, nouăzeci și șapte de centimetri. Greutatea am estimat-o la aproximativ douăzeci și două de kilograme. Creierul are mărimea unei mingi de softball.

– Trebuie să fie un fals, vorbi Adala Kaalrami pentru prima dată.

Shadar scutură din cap.

– Poate nu vă vine să credeți, dar aveți în fața ochilor o ființă umană de treizeci de ani. Putem stabili o vârstă relativă după uzura dinților și după structura oaselor.

– Un pitic? întrebă Sam.

– Nu un pitic, răspunse Shadar, ci o specie aparte de oameni, care a trăit cu cincisprezece până la optzeci și cinci de mii de ani în urmă. Când a fost găsit de strămoșii mei într-o peșteră din munți, oasele i-au fost îmbrăcate în aur și considerate sacre.

– Și el a fost venerat mai mult de o mie de ani, adăugă Sam.

În privirea lui Shadar se strecură o undă de șiretenie.

– Nu e un el, rosti el încet, ci o ea.

Urmă un lung moment de tăcere, în care cei de față încercară să asimileze revelația.

– Desigur! rosti scurt Remi. Creatoare de viață. Mama primordială. Theurangul era o femeie. Nu-i de mirare că au glorificat-o.

Sam scutură din cap, dar cu o sclipire în ochi.

– De ce, întrebă el, femeile trebuie să aibă întotdeauna ultimul cuvânt?